ÎN ÎNTUNERIC

MARK BILLINGHAM

Mark Billingham

În întuneric

Traducere din limba engleză de
Cristina Tache şi Gabriel Drăghici

Editura LITERA
2012

Mark Billingham s-a născut şi a crescut în Birmingham. A lucrat câţiva ani ca actor şi, mai recent, ca scenarist de televiziune şi interpret de stand-up comedy.

Sleepyhead, primul său roman, a apărut în 2001 şi a devenit instantaneu bestseller în Marea Britanie şi în Statele Unite ale Americii. Seria de romane poliţiste avându-l ca personaj principal pe detectivul Tom Thorne a continuat cu Scaredy Cat (premiat cu Sherlock Award şi nominalizat la Crime Writers Association Dagger Award), Lazybones, The Burning Girl, Lifeless (nominalizat la BCA Crime Thriller of the Year Award), Buried, Death Message, Bloodline şi From the Dead, cărţi vândute cu succes în întreaga lume. Ultimul roman din serie – Good as Dead – a fost publicat în august 2011. Mark Billingham este, de asemenea, autorul romanului In the Dark (În întuneric), apărut în 2008, precum şi al unei serii de thrillere pentru copii – Triskellion –, scrise sub pseudonimul Will Peterson.

Romanele cu detectivul Thorne au fost ecranizate într-o serie de televiziune de succes în toamna anului 2010, avându-l pe David Morrissey în rolul principal. A doua serie este acum în producţie.

Mark Billingham locuieşte la Londra împreună cu soţia şi cu cei doi copii ai săi.

Pentru Katie şi Jack

2 AUGUST

Este o noapte uscată, dar şoseaua e încă alunecoasă după aversa din urmă cu câteva ore; luceşte, luminată de faruri, iar circulaţia pe artera principală, plină de crăpături, probabil cea mai prost întreţinută din oraş, nu este prea intensă.

La drept vorbind, este dimineaţă; la primele ore. Dar pentru cei câţiva care merg spre casă sau care se îndreaptă spre serviciu în întuneric, ori cu tot felul de treburi, pare de-a dreptul noapte.

Sfârşitul ei.

Este o noapte călduroasă şi umedă. A doua din ceea ce probabil o să fie un august destul de plăcut. Dar nu ăsta este motivul pentru care pasagerul din Cavalierul albastru îşi scoate capul pe fereastra deschisă şi transpiră ca un porc.

— Ca un pedofil într-un loc de joacă pentru copii, spune şoferul. Uită-te la tine, omule, ce dracu'!

— În chestia asta nu e aer condiţionat?

— Nimeni nu transpiră ca tine.

Cei trei bărbaţi din spate râd, strânşi unul în altul. Se uită printre scaunele din faţă la maşinile care vin spre ei. Când îşi aprind ţigările, şoferul întinde o mână, cerând şi el una. I se dă una aprinsă.

Trage adânc un fum, apoi scrutează ţigara cu privirea.

— De ce fumezi mizeria asta, frate?

— Un prieten a făcut rost de câteva cartuşe. Mi-era dator.

— Păi atunci de ce nu-mi dai şi mie vreo două?

— Credeam că fumezi porcăriile alea tari. Marlboro sau ce-o fi.

— Da. Credeai. Trage de volan, ocolind rapid un sac de gunoi aruncat în mijlocul drumului. Uită-te la rahatul de pe-aici, frate. Oamenii ăştia trăiesc ca porcii.

Magazine şi restaurante cu obloanele lăsate, turceşti sau greceşti, alunecă pe lângă geamul pasagerului. Băcănii asiatice, cluburi, un birou al unei firme de taxiuri în care pâlpâie o lumină galbenă. Obloanele şi uşile de siguranţă sunt toate inscripţionate: litere care se reped asupra metalului; roşii, albe şi negre, indescifrabile.

Teritoriul, marcat.

— N-avem şi noi o muzică?

Unul dintre bărbaţi începe să bată ritmul pe spatele tetierei.

— N-are nici un rost, frate. Şoferul se apleacă în faţă şi face cu mâna un semn de lehamite către butoanele de comandă de pe bord. Chestia asta-i futută.

— Dar aparatul de radio?

Şoferul îşi suge dinţii; o piticanie înecată în grăsime fierbinte.

— La ora asta din noapte nu sunt decât tipi care vorbesc prostii, spune el. Chill-out de doi bani şi şlagăre vechi. Se întinde şi pune o mână pe ceafa tipului de alături. Şi-apoi, trebuie să-l lăsăm pe băiatul ăsta să se concentreze, pricepeţi?

— Trebuie să se concentreze să nu se pişe în pantaloni, se aude din spate. E tulburat, aşa cred. Al dracu' de tulburat!

— Pe bune…

Pasagerul nu spune nimic, se întoarce doar şi se uită la ei. Îi face să priceapă pe cei trei din spate că vor avea timp de discuţii mai târziu, când treaba va fi terminată. Se întoarce la loc şi se uită în faţă, lăsându-şi greutatea pe scaun şi simţind cum i se lipeşte cămaşa de şale.

Şoferul se apropie periculos de mult de un autobuz de noapte, apoi virează violent spre dreapta. Fredonează ceva în timp ce conduce Cavalierul pe lângă şi dincolo de semafoarele care trec de pe galben pe roşu.

La Stamford Hill intrase pe A10, lăsând în urmă casele mai mari, maşinile Volvo parcate şi grădinile îngrijite din faţă, şi îndreptase BMW-ul spre sud.

O ia încetişor şi cu grijă pe Stoke Newington; ştie că sunt camere care-i filmează pe idioţii ce trec pe roşu. E atentă la viteză. Şoselele nu sunt aglomerate, dar mereu e câte un curcan de la circulaţie supărat pe viaţă, care abia aşteaptă să-i strice seara vreunui amărât.

Ultimul lucru de care are nevoie.

Câteva minute mai târziu, intră în Hackney. Poate că locul nu arată aşa de rău noaptea, dar ştie ea ce ştie. Să nu uităm că măcar băieţii ăia şmecheri de la agenţiile imobiliare locale au fost nevoiţi să muncească din greu ca să-şi câştige comisionul.

„Oh, da, este o zonă foarte promiţătoare. Sigur că are o reputaţie proastă, dar trebuie să ştii să vezi dincolo de asta. Aici există un

adevărat sens al comunităţii; şi, bineînţeles, toate aceste prejudecăţi înseamnă că preţurile caselor sunt foarte competitive…“

Vreau să spun că, deşi lumea îl pronunţă ca dracu', De Beauvoir Town sună frumos, nu? Vorbeşte numai despre Hackney Downs şi Regent Canal şi nu-ţi bate capul cu lucruri mărunte precum înjunghierile, speranţa de viaţă şi chestii din astea. Ce Dumnezeu, există şi o piaţă neobişnuită, cu iarbă, şi una sau două terase victoriene frumoase.

„Plantaţi un, cum îi spune, gard viu din chiparoşi Leyland în fundul grădinii şi nici măcar nu veţi putea zări proprietatea!“

Amărâţii ăştia ar putea la fel de bine să-şi picteze ţinte pe uşile din faţă.

Femeia traversează Ball's Pond Road fără ca măcar să fie nevoie să încetinească; de-o parte este Kingsland, iar Dalston se întinde către est ca o pată.

Nu mai are mult.

Are palmele umede, aşa că scoate o mână pe fereastră, îşi răsfiră degetele şi lasă aerul nopţii să treacă printre ele. I se pare că simte ploaia în aer, numai o picătură sau două, şi îşi ţine braţul afară.

BMW-ul scoate un zgomot plăcut – doar un zumzet scăzut şi o şoaptă sub roţi; iar pielea de pe scaunul din stânga se simte moale şi curată la atingere. A îndrăgit întotdeauna maşina asta; s-a simţit confortabil în ea din momentul în care a păşit înăuntru. Unii oameni simt acelaşi lucru faţă de case. Orice ţi-ar prezenta vânzătorul, câteodată, când intri, pur şi simplu te copleşeşte atmosfera. La fel şi cu maşina; simţea că era a ei.

Vede Cavalierul venind spre ea în timp ce încetineşte la stop. Merge mult mai repede ca ea şi frânează tare, trecând aproape de liniile albe din intersecţie.

Nu are farurile aprinse.

Caută tija din spatele volanului şi apasă de două ori; farurile cu xenon din gama de top ale BMW-ului trimit două flash-uri către Cavalier. Mai bune ca luminile de aterizare ale unui 747, îşi aminteşte ea cuvintele vânzătorului. Ăştia mănâncă şi mai mult rahat ca agenţii imobiliari.

Şoferul Cavalierului nu răspunde în nici un fel; doar se uită înapoi.

Apoi aprinde farurile.

Ea traversează în grabă intersecţia şi se îndepărtează. Primele picături de ploaie pătează parbrizul. Se uită în oglinda retrovizoare şi vede Cavalierul care întoarce rapid la o sută de metri în spate; aude un sunet de claxon, când acesta taie calea celor care îi vin din faţă, se bagă în faţa unui taxi negru şi înaintează cu viteză spre ea pe banda pentru autobuze.

Simte că ceva îi explodează în pântec.

— De ce ea? întreabă bărbatul de pe scaunul din stânga.

Şoferul bagă violent într-a cincea şi ridică din umeri.

— De ce nu?

Cei trei de pe bancheta din spate se apleacă şi mai mult în faţă, curioşi, dar vocile lor sunt impersonale.

— Proasta s-a ales singură.

— Te amesteci în viaţa oamenilor, o ceri, pur şi simplu.

— Încerca doar să ajute.

— Așa facem noi, spune şoferul.

Pasagerul din stânga simte scaunul fierbinte sub el în timp ce se întoarce din nou, ca şi când totul ar fi în regulă. Ca şi când respiraţia lui ar fi destul de uşoară şi nu şi-ar simţi vezica pe cale să explodeze.

A dracu' vacă proastă! De ce nu şi-a văzut de treaba ei?

Ies de pe banda pentru autobuze şi se învârt în jurul unei motociclete. Motociclistul se întoarce şi îi priveşte când trec, din spatele căştii negre cu vizor. Bărbatul din stânga îi întoarce privirea, dar nu o poate susţine. Îşi îndreaptă din nou ochii spre drum.

Spre maşina din faţă.

— N-o pierde, se aude imperativ dinspre bancheta din spate.

Apoi prietenul lui:

— Da, calcă la blană rabla asta, frate.

Şoferul se uită în oglinda retrovizoare.

— Voi, ăştia doi, mă dădăciţi?

— Nu.

— Mă dădăciţi sau ce dracu' faceţi?

Mâinile se ridică în aer.

— Las-o mai moale, frate. Ziceam şi noi…

Ochii alunecă din nou în faţă, piciorul apasă pe acceleraţie şi Cavalierul se apropie rapid câţiva metri de BMW-ul argintiu. Şoferul se

întoarce către bărbatul din stânga şi rânjeşte.

— Eşti gata?

Plouă mai tare acum.

Pieptul îi tresaltă mai repede decât ştergătoarele care scârţâie.

— La treabă, spune şoferul.

— Da…

Cavalierul o ia uşor spre stânga, ajungând la câţiva centimetri şi forţând BMW-ul spre banda de autobuze. Cei trei de pe bancheta din spate fluieră, înjură şi hăhăie.

— O facem într-o clipă, la dracu'!

Pe scaunul din stânga, bărbatul aprobă, iar palmele transpirate şi lipicioase strâng mânerul armei de pe genunchi.

— Ridic-o, frate, ridică mai mult chestia aia. Arată-i ce ai.

Îşi ţine răsuflarea, se încordează; se luptă cu impulsul de a se pişa chiar acolo în maşină.

— Ce-o să primească.

Când se întoarce vede că femeia din BMW este deja destul de speriată. La câteva zeci de centimetri depărtare. Priveşte în toate direcţiile; gura, cu o grimasă de panică.

Ridică arma.

— Dă-i drumul.

Asta voia, nu?

De pe bancheta din spate se aud zgomote ca de pupături afectuoase.

— Fă-o, frate!

Se apleacă şi trage.

— Din nou.

Cavalierul se îndepărtează la a doua împuşcătură, iar el se străduieşte să nu piardă din ochi maşina argintie; este în continuare aplecat în afară, cu ploaia care îi cade pe gât, fără să bage în seamă strigătele din jurul lui şi mâinile zdravene care îl bat pe spate.

Priveşte cum BMW-ul, care o ia brusc spre stânga, se izbeşte şi se sfărâmă de trotuar; vede siluetele celor din staţia de autobuz şi corpurile care zboară prin aer.

Exact ce voia…

La treizeci de metri depărtare aude pocnitura capotei care se zdrobeşte. Şi altceva: o bufnitură înfundată, grea şi amortizată, apoi

scrâşnetul metalului şi al sticlei care zboară în aer, estompându-se în timp ce ei se îndepărtează în trombă.

TREI SĂPTĂMÂNI MAI DEVREME

PARTEA ÎNTÂI

MINCIUNA, A DOUA NATURĂ

Capitolul 1

Helen Weeks era obişnuită să se trezească dimineaţa şi să-i fie rău, să aibă senzaţia că n-a dormit mai deloc şi să se simtă pe cont propriu, fie că Paul era sau nu întins lângă ea.

În dimineaţa asta era în picioare înaintea ei, deja sub duş când ea intră încet în baie şi se aplecă să vomite în chiuvetă. Nu c-ar fi vărsat cine ştie ce. Un pic de scuipat; nişte firişoare maronii şi amare.

Îşi clăti gura şi îşi lipi obrazul de uşa de sticlă, înainte să se ducă să pregătească una-alta pentru micul dejun.

— Ce cur mişto! spuse.

Paul zâmbi şi se întoarse din nou cu faţa la apă.

Zece minute mai târziu, când intră în living, Helen înghiţea deja a treia felie de pâine prăjită. Pusese totul pe mica lor masă de sufragerie – cafetiera, ceştile, farfuriile şi vasele pe care le cumpăraseră de la The Pier când se mutaseră aici –, adusese pe o tavă dulceaţa şi untul de

arahide de la frigider, dar Paul întinse mâna şi luă, ca de obicei, cerealele.

Era unul dintre lucrurile care încă-i plăceau la el: era un copil mare, care nu se săturase deloc de Coco Pops.

Îl urmări cum îşi turna laptele, cum ştergea cu degetul cele câteva picături care curseseră pe alături.

— Hai să-ţi calc cămaşa aia!

— E-n regulă.

— Nu ţi-ai netezit mânecile. Niciodată nu-ţi netezeşti mânecile.

— N-are nici un rost. O să am sacoul pe mine toată ziua.

— Nu-mi ia decât cinci minute. S-ar putea să se încălzească mai târziu.

— Toarnă de rupe afară.

Mâncară în linişte o vreme. Helen se gândi că poate ar trebui să se ducă şi să deschidă micul televizor din colţ, dar presupuse că, în cele din urmă, unul dintre ei va avea ceva de spus. Oricum, din apartamentul de sus se revărsa muzică, zgomot de tobe şi başi.

— Ce program ai azi?

Paul ridică din umeri:

— Dumnezeu ştie. Presupun că o să aflu când ajung. O să văd ce mi-a pregătit şeful.

— Termini în jur de şase?

— Ei hai, ştii doar. Dacă apare ceva, poate fi la orice oră. Te sun.

Ea dădu din cap aprobator, amintindu-şi de o vreme când el ar fi făcut asta.

— Ce zici de weekend?

Paul o privi peste masă, mormăind un „ce?“ sau un „de ce?“.

— Ar trebui să încercăm să vedem câteva case, zise Helen. Mă gândeam să dau nişte telefoane azi, să fixez vreo două întâlniri.

Paul avea un aer întristat:

— Ţi-am mai spus, încă nu ştiu ce o să fac. Ce-o să se întâmple.

— Avem şase săptămâni. Poate şase săptămâni.

El înălţă iar din umeri.

Ea se ridică cu greu din scaun şi traversă încăperea ca să mai pună încă două felii de pâine în prăjitor. Tulse Hill era OK, mai mult decât OK, dacă voiai să cumperi un chebap sau o maşină la mâna a doua. Parcul Brockwell şi Lido erau la o aruncătură de băţ şi, la cinci minute în josul

colinei, chiar în inima cartierului Brixton, era acţiune din plin. Apartamentul în sine era destul de drăguţ; un loc sigur, la etajul doi, cu un lift care funcţiona mai tot timpul. Dar nu puteau să rămână. Un dormitor şi ceva – cel dublu şi celălalt, în care nu puteai nici să-ţi mişti fundul –, bucătărie şi living mici, baie mică. Într-o lună şi jumătate totul avea să dea al dracului de tare senzaţia că-i mult mai mic, cu un cărucior pe hol şi un ţarc de copil în faţa televizorului.

— Mai târziu aş putea să mă duc pe la Jenny, s-o văd.

— Bine.

Helen zâmbi dând aprobator din cap, dar ştia că el nu credea deloc că era bine. De fapt, Paul şi sora ei nu se înţeleseseră niciodată. Faptul că Jenny ştiuse înaintea lui despre copil nu schimbase cu nimic lucrurile.

Mai ştiuse şi alte câteva chestii.

Se întoarse la masă cu felia de pâine prăjită:

— Ai reuşit să vorbeşti cu tipul de la Federaţie?

— Despre ce?

— Doamne, Paul!

— Ce-i?

Helen mai să scape cuţitul când văzu privirea de pe chipul lui.

Poliţia Metropolitană acorda poliţistelor treisprezece săptămâni după ce năşteau, dar se cam zgârcea când venea vorba de concediul de paternitate. Paul își susţinuse cazul – sau se presupune că o făcuse –, cerând o prelungire după cele cinci zile de concediu plătit care i se dăduseră.

— Ai zis că o faci. Că vrei s-o faci.

El râse, aiurea:

— Când am zis eu așa ceva?

— Te rog…

El scutură din cap în semn că nu şi alergă cu dosul lingurii nişte cereale prin bol, de parcă ar fi fost nişte jucării din plastic pe care le ratase.

— Are treburi mai importante pe cap.

— Da, sigur.

— Eu am chestii mai importante.

Paul Hopwood era sergent detectiv şi lucra într-o echipă din cadrul Departamentului de Investigaţii Criminalistice cu sediul la doar câţiva

kilometri la nord de ei, în Kennington. La Brigada de Informaţii. Afla toate bancurile cu poliţişti, imediat ce apăreau pe piaţă.

Helen simţi că se înroşeşte; că vrea să ţipe şi că nu poate.

— Îmi pare rău, spuse.

Paul lăsă lingura şi dădu bolul la o parte.

— Chiar nu înţeleg ce-ar putea să fie…

Helen nu-şi termină fraza, văzând că Paul nu asculta, sau cel puţin aşa voia să dea impresia. Ridicase cutia cu cereale şi încă studia cu atenţie ce scria pe spatele ei când ea îşi trase cu putere scaunul înapoi.

După plecarea lui Paul şi după ce strânse masa, Helen stătu o vreme sub duş, rămase acolo până când se opri din plâns, apoi se îmbrăcă fără grabă. Un sutien uriaş şi nişte chiloţi pe măsură, tricou şi pantaloni de jogging, albastru cu alb. De parcă ar fi avut de ales.

Stătu în faţa televizorului, la GMTV, până când simţi că i se lichefiază creierul, apoi se mută pe canapea, cu paginile de imobiliare din ziarul local.

West Norwood, Gipsy Hill, Streatham. Herne Hill, dacă ar avea destui bani; şi Thornton Heath, dacă nu aveau de ales.

Lucruri mai importante…

Frunzări paginile, încercuind câteva locuri ce păreau posibile, toate cu zece sau cincisprezece mii mai scumpe decât bugetul stabilit. Ar fi obligată să se întoarcă la serviciu mult mai repede decât îşi închipuise. Jenny zisese că o s-o ajute să aibă grijă de copil.

— Eşti o proastă dacă te bazezi pe Paul, spusese Jenny. Oricât de mult timp liber ar avea.

Directă ca de obicei, sora ei mai mică, şi greu de contrazis.

— O să-i fie bine când o să se nască bebeluşul.

— Dar ţie cum o să-ţi fie?

Sus, muzica era din ce în ce mai tare. O să-i spună lui Paul să stea de vorbă cu ei când o să aibă ocazia. Se mută în dormitor, se aşeză şi încercă să facă ceva cu părul ei. Se gândi că bărbaţii care descriu femeile însărcinate drept „radioase“ sunt cam ciudaţi; la fel şi oamenii care cred că au dreptul să-ţi pună mâna pe burtă ori de câte ori au ei dracului chef. Înghiţi în sec, îngrozitor de indispusă, nereuşind să-şi amintească de ultima oară când Paul voise să-i atingă burta.

Trecuseră deja de faza cu „pupatul de rămas-bun în pragul uşii“, bineînţeles că trecuseră, dar trecuseră deja de mult prea multe alte lucruri. Nu prea avea chef de sex, trebuia să recunoască, dar ar fi avut mare ghinion dacă lucrurile ar fi stat altfel. La început era înnebunită după asta, la fel ca multe femei în prima lună, dacă e să crezi ce zic cărţile, dar Paul îşi pierduse interesul destul de repede. Nu era ceva neobişnuit, citise şi despre asta. Tipi care se simt cu totul altfel când apare toată chestia asta cu maternitatea. E greu să-ţi priveşti partenera în acelaşi fel, să o doreşti, chiar şi înainte de a apărea burta.

Relaţia lor era mult mai complicată, dar poate că la mijloc era şi ceva din chestia asta.

— Bietul micuţ nu vrea să-l pocnesc în ochi, spusese Paul.

Helen zisese în zeflemea:

— Mă îndoiesc că ai ajunge la ochi.

Dar nici unuia dintre ei nu prea-i arsese de râs.

Îşi dădu părul pe spate şi se întinse; încerca să se facă să se simtă mai bine rememorând vremuri mai vechi, când lucrurile nu stăteau aşa de rău. Era o şmecherie care funcţionase o dată sau de două ori, dar în ultimul timp îi era tot mai greu să-şi amintească cum fuseseră altădată. Adică în cei trei ani cât fuseseră împreună, înainte ca lucrurile s-o ia razna.

Înainte de certurile prosteşti şi de aventura aia tâmpită.

Nu prea putea să-l învinovăţească pentru faptul că el credea că existau lucruri mai importante decât ea. Decât un loc unde să stea. Ei doi şi bebeluşul, care era posibil să nu fie al lui.

Se hotărî să se ducă ea să vorbească în legătură cu muzica; studentul din apartamentul de deasupra părea destul de simpatic. Dar nu se putea ridica din pat, se gândea la chipul lui Paul.

Înfăţişarea.

Supărat, ca şi cum ea n-ar fi avut nici cea mai vagă idee despre cât de rănit se simţea încă. Şi absent, ca şi cum nici n-ar fi fost acolo; şedea la masă, la nici un metru de ea şi se holba la cutia aia idioată de cereale, de parcă ar fi citit despre jucăria de plastic care lipsea.

În timp ce conducea, Paul Hopwood se străduia din răsputeri să se gândească la problemele de serviciu; cânta şi el tâmpeniile de pe

Capital Gold şi se gândea la şedinţe şi la sergenţii ăia cu capsa pusă, şi la orice altceva, mai puţin la porcăria pe care o lăsase în urma lui.

Pâine prăjită şi căcatul ăla de politeţe. Familii fericite…

Viră spre dreapta şi aşteptă ca GPS-ul să-i spună că făcuse o greşeală; ca femeia cu voce mişto să-i spună că trebuie să întoarcă cu prima ocazie.

Umbra unui zâmbet, când se gândi la puştiul pe care-l ştia din puşcăria de la Clapham, care propusese să se facă chestiile alea cu voci, destinate bărbaţilor cu „înclinaţii speciale“.

— Ar fi colosal, Paul. Ea zice „fă la stânga“, tu o ignori, ea devine un pic mai severă cu tine. „Am spus să faci la stânga, băiat obraznic ce eşti.“ S-ar vinde ca pâinea caldă, prietene. Foşti elevi de la şcoala publică şi chestii din astea.

Dădu drumul la radio şi puse ştergătoarele pe poziţia intermitent.

Familii fericite. Dumnezeule mare…

Helen afişa deja de mai multe săptămâni privirea aia rănită.

Ca şi cum ar fi suferit destul, iar el trebuia să fie suficient de bărbat şi să uite ce se întâmplase, fiindcă ea avea nevoie de el. Toate bune şi frumoase, dar în mod evident nu fusese suficient de bărbat atunci când conta, nu?

Doamna Plod[1], curva copoiului.

Privirea aia, de parcă nu l-ar mai recunoaşte. Apoi lacrimile şi mâinile care i se duceau mereu în jos, spre burtă, ca şi cum ar fi scăpat copilul dacă ofta prea cu foc sau ceva de genul ăsta. De parcă toate astea erau din vina lui. Ştia ce gândeşte ea în secret. Ce-i tot spunea în fiecare seară la telefon soră-si, siropoasa aia. „O să se dea pe brazdă când o să vadă bebeluşul.“ Absolut, sigur că da, totul o să fie minunat şi la locul său când o să vină afurisitul ăla de copil. Copilul aranja lucrurile. Cucoana din GPS îi indică s-o ia la stânga, dar o ignoră, lovi volanul cu mâinile în ritmul muzicii şi-şi muşcă rana din interiorul buzei de jos.

Dumnezeule, aşa spera! Spera mai mult ca orice că totul avea să fie bine, dar nu era în stare să-i spună lui Helen. Voia atât de mult să se uite spre bebeluşul acela şi să-l iubească fără să se gândească, şi să ştie că e al lui. Aşa ar putea să meargă mai departe. Nu asta făceau oamenii, idioţii obişnuiţi ca ei, chiar şi atunci când părea că nu au absolut nici o şansă?

Şi totuşi, privirea aia; şi tonul ăla tâmpit şi rugător din vocea ei. Distrugea orice speranţă, câte-un pic de fiecare dată.

Vocea din GPS îi spuse să urmeze prima ieşire care venea după sensul giratoriu. Îşi muşcă mai puternic buza cu herpes şi o urmă pe a treia. Kennington era programat în sistem ca destinaţie, ca întotdeauna. Nu conta că ştia drumul înapoi, fiindcă oricum nu acolo se ducea.

„Întoarce cu prima ocazie, te rog."

Îi făceau plăcere călătoriile astea, să asculte indicaţiile vacii ăsteia arogante şi să le ignore. Să-şi bage picioarele. Îi dădea o stare de spirit potrivită pentru locul unde se ducea.

„Întoarce, te rog."

Întinse mâna, luă un pachet cu şerveţele din torpedou şi îşi şterse sângele de la gură.

Nu mai făcuse de foarte multă vreme ceea ce aşteptau oamenii de la el.

Capitolul 2

— La o parte!

— Ce dracu' a fost asta?

— Trebuie să strigi, omule. Am trimis mingea spre o gaură greșită.

— Păi, strig. Își puse mâinile la gură și începu să zbiere. La o parte, nenorociţilor. Clătină din cap, mulţumit de el. Trebuie să faci lucrurile astea ca lumea, T.

Theo începu să râdă de prietenul lui, sub privirile unui cuplu mai în vârstă, aflat în zona verde a unui teren de golf alăturat. Își ridicară crosele şi se îndreptară, târându-şi picioarele, spre zona de joc. N-avea nici un rost să repete lovitura; dăduse una aproape de zona verde. Pierduseră deja şase mingi pe parcurs.

— Oricum, pentru ce îţi trebuie toate chestiile astea?

— Ce chestii?

Theo împunse cu degetul rucsacul atârnat de umărul prietenului său: piele catifelată cu nenumărate fermoare şi buzunare; albastru-închis cu emblema PING pe lateral, ca şi pe mânerul fiecărei crose nou-nouţe din interior. Huse mari şi pufoase pentru crosele cu cap de lemn.

— E un teren pentru amatori, frate. Nouă găuri.

Prietenul lui era cu treizeci de centimetri mai scund ca el, dar era solid. Ridică din umeri.

— Orice-ar fi, trebuie să arăt bine. Şi arăta bine, ca întotdeauna. Diamante în urechi şi un trening asortat la rucsac, cu model albastru-deschis şi adidaşi corespunzători. Purta şapca albă simplă dintotdeauna; fără inscripţii, ca toate celelalte. „N-am nevoie să port etichete care să-mi spună că arăt ca lumea“, spunea ori de câte ori avea ocazia.

Ezra Dennison, cunoscut uneori drept „EZ“, dar de cele mai multe ori drept „Easy“.

Lângă el mergea agale Theo, în jeanşi şi într-o jachetă cenuşiu-deschis, cu fermoar. Se uită să vadă dacă perechea mai în vârstă se îndrepta în aceeaşi direcţie pe terenul paralel. Dădu uşor din cap şi-l privi pe bărbatul care se întoarse repede, prefăcându-se că îşi caută mingea.

— Ce drăguţ, spuse Easy.

— Da.

Băiatul mai scund flutură mâna de câteva ori către o mulţime imaginară, foindu-se de colo-colo.

— Easy şi The O, la a optsprezecea gaură, ca Tiger Woods şi… alt tip, n-are importanţă.

Nici lui Theo nu-i trecea prin cap numele altui jucător de golf.

Theo Shirley, „The O“, sau numai „T“. O literă sau alta. „Theodore“ era acasă la mama sau când îl luau prietenii la mişto.

— Cât e scorul, Theo-dore?

„O mulţime de nume, şi tu le ai pe toate“, îi spusese taică-său odată, râzând, aşa cum făcea întotdeauna înainte de a ajunge la poantă. „La ce dracu’ ţi-au folosit când nici măcar n-ai semnat o dată pentru angajare?“

Apoi privirea aceea a mamei. Aceeaşi de care avea parte întotdeauna când ea se dezlănţuia şi îl întreba pentru ce nu trebuia să se angajeze.

Easy căută în rucsacul său, scoase o minge nouă şi o aruncă la picioarele lui Theo.

— Cred că e rândul tău, bătrâne. Ridică o mână. Imortalizaţi momentul, vă rog.

Theo își scoase crosa din rucsacul subțire și jerpelit care-i fusese dat de la cabană și lovi mingea trimițând-o la câțiva metri de zona verde.

La vreo zece metri mai încolo, Easy își găsi mingea pe terenul denivelat. Se aplecă deasupra ei legănându-și fundul o veșnicie, și apoi o lovi trimițând-o la douăzeci de metri peste zona verde, printre copaci.

— Oricum, introducerea mingii în gaură e al dracu' de plictisitoare, spuse el.

Se îndreptară spre zona verde. Era senin, dar pământul era încă greu sub picioare. Șireturile adidașilor lui Theo erau negre de la apa murdară, iar câțiva centimetri din partea de jos a pantalonilor îi erau uzi leoarcă din cauza ierbii înalte în care își petrecuse ultima jumătate de oră.

Era aproape jumătatea lui iulie și se părea că vara se rătăcise pe undeva. Theo era nerăbdător ca ea să-și intre în drepturi. Ura frigul și umezeala; le simțea în oase, iar uneori îi venea greu să se miște repede.

Și taică-său fusese la fel.

Stăteau afară la etajul zece, pe balconul mic, în haine și pulovere, iar bătrânul îi dădea să soarbă pe furiș din berea de orz când mama nu se uita.

— Nu suntem croiți pentru vreme rece, înțelegi? Pentru vânt și ger. De-aia n-o să vezi negri care schiază.

Theo râdea întotdeauna când auzea rahaturile astea.

— Suntem de pe o insulă. Era deja amețit bine. Soarele și marea, cu astea suntem obișnuiți.

— Cu toate astea, nu sunt prea mulți înotători negri, spunea Theo.

— Nu…

— Atunci n-are sens.

Dădea din cap, gânditor.

— E o chestie care ține de energia naturală.

Tatăl lui nu mai avea prea multe de spus în privința asta. Evident că nu aducea vorba despre asta când Theo câștiga toate galele de înot de la școală. Doar stătea pe margine și striga mai tare decât toți; făcea și mai mult zgomot când femeia înțepată din spatele lui încerca să-l facă să tacă.

— Numa' fin'că băiatul ei înoată de parcă s-ar îneca, spunea el.

Bătrânul vorbea întruna porcării până când mama îi spunea să înceteze cu prostiile. Chiar şi spre sfârşit, când zăcea pe canapea, şi doctoriile îl făceau să bată câmpii.

Easy traversă zona verde şi începu să lovească cu crosa printre copaci, în timp ce Theo dădu o lovitură înaltă spre zona verde şi se retrase. Uitându-se în spate, Theo văzu oameni care aşteptau în locul de pornire din spatele lui. Tocmai se pregătea să iasă din zona verde când Easy îşi făcu apariţia şi începu să vorbească, trecând steagul dintr-o mână în alta.

— Ce faci mai târziu?

— Nu mare lucru. Mă văd cu Javine, oricum. Tu?

Easy aruncă steagul.

— Am ceva treabă după-masă.

Theo încuviinţă din cap şi îşi întoarse privirea spre oamenii care aşteptau.

— Nimic serios, numai mărunţişuri. Mai bine ai veni şi tu. Easy aştepta o reacţie. Cheamă-ţi şi prietena.

— Mărunţişuri?

— Doar mărunţişuri, jur. Un rânjet se întinse încet pe faţa lui. Pe bune, nimicuri, frate, jur pe Dumnezeu.

Theo îşi amintea zâmbetul acela de la şcoală. Uneori era greu să-ţi dai seama că Easy nu mai era copil. Avea pielea mai închisă ca Theo, bătrânii lui erau din Nigeria, dar nu conta. Amândoi veneau din aceeaşi fundătură, din aceeaşi parte a Lewishamului, lovindu-se de aceleaşi probleme mai tot timpul. În gaşcă erau mulţi băieţi din rase amestecate; totuşi, majoritatea erau jamaicani, ca el. Câţiva asiatici şi chiar şi doi băieţi albi bântuiau pe acolo. Se înţelegea bine cu ei, atâta timp cât nu erau prea insistenţi.

De la locul de pornire pe circuit, din spatele lor, se auzi un fluierat. Easy îl ignoră, dar Theo ieşi din zona verde şi, după câteva secunde, Easy îl urmă.

— Deci, vii mai târziu?

— Da, de vreme ce e vorba despre nimicuri, spuse Theo.

— Sigur. Nu e nici un pericol, T. Şi-apoi, dacă apare ceva, tu ştii că eu ţin întotdeauna totul sub control.

Theo îi văzu din nou zâmbetul şi îşi privi prietenul cum mângâia rucsacul de golf, ca şi când ar fi fost un căţel.

— Ce dracu' ai acolo?

— Taci.

— Ești drogat sau ce ai?

— Uite cum văd eu treaba. Easy puse rucsacul jos. O crosă pentru a lovi mingea peste obstacolele din zona verde, da? O altă crosă ca să o bagi în gaură. Şi alte chestii… pentru alte chestii. Zâmbetul i se lăţi şi mai mult pe chip. Înţelegi ce spun?

Theo încuviinţă din cap.

Uneori era greu să-ţi aminteşti că Easy fusese vreodată copil.

Theo se crispă când Easy deschise un fermoar şi începu să scotocească în rucsac. Încercă să expire calm când prietenul lui pescui încă şase mingi şi le lăsă să cadă pe rând.

Easy smulse o crosă de lemn şi o îndreptă spre un steag din colţul îndepărtat al terenului.

— Hai să trimitem câteva spre ăla.

— Nu e gaura bună, frate. Nu-i gaura următoare.

— Şi ce dacă? Easy luă poziţia, muşcându-şi buzele de concentrare. Nu vreau decât să pocnesc câteva din mingile astea nenorocite. Se balansă puternic, ratând mingea cu doi centimetri şi proiectând în aer, la câţiva metri, o bucată de pământ, uriaşă şi umedă.

— Da. Tiger Woods, spuse Theo.

Easy se balansă din nou. De data asta, mingea se duse puţin mai departe decât brazda de noroi şi de iarbă.

Amândoi se întoarseră când auziră strigătul; văzură un bărbat mai în vârstă făcându-le semn cu mâna de lângă cabana mică de la intrare.

— Ce vrea?

Theo ascultă, apoi făcu şi el cu mâna.

— Trebuie să pui la loc gazonul.

— Ce să fac?

Theo se îndepărtă şi aduse înapoi bucata de gazon; se întoarse la locul de unde fusese dislocată şi o apăsă la loc.

— Asta e eticheta, înţelegi?

— Ce fel de cuvânt mai e şi ăsta?

— Modul în care faci ceva. Aşa cum se cuvine, da?

Faţa lui Easy se întunecă. Nu-i plăcea să i se spună ce să facă.

— Aşa se numeşte, OK? spuse Theo.

Easy scuipă şi îşi suflecă marginile pantalonilor de trening. Luă altă crosă şi se îndreptă spre locul unde rămăseseră împrăştiate celelalte mingi.

— Ce dracu' faci?

Easy se răsuci şi pocni mingea, trimiţând o lovitură joasă şi puternică spre bătrân.

— Aşa fac eu lucrurile.

Bătrânul strigă din nou, mai mult alarmat decât furios, sărind în lături când mingea se izbi de peretele cabanei din spatele lui. Easy ţinti din nou, cu gesturi mai largi de data asta, dar părea destul de fericit să se tot balanseze. O altă minge se izbi de cabană şi îngrijitorul dispăru rapid înăuntru.

— O să cheme pe cineva, frate.

— Dă-l în mă-sa.

— Ziceam şi eu aşa.

Easy încerca deja să mai găsească mingi, înjurând în barbă în timp ce scormonea în rucsac.

Theo stătea şi îl urmărea. Se gândea că prietenul lui era nebun, dar în acelaşi timp râdea de se prăpădea.

Capitolul 3

Jenny locuia la nord de fluviu, în Maida Vale, şi Helen îl traversă cu maşina ca să se întâlnească cu ea în cafeneaua de vizavi de gară. Nu era o călătorie ieftină, cu taxa de acces şi cu un parcometru lacom la ora de vârf, aproape două lire fiecare, dar Helen nu mai suporta metroul de când era în a doua lună de sarcină.

Stăteau la o masă de lângă fereastră şi urmăreau oamenii care treceau pe lângă ele, la adăpostul umbrelelor. Jenny făcu semn cu mâna către două femei care intrau; schimbară câteva vorbe despre vacanţa care se apropia. Avea doi băieţi la o şcoală din apropiere şi acesta era locul unde se întâlnea adesea cu alte mame care îşi aduceau copiii la şcoală.

De la micul dejun nu trecuseră decât vreo două ore, dar Helen dădu gata cele două croasante cu migdale înainte să-şi fi terminat prima ceaşcă cu ceai. Jenny arătă către burta surorii sale.

— Ești sigură că ai doar unul acolo?

— Cred că au fost doi, dar el l-a mâncat pe celălalt.

Întotdeauna el, chiar dacă Helen nu cunoştea sexul copilului. La ecografia de douăsprezece săptămâni fuseseră întrebaţi dacă voiau să li se spună sexul copilului, dar Helen răspunsese că voia să fie o surpriză. Şi-a dat seama imediat că spusese un lucru prostesc; se întorsese să îl privească pe Paul, care se uita fix, cu chipul împietrit, pe monitor, și îi strânsese mâna.

El dorea să ştie un singur lucru, şi nici o ecografie nu-i putea spune.

— Îți stă bine, spuse Jenny. Mi se părea că înainte erai cam slabă. Sincer.

— Cum să nu.

De obicei, Jenny avea întotdeauna ceva pozitiv de spus, dar în ultima vreme, nu o făcea pe Helen să se simtă cu mult mai bine. Între a vedea partea luminoasă a lucrurilor şi a spune tâmpenii graniţa era subţire. Jenny spusese că schimbările stării de spirit datorate hormonilor te făceau mai interesantă şi îi obligau pe bărbaţi să-ţi acorde toată atenţia. Îi spusese lui Helen cât de neobişnuit era să verși tot timpul, ca și când ar fi fost ceva ce ar fi trebuit să o facă să se simtă deosebită.

Totuși, în ultima vreme, nu mai era atât de sigură când venea vorba de Paul.

— Cum mai merge?

Faţa îi era serioasă, aşa cum îşi compun uneori expresia medicii sau prezentatorii de ştiri.

Helen sorbi din ceai.

— Îi vine greu.

— Bietul copil.

— Jen…

— E înduioşător.

— Cum s-ar descurca Tim în situaţia asta?

Soţul lui Jenny. Antreprenor în construcţii, pasionat de pescuit şi de întreţinerea maşinii. Destul de drăguţ, dacă îţi plăcea genul ăsta de lucruri.

— Ce legătură are una cu alta?

— Ziceam şi eu. Helen se simţi puţin ruşinată de gândul ei. Tim era drăguţ; şi chiar dacă ei, personal, nu-i plăceau lucrurile astea, lui Jenny

cu siguranţă îi plăceau, ceea ce ar fi trebuit să fie suficient. Nu cred că este posibil să înţelegi cum se simte Paul, spuse. Asta e tot. Eu sunt al dracului de sigură că nu pot, aşa că…

Jenny ridică din sprâncene. Comandă unei chelneriţe alte băuturi, apoi se întoarse zâmbitoare către Helen şi spuse:

— Bine. Cum zici tu. Dar tu ştii, şi eu ştiu…

Helen se gândi: „Eşti mai tânără ca mine. Te rog, încetează să te porţi ca o mamă“.

Apoi trecură repede la alte subiecte – copiii lui Jenny, nişte lucrări pe care le făcuse la casă –, dar părea imposibil să vorbească cu cineva mai mult de câteva minute fără să revină la bebeluşi. Tampoane pentru sâni şi diafragme pelvine. Era ca şi când ar fi fost un pântec cu picioare.

— Ce vreau să spun… Am vorbit cu o prietenă care spunea că ştie câteva asociaţii bune Mama şi Copilul în zona ta.

— OK, mulţumesc.

— E bine să ieşi şi să întâlneşti alte mămici.

— Mame mai tinere.

— Nu fi ridicolă.

Helen se gândise mult la asta, ceea ce o făcea să se simtă stânjenită. Toate celelalte femei gravide pe care le întâlnise la cursurile prenatale şi la controale i se păruseră cu mult mai tinere.

— Pentru Dumnezeu, sunt femei de vârsta mea care sunt deja bunici.

Jenny pufni.

— Vrei să spui femei fără viaţă personală. Două generaţii de mame adolescente dereglate mintal.

— Am treizeci şi cinci de ani, spuse Helen, ştiind cât de ridicol sună, spunând asta ca şi când ar fi fost o boală incurabilă.

— Şi? Mi-aş fi dorit să-i am pe cei doi ceva mai târziu. Mult mai târziu.

— Nu, nu e aşa.

Jenny radia de fericire. Chiar dacă nu avusese nici o carieră la care să renunţe, sora lui Helen îmbrăţişase maternitatea cu o uşurinţă înfricoşătoare. Sarcini al naibii de uşoare, silueta pe care şi-o recăpătase fără nici un efort, dificultăţile care erau pur şi simplu nişte chestii de rezolvat. Un model fantastic, chiar dacă unul deprimant.

— O să-ţi fie bine, spuse Jenny.

— Da.

Dacă sunteţi doi. Gândul nerostit care umpluse pauza le aduse înapoi la Paul…

— Ştii că eşti bine-venită să stai la noi o vreme, după aia?

… În absenţa lui.

— *Ştiu, mulţumesc.*

— O să fie minunat să avem un bebeluş în casă. Jenny zâmbi larg şi se aplecă peste masă. Nu ştiu ce-o să spună Tim despre asta, imaginează-ţi. Spun numai că ar fi trebuit să-l vezi anul trecut cu copilul fratelui său. Nu-l lăsa din braţe.

Helen nu spuse nimic. Îl sunase pe Paul în drum. De la serviciu îi răspunsese robotul, iar de pe mobil, căsuţa vocală.

— N-aş vrea să te tot bat la cap, dar te-ai mai gândit la chestia cu partenerul care să te ajute după ce naşti?

— Nu prea.

— Mi-ar plăcea s-o fac eu, ştii asta.

— Jen, totul e aranjat.

— Un plan de rezervă nu strică totuşi, nu?

Helen răsuflă uşurată când la masa lor apăru brusc o prietenă de-a lui Jenny; se lăsă purtată de gânduri pe când cele două femei mai tinere vorbeau despre o campanie de interzicere a automobilelor 4x4 pe străzile din jurul şcolii. Începu să-şi frece pieptul când simţi că încep arsurile de la stomac. Era un alt lucru cu care ajunsese să se obişnuiască în ultimele opt luni. Se gândea cum o să-şi umple restul zilei. Putea să-şi omoare o parte din timp la Sainsbury’s; să încerce să doarmă câteva ore când ajungea acasă. După cum mergeau lucrurile, ar fi fost fericită să rămână unde era până la căderea serii.

Când îşi dădu seama că femeia vorbea cu ea, Helen zâmbi şi încercă să arate ca şi când ar fi fost tot timpul atentă.

— … Pariez că mori de nerăbdare să scapi de el, nu? Arătă cu capul spre burta lui Helen: Cel puţin vara nu a fost atât de călduroasă, nu-i aşa? E un coşmar când sarcina e atât de înaintată.

— Cred că s-ar putea să vină un val de căldură în următoarele câteva săptămâni, spuse Jenny.

— Legea lui Murphy, spuse Helen.

Da, bineînţeles, abia aştepta să nască; se săturase să poarte de colo până colo mingea aia mare; se săturase de interesul celorlalţi şi de

sfaturi. Dumnezeule, să mai vorbeşti de povara aşteptării…

Îşi dorea un copil care să lămurească lucrurile. Îşi dorea noutatea pe care ar fi adus-o.

Totuşi, în această clipă, mai mult decât orice, îşi dorea compania cuiva.

Paul îşi lăsă maşina într-o parcare din Soho, apoi aşteptă cinci sau zece minute în ploaie sosirea taxiului. Farurile maşinii negre erau stinse când dădu colţul şi şoferul opri să-l ia. Înăuntru se afla deja o persoană.

Pasagerul avea un aer serios când îi ţinu uşa deschisă lui Paul ca să urce, dar era evident că, până acum, numai vremea era cea care îl enerva pe Kevin Shepherd.

— Al dracu' de urâtă, nu?

Paul se lăsă pe unul dintre scaunele rabatabile. Îşi trecu mâna prin părul scurt şi se scutură de apă.

— Credeam că încălzirea globală trebuia să rezolve porcăria asta de vreme, spuse Shepherd.

Paul zâmbi şi fu aruncat în faţă când taxiul porni brusc şi viră la stânga pe Wardour Street.

— Am o căsuţă în Franţa, spuse Shepherd. În Languedoc. Ai fost acolo?

— În ultima vreme, nu, spuse Paul.

— În zile ca asta, îmi amintesc de ce am cumpărat-o.

— O investiţie rezonabilă, aş zice.

— În afară de asta. Shepherd se uită pe geam şi clătină trist din cap. Ca să-ţi spun drept, singurul motiv pentru care nu mă duc mai des este mâncarea. Mi se pare groaznică. Nu spun asta doar pentru că nu-mi plac francezii. Ce vreau să spun e că, evident, nu-mi plac. Râse. Dar jur că nu-i aşa bună pe cât se spune. În ultima vreme şi italienii, spaniolii, chiar şi nemţii, să mă ierte Dumnezeu, toţi se pişă pe francezi când vine vorba de mâncare.

Accentul era aproape neutru, dar încă mai existau ici-colo asprimi de precupeţ pe care nu le şlefuise.

— E un restaurant franţuzesc în colţul străzii unde locuiesc, spuse Paul. Pun sos peste orice.

Shepherd îndreptă degetul spre el, încântat.

— Exact. Şi barabule albe. Chiar albe, ştii? Stau acolo pe farfuria ta, ca boaşele unui buldog albinos, fierte până şi-au pierdut orice gust.

Shepherd avea părul blond şi lung până la umeri; semăna un pic cu actorul din filmul Starsky şi Hutch, credea Paul. Totuşi, zâmbetul nu era atât de fermecător. Purta o cămaşă roz-deschis, cu unul dintre acele gulere enorme la modă, şi o cravată mov. Costumul valora probabil o sumă cu patru cifre, iar pantofii costau mai mult decât tot ce purta Paul la un loc.

Taxiul se îndrepta spre vest, mergând pe Oxford Street. Shepherd nu spusese nimic, dar şoferul părea să ştie unde merge. Era unul dintre acele taxiuri mai noi, cu un sistem de comunicare la modă în spate şi un ecran pe care se vedeau trailere la filme care urmau să apară şi reclame la parfumuri şi la telefoane mobile.

— Pot să-ţi văd legitimaţia? întrebă Shepherd. Se uită cum Paul se caută în buzunar. Vreau să fiu absolut sigur pe cine plimb gratis. Se aplecă şi luă micul portofel din piele în care Paul îşi ţinea şi abonamentul de călătorie, şi legitimaţia; examină legitimaţia. Brigada de Informaţii, ai spus la telefon. Paul aprobă din cap. Presupun că ai auzit toate bancurile cu poliţişti, nu-i aşa?

— Absolut.

Taximetristul apăsă pe claxon şi înjură un şofer de autobuz care plecase din staţie tocmai când era gata să-l depăşească.

— Păi atunci, arată-mi cât de informat eşti, spuse Shepherd.

Paul se lăsă pe spate, păstrând tăcerea preţ de câteva secunde.

— Ştiu că la mijlocul lui februarie, anul acesta, ai fost abordat de un afacerist român numit Radu Eliade. Observă surprinderea lui Shepherd, care îşi aranja cravata. A venit la tine cu trei sute de mii de lire, adunaţi printr-o serie de fraude cu carduri de credit şi de debit, şi care aveau nevoie să fie puţin „spălaţi". „Plasaţi", „puşi să facă pui" şi „integraţi" în sistem. Cred că ăştia sunt termenii tehnici. Shepherd îi zâmbi. Categoric mai puţin fermecător decât sosia lui cinematografică. Ştiu că tu, împreună cu câţiva asociaţi, aţi închiriat un teren şi un depozit în nordul Ţării Galilor şi v-aţi petrecut următoarele câteva săptămâni la licitaţii, cumpărând echipament industrial cu bani gheaţă, pe care l-aţi vândut cam o săptămână mai târziu. Ştiu că domnul Eliade şi-a luat banii înapoi, curat şi mai presus de orice bănuială, iar voi nici măcar nu i-aţi cerut comision, pentru că aţi făcut un profit frumos vânzând

excavatoarele şi celelalte utilaje unor mici afacerişti din Nigeria şi Ciad. Făcu din nou o pauză. Cum mă descurc?

În timp ce vorbea, Paul urmărise cum se schimba expresia feţei lui Shepherd. Se înăsprise brusc, atunci când bărbatul încerca să hotărască dacă Eliade fusese prins şi îl băgase în rahat sau dacă unul dintre asociaţii pe care Paul îi amintise fusese cel care se întorsese împotriva lui. Apoi urmă schimbarea: un val plăcut de curiozitate, când Shepherd se întrebă de ce, dacă un ofiţer de informaţii de la Poliţia Metropolitană ştia într-adevăr toate aceste lucruri, el era încă liber.

De ce încă nu simţise cum îl strângea gulerul lui uriaş şi la modă?

Merseră un timp în tăcere, în taxiul care rula pe Edgware Road spre nord, către Kilburn. Magazinele pe lângă care trecea Mercedesul erau tot mai mici şi aveau vitrine ceva mai neîngrijite.

— Se pare că se înseninează, spuse Shepherd.

— Asta e bine.

— Ce se va întâmpla, totuşi, pe termen lung? Shepherd încerca să-i prindă privirea lui Paul, pentru a se asigura că acesta înţelesese aluzia. Poate că ar trebui să mă gândesc să petrec mai mult timp în Languedoc. Ce crezi, Paul? Tu eşti cel care le ştie pe toate.

— Depinde, spuse Paul.

Taxiul se opri brusc în faţa unui şir de magazine pe Willesden Lane pentru a lua doi bărbaţi.

— El este Nigel, spuse Shepherd, arătând cu capul spre cel care se aşezase pe scaunul rabatabil de lângă Paul. Era un bărbat masiv, în jur de cincizeci de ani, cu părul cărunt şi dat cu gel, pieptănat pe spate şi cu o expresie care parcă-i fusese lipită de faţă. Paul mormăi un salut. Nigel, care mai că se revărsase peste marginile scaunului, nu răspunse nimic. Shepherd bătu în scaunul de lângă el.

— Iar el – îi făcu semn celui de-al doilea bărbat, un tip mai degrabă neîncrezător, într-un pardesiu căcăniu – este domnul Anderson. Este ceva mai prietenos decât Nigel.

Anderson îl scrută pe Paul din spatele unor lentile groase.

— Cine-i ăsta? Un uşor accent irlandez. Nu mult mai prietenos.

Shepherd se aplecă în faţă şi strigă la şofer:

— Dă-i drumul, Ray.

Conversaţia începu imediat după ce maşina porni. Shepherd şi Anderson vorbeau despre un eveniment monden la care participaseră

cu câteva seri în urmă: un comic fără perdea care apăruse la televiziune, dar nu mai era de mult în formă.

— Numai porcării, nu? se strâmbă Shepherd. Glumele porcoase intrau, evident, în aceeaşi categorie cu mâncarea franţuzească. Cel mai mic numitor comun.

Îl întrebă pe Paul dacă avea familie. Paul îi răspunse că nu era treaba lui, iar Shepherd declară că i se părea corect.

— În tot cazul, îţi aduce numai belele, spuse Anderson.

Taxiul îşi făcu loc cu dibăcie prin traficul aglomerat până când trecură din Kilburn pe străzile mai aerisite din Brondesbury. Apoi, ceva mai încolo, intrară în Cricklewood, unde casele erau mai mici şi mai înghesuite.

— De unde vă cunoaşteţi voi doi? întrebă Anderson.

Înainte ca Paul să poată răspunde, taxiul viră brusc de pe drumul principal, iar după câteva minute de mers în zigzag pe străzi laterale, se poticni pe un drumeag şi încetini. Paul îşi întinse gâtul şi văzu că se apropiau de un complex uriaş de clădiri vechi, ce se profila întunecat pe cerul care tocmai începuse să se însenineze. Vedea graffiti-urile şi reţeaua de crăpături şi găuri din toate ferestrele.

Staţia de apă dezafectată de la Dollis Hill.

Taxiul se apropie de porţile exterioare prinse cu un lanţ gros cu lacăt. Ray opri motorul şi luă un ziar de pe scaunul de lângă el. Nigel se mişcă extrem de degajat, iar Paul observă cum capul lui Anderson se înclină la vederea cuţitului Stanley care apăruse în mâna uriaşului.

Vocea irlandezului suna la fel de obosită. Spuse:

— Pentru Dumnezeu, Kevin. Chiar trebuie?

Nigel deja se aplecase pentru a scoate o mică placă de lemn pătrată, cu latura de treizeci de centimetri sau cam aşa ceva, de sub scaunul lui Shepherd. Shepherd se mişcă pentru a-i face loc, în timp ce Nigel îl înhăţă pe Anderson şi îl târî pe podeaua taxiului, îi prinse braţul şi se lăsă cu toată greutatea pe mâna irlandezului, răsfirându-i degetele pe placă.

— Ce dracu’, Kevin, cineva te-a supărat, spuse Anderson.

Nigel apăsă şi mai tare faţa lui Anderson de podea şi îşi ridică privirea, pregătit.

— Doi centimetri sunt suficienţi, spuse Shepherd.

Nu a curs prea mult sânge, iar zgomotul a fost amortizat destul de bine de mochetă. După aceea, Shepherd s-a aplecat şi i-a dat o batistă lui Anderson, în care acesta şi-a înfăşurat mâna, apoi şi-a adus încet genunchii la piept.

— Cel puţin degetul ăla nu o să mai intre o vreme în casa de bani, spuse Shepherd. Îşi retrase picioarele pentru a evita orice contact cu bărbatul de pe podea şi îl privi pe Paul. Ca şi când n-ar duce-o destul de bine. În ultimul an şi jumătate a avut trei maşini noi. Poponar fraier.

— Majoritatea oamenilor vor ceva mai mult, spuse Paul. E firesc.

Shepherd se gândi câteva secunde, apoi îşi privi ceasul.

— Nu te superi dacă te întorci singur, nu? Trebuie să ne grăbim. N-ar fi frumos ca ăsta să-i umple tapiţeria de sânge lu' Ray.

Paul estimă că putea ajunge pe jos la Willesden Junction cam în douăzeci de minute. Cel puţin nu mai ploua. Aşteptă.

— Uite, o să fiu sincer cu tine, domnule Hopwood, spuse Shepherd. Multe lucruri îmi sunt încă neclare. Multe în legătură cu tine. Dar sunt o idee mai lămurit în ce priveşte unul sau două lucruri. De exemplu, ce ştii sau crezi că ştii.

— Este de înţeles.

— Uite despre ce-i vorba. Cunosc destul de bine câţiva copoi şi a fost al dracului de interesant să te urmăresc în timp ce Nigel îşi făcea treaba. Ăia nu ar fi fost în stare să stea cu mâinile în sân şi să lase să se întâmple aşa ceva, indiferent ce-ar fi făcut sau ar fi trebuit să facă, dacă mă înţelegi. S-ar fi agitat, ar fi făcut gălăgie şi ne-ar fi arestat pe toţi. Înţelegi ce vreau să spun?

— Şi dacă aş fi făcut aşa?

Shepherd ridică din umeri.

— M-ar fi deranjat, dar nu era o problemă. Nu cred că domnul Anderson ar fi făcut plângere. Nigel ţine totul în el, iar Ray o să spună că i se rupe. Se apleca în faţă. Corect, Ray?

Ray spuse că i se rupe.

— Câteva ore irosite la vreo secţie de poliţie şi vreo două zile de hârţogăraie pentru vreun idiot care ar fi putut să umble pe străzi ca să prindă atentatori sinucigaşi cu bombe. Cam asta ar fi.

Paul nu putea să-l contrazică.

— Apoi mai e copoiul căruia nu pare să-i pese pentru că face un joc deştept. Încearcă să-ţi intre pe sub piele sau cam aşa ceva. Oricum, o

chestie ca asta trebuie să-ţi stârnească o reacţie, corect? Nu poate sta pur şi simplu nepăsător, de parcă s-ar uita la Jamie Oliver cum taie un nenorocit de păstârnac.

Pentru a doua oară, păru că Shepherd era gata să zâmbească şi pentru a doua oară zâmbetul i se stinse în colţul gurii. Arăta ca unul care încearcă să înţeleagă poanta, dar nu prea reuşeşte.

Când Shepherd făcu semn din cap, Nigel trecu în partea cealaltă şi se dădu cu greu jos din maşină, ţinând uşa deschisă pentru Paul.

— Mai vorbim, spuse Shepherd.

— Dacă vrei.

— Cu siguranţă, pentru că încă nu sunt prea lămurit. O să fiu, dar acum nu sunt. Îşi strânse nodul de la cravată şi culese o scamă de pe rever. Pentru că eşti cu totul altfel, Paul. Stăteai acolo şi te uitai la… chestia aia, şi nici măcar n-ai tresărit.

Capitolul 4

Javine hrănea copilul când intră Theo. Îl legăna cu braţul stâng, ţinându-i biberonul la gură, iar cu mâna liberă frunzărea paginile unei reviste.

Theo stătea în uşă, ţinând în mână pachetul cu mâncarea pe care o cumpărase în drum spre casă.

— Lasă-mă să termin cu el mai întâi, spuse Javine.

Theo duse punga la bucătărie, apoi se întoarse şi se aşeză lângă iubita lui. Căută în jur, pe sofa, telecomanda televizorului.

— Azi a fost bine?

El trecea de pe un canal pe altul.

— În tot cazul, vremea a fost bună. E ceva.

E ceva, când îţi petreci opt ore aşteptând la un colţ de stradă sau la altul. Când trebuie să fii atent. Să patrulezi în susul şi în josul străzii.

— Da, a fost frumos. Javine îşi mângâie fiul pe obraz cu dosul degetelor. L-am scos în parc, m-am întâlnit cu Gemma.

Theo aprobă din cap şi urmări o vreme copilul care mânca lacom.

— Da' ştiu că i-e foame, frate.

— Laptele praf nu e scump, spuse Javine.

— Ştiu.

— Îl iei angro, ca pe scutece.

— Nu asta am vrut să spun. Theo se întoarse la televizor. Asta-i bine, nu? E semn bun.

În timp ce copilul termina biberonul, ei urmăriră cea mai mare parte din EastEnders, iar când Javine îl duse în dormitor, Theo puse mâncarea în cuptorul cu microunde şi scoase farfuriile şi furculiţele. Creveţi regali cu ciuperci pentru ea; carne de vită cu chili pentru el. Orez cu ou şi legume, chipsuri cu creveţi, cutii cu bere şi coca-cola fără zahăr. În timp ce mâncau cu farfuriile pe genunchi, un alt serial pe Sky Plus; ăla cu fermierii din nord şi alte rahaturi. Theo nu îl putea urmări.

— Gemma spunea ceva de ieşit în oraş într-o seară, săptămâna viitoare, spuse Javine. La vreun club nou din Peckham. Spunea că fratele ei ne poate băga.

— Da, OK.

— Sigur?

— Aşa am spus.

— O să las sticlele în frigider.

Theo învârtea în orezul din farfurie.

— Poate o rog pe mama.

Javine pufni şi spuse „bine", ceea ce de fapt însemna că nu era aşa.

— Numai dacă apare ceva, ştii?

— Cum vrei. Javine îşi lăsă furculiţa cu zgomot pe farfurie. Nu cred că o seară o să-ţi facă rău, şi cred că ar trebui să o lăsăm mai moale cu babysittingul cu mama ta pentru când vom avea cu adevărat nevoie, da? Se ridică şi începu să adune farfuriile. Ca şi când noi doi am ieşi vreodată împreună în oraş, nu?

— Am înţeles, e-n regulă, OK? Îşi termină berea. Nu-i nevoie să te enervezi, frate.

Nu era mai deloc în regulă, dar ce altceva putea să spună? Erau aproape şase luni de când apăruse copilul şi el ştia că parcul sau grupul de joacă pentru copii erau singurele lucruri interesante din viaţa ei. Gemma era singura prietenă pe care şi-o făcuse de când o adusese înapoi aici şi ştia că ea lăsase multe alte lucruri în urmă.

Javine duse farfuriile la bucătărie.

— Vrei un ceai?

Theo şi familia lui se mutaseră din Lewisham în Kent cu cinci ani în urmă, când Theo avea doisprezece ani. Bătrânul îşi schimbase slujba de

la metrou pentru una la autobuze şi familia îşi luase tălpăşiţa în Chatham, mutându-se într-o casă cu un dormitor în plus, pentru sora mai mică a lui Theo, Angela, şi un aer care era mai puţin probabil să-i agraveze astmul. Toată lumea era fericită. Erau aproape de mare, ceea ce bătrânului îi plăcuse, peste drum era un bingo și o cârciumă plăcută, şi chiar dacă la început fuseseră ceva probleme la şcoală, Theo şi sora lui se obişnuiseră destul de repede.

O întâlnise pe Javine la una dintre marile săli de jocuri. Ea şi o prietenă începuseră să chicotească atunci când el se aplecase peste o masă de biliard. Mai târziu fumaseră împreună afară o ţigară sau două cu marijuana și stătuseră de vorbă până la ora închiderii.

Apoi, vara trecută, când Javine era însărcinată în trei luni, trebuiseră să se întoarcă. Bunica lui Theo din partea tatălui refuzase să se mute cu restul familiei, iar atunci când vaca bătrână şi încăpăţânată a suferit o congestie, nu a fost nimeni prin preajmă care să aibă grijă de ea. O zi încheiată, aerul mirosise a sare; a doua zi, se întorceau cu toţii în acelaşi bloc de rahat în care locuiseră cu patru ani în urmă.

Cel mai tâmpit lucru dintre toate, bătrâna începuse să-și revină de cum avusese din nou familia în jurul ei, iar acum era sănătoasă tun. Tatăl lui Theo fusese cel care se îmbolnăvise de data asta. Scuipa sânge în camera din faţă şi a murit într-o după amiază în faţa televizorului la cursele de cai, în timp ce Levisham Hospital încerca să-i găsească un pat.

— Theo? Javine striga acum din bucătărie.

— Da, un ceai ar fi bun, răspunse Theo.

Javine nu fusese singura care lăsase prieteni în urmă când se mutaseră în sudul Londrei. Theo încă se mai gândea mult la Ransford şi la Kenny, la Craig şi la Waheed de la fotbal. Păstraseră o vreme legătura după ce el se mutase înapoi, dar lucrurile luaseră pur şi simplu o altă întorsătură odată cu apariţia copilului. De când se înhăitase din nou cu Easy şi cu ceilalţi.

Totuşi nu erau atât de apropiaţi în multe privinţe.

Asta din cauză că fusese plecat. Așa i-a spus Easy. De asta îşi pierduse poziţia, de asta avea Easy o poziţie mai bună în gaşcă, chiar dacă Theo era mai mare. Ghinion, proastă sincronizare, totuna.

Mobilul lui Theo ciripi pe masă.

Javine strigă din bucătărie:

— Trebuie să fie Easy sau mama ta.

— Crezi?

— Cine altcineva?

Theo nu-l mai văzuse pe Easy de vreo săptămână, din după-amiaza petrecută la golf. Oricum, nu de aproape. Îl văzuse trecând pe lângă el de câteva ori în Audi-ul ăla demenţial, A3, cu care începuse să meargă peste tot. Îl avea de un an şi îl ţinea într-un depozit. Lustruia maşina aia idioată în fiecare săptămână, îi schimba odorizantul Magic Tree, tot tacâmul. Dar făcuse o chestie destul de decentă şi aşteptase să aibă un an mai puţin decât vârsta minimă legală pentru condus, înainte de a trece la volan.

Theo avea Mazda veche a tatălui său, dar rabla naibii se hârbuia an după an şi se părea că nu prea avea rost s-o repare. Autobuzele circulau destul de bine şi toate magazinele erau la o aruncătură de băţ.

Oricum, după cum mergeau lucrurile, nu avea neapărată nevoie de maşină.

Totuşi, Audi-ul ăla era o bijuterie.

Javine scoase capul pe uşa bucătăriei şi îi trimise un sărut.

— Pun pariu că-i prietenul tău.

Theo azvârli cutia goală de bere spre ea în timp ce se ducea să ia telefonul. Privi ecranul.

— Mi-eşti datoare.

Când termină convorbirea cu mama lui, îşi luă jacheta şi îi spuse lui Javine că nu lipseşte mai mult de două ore. Îi spuse să-l aştepte şi o strânse de fund când o sărută la plecare.

— Chestia asta devine ridicolă, spuse ea.

— Nu pot să o supăr, frate.

— Ar trebui să te gândeşti la asta. O să faci burtă.

Theo se întoarse într-o parte şi se privi în oglinda de lângă uşa de la intrare.

— E numai muşchi, spuse, frecându-se pe burtă. Şi toată în jurul unei scule.

Javine zâmbi larg şi spuse că o să se străduiască să rămână trează, dar se simţea epuizată. Theo o privi cum intră în dormitor, şi chiar înainte de a închide uşa din faţă după el, o auzi şoptindu-i ceva copilului. Apoi coborî două rânduri de scări la etajul unu şi trecu pe

lângă trei uşi către apartamentul mamei lui, pentru cea de-a doua cină din acea seară.

Erau într-un bar mic şi aglomerat din spatele terenului de cricket Oval. Conversaţia era la concurenţă cu automatele de jocuri mecanice, cu un tonomat specializat pe rockul care se cânta pe stadioane în anii ’80 și cu un grup de tipi de la oraș de la masa alăturată.

— După colţ este un restaurant indian ca lumea, spuse Paul.

— Numai să pot mânca o korma sau altceva. Helen îi zâmbi larg femeii scunde şi blonde din faţa ei. Dacă-i ceva prea picant, copilul ar putea veni pe lume cu câteva săptămâni mai devreme.

Prietena ei râse.

— Ştii, dacă ţi se rupe apa într-un Marks & Spencer, cei de acolo îţi dau un coş.

— Tâmpenii, spuse Paul.

— Iar dacă ţi se rupe într-un restaurant indian, poate că îţi dau o provizie de lipie indiană pe un an, sau aşa ceva.

Bărbatul de lângă ea se strâmbă.

— Nu prea sunt amator de mâncare indiană.

— Nici eu nu fac prea mare caz de ea, spuse Helen.

— Să decidă altcineva, spuse Paul. Eu mai aduc nişte băuturi.

Era de presupus că aveau să bea doar una mică înainte de cină, dar Paul luase deja la bord trei halbe în douăzeci de minute. Vocea îi răsuna mai tare decât ar fi trebuit.

— Dacă nu plecăm acum, s-ar putea să nu mai găsim o masă, spuse Helen.

Paul nu o băgă în seamă şi dădu pe gât ce mai rămăsese din halba sa.

Helen privi spre prietena ei, care ridică din umeri. Helen şi Katie fuseseră colege de şcoală, iar ei patru – Helen, Paul, Katie şi iubitul ei, Graham – ieşeau de obicei împreună odată la câteva luni să ia masa în oraş. Paul o plăcea destul de mult pe Katie, sau aşa spunea, dar iubitul ei sfârşea de obicei prin a-i enerva pe toţi trei.

— În ziare scrie că s-ar putea să fie un criminal în serie la Glasgow, spuse Graham.

Paul mormăi ceva în pahar.

— Oh, nu începe iarăşi, spuse Katie.

Helen chicoti şi se întinse după paharul cu apă. Aşa începea de obicei.

— Unul destul de periculos, după toate relatările.

— Nu mă aşteptam să fie drăguţ, răspunse Paul.

Graham îşi împinse scaunul şi se aplecă înspre Paul.

— Ştiu că nu ai avut niciodată de-a face cu unul, dar ai cunoscut ucigaşi obişnuiţi, nu? Ce spui de ăla de săptămâna trecută din Essex, care s-a îmbătat mangă şi apoi a tăiat-o pe maică-sa? Ai avut ceva de-a face cu cazul ăla? Graham făcu o pauză. Cu siguranţă trebuie să fi auzit ceva. Să fi văzut rapoarte, sau aşa ceva.

Paul îl fixă câteva secunde.

— De ce te excită chestiile astea?

— Nu…

— Ţi s-a sculat cumva sub masă?

Graham înghiţi în sec. Pentru o secundă sau două, păru că seara avea să se sfârşească prematur, dar Katie se amestecă şi ea:

— Păi, dacă e aşa, pentru Dumnezeu, nu vrei să-i mai dai nişte detalii picante? Orice ajutor e bine-venit, şi este mult mai ieftin ca Viagra.

Graham se sprijini de ea roşind.

— E interesant, atâta tot.

Paul se ridică, luă paharul lui şi pe-al lui Katie, aşteptând ca Graham să-l termine pe-al său.

— Acelaşi lucru, da?

Nimeni nu-l contrazise şi, în timp ce Paul se ridica greoi, ţinându-se de masă, Helen îi aruncă o privire care-i spunea „ia-o mai uşor".

I se răspunse cu un zâmbet larg ce parcă spunea „mai scuteşte-mă".

Paul dădu comanda la bar, apoi o luă agale spre toaletă. La pisoar era un bărbat, iar Paul îşi făcu de lucru lângă chiuvetă până când acesta plecă. Atunci scoase telefonul şi formă un număr; prinse aparatul între umăr şi ureche şi se duse la pisoar.

Bărbatul răspunse cu un mormăit, ca şi când ar fi fost trezit din somn.

— Eu sunt.

— Ce vrei, Paul?

— Pot să vin să te văd mâine?

Urmă o pauză. Zgomotul îndepărtat ale unei maşinării.

— De ce nu?
— În jur de două e bine?
— Am ceva de restaurat pe la ora aia. Ai ceva de scris?
— O să ţin minte, spuse Paul.
— Unde eşti? Parcă eşti într-un nenorocit de WC!
— Spune-mi şi gata.
Paul reţinu adresa.
— Te-ai mai gândit la ce ţi-am spus?
— M-am gândit, da.
— Am nevoie de chestia asta.
— Mâine…
Paul oftă. Îşi închise fermoarul.
— Adu-ne ceva de mâncare, da? Ceva bun.
Paul se întoarse exact când uşa se deschise şi intră Graham. Paul îl văzu că se uită la telefon şi întârzie cu el în mână, înainte de a-l pune la loc în buzunar.
— Căutam restaurante prin zonă pe WAP, spuse el.
Graham dădu din cap şi intră repede într-o cabină.
Paul se studie în oglindă în timp ce îşi pompa săpun în palme şi le spăla sub robinet. Îşi stropi faţa cu apă rece înainte de a se întoarce în bar.
Theo reuşi să mănânce doar o jumătate de porţie condimentată de musaca de cartofi dulci şi o lingură sau două de fasole verde.
— Are ceva? îl întrebă mama lui.
— Nu, e bună. Doar că nu prea mi-e foame.
Hannah Shirley ocoli masa strângând farfuria ei goală şi pe cea a fiicei ei.
— Pe a ta o mai las, spuse ea. Poate mai vrei peste câteva minute.
— Mulţumesc, mamă. Theo îi făcu cu ochiul surorii lui. Chiar e bună.
— Şi ce mai face băiatul meu frumos?
— Destul de bine.
Mama clătină din cap şi plescăi din buze. Era jocul lor dintotdeauna.
— Tu eşti mult prea mare şi urât. Vorbesc de nepotul meu.
Theo îşi supse dinţii şi clătină din cap ca şi când ar fi fost supărat.
— Da, şi el e bine.

— Numai bine?

— Grozav.

— Angela a desenat astăzi la şcoală ceva pentru el. Du-te şi adu ce-ai desenat.

Sora lui Theo îşi arcui sprâncenele şi nu se clinti până nu i se spuse a doua oară, apoi se târî în dormitor.

— Ea ce mai face? întrebă Theo.

Mama se aşeză pe braţul unui fotoliu şi începu să-şi șteargă ochelarii cu mâneca.

— Destul de bine, spuse. Oricum, mai bine.

Angela nu se descurca la fel de bine cu învăţatul ca la şcoala din Kent; probabil că era cu un an sau doi în urmă faţă de nivelul la care ar fi trebuit să fie un copil de zece ani. Erau mulţumiţi că măcar astmul nu se agravase.

— Are cu adevărat talent la artă, spuse mama lui Theo.

Chiar atunci Angela se întoarse şi îi întinse peste masă un desen lui Theo. Un cer albastru, o mare plină de peşti şi un copil ţinut în braţe.

— Sunt eu şi Javine? întrebă Theo.

— Poţi să îl atârni deasupra pătuţului, spuse Angela.

Mama lor îşi puse ochelarii şi veni să se uite din nou la desen.

— Un adevărat talent, spuse.

Telefonul lui Theo sună, şi el răspunse cu o secundă înaintea surorii lui.

— Da?

— Trebuie să-ţi iei liber mâine-seară, spuse Easy.

— S-ar putea să fie complicat, frate. O aştept pe Halle Berry. Angela se strâmbă şi Theo rânji. Ştii, se roagă de mine de săptămâni întregi.

— Te iau la nouă, da?

— Nu ştiu.

— Poţi să conduci tu, dacă vrei. Ştiu că poftești la bijuteria mea, frate.

— Ce se întâmplă? Unde mergem?

— E doar un serviciu.

Angela încă se holba la Theo.

— Lasă-mă să mă gândesc. Te sun mai târziu.

— Eu sunt cel care îţi face un serviciu, T. Înţelegi? E o afacere frumuşică. Doar vreo două ore.

Theo se ridică şi se duse în colţul îndepărtat al camerei. Îşi coborî puţin vocea.

— Ce afacere? Cum se face că apari mereu cu misterele astea de doi bani, frate?

Aruncă o privire în spate şi o văzu pe mama lui, care se întorsese şi intrase în bucătărie, şi ştiu că nu era vorba de respect pentru intimitatea lui. Nu voia să ştie nimic, asta era tot; nu voise să ştie niciodată.

— În jur de nouă, spuse Easy.

— Ce dobitoc, spuse Paul.

Îşi aruncă haina pe spătarul unui scaun de bucătărie şi rată mişcarea; deschise uşa frigiderului şi se holbă înăuntru, ca şi când nu ar fi ştiut ce căuta.

— Mare, mare… dobitoc.

Helen se duse valvârtej drept la toaletă, iar după ce se uşură, i se adresă prin uşa deschisă.

— M-ai făcut să râd în seara asta, Hopwood, spuse ea.

Paul închise frigiderul şi ieşi din bucătărie. De pe coridor, o privi zâmbind pe Helen, care stătea pe WC.

— Poftim?

— Ţi-ai bătut joc de Graham.

— Nici nu era greu.

Se ridică, se şterse şi trase apa.

— Când ai spus că, în timpul discuţiei cu el, erai probabil cel mai aproape de un ucigaş în serie, iar Katie a izbucnit în râs, chiar am crezut că o să fac pe mine.

Se hotărâseră pentru un restaurant italienesc, aproape de bar, după colţ, şi seara fusese destul de plăcută, în ciuda stângăciilor de mai devreme. Helen nu se mai distrase în halu' ăsta de multă vreme şi credea că şi Paul făcuse la fel. Era fără îndoială beat, dar ea credea că e un semn bun. Nu-şi amintea când se lăsase dus de val ultima oară. La întoarcere, cântase în maşină în timp ce ea conducea.

Se sprijini de perete şi începu să chicotească; spuse din nou „dobitoc", ceea ce o deranjă dintr-odată pe Helen.

Ea îl împinse înapoi spre frigider şi turnă două pahare mari cu apă. În timp ce înşuruba la loc dopul sticlei, îi simţi braţele care îi

cuprindeau mijlocul şi apăsarea membrului său.

— Hei, spuse. Simţea cum murmură ceva cu faţa pe gâtul ei.

În pat, căutară o poziţie care să meargă, dar ea era prea grea, iar el era prea beat şi prea brutal. Paul începu să înjure şi să lovească salteaua.

Ea se întinse spre el încercând să-l liniştească.

— Lasă-mă pe mine, spuse mângâindu-l apăsat în timp ce din gâtul lui răzbăteau gemete; tot mai dese, până când el îi dădu brusc mâna la o parte și se repezi la toaletă, gata să vomite.

Helen se duse împleticindu-se după el, trăgând un halat pe ea. Rămăsese pe coridor și se uita cum stătea pe podeaua băii, știind că nu voia ca ea să se apropie. După ce vomită, în sfârșit, se uită la ea. Își trase genunchii la piept şi îşi acoperi sexul cu mâna. Continuă să se uite la ea până când se apleca din nou peste vasul WC-ului, scuipând întruna.

Capitolul 5

„Destinaţia ta este imediat pe partea stângă."

Paul opri în spatele unui container. Luă GPS-ul de pe parbriz şi-l împinse în torpedou. „Cretină arogantă."

Cârciuma era pe o parte lăturalnică a drumului aflat între Charlton Park şi Woolwich Dockyard, într-o fundătură mohorâtă din sud-estul Londrei. Fluviul șerpuia la câteva minute spre nord. Probabil că, de pe acoperiş, se vedea Bariera Tamisei şi Domul Mileniului, ca un wok cu picioare, cam la doi sau trei kilometri distanţă. Pe o latură a clădirii erau schele. Ferestrele fuseseră acoperite din interior cu dâre opace de vopsea albă, iar pe uşă era un anunţ pe care scria: „ÎNCHIS PENTRU RENOVARE".

Paul bătu cu cheia maşinii în geamul mat. La capătul străzii era o şcoală şi de pe terenul de joacă se auzeau puştii gălăgioşi ca nişte pescăruşi care se ciorovăiesc.

— Nu ştii să citeşti?

Paul îşi apropie faţa de geam:

— Am o întâlnire.

Se încălzea. Îşi scoase jacheta de piele şi o azvârli pe braţ, în timp ce erau trase zăvoarele.

Înăuntru, aerul era plin de praf care dansa în jurul cablului electric spânzurat de grinzi. Paul îl simţea pe dosul palmelor şi în gură, în timp ce vorbea:

— Cum merge, Clive?

Negrul uriaş care-i deschisese uşa dădu din cap, ridicând chepengul de la capătul barului. Abia reuşi să se strecoare prin deschizătură; trebui să se întoarcă şi să se târască pe o parte:

— Vă dau ceva, domnu' Hopwood?

— Ai pus pompele în funcţiune deja?

Clive râse şi negă clătinând din cap:

— Avem câteva doze aici, dedesubt. Băuturi nealcoolice şi chestii din astea, pentru muncitori.

Paul îi arătă sacoşa din plastic:

— Am adus marfă. Se îndreptă spre bar şi ridică ambalajul protector. Arăta ultralustruit, dar lemnul nu era solid. Şase calorifere vechi stăteau aliniate, gata să fie instalate. Pe jos fuseseră întinse bucăţi de parchet laminat, gata pentru o podea nouă, iar lângă perete erau îngrămădite mai multe cutii cu gresie, împreună cu saci de ipsos şi stucaturi sub formă de rozetă pentru tavan.

— Ştiu că, de-a lungul anilor, te-a pus să faci de toate, Clive, dar acum te-a făcut barman, nu?

— Urmăresc şi eu ce se-ntâmplă în jur, zise Clive. Ca de obicei.

Printr-o uşă deschisă de la capătul îndepărtat al încăperii intră un bărbat care îşi usca mâinile cu un cocoloş de hârtie igienică. Era mai degrabă scund, cu ochi negri şi păr închis la culoare, care se rărea în creştet, dar încă lung şi ondulat la spate. Chipul arăta de vreo cincizeci şi ceva de ani, dar hainele spuneau o poveste diferită: un pulover bleu cenuşiu en coeur, peste o cămaşă în carouri, jeanşi de firmă şi adidaşi.

— Ei, ce mâncăm, Paul?

Paul ridică sacoşa:

— M-am oprit pe la pescăria din Greenwich care-ţi place ţie.

Tipul aprobă cu o mişcare a capului, mulţumit, şi-l rugă pe Clive să-i arunce o cârpă. Lângă o masă cu picioarele în X, acoperită cu o folie subţire de polietilenă, fuseseră puse două taburete care păreau jegoase, şi folosi cârpa ca să şteargă praful înainte să se aşeze. Îl privi pe Paul cum scoate din sacoşă o baghetă, creveţi proaspeţi împachetaţi în ziar, nişte cutii mari cu melci de mare şi scoici. Îl trimise pe Clive peste drum

să aducă piper, oţet şi toate alea, apoi râse când dădu cu ochii de sticlele de smoothies[2] pe care le dăduse la iveală Paul din sacoşă:

— Inocent? Faci mişto?

Mâncară cu degetele, aruncând cochiliile pe masa acoperită cu plastic şi înmuind creveţii într-un borcan de maioneză de dimensiuni uriaşe. Paul asculta în timp ce gazda lui îl punea la curent cu noutăţile.

— Ideea e ca genul ăsta de crâşmă să redevină ce-a fost odată. Sau oricum, cât se poate de asemănătoare. Bară de alamă de-a lungul barului, lumini în stil victorian, toate alea. Afară, în spate, o grădină de bere simpatică, în stil italian.

— O cârciumă de modă veche cu grădină în stil italian?

Bărbatul îl ignoră.

— Locurile astea au fost făcute praf cu totul, cu ani în urmă, au fost cumpărate de lanţuri de restaurante. Dacă vrei să ştii, eu cred că oamenii s-au săturat până peste cap de toată gălăgia şi de mâncarea groaznică, şi de toate chestiile astea la fel peste tot. Barurile Wankers cu bere belgiană şi cârciumile tematice ale lui Paddy MacFuckerty, ştii ce zic. Îşi linse degetele şi desfăcu larg braţele: Locul ăsta o să fie cât se poate de asemănător cu ceea ce înseamnă o cârciumă veche. Cârciuma de cartier. Ţi-am spus la telefon că e treabă de restaurare, nu? Dar asta nu înseamnă doar să renovezi ce a fost şi ce ai. E vorba despre o credinţă nestrămutată în ceva. Despre a reface ceva din… cum îi spune…?

— Spirit comunitar?

Făcu un semn cu mâna.

— Fix aşa. În plus, aduce un ban decent, ca să-ţi spun drept. Şase locuri ca ăsta, le dichiseşti pe fiecare într-o lună sau două şi le vinzi la loc fabricii de bere. Nu poate să dea greş.

— Mai ai totuşi apartamentele, nu? Credeam că ai un contract să pui la punct imobilul ăla din Deptford.

— A, da, sunt superocupat. Se lăsă în scaun şi se uită în jur. Da’ a trebuit doar să mai angajez ceva tâmplari, electricieni, zugravi, tot tacâmu’.

— Şi… alte afaceri?

Bărbatul îşi frecă mâinile de jeanşi şi îşi supse măselele:

— Hai, hai. De când ne ocupăm de asta, Paul?

— Întrebam şi eu, amice.

Tipul îşi luă sticla de smoothie şi o ţinu aproape de faţă, cu eticheta îndreptată spre Paul. Zâmbi:

— Prezumţia de nevinovăţie, Paul. Ştii bine.

Paul aruncă cochiliile goale şi bucăţile de creveţi care nu erau comestibile în sacoşa de plastic, apoi puse înăuntru şi sticlele goale.

— Ziceai că te-ai gândit la chestia asta, zise. Ce te rugasem.

— M-am gândit. Chiar am făcut-o.

Clive se întorsese şi-şi făcea de lucru în spatele barului. I se ceru să ia gunoiul de acolo şi să-şi vadă de treabă în altă parte.

— N-o să-ţi placă, Paul.

— De ce a devenit chestia asta o problemă aşa importantă? Credeam că o să fii de-a dreptul bucuros să-mi spui câteva nume. Nu te omori deloc după nenorociţii ăştia.

— Nu e vorba că nu-mi plac. E vorba de onoare.

— Vorbeşti serios?

— Îmi ceri să ciripesc. Ridică mâna în momentul în care Paul era pe punctul de a protesta. La urma urmelor, la asta se rezumă totul.

— E un serviciu, spuse Paul.

— Nu aşa au stat lucrurile între noi. I se citi întrebarea pe chip, înainte să deschidă gura. Nu-i aşa?

Paul se lăsă pe spate şi respiră adânc, netezind învelitoarea de plastic cu palmele.

— Ce zici atunci de chestii mai mărunte? Doar nişte fleacuri.

— Se aplică aceeaşi regulă.

— Trebuie să le duc barosanilor ceva, pentru numele lui Dumnezeu. Să-i fac să creadă că mai muncesc un pic.

— În chestiile astea nu există gradaţii.

— În regulă. M-am prins.

— Imposibil să fii un pic turnător; la fel cum nu poţi fi un pic gravidă. Nu poţi fi decât un pic cutră. Aşteptă ca Paul să-şi ridice privirea spre el. Îmi pare rău, dar aşa stau lucrurile.

Paul dădu din cap că înţelege, dar deja nu mai asculta. Ştia că nu va obţine ce voia. Brusc se trezi gândindu-se la Helen, la locul unde se ducea azi.

Deodată, uşa care dădea în stradă se deschise cu putere şi intră un puşti de vreo şaisprezece ani sau pe-acolo, ce părea de pe altă lume. Privi în jur, încurcat.

— Poate omu' să bea ceva aici sau nu?

Bărbatul de la masă se întoarse spre camera din spate, dar Clive se îndrepta deja spre uşă, dând din cap în semn că nu şi fluturându-şi braţele:

— Îmi pare rău, amice, n-am deschis încă.

Puştiul începu să urle că uşa era deschisă, apoi întrebă dacă poate să se ducă doar la toaletă, după care proferă tot felul de ameninţări, în timp ce era împins înapoi în stradă.

Clive trase zăvoarele şi jos, şi sus, şi se întoarse înapoi la şeful lui:

— E vina mea. Nu încuiam niciodată după ce venea domnul Hopwood.

În acel moment, o cărămidă zbură prin fereastră şi picioarele de lemn ale scaunului loviră podeaua cu un pocnet, iar cuvintele prin care erau acceptate scuzele se pierdură în explozia de sticlă spartă. Clive se mişca repede pentru un tip masiv: aproape că ieşise deja pe uşă înainte ca bucata de cărămidă să se izbească de partea de jos a barului.

Paul se ridică şi se îndreptă spre uşă să vadă ce se întâmplase. Îl văzu pe Clive apucându-l pe puşti de haină în timp ce acesta încerca să se strecoare printre maşinile parcate.

Bărbatul de la masă adună o bucăţică de sticlă de pe plasticul din faţa lui:

— Ce poţi să-i faci?

Paul continuă să se uite şi văzu cum Clive îl împingea pe puşti într-un zid pe partea cealaltă a drumului, cum îl lipea cu faţa de cărămida cenuşie, vorbindu-i în ureche.

— Îmi pare rău, Paul. Bărbatul se ridică de la masă şi-şi netezi puloverul. Nu pot fi altcineva. Făcu câţiva paşi spre Paul. Tu poţi. Tu poţi să-i faci pe alţii să creadă că eşti altcineva. Tu ai darul ăsta. Totuşi, eu nu sunt aşa.

Peste drum, Clive îl împinse calm pe puşti, obligându-l să îngenuncheze, fără să slăbească strânsoarea din ceafă, astfel că faţa acestuia se freca de fiecare centimetru de cărămidă în timp ce era târât pe caldarâm.

Paul vedea pata roşie de la peste zece metri.

— Păi atunci, fac eu cinste cu o masă de prânz data viitoare. Bărbatul veni la uşă lângă Paul. Ce-ai zice de o îmbucătură de dim sum[3], pe undeva prin vest? Ştiu că-ţi plac chestiile alea.

Paul spuse că era o idee bună şi dădu aprobator din cap spre stradă:

— Cred că tocmai ai pierdut un client fidel, Frank.

Când Paul plecă, puştiul care aruncase cu cărămida stătea pe trotuar şi scuipa gemând firişoare lipicioase de sânge. Îşi plimba limba prin gură, pipăind. Îl urmări pe Paul în timp ce descuia maşina şi se ridică; întrebă dacă îl poate duce la spital.

Paul îşi aruncă geaca în maşină, spunând:

— Am văzut ce s-a întâmplat. Nu s-a atins de picioarele tale nenorocite.

Capitolul 6

Helen stătuse în pijama şi în halat de când se întorsese de la centrul medical. Se foise dintr-o cameră în alta făcând curăţenie şi se ostenise inutil să rearanjeze dulapurile de bucătărie, dar apoi renunţase. Categoric ar fi fost mult mai fericită dacă ar fi încercat să mănânce o cantitate de chipsuri şi ciocolată Dairy Milk echivalentă cu greutatea ei, lăsând doar mâna care manevra telecomanda televizorului să-şi facă treaba.

Urmărise pe jumătate Deal or No Deal, pierzându-şi interesul atunci când cutiile cu bani mulţi fuseseră deschise, gândindu-se la vizita de după-amiază de la doctor.

Totul se desfăşura foarte frumos, se pare…

Capul încă nu se îndreptase în jos, dar asta se putea întâmpla oricând din săptămâna treizeci şi şase, aşa că nu era nimic îngrijorător în privinţa asta. Greutatea copilului era aproape de cea optimă. Ţac. Tensiunea ei era bună, spunea medicul. Din nou ţac, bună treabă. Medicul turuia pe nerăsuflate rezultatele, iar ea aproba din cap şi îşi punea întrebări legate de sănătatea lui: părea cam roşu la faţă şi ea nu se putuse abţine să nu se întrebe dacă avea o sticlă sau altceva în sertarul biroului. Plămânii copilului erau complet dezvoltaţi de-acum, spunea el, trăgând adânc aer în piept, ca şi cum ar fi vrut să demonstreze că asta era ceea ce făceau plămânii. Şi ar fi putut supravieţui fără să fie asistat, dacă ar fi fost nevoie, mititelul cel

şmecher. De fapt, de aici încolo, tot ce putea face pe Planeta Pântec era să stea culcat şi să câştige în greutate.

Helen se întinse şi luă o a doua felie de brânză pe pâine prăjită de pe tava de lângă ea. În acest moment putea doar să se pună serios pe treabă.

Totul se desfăşurase foarte frumos până când medicul o întrebase cum se simţea. Până când îşi scosese micii săi ochelari rotunzi, se întorsese de la ecranul computerului şi o întrebase acest lucru.

„Din punct de vedere psihic", spusese el.

Ar fi putut spune, după expresia feţei, că în această etapă a sarcinii, medicul văzuse multe lacrimi de-a lungul carierei. Că pe ale ei le punea pe seama excesului îndelungat de hormoni. Îi oferi cutia cu şerveţele şi o întrebă dacă exista cineva cu care i-ar plăcea să discute. Ea clătină din cap şi îşi suflă nasul, întrebându-se cum ar reacţiona dacă l-ar privi şi ar spune: „Nu cred că îmi puteţi aduce iubitul aici, nu? Sunt multe lucruri despre care noi ar trebui să vorbim…"

Helen trecu de pe un canal pe altul fără a găsi ceva care să-i placă. Decise ca, atunci când Paul va ajunge acasă, să-i spună că, dacă erau strâmtoraţi, puteau economisi treizeci de lire nenorocite pe lună renunțând la televiziunea prin satelit.

Se curăţă de firimiturile de pe bluza de pijama şi îşi dădu seama că era umedă. Îşi şterse faţa cu dosul mânecii, pentru că nu voia să se ridice să-şi aducă şerveţele. Nu avea nici o idee când avea să ajungă Paul acasă, ori de unde venea acasă, şi admise că, pentru moment, ăsta era mersul obişnuit al lucrurilor.

Toate astea ţi le-ar fi putut spune orice doctor.

Toate lucrurile erau în regulă, cu excepţia unuia singur.

Călătoria în nord le-a luat aproape o oră, iar Audi-ul condus de Theo a mers cu peste 65 la oră cam un minut. I-a plăcut totuşi duduitul boxelor suplimentare de başi puse de Easy în spate, scaunele de piele şi ledurile verzi ale bordului.

Chiar dincolo de Highgate Village au trecut pe lângă o casă mare aşezată mult în spate faţă de drum, pe partea cealaltă a unui iaz. Au întors maşina şi au luat-o înapoi, parcând două străzi mai încolo.

Theo opri muzica.

— Casa este protejată, frate.

— Da, şi are o alarmă al dracu' de bună, spuse Easy. Nu vezi chestia aia care clipeşte? Luă o bucată de hârtie din buzunar şi o studie, clătinând din cap. Doar intrăm şi ieşim, frate, cinci minute. Nu ne trebuie seifuri, antichităţi şi toate chestiile astea. Arătă cu degetul altă adresă de pe lista lui. Să încercăm aici, în Southgate.

În timp ce Theo întoarse maşina pe centura de nord, Easy îi explică cum stătea treaba. Îi spuse despre prietenul său care lucra ca încărcător de bagaje la aeroportul Luton şi care sustrăgea camere digitale scumpe, MP3-uri şi chestii din astea. Tot el copia adrese de pe etichetele bagajelor şi apoi i le dădea lui Easy pentru câteva lire şi o haină bună, din când în când.

— Toată lumea e fericită, spuse Easy.

— Wave ştie?

Easy îşi dădu capul pe spate şi îl privi fix.

— Ce contează?

Wave. Şeful bandei de stradă. Bineînţeles că şi el dădea socoteală multora; multora pe care nimeni nu-i văzuse vreodată. Dar în zona străzilor din Lewisham şi pe câţiva kilometri pătraţi în jurul lor, Wave era cel care punea întrebările.

„Wave" din pricina părului: genu' ăla de tunsoare afro cu vălurele în jurul capului. Şi pentru alte motive inventate de el: „Pentru că uneori un val poate fi distractiv pentru toţi. Să te laşi purtat pe creasta lui sau să plonjezi pe sub el, mă urmăreşti? Altădată poate deveni uriaş şi se poate sparge ca un tsunami. Valu' ăla te poate termina dacă nu eşti atent."

— Am spus: ce dracu' contează asta?

— Întrebam şi eu.

— Asta-i treaba mea.

— Nu e nici o problemă, spuse Theo.

— Wave are mult prea multe alte lucruri pentru care să-şi facă griji, spuse Easy. Are destui morcovi în fund, ţii minte?

Theo clătină din cap. Da, ţinea minte.

Până la urmă avu norocul să o poată călca la blană pe o porţiune dreaptă şi pustie din Finchley, prinzând câteva stopuri pe verde unul după altul. Îşi amintea cum, într-o seară, la câteva săptămâni de când se întorsese din Chatham, Easy îi explicase totul în amănunt. Erau într-un

KFC cu o cola şi nişte nuggets, iar Easy îi schiţase lumea lui pe un şerveţel.

Trei triunghiuri, unul în vârful altuia.

— Ăsta de sus reprezintă distribuţia superioară, spuse Easy, înţepând primul triunghi de sus. Importuri, operaţiuni de contrabandă, chestii din astea. Acolo se fac banii grei, iar dacă mă întrebi pe mine, cea mai mare parte se duce în buzunarele medicilor. Trase o linie în jos spre triunghiul din mijloc. Aici sunt depozitele şi laboratoarele de prelucrare. Aici se demontează şi se separă marfa. Ăia în halate albe şi cine mai vrei tu, care descompun lactoza, pulberea de cofeină şi celelalte.

— Şi laxativele, nu?

— Da, toate chestiile alea care te îmbolnăvesc şi te fac să te scapi pe tine în acelaşi timp, sau cam aşa ceva. Se duse încet la triunghiul de la bază şi trase o linie groasă în jurul lui, iar pixul străpunse şerveţelul după ce îngroşă linia de mai multe ori. Aici suntem noi, lucru foarte important, mă înţelegi, T. Aici la bază sunt observatorii, e important. Apoi, puţin mai sus, sunt curierii şi vânzătorii care intră şi ies toată ziua, de pe stradă în casă, intră unul, iese altul, cu banii şi cu pacheţelele… Iar apoi, chiar aici în apropierea vârfului triunghiului, sunt oamenii care ţin lovelele şi cine o răspunde de marfa ascunsă, mă urmăreşti?

Theo întoarse şerveţelul şi se uită la el.

— Iar acum vine partea frumoasă, spuse Easy. Oricine poate să urce. Acum gesticula cu mâinile, mişcându-le prin aer. Oricine, eşti atent? Făcându-şi loc pe marginile triunghiului şi mai departe, de la un nenorocit la altul. Luă înapoi şerveţelul şi îi arătă. Chiar aici, exact sub vârful triunghiului de la bază, sunt eu, pricepi? Numărul doi şi încă urc, OK?

Theo clătină din cap, având serioase îndoieli.

— Acolo, în vârf, e Wave. Se simte ca un porc în mocirlă, pe bune, dar acolo sus e şi multă presiune, frate. Easy îşi termină cola şi se lăsă în scaun; începu să rupă şerveţelul în bucăţele. E multă presiune de sus şi mulţi te muşcă de cur…

Trecură la fel de liniştiţi pe lângă o casă mică din Southgate, care avea un perete comun cu o alta, iar Easy îi spuse lui Theo să parcheze la capătul străzii. Casa era între stâlpii de iluminat şi nu se vedea nici o alarmă.

— Floare la ureche, spuse Easy.

Se duse la portbagaj şi trase afară o valiză goală. Se enervă când Theo îl întrebă la ce îi trebuia.

— Păi, e bună la cărat lucrurile afară, pricepi? Ştii, cred că ale lor sunt în Majorca sau în Lanzarote sau pe unde-or fi, împreună cu ei. Ţâţâi din buze şi rânji. Şi se presupunea că tu eşti ăla deştept…

Odată intraţi în casă, DVD playerul ajunse într-un minut sau două în valiza lui Easy. Îi spuse lui Theo să rămână jos şi să ia tot ce putea, în timp ce el merse prin restul casei.

Theo era încă speriat să-l vadă pe Easy umblând atât de sigur de sine, deşi ştia că nu e nimeni în casă. Se furişă în bucătărie şi în living şi îşi băgă nasul printr-un teanc de reviste de pe o măsuţă joasă. Sub scări fusese amenajat un mic birou; sub el era înghesuit un computer, iar pe el se aflau o tastatură şi un monitor. Theo mişcă mouse-ul cu un deget înmănuşat şi pe ecran apăru o fotografie: o femeie şi trei copii, radiind de bucurie într-o piscină; o saltea pneumatică multicoloră şi un soare ieşea din apă în spatele lor.

Un alt fel de vacanţă.

Easy coborî scările cu zgomot, iar Theo se retrase de la birou. Privi valiza pe care Easy o ducea acum cu ambele braţe.

— Recolta-i bună?

— Alt DVD din camera copiilor şi un radio digital. Easy lovi valiza cu palma. Un iPod nou-nouţ în cutie, frate. Arătă cu capul spre Theo. Tu?

Theo arătă spre computer şi ridică din umeri.

— Nimic portabil, frate. Cred că am terminat.

Easy se uită în jur, apoi îşi clătină capul şi se apropie de Theo.

— M-am pişat pe patul de la etaj.

Theo se îndepărtă, strâmbându-se.

— Ce scârbos, frate!

Easy se distra.

— Să fiu al dracu’ dacă ştiam, frate, ce crezi? Ridică valiza. O să încep să-ţi spun „Titirez“, T. Ca o jucărie din aia pentru copii… sfârlează sau alte chestii. Te şucăreşti aşa uşor.

Helen se trezi la zgomotul făcut de cheie în uşă şi rămase întinsă ascultând cum intra Paul. Tuşea şi pufnea. Un mormăit când îşi dădu

drumul pe canapea şi îşi scoase pantofii.

Îl auzi intrând în bucătărie, auzi scârţâitul unei uşi de dulap şi speră că îşi făcea ceva de mâncare. Cu puţin noroc, ar fi putut adormi din nou până când venea el în pat.

Intră în dormitor câteva minute mai târziu, iar ea stătea cu spatele la uşă, ştiind că el se dezbracă încet, ca să n-o trezească. Îşi puse uşor ceasul pe noptieră. Când se băgă lângă ea în pat, simţi mirosul de usturoi şi ştiu că mâncase în oraş.

Cu colegii de la serviciu, cel mai probabil.

Nu era pentru prima oară când se întrebase dacă avea o aventură, şi încă se gândea la asta când auzi cum respiraţia i se schimbă şi ştiu că adormise.

Nu era pentru prima dată, dar ca întotdeauna exista un gând care o îngrijora mai tare decât „cine?“ şi „unde?“. Mai tare chiar decât „cum ai putut?“.

Un singur gând.

Ce drept am să mă plâng?

Când se aşeză, simţi banii în buzunarul de la spate. Se întoarse, scoase bancnotele şi le lăsă pe măsuţa de cafea. Easy îi dăduse două sute, în bancnote de zece şi de douăzeci. I le pasase când îl lăsase acasă, înainte de a-şi atinge pumnul de al lui Theo şi de a trece înapoi pe locul şoferului.

— Pentru ce sunt astea?

— Ai fost de folos, spuse Easy.

— N-am făcut nimic.

Era mult prea mult. Theo ştia că nu i-ar fi dat atât pentru ceea ce tocmai şutiseră din casă. Bănuia că prietenul său voia doar să se dea mare.

Totuşi…

— Cam asta ai putea să câştigi, îi spuse Easy. Dacă ai merge mai departe.

— Şi cum s-ar putea face asta?

— O să vorbesc cu Wave şi o să se poată.

— Aşa de simplu?

— Trebuie doar să urci în triunghiul ăla, T. Easy făcu din nou cu mâna mişcarea aceea de alunecare. Să-ţi petreci ceva mai mult timp înăuntru şi să-i pui pe câţiva dintre puştii ăştia să alerge de colo-colo

pentru tine. Mai fă vreo câteva ieşiri din astea cu mine, da? Distracţie şi bani, ce vrei mai mult, frate?

Theo se gândi pentru o clipă să o trezească pe Javine şi să-i arate banii, dar ştia că era o idee prostească. Era ca mama lui: nu voia să ştie. Corect, gândi Theo, dar îi plăceau banii atunci când îi avea. Ar fi încercat să se hotărască ce pantofi să-şi cumpere în timp ce ar fi clătinat din cap spunându-i că nu voia să ştie de unde veniseră banii.

Dar trebuiau să vină de undeva, nu?

Când zgomotul Audi-ului se îndepărtase, văzuse un grup de puşti care, din umbra garajelor, mâncau din priviri maşina.

În clipa asta, dădu banii la o parte şi îşi puse picioarele pe masă. Stătea aşa, ascultând zgomotele clădirii – ritmurile şi vocile ridicate care răzbăteau prin beton –, şi încerca să nu se gândească la fotografia de pe ecranul unui computer.

Capitolul 7

Paul plecase de acasă înainte de şapte, evitând mare parte din aglomeraţia dintre Brixton şi Kennington, dar, în mod evident, nu fusese singurul care sperase ca biroul să fie doar al lui pentru o oră sau două. Când ajunse, erau destul de mulţi matinali cu feţe lungi, ca de luni dimineaţă. Majoritatea arătau la fel de supăraţi ca în oricare altă zi a săptămânii.

Singurii copoi fericiţi erau cei din sitcomuri sau cei care se mişcau în atmosfera deosebită a festivalurilor muzicale.

Conversaţiile din curtea din spate, la cafea şi la prima ţigară a zilei ajungeau toate la acelaşi subiect: faptul că Paul nu mai fusese văzut pe acolo mai deloc în ultima vreme.

„Pe cine ai lins în cur, băftosule?" era cel mai prietenos comentariu. „Noi de ce să stăm aici şi să facem munca de hamali, în timp ce tu tragi chiulul şi umbli creanga, putoare ce eşti?" era ceva mai obişnuit.

Paul făcea aceeaşi faţă de încrezut ca de obicei şi nu le răspundea nimic. Ştia că toţi au griji mult mai mari decât ce face el cu ziua lui de lucru. Îşi făcea relaţii şi se băga în vorbă doar acolo unde trebuia; îşi sorbea cafeaua şi strivea mucurile cu piciorul, iar ei îşi continuau jocul.

Până la mijlocul dimineţii făcuse o încercare decentă de a-şi face ordine pe birou, deşi prin sertare şi pe computerul lui se mai îngrămădeau încă o mulţime de nenorocite de dosare „în aşteptare". Răspunsese rapid la o duzină de e-mailuri, completase documentele pentru la fel de multe cereri de înregistrări de telefoane mobile şi scrisese jurnalele de urmărire pentru care era bătut la cap de trei unităţi diferite. Era destul de greu să ţii pasul cu birocraţia atunci când făceai ceea ce ţi se cerea să faci…

— Vrei să îmbucăm ceva de prânz, mai târziu?

Paul îşi ridică privirea către sergentul detectiv Gary Kelly, care dăduse la o parte o cutie cu dosare şi se sprijinise de marginea biroului.

— Sper doar să nu fie vorba de cantină.

— Mă gândeam la localul ăla chinezesc de vizavi de Gara Waterloo, spuse Kelly. Mănânci de te spargi cu preţ fix la ora prânzului.

— Sună bine.

— Ştii ce vreau să spun, numai dacă mai eşti aici, evident. Kelly era scund, cu părul blond-roşcat şi avea un zâmbet care îi schimba toată faţa, distorsionându-i trăsăturile. Când l-a cunoscut, Paul nu era sigur dacă oamenii îi spuneau Kelly „Cartof“ datorită numelui irlandez sau feţei de cartof. Ştiu că ai fost teribil de ocupat.

— Da, scuză-mă, amice. Tot felul de mărunţişuri. Ştii cum e.

Kelly se aplecă spre el şi îşi coborî vocea.

— Nu, ca să fiu cinstit, nu. Făcu semn cu capul către birourile înghesuite. Pot să înţeleg că nu vrei ca mulţimea asta să ştie ce faci, dar noi ne cunoaştem de ceva timp.

Paul râse.

— Nu e mare mister, jur.

— Atunci, să auzim.

— Te pun la curent la prânz, e bine?

Kelly aprobă din cap. Părea suficient de mulţumit.

— Nu că ar fi ceva prea spectaculos.

Lui Paul îi rămâneau câteva ore ca să inventeze ceva. O belea dintr-un caz mai vechi care ieşise la suprafaţă şi îi dădea de furcă; nişte necazuri din care voia să iasă cât mai repede; poate nişte prostii personale pe care trebuia să le rezolve.

Kelly îi era prieten bun, şi asta însemna că era uşor de trombonit.

— Ce face doamna?

— Bine, spuse Paul uitându-se din nou pe ecranul computerului. S-a făcut uriaşă, da’ e bine.

— Încă ai emoţii? Sau ai ajuns la faza „speriat de moarte“? Kelly avea doi copii şi o nevastă care rămăsese din nou gravidă. Serios, amice, e treabă grea, dar o să-ţi placă, ai cuvântul meu.

Prieten bun, însă Paul nu-i spusese o grămadă de lucruri.

— Apropo, trebuie să-mi dai cincisprezece lire.

— Pentru ce?

Kelly întinse mâna.

— Se organizează o petrecere de adio pentru Bob Barker, de vineri într-o săptămână.

Paul scormoni în portofel după bancnote.

— Unde se ţine?

— Încă se discută pe tema asta. Kelly luă banii. Pentru noi ar fi mai la îndemână să fie prin apropiere, dar câţiva dintre nemernicii ăia

bătrâni cu care a lucrat la Brigada Mobilă insistă pentru un loc undeva la nord de fluviu. O să-ţi dau de ştire.

Paul își întoarse privirea şi îl văzu pe detectivul inspector Martin Bescott croindu-şi drum spre el; arăta cu degetul, cu gura căscată, simulând surprinderea.

— Oh, da, vrea să-ţi spună o vorbă, spuse Kelly.

DI-ul nu era atât de uşor de păcălit cum era Kelly, dar Paul ştia că se poate descurca. Se ridică în picioare şi ocoli biroul, zâmbind.

— Nu cred că un bilet de la mama ar fi de folos, nu? spuse Paul.

Cincisprezece lire se duseseră deja şi urmau zece minute grele cu şeful la orizont; dar totuși nu suficient de mult ca să îl enerveze în dimineaţa asta.

Nu avea cum, gândindu-se la ceea ce îi oferea Kevin Shepherd.

Shepherd îl sunase cu câteva zile în urmă: plin de importanţă, ca şi când ar fi fost prieteni vechi sau așa ceva; venind cu o invitaţie la cină în seara aceea la un restaurant italienesc nou, „cu cartofi bine gătiţi“ şi fără „nenorocitele alea de sosuri franţuzeşti“. Așa se proceda de obicei: o masă şi câteva sticle cu vin bun; poate o zi la curse sau o seară într-un club sau la cazinou; şi întotdeauna pe cheltuiala lor. Nu, nu, ţine-ţi mâna în buzunar, amice… nu fi caraghios, amice, e cinstea mea. Nimic în schimb, totuși; nu la început.

Doar clarificarea intenţiilor de la o distanţă sigură.

Taxiul îl luase din același loc ca data trecută. Pe drumul spre Shoreditch, Ray a fost la fel de vorbăreţ ca Marcel Marceau. L-a fulgerat rapid cu o privire gravă atunci când Paul a coborât din taxi şi i-a spus ce mult îi plăcuse conversaţia.

Shepherd aştepta la o masă din colţ. Trimitea cuiva un mesaj de pe telefonul mobil, cu un pahar mare în faţă. Foarte relaxat sau prefăcându-se de minune că este așa.

— O să-ţi placă, Paul. Îi trecu meniul peste masă şi îşi turnă un al doilea pahar cu vin. Aş fi putut să spun de când ne-am întâlnit că îţi plac asemenea locuri. Ca să nu mai zic că ne plac şi ouăle cu cartofi prăjiţi dintr-o speluncă atunci când altcineva plăteşte, nu-i aşa? Aşa-i firea omului.

Paul a savurat fiecare înghiţitură de risotto cu ciuperci sălbatice şi linguini cu scoici în sos picant. Shepherd s-a plâns că pastele fuseseră fierte prea mult, zâmbind trist către chelner, apoi i-a făcut cu ochiul lui

Paul când farfuria a fost returnată în grabă la bucătărie. A fost destul de îngăduitor când i-a fost adusă altă porţie şi când cafeaua şi tiramisu au fost oferite din partea casei. Paul căuta să arate cât mai puţin impresionat, în timp ce se gândea că Shepherd era şi mai dobitoc decât crezuse la început.

Au vorbit despre proprietatea lui Shepherd din Languedoc şi despre depozitele transformate din Docklands; despre maşinile pe care le conducea şi despre acelea pe care le ţinea la loc sigur ca investiţii. Shepherd a încercat să scoată puţin mai multe detalii personale de la Paul, iar Paul nu a văzut nimic rău în asta.

I-a povestit despre apartamentul său din Tulse Hill, despre iubita lui şi despre copilul care urma să se nască în doar câteva săptămâni. Shepherd a părut sincer încântat şi a ţinut un toast. A glumit despre felul în care totul avea să se schimbe: nopţile de băutură, viaţa sexuală şi, nu în ultimul rând, despre câţi bani aveau să-i rămână lui Paul în cont la sfârşitul fiecărei luni.

Amândoi au lăsat în suspensie acest ultim amănunt pentru câteva secunde.

Evident, nu fusese vorba prea mult despre spălare de bani şi fraude prin metoda suveicii. Nici despre amănunte legate de cuţitele Stanley şi disciplina de echipă. Numai conversaţie obişnuită, amicală şi fără legătură cu afacerile – ceea ce te-ai putea aştepta în acest stadiu extrem de delicat al unei relaţii. Cel puţin până când au ieşit din nou afară, unde aşteptau pe trotuar să vină taxiul.

— Chestiile astea despre care ştii totul, spuse Shepherd. Aprinsese un trabuc şi gesticula larg cu el în timp ce vorbea. Presupusele mele legături de afaceri cu români şi toate informaţiile voastre. Astea sunt cunoştinţe de specialitate, nu?

Paul îl privi.

— Corect, răspunse. Se juca folosind acelaşi limbaj în doi peri care se părea că îi place lui Shepherd şi vorbind despre „informaţii care fuseseră dobândite în mod independent". Până la urmă, nu putea să fie fraierit. Pentru moment, depinde doar de mine.

Foarte importantă, ultima parte.

Shepherd suflă fum în colţul gurii.

— Lucrez cu un număr de ofiţeri şi angajaţi ai poliţiei şi presupun că toţi sunt specialişti într-un fel sau altul.

— Se pare că nu mai ai nevoie şi de alţii, spuse Paul.

Shepherd clătină din cap.

— Ai fi prost să nu-ţi extinzi reţeaua de parteneri atunci când șansa se iveşte de la sine. Fiecare aduce ceva deosebit, nu? Un anume tip de cunoştinţe.

— De obicei, experţii nu sunt ieftini.

— Primeşti pentru cât plăteşti, Paul.

Taxiul trase la bordură şi Shepherd îi deschise portiera. Paul mulţumi pentru seara agreabilă, apoi făcu semn cu capul spre Ray.

— Trebuie totuşi să-i spui să o lase mai moale cu sporovăiala. Trăncăneala asta continuă începe să mă calce pe bătături.

— Mai eşti şi haios pe deasupra, asta-i bine, ticălosule. Shepherd aruncă trabucul în canal. Avea pielea din jurul gurii albă. Totuşi nu sunt sigur că Ray nu se va supăra. Ştii, acum câţiva ani, un găozar i-a tăiat limba cu o foarfecă de grădină.

Paul îl privi pe Ray, care se întorsese în scaun.

— Iisuse…

— Ai grijă, râsul nu e la fel de înșelător ca trăncăneala.

— Îmi pare rău. Paul deschise gura şi o închise la loc. Nu am…

Atunci Ray aproape că se dăduse de gol, întorcându-se înainte ca faţa să-l trădeze; îi plăcuse gluma la fel de mult ca în multe alte ocazii.

— Te-am speriat, spuse Shepherd. Uită-te la tine.

Paul îşi făcu vânt cu palma şi râse forţat.

— Oh, slavă Domnului!

— Ce mutră ai…

Paul se gândi că juca destul de bine chestia cu uşurarea. Până în cel mai mic detaliu, la fel ca groaza şi credulitatea. Se pricepea să-i lase pe cei ca Shepherd să creadă că deţin controlul, chiar înainte de a da bani. Cinci minute mai târziu, pe bancheta din spate a taxiului care îl ducea spre East End, Paul hotărî că întreaga seară decursese bine. Şi ştia că şi Kevin Shepherd credea exact acelaşi lucru.

Capitolul 8

Păreau să fie în lucru cel puţin un careu de cuvinte încrucișate şi vreo două de sudoku. Câteva reviste cu jocuri stăteau deschise pe

măsuţa de lângă canapea, alături de un dicţionar, un Daily Express şi două thrillere cu semne de carte în interior. Helen era mulţumită să vadă că tatăl ei îşi ocupa timpul, deşi o parte din ea bănuia că le punea pe toate la vedere când ştia că-l vizitează ea.

El apăru din bucătărie cu două căni cu ceai pe o tavă şi cu o farfurie cu brioşe pe care le făcuse în dimineaţa aceea.

— Curmale şi nuci pecan, spuse el. Am în frigider câteva cu merişor, dacă vrei.

Ea începu să mănânce.

— E delicioasă, tată.

— Sunt foarte uşor de făcut, spuse el.

Fie că juca teatru sau nu, Helen era mulţumită că-şi purta de grijă atât de bine. Rase prima brioşă şi se întinse după alta. Mai bine decât îmi port eu, se gândi.

Tatăl ei se mutase cu cinci ani în urmă în Sydenham, împreună cu a doua nevastă, la tot atâţia ani de când murise mama lui Helen. Era de înţeles că Robert Weeks fusese distrus atunci când iubita lui din copilărie murise de cancer la sân, la patruzeci şi nouă de ani; şi, printre multe alte sentimente amestecate, Helen şi sora ei au fost uimite când el părea că-şi găsise fericirea a doua oară. Căsătoria a durat optsprezece luni.

Nimeni nu a prea ştiut pentru ce-şi făcuse bagajele atât de repede a doua soţie, iar tatăl lor nu a fost niciodată dornic să le spună. Helen şi Jenny căzuseră de acord că probabil nu era foarte comod să trăieşti alături de el şi o lăsaseră baltă, dar au fost surprinse încă o dată de puterea lui de recuperare şi de viteza cu care se refăcuse. Se pensionase devreme, la şaizeci şi doi de ani, şi intrase în puşculiţa de bani pe care şi-i pusese deoparte. Se înscrisese în cluburi, începuse să aibă hobby-uri cu o pasiune copilărească, iar acum, ca întinerirea să fie deplină, lucrurile arătau ca şi când o altă femeie ar fi apărut în peisaj. Helen şi Jenny încă se hlizeau ca şcolăriţele, la câteva luni după ce bătrânul le dezvăluise existenţa „doamnei drăguţe de peste drum, care mă lasă uneori să parchez în locul ei".

Străduţa era curată şi bine îngrijită. O armată de ghivece de teracotă străjuia grădinile din faţă, iar locurile de parcare erau păzite cu străşnicie, ca pe copii. În majoritatea ferestrelor existau autocolante cu Neighbourhood Watch[4] şi o organizaţie a rezidenţilor al cărei membru

activ era şi tatăl lui Helen. Jenny spunea că aşa o întâlnise pe această nouă femeie. Probabil o momise cu o brioşă.

— Poţi să iei câteva cu tine, îi spuse tatăl ei. Doar le scoţi din frigider şi le pui treizeci de secunde la microunde. Îi dai câte una lui Paul la micul dejun.

Helen mormăi ceva. Părea o idee destul de bună.

— Și Jenny a luat câteva ultima dată când a fost pe-aici. Le pune câte una copiilor în pacheţel.

Bineînţeles că aşa face, se gândi Helen.

— De fapt, a fost aici săptămâna trecută. Ţi-a spus?

— A fost o încercare reușită, nu?

— Poftim, drăguţo?

— De a-l bârfi pe Paul?

— De ce-ar fi făcut asta?

— Nu contează.

El părea nedumerit, privind absent ceaşca de ceai.

— Ştie cât de mult îmi place flăcăul, spuse el. Vreau să spun că poate şi ea e ca mine, crede că Paul ar fi trebuit să se însoare cu tine până acum, dar eu ştiu că sunt doar un babalâc care ar trebui să-și vadă de treaba lui. Clătină din cap. Nu, nu văd nici un motiv pentru care ar face asta, dragă.

— Aşa e, spuse Helen. Îmi pare rău. Voiam doar…

Sigur că nu ar face asta. Viaţa privată ruşinoasă a surorii mai mari şi a jumătăţii ei instabile era un teritoriu care fusese declarat interzis cu multe luni în urmă, iar Jenny era prea înţeleaptă ca să depășească graniţa. Helen era destul de arţăgoasă, chiar înainte ca hormonii să-și facă de cap.

— E îngrijorată, spuse tatăl ei. Dar nu văd ce-i rău în asta.

Nici Helen nu vedea; nu când era raţională. Ştia că, în general, Jenny făcea ceea ce fac întotdeauna surorile – era de partea ei, indiferent dacă avea sau nu dreptate. Totuşi, uneori, sentimentele lui Jenny păreau destul de clare: dintr-un oftat moralizator la sfârşitul unei convorbiri telefonice sau din expresia ei în timp ce clătina din cap cu înţelegere şi pregătea ceaiul pentru copii.

Helen era o curvă proastă care avusese totul pe tavă şi îşi distrusese viaţa în cel mai nepotrivit moment cu putinţă. Lucru care era destul de corect şi exact ceea ce Helen gândea despre ea.

O fire dificilă şi un obicei prost de-a apăsa pe butonul de autodistrugere.

— Te simţi bine, Hel?

Ea trase adânc aer în piept; simţea şuvoiul de transpiraţie pe spate şi pe piept.

— Putem deschide o fereastră? Ne coacem aici.

— Cele mai multe din drăcoveniile astea sunt înţepenite de la vopsit, spuse tatăl său şi se ridică. O să deschid o uşă.

Pisoiul lui, un motan negru cu alb care năpârlea tot timpul, trecu ţanţoş prin cameră venind dinspre fereastră. Îi arătă lui Helen fundul şi se îndepărtă din nou.

— Tu şi Paul aţi avut vreun meci? Puse o mână pe spătarul scaunului ei când trecu pe lângă Helen, dar şi-o retrase când ea se întoarse privindu-l acuzator. Ţi-am spus, Jenny n-a zis nimic. Se aşează şi începu să rearanjeze cărţile şi revistele de pe masa de lângă el, chiar dacă nu era nevoie. N-ai amintit nimic de el o vreme, atâta tot, iar eu abia de-am vorbit cu el.

— E prins până peste cap.

— Nu asta am vrut să spun. Se aşează din nou pe scaun. De obicei, dacă sun şi răspunde la telefon, pălăvrăgim un pic. Despre cricket sau despre vreo emisiune de la televizor. Acum, pur şi simplu îţi dă telefonul cât de repede poate. E… neplăcut.

— Chiar este ocupat, spuse Helen. Şi eu de-abia apuc să scot ceva de la el.

Fusese o încercare de glumă, dar ceva de pe faţa ei o dăduse de gol. Tatăl ei clătină din cap, ca şi când ar fi înţeles.

— Aşteaptă până când o să vadă copilul, spuse el. Se petrece ceva cu tine când vezi pentru prima oară carne din carnea ta şi sânge din sângele tău. Totul se schimbă.

Helen se ridică cu greu.

— Micuţul ăsta mă apasă pe băşică, spuse ea. De ce nu mai faci nişte ceai?

— Lângă chiuvetă e săpunu’ ăla lichid care îţi place…

În baie, lăsă jos colacul WC-ului şi se aşeză pe el câteva minute. Aşteptă să i se potolească stomacul, rezistând cu greu dorinţei de a plânge. În ultima vreme, îi dădeau lacrimile mult prea uşor, devenise modul ei de a fi, şi se săturase de asta.

Când se întoarse în bucătărie, tatăl ei îi dădu brioşele congelate într-o pungă de plastic, iar ea spuse că spera că femeia de peste drum ştia peste ce bunăciune dăduse. El roşi, dar, în acelaşi timp, arăta mulţumit.

— Ca să-ţi spun drept, nu sunt sigur că e foarte interesată.

— Sigur că e, spuse Helen. Altfel nu te-ar lăsa să parchezi în locul ei.

— Cred că nu.

— E aşa cum îţi spun.

Stătea, amesteca în ceai şi îl privea. Se gândea la ce spusese şi îl iubea chiar un pic mai mult pentru că nu se prinsese la gluma ei prostească.

Easy nu era mai priceput la snooker decât la golf. Credea totuşi că biliardul este OK, mai simplu şi mai rapid ca snookerul, şi jucă câteva jocuri cu SnapZ şi Mikey în capătul sălii, omorându-şi timpul şi aşteptându-l pe Wave să-şi termine treburile.

Mikey şi SnapZ erau cei doi tipi cu care Easy îşi petrecea cel mai mult timp, cu excepţia lui Theo, dar nu credea că vreunul dintre ei ar fi putut să câştige la Mastermind. SnapZ era cu muzica lui, se închipuia un soi de toboşar. Bătea întotdeauna ritmuri pe mese, enervant şi limbut atunci când, după părerea lui Easy, ar fi trebuit să tacă.

— Cum să mă concentrez pentru lovitură, frate? Easy se ridică de la masă şi îşi desfăcu braţele. Îţi mişti tot timpul degetele alea şi pocneşti din ele ca un dement.

SnapZ pufni şi se retrase, îndesându-şi degetele mari în buzunarele jeanşilor cu turul jos marca Levi’s.

Mikey râse, spuse „dement“ şi râse din nou, cu o voce ascuţită şi puţin sâsâită. Era cel mai înalt dintre toţi şi, în cea mai mare parte a timpului, nu-ţi dădeai seama cât era de gras din cauza înălţimii, dar pe vreme călduroasă, nici măcar un tricou lălâu nu putea ascunde ceea ce Easy numea „o pereche de ţâţe destul de frumoase“. Lui Easy şi lui SnapZ le plăcea să se furişeze şi să i le cuprindă cu mâinile, şi chiar dacă Mikey râdea când era atacat, Easy nu credea că i se pare atât de amuzant.

Easy se aplecă peste masă ca să lovească, rată şi spuse:

— Mi-ai stricat tot cheful.

Mikey şi SnapZ râseră amândoi.

Clubul de snooker Cue Up era situat între o agenţie de turism şi un magazin de instalaţii sanitare, pe strada principală, în spatele depoului de autobuze Lewisham. La primul nivel avea douăzeci şi patru de mese mari, iar la al doilea, un salon, alături de birouri şi magazii. La un capăt, aproape de scări, era un bar care despărţea o jumătate de duzină de mese de biliard de şirul de jocuri mecanice. Teoretic, se ofereau mâncare şi băutură, deşi serviciul era neregulat şi rareori era însoţit de un zâmbet.

Locul putea fi aglomerat seara, dar într-o miercuri la ora mesei era liniştit. Patru mese erau luminate de becuri. În afară de cei care jucau biliard, mai erau doar omul de serviciu, femeia cu faţă de bidon turtit de la bar şi bătrânul care freca menta pe acolo toată ziua cerşind ţigări, mâncând pâine prăjită cu sos de friptură şi băgându-şi în jocurile mecanice banii pe care îi economisise de la mâncare.

Easy pierdu zece lire cu SnapZ când rată bila neagră, dar îi recuperă de la Mikey, care lovea de fiecare dată mult prea tare, ca şi când s-ar fi bătut. Mişcându-se în jurul mesei, Easy era tot timpul cu un ochi la scară, uitându-se să vadă dacă nu cobora Wave.

Era la mijlocul unui joc cu SnapZ când îl auzi pe Wave, vorbind grav şi rapid, ca pe ritmuri de muzică ragga. Îi dădu tacul lui Mikey şi îi spuse să termine el jocul.

Wave apăru la baza scărilor, vorbind cu un bărbat alb într-un frumos costum gri. Aprobă din cap când bărbatul se aplecă spre el şi-i şopti ceva, apoi îi strânse mâna, înainte ca bărbatul să coboare în grabă scările spre ieşire. Cu un triunghi sau două deasupra, se gândea Easy urmărindu-l pe bărbatul care pleca. Poate mai sus. Era aşa cum îi spusese atunci lui Theo: mulţi bani mergeau în buzunarele albilor.

Easy îl urmări pe Wave, care se îndrepta spre bar. I se alătură Asif, un asiatic uriaş căruia Easy şi tovarăşii lui din gaşcă îi spuneau As If. În ultimele câteva luni îl însoţise peste tot pe Wave; se ţinea scai de el, în timp ce Wave şi albul vorbeau şi îşi luau rămas-bun.

Wave cumpără două sticle de Stella pentru el şi umbra lui şi se duse la masa liberă din capătul îndepărtat al sălii.

Easy lăsă să treacă câteva minute, cumpără încă două sticle şi îi urmă, şerpuind printre mese, relaxat şi plin de el, legănându-şi capul ca şi când ar fi fredonat o melodie în minte.

În timp ce As If își pregătea lovitura, Easy puse o sticlă alături de cea a lui Wave.

— Ți-am mai adus una, spuse el.

Wave dădu din cap și îl urmări pe As If cum ratează bila roșie. Merse la masă și rată și el una.

— Cine bate? întrebă Easy.

— Jucăm de două minute, frate, spuse Wave. N-a băgat nimeni bila încă.

În timp ce Wave era la masă, As If se apropie și îl măsură pe Easy din cap până-n picioare. Easy era îmbrăcat astăzi în roșu și alb, cu aceeași șapcă simplă ca întotdeauna, și nu era în nici un caz dispus să-i permită lui As If să facă vreun comentariu. Îl privi ca și cum ar fi mirosit ceva și își desfăcu larg brațele.

— Ce e? As If nu răspunse. Uită-te la tine, ești îmbrăcat în țoale de doi bani. High & Mighty au dat drumul la marile reduceri?

As If ridică din umeri și se întoarse la joc.

Jucară zece minute. Easy spuse „ghinion, frate“ de câteva ori și „lovit“ când Wave trimise în sac o bilă roșie care stătea lângă gaura lui. Când o bilă roz se lovi de colțurile găurii trase aer în piept.

— Ce vrei? îl întrebă Wave în cele din urmă.

— Îl cunoști pe prietenul meu, T.? Wave nu spuse nimic. Acum face de pază, pe curierul și toate alea.

— Ăla slăbănog și cu puf pe bărbie?

Easy dădu din cap.

— Mai are puțin și avansează, asta-i sigur.

— Așa crezi tu.

— Jur. Ochii lui Easy se fixară pe triunghiul de lemn agățat de capătul mesei. Te poți baza pe el, știi? Nu-i deloc nesăbuit. Muncește din greu și e și isteț, al dracu’ de isteț.

— O să-ți spun mai încolo ce-am de gând.

— De încredere. Easy se legăna de pe un picior pe celălalt. Spuneam și eu așa, va avansa repede dacă trebuie, nu e nici un pericol.

— Ți-am zis.

— Pot să garantez pentru el, frate.

Wave îl privi peste umăr.

— Atunci dă în scris.

Easy înghiți în sec, încercând să treacă peste asta râzând.

— Eşti dus?

Wave se întoarse la jocul lui.

— Scrie pe hârtie chestia asta, ca să o pot studia ca lumea când o să am ceva timp. Dacă te gândeşti să avansezi pe cineva, trebuie să o faci cum trebuie. Tu dai referinţele, înţelegi?

— Nici o problemă, spuse Easy.

— Şi-o să-ţi flutur hârtia în faţă dacă amicul tău slăbănog o s-o dea în bară. O să te fac s-o mănânci.

— Asta n-o să se întâmple, frate.

Din celălalt colţ al sălii se auzi strigătul lui Mikey şi râsul lui SnapZ. Wave îi spuse lui Easy să meargă şi să-şi facă prietenii să lase gălăgia. Chiar înainte de a face ce i se spusese, prinse privirea lui As If, o ridicare din sprâncene care nu-i plăcu deloc. O să i-o tragă nenorocitului de pakistanez când o să prindă cea mai mică ocazie.

Se întoarse la mesele de biliard, storcându-şi creierii.

Era sigur de Theo, nu avea nici o îndoială, dar nu făcea asta numai pentru el; nu chiar. Avea grijă şi de el însuşi. Voia ca oamenii să ştie că avea viziune, că te puteai baza pe el când era vorba să-i citeşti pe cei din bandă. În cine puteai avea încredere şi cine nu făcea doi bani. Avea nevoie ca Wave să înţeleagă potenţialul lui de a vedea lucrurile într-o perspectivă mai largă. Să se gândească la avansarea lui.

Acum că deschisese gura, i se spusese că trebuie să scrie „referinţe“ sau aşa ceva. Şi-o să-ţi flutur hârtia în faţă dacă amicul tău slăbănog o dă în bară…

Cu siguranţă, lucrurile ar fi putut merge mai bine.

Începu să zbiere la Mikey şi la SnapZ încă de la jumătatea sălii.

Capitolul 9

Theo presupunea că bebelușii cer neîncetat ceva, cu excepţia timpului în care dorm, ceea ce nu se întâmplă niciodată când trebuie. Plângeau, le dădeai de mâncare. Plângeau, le schimbai scutecele. Uneori plângeau doar ca să te enerveze, așa părea…

Apoi micii isteţi se uitau la tine sau le miroseai creştetul capului, şi nu prea mai conta.

Javine plecase pe la şapte. Stătuse doar trei ore cu bebeluşul, dar simţea că parcă alergase la maraton. Încercase să ţină lucrurile sub control, să le ordoneze, făcând totul ca la carte, astfel încât Javine să nu găsească dezastru când se întorcea. Ca să nu izbucnească o ceartă. Se hotărâse să n-o zbârcească, așa că urmase instrucţiunile pe care Javine le mâzgălise pentru fiecare etapă.

Asigură-te că laptele e OK pe dosul mâinii.

Folosește tampoane de vată și apă caldă – şerveţelele îi agravează eczema.

Scutecele puse cum trebuie de data asta, idiotule!!!

Era terminat deja înainte de opt şi nu ştia când se întoarce Javine. Vrusese să o întrebe în timp ce se pregătea, dar se gândise că era mai bine să nu forţeze lucrurile. Reușise să aţipească preţ de câteva minute în faţa televizorului, cu copilul mulţumit în leagănul lui, dar nu durase prea mult. Fusese distractiv să-l hrănească, cât timp totul mersese bine. Theo se distrase să-l audă cum fornăie şi soarbe, îl distrau şi degeţelele care se agăţau de gulerul tricoului. Partea finală fusese şi ea distractivă, chiar dacă numai la început. Râsese tare de râgâitul micuţului şi spusese „da, dă-i drumul, frate“, apoi îl mustrase aspru când văzuse dâra de lapte regurgitat pe tricoul său favorit.

Pentru înfăşat foloseşte scutece din bumbac.

La cinci minute după ce scăpase de copil, sună soneria.

Pune-l pe burtă şi masează-l pe spate.

Trebuie să-i dai dragonul şi jucăriile de la pătuţ.

S-ar putea să simtă nevoia să te ţină de deget câteva minute.

Theo sări în picioare şi fugi la uşă, încercând să ajungă înainte ca soneria să sune din nou, dar plânsul izbucni când ajunse să descuie.

Easy. Zâmbind larg, cu dozele cu bere zdrăngănind într-o sacoşă de plastic. Theo făcu stânga-mprejur, lăsând uşa deschisă.

Când se întoarse în living cinci minute mai târziu, cu copilul plângându-i pe umăr, Easy stătea pe canapea cu o doză desfăcută, urmărind Men & Motors. Arătă cu capul spre televizor.

— O să fie un show de striptease mai încolo. Îşi ridică privirea şi îl văzu pe Theo cum stătea în mijlocul camerei, frecând copilul pe spate şi liniştindu-l. Eşti ridicol, frate, cu chestia asta.

Theo ridică din umeri.

— Javine nu reuşeşte niciodată să iasă în oraş.

— Ce-ai zice de babysitter?

— Costă cinci lire pe oră, spuse Theo.

— Ar trebui să poţi ieşi şi tu dacă vrei, frate. Easy se lăsă pe spate, clătinând din cap. E la mintea cocoşului. Întreabă-ţi tovarăşii, fă o mică afacere, dacă trebuie.

— Nu-mi permit.

— Pentru început ai nevoie de mai multe lovele, spuse Easy. Trebuie să mai găseşti şi altceva, pricepi?

— Poate că ar trebui să mă apuc de babysitting.

Copilul părea destul de mulţumit la pieptul lui, aşa că Theo se aşeză lângă Easy şi întinse mâna să ia o bere. Easy se aplecă să mângâie copilul pe braţ.

— Cum îl cheamă?

Theo îl privi.

— Îi ştii numele, frate.

— Nu-mi pot aminti totul.

— Îl cheamă Benjamin, spuse Theo. Benjamin Steadman Shirley.

Benjamin după tatăl lui Javine şi Steadman după al lui. Şi Shirley, chiar dacă el şi Javine nu erau căsătoriţi.

Easy clătină din cap.

— E drăguţ, frate.

— Da.

Easy o spusese ca şi când s-ar fi uitat la un nou telefon mobil sau la un film la un televizor cu plasmă.

Se uitară un timp la televizor şi discutară despre tot felul de lucruri, apoi Easy începu să împingă conversaţia spre afaceri. Îl făcu pe Theo să râdă, plângându-se de unul dintre curieri.

— Îi ia cinci minute să ducă banii unde trebuie. I-ar trebui cel mult două. Parcă ar avea un picior de lemn, frate, jur. Apoi îi vorbi lui Theo despre întâlnirea cu Wave de la începutul săptămânii. Decursese chiar foarte bine. Crede că ceea ce am vorbit e o idee bună.

— Adică ce?

— Să urci şi tu puţin în schemă. Ce crezi?

— Ce-a spus, mai exact?

— Ce-am spus eu. Dacă eu cred că e o idee bună, şi el crede că e o idee bună. I-am spus că ești de încredere, că pui osul la treabă, chestii din astea.

— Noroc, frate. Theo mângâie capul fiului său şi privi la dansatoarele de la Men & Motors. Cât crezi că voi câştiga în plus pe săptămână?

Easy strivi doza de bere şi se întinse după alta.

— Mai mult, asta-i tot ce contează, nu? Toate astea sunt amănunte, frate. În primul rând, trebuie să facem lucrul ăsta, mă înţelegi? Se scotoci în buzunar, scoase o bucată de hârtie şi îi arătă lui Theo ce scrisese despre el – declaraţia pe care i-o ceruse Wave. În timp ce Theo o citea, Easy se foi ca şi când ar fi fost o scrisoare de dragoste.

Theo înţelegea stânjeneala prietenului lui şi îi trimise o bezea.

— Ești o dulceaţă.

— Du-te dracu'.

Theo se hotărâse să nu aducă vorba despre faptul că de-abia era lizibilă sau să amintească de greşelile de ortografie din fiecare propoziţie, presupunând oricum că lui Wave n-o să-i pese prea mult.

— Nu, cinstit. Îţi sunt recunoscător, pe bune.

— Ar fi mai bine să nu mă faci de ruşine, frate, spuse Easy.

— Ştii că n-o să te fac. Tu ai scris acolo.

— Trebuie să dovedeşti că aşa e, mă înţelegi? Să treci testul, da?

Theo râse.

— Ce-i asta? Jurăminte secrete şi alte rahaturi? Iniţiere sau aşa ceva?

— Doar să dovedeşti că poţi să avansezi, asta-i tot.

— O să-mi bagi capul în toaletă, ca la şcoală?

— O s-o rezolvăm noi şi pe asta, frate. O să fie puţină bătaie de cap. Totuşi, îţi doreşti chestia asta, T.? Ești pregătit pentru ea, frate, da?

Theo vedea entuziasmul de pe faţa lui Easy, îi auzea vocea şi era suficient de isteţ să-şi imagineze motivul. Chiar dacă erau apropiaţi, Theo bănuia că, mai târziu, va avea de plătit un preţ. Poate că Easy o să-i ceară un serviciu sau două pe parcurs sau va dori o mică parte din orice venit suplimentar care va apărea în calea lui Theo. Era în regulă. Theo ştia cum merg lucrurile, prieteni sau nu, acest lucru se întâmpla doar pentru că Easy îi pusese o vorbă bună.

Un mic preţ era în regulă.

Stătea şi se gândea cum ar fi să te afişezi într-o maşină la care copiii să privească din umbra garajelor. Să ai destule lovele, să o faci fericită pe Javine şi să o scoţi în lume când e nevoie. Destui bani pentru el, şi ceva de pus deoparte pentru Benjamin, poate şi pentru Angela.

Ceva de risipit şi de pus deoparte.

Şi Easy stătea acolo, uitându-se la Theo şi la copilul său şi gândindu-se de unde să ia maşina pentru noaptea aceea. Şi ce armă să folosească.

Nu era nimeni în apartament când s-a întors, şi Paul formase pe jumătate numărul de mobil al lui Helen, când îşi aminti că mânca la sora ei. Băgă o pizza la cuptor şi urmări ştirile în timp ce mânca. Deschise uşile glisante de la ceea ce ei numeau în derâdere balcon, îşi puse picioarele pe balustradă şi îşi aprinse o ţigară. Era o seară caldă şi se simţea mirosul mentei pe care Helen o plantase într-un ghiveci şi al iasomiei care refuza cu încăpăţânare să se caţere pe nişte mici spaliere de lemn.

Cum Frank îl lăsase baltă, faptul că lucrurile păreau să meargă cu Shepherd era o mare uşurare. Acum o putea lăsa puţin mai moale, îşi putea permite să piardă mai mult timp cu treaba pentru care era plătit oficial. Faptul că intrase în combinaţie cu Shepherd nu îl putea împiedica să mai adulmece prin alte părţi. Erau o grămadă de oameni de afaceri care acceptau consultanţi şi erau dornici să facă afaceri cu cei ca el.

Copoi cu pofte de satisfăcut.

Acest gând îi stârni un altul, care îl nelinişte şi îl rodea şi, în timp ce stingea ţigara, starea de spirit i se schimbă.

Să. Îl. Strivească. Pe. Netrebnic.

Pofte de satisfăcut…

Îl văzuse pe nemernicul care i-o trăsese lui Helen de câteva ori. Îl urmărise. Căutase adresa lui şi se învârtise cu maşina pe acolo, stătuse afară până când bărbatul ieşise şi se urcase în Fordul lui hârbuit şi de doi bani. Paul se uitase mult şi bine la maşină. Se gândise să se îndrepte spre el atunci şi acolo, să-l zdrobească pe dobitoc de maşină, apoi să-i arunce hoitul pe bancheta din spate, ceea ce, ţinând cont de toate amănuntele, ar fi fost un gest foarte elegant.

Au fost şi momente mai întunecate decât acela, când chiar se gândise serios la asta. Când luase în considerare la rece modurile în care ar fi putut să o facă; mai multe planuri. Admisese că, dacă era atent, probabil că putea să scape, şi chiar dacă nu ar fi fost aşa, ar fi putut exista un copoi atipic, care ar fi întors bucuros capul în altă parte.

Bineînţeles că nu făcuse nimic. Lăsase ca lucrurile să se estompeze şi apoi să se infecteze. Şi o torturase pe Helen ori de câte ori se ivise ocazia.

Ea se întoarse puţin după unsprezece, iar el urmărea uşa. Câteva pahare cu vin îi domoliseră furia izbucnită când stătea pe balcon lângă ghivece, dar încă o putea simţi pulsându-i în tâmple.

— Ce făcea Jenny?

Helen nu-şi dăduse jos haina.

— Bine. Îţi trimite salutări.

— Pe dracu'.

Ea îşi plecă privirea şi se duse direct în dormitor. Când reveni, spuse:

— Chiar n-am chef de asta, Paul.

O văzu îndreptându-se greoi spre bucătărie, trecându-şi degetele prin păr, şi zise:

— Îmi pare rău.

O auzi spunând că e în regulă; că o puteau rezolva a doua zi, dacă el ar mai fi vrut, iar el ştia că de fapt nu voia.

Ea se aşeză lângă el şi îl întrebă cum fusese ziua lui. El îi zise un banc pe care Gary Kelly îl spusese tuturor, iar ea râse şi, în timp ce stăteau acolo uitându-se la televizor, liniştea dintre ei deveni mai puţin apăsătoare decât fusese în ultima vreme.

El se gândi la dimineaţa în care ea îi spusese despre copil şi cum fusese după aceea. Felul cum fiecare se enervase din cauza grimasei prosteşti a celuilalt. Se întoarse spre ea, dorind să-i amintească, dar

văzu că ea trăsese pe dreapta, cu capul pe spate şi cu gura deschisă. Puse o mână pe burta ei, ţinând-o acolo până când şi lui i se închiseră ochii şi mâna îi alunecă pe perna canapelei.

Se deşteptă câteva ore mai târziu cu un gust de vin şi de ţigară râncedă în gură şi o trezi cu blândeţe.

Capitolul 10

Helen îl apucă de braţ când el se ducea la baie:

— Bună dimineaţa!

Paul zâmbi, dar doar pentru o clipă. Dormise prea mult şi ar fi trebuit să plece la serviciu de zece minute.

— Ţi-am făcut un ceai, spuse Helen. Şi cerealele sunt pe masă, aşa că nu te agita.

Se sculase deja de o oră; făcuse duş, se îmbrăcase şi strânsese ce mai rămăsese din mâncarea la pachet din seara precedentă. Comandaseră nişte curry şi stătuseră până târziu, punând ţara la cale. Paul se văitase de serviciu, de timpul petrecut acolo şi de faptul că-l enerva, şi o întrebase pe Helen dacă era de părere că ar trebui să dea examenul de inspector peste trei luni. Păruse la fel de bucuros să vorbească despre mutare şi despre camera copilului şi, după câteva pahare, scosese chitara din fundul şifonierului. Cântase Wonderwall şi Champagne Supernova, apoi, când cineva din apartamentul de deasupra bătuse în tavan, strigase: „Ce părere ai?“

Helen presupunea că, în ciuda văicărelii, se simţea mai bine la serviciu decât în ultimele săptămâni. Poate că slujba îi afectase starea de spirit mai mult decât îşi închipuise ea. Ba chiar mai mult decât o făcea ea.

Când Paul intră în living şi se aşeză, Helen îi aduse ceaiul. Se sprijini de masă şi urmăriră câteva minute matinalul de la televizor: o avanpremieră a sezonului fotbalistic al anului, care urma să înceapă în mai puţin de două săptămâni; informaţii despre trafic; o prognoză meteo pe termen lung, care părea în regulă.

— Mă duc pe la Katie şi Graham în seara asta, spuse Helen. Au întrebat dacă nu vii şi tu. Paul ridică privirea. Stai liniştit, glumesc. Le-am zis că eşti la petrecerea de rămas-bun. Pun pariu că e o uşurare, nu?

Paul făcu o grimasă, cu gura plină de cereale. Helen ştia că el avea să plaseze încă o seară cu Graham undeva între participarea la un seminar privind strategia poliţiei de proximitate şi faptul de a-şi bate cuie-n talpă, și nu putea să-l învinovăţească pentru asta. Ea însăşi acceptase invitaţia doar pentru că ştia că Paul avea să fie în oraş şi n-avea chef să petreacă seara acasă singură. Se întreba dacă ăsta era motivul pentru care o invitase Katie de fapt. Menţionase că Paul se ducea în oraş înainte s-o întrebe prietena ei.

Se duse în bucătărie:

— Probabil că o să dorm dusă când o să te întorci tu. Nu intenţiona să rămână în oraş prea târziu, dar Katie locuia în Seven Sisters și avea să-i ia ceva timp să vină cu maşina din zona aceea îndepărtată din nord.

— Rămân la Gary, strigă Paul prin uşă.

— Ah, în regulă. Atunci ne vedem dimineaţă.

— Mai curând după-amiază. Nevasta lui Gary e plecată și bănuiesc că a pus la cale o sâmbătă cu băieţii.

— Nu cred că vreau să ştiu.

— Te sun.

— Bine. Distracţie plăcută.

— Şi ţie.

— Ai grijă totuși să nu te distrezi prea tare, Hopwood…

Helen nu auzi când Paul se duse pe hol să-şi ia haina; nu-şi dăduse seama că-i zisese la revedere. Când ieşi din bucătărie, fu surprinsă că nu era acolo şi tresări speriată când se trânti uşa.

În ultimele două zile, Theo făcuse de pază cu rândul cu Ollie, un puşti alb destul de simpatic, cu codiţe rasta şi care vorbea în dialect. Îşi făcea treaba în colţul Lewisham Higher Street, lângă turnul cu ceas, ţinându-se departe de necazuri, în timp ce Ollie ducea zece lire la sediul lor, şi-l aştepta să se întoarcă cu praful alb. Strada comercială care ducea până la biserica St. Saviour era aglomerată, ceea ce era bine pentru afacere în mod normal, şi-i mai ţinea ocupaţi pe încă vreo câţiva dintre băieţii în albastru, iar ăsta nu era niciodată un lucru rău. Chiar şi secţia de poliţie, una dintre cele mai mari din oraş, se afla vizavi de el şi, în timp ce aştepta, Theo se holba la panoul publicitar luminat din staţia de autobuz, câţiva metri mai încolo. Doi copoi cu un aer vesel – un tip

gras şi o femeie arătoasă – vorbeau într-un aparat de emisie-recepţie; pe panou scria cu litere mari, îngroşate: VIZIBIL MAI ÎN SIGURANŢĂ.

La vreo sută de metri mai departe, în uşa unui magazin de electrice, un adolescent se uita la nişte televizoare, chiar mai dornic decât Theo ca Ollie să se întoarcă.

Nu durează mai mult de câteva minute. „Mai rapid decât cretinii ăia de la Argos“, îi plăcea lui Easy să le spună clienţilor.

Theo îl urmărea cu privirea pe omul lui, deşi nu pleca nicăieri. Se legăna de pe un picior pe altul, ca de obicei, frângându-şi mâinile; obrajii îi erau scofâlciţi, mai degrabă de la supt din pipă decât de la lipsa de mâncare. Cu şase luni în urmă, poate lui Theo i-ar fi părut rău pentru el, dar acum, gata. Acum nu mai avea nevoie decât de încă vreo câţiva amărâţi ca ăsta, care să-i dea numărul de telefon la toată lumea; să stea la coadă să cumpere şi să le salte comisionul.

Încă mai aştepta să vadă târgul încheiat când, pe o stradă lăturalnică de vizavi, opri un Audi.

Easy ieşi şi-i făcu semn să se apropie.

— Trebuie să ne întâlnim mai târziu, îi zise.

Theo privi peste umăr, pândind să-l vadă pe Ollie:

— Mda, cum zici tu.

— Suntem pe felie, pricepi? Wave vrea s-o facem în seara asta.

— La dracu', credeam că mai e ceva timp. Înţelegi?

— E în seara asta, frate, aşa că pun'te la ţol festiv, OK? T.?

— Sunt pregătit, omule, spuse Theo. Nici un pericol.

Easy rânji şi bătu cu palma în capota maşinii. Cum nu voia ca prietenul lui să vadă în ochii lui ceva ce n-ar fi trebuit, Theo privi din nou peste umăr, ca şi cum nu făcea decât să stea de pază, în acelaşi timp văzându-şi însă de treabă.

Deodată, Easy observă ceva prins cu un ac de un copac de pe trotuarul de vizavi şi traversă. Theo se duse după el; îl urmări pe amicul lui în timp ce studia un afiş tras la xerox, apoi văzu că scoate telefonul.

Theo se uită să vadă ce scrie: un număr de telefon şi o descriere; poza unui căţel pierdut, cu privirea ridicată spre aparatul de fotografiat şi cu ochii strălucitori de la bliţ. Avusese şi el când era copil un căţel, o corcitură cu aspect jalnic, cu mult mai puţin drăgălaş decât ăsta.

— Aţi pierdut un câine, nu? spuse Easy privindu-l pe Theo în timp ce vorbea la telefon. Ei bine, cred că l-am găsit. Dădu din cap afirmativ,

şi zise: Taci, auzi? Poţi să-l iei înapoi pentru cinci miare, altfel omor javra. Easy ascultă răspunsul, se strâmbă, apoi apăsă cu furie tasta de închidere. L-au găsit deja.

— Chestia asta funcţionează vreodată? întrebă Theo.

— S-a mai întâmplat o dată, dar scorpia dracului a tăiat din preţ, la cinci sute. Scutură din cap cu dezgust. Se presupune că suntem o naţie de iubitori de animale, frate.

— O să fim obligaţi să ascultăm discursuri mai încolo?

— Mda, presupun că tipicul obişnuit spuse Kelly. Bob o să cheme toţi fraierii, aici de faţă, şi o să bombăne despre porcăria de ceas sau despre sticla plată gravată, ori despre orice dracu' o să-i mai dăm.

— Uite-o chestie pe care s-o aştepţi cu nerăbdare, zise Paul. Străpunse cu furculiţa o musaca de cartofi aproape comestibilă şi se gândi să plece de la Kelly spre casă în dimineaţa următoare mai devreme decât îi spusese lui Helen şi să facă ceva cu sâmbăta lor liberă. Ar fi drăguţ să o transforme într-o zi grozavă, poate să plece din Londra. Fuseseră cu maşina la Brighton de câteva ori, o dată luaseră trenul din gara Victoria, şi mereu se simţiseră bine.

Simţi vibraţia telefonului în buzunarul de la sacou.

Da, numai că trebuia să faci faţă traficului, ca să ai o zi întreagă, şi era foarte probabil să nu fie în stare să pornească devreme.

Scoase telefonul, îl puse în poală şi privi ecranul, după care se îndepărtă de masă ca să răspundă.

— Doar de control, ca să văd cum merge treaba, zise Shepherd.

— Totul e în regulă.

— N-am vorbit de o zi sau două, aşa că voiam să fiu sigur.

Paul împinse uşile de sticlă şi ieşi în hol; studie afişele de la avizier în timp ce asculta. După voce, Shepherd părea agitat. Părea dornic să ştie că aranjamentul lor mai stătea în picioare, că Paul păstrase pentru el anumite lucruri. Paul îi spuse că nu are de ce să-şi facă griji, dar că era greu să vorbească. Spuse că o să sune a doua zi şi că o să fixeze o dată pentru o nouă întâlnire.

Shepherd râse.

— Îmi fac griji, atâta tot, spuse el. Înţelegi.

Paul se întoarse agale în bar, gândindu-se că ziua în care o să-i înţeleagă pe indivizii de teapa lui Kevin Shepherd o să fie cea în care o să-şi ia valea şi o să ţină propriul discurs de pensionare. Privirea i se

intersectă cu cea a lui Kelly, şi-i făcu semn, apoi se îndreptă spre tejghea să ia cafea pentru amândoi.

O parcare cumsecade, pe mai multe etaje sau ceva de genu' ăsta, ieşea din discuţie, hotărâse Easy. Prea multe camere de luat vederi. Prea multe peste tot, presupunea, cu el şi ceilalţi filmaţi până la loc comanda, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Era una dintre primele chestii pe care le învăţau prospăturile: cum să treacă marfa în aşa fel încât să nu se vadă niciodată nimic, chiar dacă toată tărăşenia era înregistrată de cameră. Nu era vorba decât să ţii gluga bine pe cap sau să-ţi îndoi corpul în poziţia potrivită şi să găseşti unghiul mort. După o vreme, trebuia să devină a doua natură, exact la fel cum te pişi.

Luară metroul de suprafaţă, până la Catford, găsiră o străduţă lăturalnică în spatele stadionului pentru curse de câini, acum dezafectat, unde nu erau camere de supraveghere pe care să le vadă vreunul dintre ei. Easy şi SnapZ o luară pe o parte a străzii, iar Mikey pe cealaltă.

Nu fură nevoiţi să aştepte mai mult de zece minute.

Puştiul venea cu pas săltat, ducând o geantă sport, de parcă ar fi fost la sală sau aşa ceva. Imediat după ce descuie maşina cu închidere centralizată şi se duse să-şi pună geanta în portbagaj, SnapZ apăru în faţa lui şi-l întrebă cât e ceasul. Mikey era în spatele lui cu cuţitul, iar Easy fu cel care vorbi:

— Nu vrem decât cheile maşinii, aşa că nu e cazul să faci vreo prostie, pricepi?

Pe faţa puştiului, şocul fu curmat de resemnare. Le întinse cheile.

— Foarte drăguţă, zise Easy.

Puştiul clătină din cap:

— E un căcat de Cavalier, omule. Care-i treaba?

— Ţine-ţi gura sau te trosnesc, spuse Mikey.

Easy rânji:

— Şi portofelul ar fi bun, şi mobilul ăla făţos, dacă tot suntem aici.

După ce i se dădu ce ceruse, Easy se îndreptă fără grabă către locul pasagerului, lăsându-l pe SnapZ să conducă. Urmau să ducă maşina la unul dintre depozitele lui Wave, să-i pună nişte numere de înmatriculare noi şi să stea liniştiţi până mai târziu. Până venea

momentul să-l culeagă pe Wave, după care să „culeagă“ vedeta show-ului.

SnapZ răsuci cheia în contact.

— Simplu și ca lumea, zise Easy.

Mikey luă geanta sport a puştiului din portbagaj și-o aruncă pe caldarâm, înainte să se suie în spate. Puştiul o ridică înjurând şi dădu cu ea de zid.

Încă mai înjura când Cavalierul porni în viteză.

Helen se opri pe Old Kent Road şi cumpără o sticlă de vin roşu de care ştia că-i place lui Katie. În cele câteva minute cât aşteptă să plătească, ideea de-a cheltui o înfurie, enervată brusc la gândul că din milă o invitase Katie. Avea un chef nebun să-i spună cât îi era ei de milă de ea, luând în considerare că iubitul ei era un ciudat şi o chinuia aceeași dorinţă jalnică de a fi populară pe care o avea din şcoala primară.

Când ajunse la maşină, se simţi din nou calmă şi mai mult decât un pic vinovată. Se gândi că, oricât de nerăbdătoare era să nască, avea să-i lipsească faptul că putea să dea vina pe graviditate pentru schimbările de dispoziţie.

Începu să plouă când trecea prin Borough; în timp ce traversa Podul Londrei ploaia se înteţise deja.

Spera că, după ce terminau cu cina, Graham avea să dispară în pod sau cine ştie pe unde se ducea el ca să chinuie animale mici, astfel încât ea şi Katie să poată sta la o bârfă. Ar fi și mai drăguţ dacă ar putea să bea. Cu două zile în urmă i se spusese că deja coborâse capul bebeluşului, şi ar fi fost grozav să toasteze cu un pahar de ceva. Pauza de pileală era în mod categoric ceva ce nu avea să-i lipsească în legătură cu sarcina. De fapt, în ceea ce o privea, ar fi putut să-i dea un pahar în mână chiar în clipa în care se tăia cordonul ombilical.

O luă către nord, înspre Dalston şi Hackney, întrebându-se dacă ideea ei de a trece vinul pe lista de pregătiri pentru naştere ar fi fost dezaprobată. Dacă moaşa avea să se strecoare afară ca să telefoneze la Serviciile Sociale.

Dacă avea să împartă acea primă sticlă cu Paul.

Uitându-se roată prin încăpere, Paul îşi dădu seama că urăşte aproape pe toată lumea de acolo. Sigur că după o halbă sau două, ceva

mai devreme, îi iubise aproape la fel de mult, şi aproape sigur ar face-o din nou dacă mai dădea pe gât încă vreo câteva. Berea i se urcase la cap: îl transformase dintr-un nemernic sentimental într-un ticălos morocănos de îndată ce capacitatea lui de a pune cap la cap o propoziţie se diminuase; de îndată ce fu nevoit să-şi facă drum prin mulţime la toaletă.

Poliţistul care se pensiona îşi ţinuse discursul şi, în afară de faptul că primise un barometru asortat cu un ceas de perete, în loc de un ceas de mână sau o sticlă plată gravată, totul decursese aproape exact cum prevăzuse Gary Kelly. Paul ovaţionase şi întrerupsese cu observaţii critice la fel de entuziast ca toţi ceilalţi. Acum, uitându-se la mulţimea de costume uzate frecându-se de colo până colo prin încăperea mică şi posomorâtă, la bărbaţii care se hlizeau prea zgomotos şi beau la greu de cele o sută de lire care fuseseră puse la bătaie în spatele barului, el ştia un singur lucru.

Cătrănit cum era, ştia că voia mai mult.

Nici nu se gândea să se mulţumească cu asta când îi va veni şi lui vremea. Voia să se retragă cu mult înainte ca cineva să închirieze o cameră deasupra unei cârciumi şi să înceapă colecta pentru vreo porcărie de la H. Samuel. Voia să fie plecat de-aici şi cu forţele intacte.

Îi captă atenţia lui Gary Kelly aflat de partea cealaltă a barului şi îşi dădu ochii peste cap, dispreţuitor. Kelly era un poliţai cinstit, dar nu era greu să ţi-l închipui în locul lui Bob Barker, peste douăzeci de ani. Faptul că erai bun în meserie nu era nici pe departe suficient, nici măcar pentru cei ambiţioşi. Era nevoie de chemare şi era nevoie de stăpânire de sine, dar şi de părticica aia din tine căreia chiar nu-i păsa cine ştie ce.

Şi era nevoie să minţi, aşa cum respiri.

Theo stătea la fereastră, la Chicken Cottage, pe High Street, aşa cum i se spusese, cu o cutie de aripioare în faţă şi cu un ziar pe care nu-l deschisese. Se uită la ceas. Trecuse de miezul nopţii, oră la care-i zisese Easy să fie pregătit, şi începu să creadă că n-o să se mai întâmple nimic. Că Wave se răzgândise sau că apăruse vreo altă treabă.

Poate că de fapt nici nu fusese vorba să se întâmple ceva.

Poate că doar simplul fapt că venise şi era pregătit s-o facă era testul şi nu mai urma nimic în afară de asta. Se întrebă dacă Easy şi ceilalţi îl urmăreau de undeva chiar în momentul ăsta, strâmbându-se

de râs că el stătea acolo, la fereastră, ca un idiot. Şi că făcea pe el de frică.

Luă o aripioară de pui, dar era rece, aşa că-i dădu drumul la loc în cutie. Cum ploaia se mai domolise, afară umbrelele începuseră să se închidă. Plouase cu intermitenţă mai toată seara, dar era încă o noapte caldă, iar el nu-şi adusese jacheta, deşi Javine i-o întinsese din pragul uşii.

Atunci, în timp ce stătea acolo, în prag, îi aruncase o privire care spunea: Sper că, orice-ai face, merită. Sau poate că privirea spusese doar: Te iubesc, ne vedem mai încolo, şi tot restul nu era decât în mintea lui.

Habar nu avea.

Simţea că are mult prea multe în minte: dădea din cap în ritmul muzicii din difuzorul de deasupra, salsa sau ceva de genul ăsta; bâţâia din cap în toate direcţiile, încercând să rămână calm şi să se gândească cum aveau să fie următoarele câteva ore; îşi lipea fruntea de fereastra răcoroasă, închipuindu-şi că scoate telefonul şi sună.

Că-i spune lui Easy că e OK unde este. Că o să muncească mai mult şi mai bine. Că n-avea nevoie de un şut în cur ca să facă un pas înainte.

Deschise ochii când auzi claxonul şi se holbă prin fereastra aburită la faruri. Nu recunoscu maşina, şi-i trebui un moment sau două până să-şi dea seama că e Easy, care rânjea la el ca un tâmpit, de pe bancheta din spate, între Mikey şi SnapZ. Îl văzu pe Wave aşezat în spatele volanului, cum se întinde uşurel şi mângâie locul liber de lângă el, apoi le spune ceva băieţilor din spate.

Ceva îi făcuse pe toţi să râdă.

Theo dădu aprobator din cap şi se ridică, apoi luă o înghiţitură din sticla de apă. În timp ce se îndrepta spre ieşire, înşfăcă o mână de şerveţele, deja începuse să transpire.

Aerul rece îl plesni peste faţă când ieşi cu Kelly împleticindu-se. Trase adânc aer în piept, expiră şi clipi fără grabă.

— Aşa, zise Kelly. Căutăm un club sau ce facem?

Paul se chiorî la ceasul de la mână:

— Glumeşti?

Kelly dădu din cap că da, arătând spre partea cealaltă a străzii. Ferestre întunecate şi o firmă de neon care abia arunca o lumină slabă,

cât să ilumineze cuvântul: MASAJ. Am putea să dăm o fugă acolo. Să ne relaxăm niţel.

— Eu vreau să mă culc, spuse Paul.

Stătură o clipă în linişte, urmărind traficul, acum mai liniştit. Bătea un vânticel destul de puternic și Kelly se chinuia să-și aprindă o ţigară. Se aşeză în cadrul unei uşi, îşi ridică jacheta ca să fie adăpost şi o aprinse.

— Păi atunci nu căutăm un taxi? întrebă Paul.

— Vezi să nu găsim. Mai urmăriră încă vreo câteva maşini trecând pe lângă ei. Poate să dăm de vreun şperţar pe drumul principal. Taxiuri Al Jazeera, ce-o fi…

Paul simţea că-i vine să vomite. Închise ochii câteva secunde, aşteptând să-i treacă.

— Fir-ar…

— O să ne distrăm ca lumea la mine, zise Kelly.

Paul îşi strânse buzele:

— Te-ai încins, amice?

— Ai vrea tu.

— Ești sigur că Sue nu se supără?

— Ţi-am zis că e plecată, zise Kelly. Putem să dormim la mine, să mergem la cafeneaua din cartier pentru o friptură, ceva…

Paul se gândi că sună bine. În orice caz, mai bine decât să se uite la Helen cum mergea în jurul lui în vârful picioarelor.

— Am spus că o să dau telefon acasă, zise.

— Da, aşa ar trebui. Kelly aruncă mucul de ţigară şi începu să cânte Under My Thumb, în timp ce Paul îşi căuta mobilul în haină.

Paul mormăi „fir-ar al dracu'," în timp ce forma numărul şi aştepta. Îi răspunse mesageria vocală şi-i lăsă un mesaj lui Helen.

Kelly cânta în continuare, depărtându-se pe trotuar, cu braţele întinse. Paul puse telefonul la loc şi-l urmă. Începu şi el să cânte cuvintele pe care şi le amintea din cântec şi, în timp ce se îndreptau spre semafor, amândoi bolboroseau ca Jagger într-o zi foarte proastă.

Sportul – folosind cuvântul în sensul lui cel mai larg – îi venise în ajutor lui Helen, fiindcă Graham adăugase la catalogul lui de ciudăţenii pasiunea pentru jocul de darts televizat şi le lăsase pe cele două femei singure aproape toată seara.

Stătuseră în sufrageria recent renovată şi depănaseră amintiri: despre foşti profesori şi colegi aproape uitaţi, chicotind şi văicărindu-se ca adolescentele de treisprezece ani de altădată. De regulă, sfârşeau prin a vorbi despre zilele de şcoală, iar Helen adora amintirile dintr-o vreme când responsabilitatea era o parte neglijabilă, iar grijile se limitau la testele de la matematică şi la machiaj.

În seara asta, epoca aceea păruse foarte îndepărtată.

Abia când Katie vorbi despre deschiderea celei de-a doua sticle de vin, Helen aruncă o privire la ceas, îngrozită să constate ce târziu se făcuse. Era aproape două fără un sfert când plecase în sfârșit de acolo și avea să-i ia cel puţin o oră ca să se întoarcă din Seven Sisters, chiar şi la ora aia din noapte.

Încă mai era ceva trafic în zonă, căci se goleau cluburile şi barurile. Vineri noaptea şi sâmbătă dimineaţa, nici nu se punea problema unui trafic liniştit.

Telefonul sună când trecu pe lângă Stamford Hill Estate. Aparatul era în poşetă şi, cum nu avea nici un loc unde să oprească, lăsă mesageria vocală să preia apelul. La ora aceea nu putea fi nimeni altcineva în afară de Paul. Tonurile care se auziră îi semnalau că apelantul îi lăsase un mesaj. Ghicea conţinutul: Te-am sunat doar să-ţi spun noapte bună. Sper că Graham n-a fost prea idiot.

Valul de afecţiune pe care-l simţi fu repede înăbuşit de o undă de vinovăţie şi, pe când încetinea la semafor, se gândi la ceea ce spusese Katie într-unul dintre momentele mai puţin gălăgioase ale serii: „Pe vremea aia, ştiai întotdeauna ce vrei. Îţi planificaseşi totul. Copii, soţ, carieră, toate chestiile astea. Părea că nu ai niciodată îndoieli şi noi, toate celelalte, am ştiut mereu că o să obţii totul fiindcă, la urma urmelor, ai fost întotdeauna o vacă băftoasă."

Helen porni când auzi claxonul maşinii din spate şi-şi dădu seama că se schimbase culoarea semaforului. Ridică o mână în semn de scuze şi-şi continuă drumul, amintindu-şi de expresia prietenei ei în timp ce vorbea şi de cântecul care se auzea în fundal. Cum, tot cam la vremea aia, era cât pe ce să se apuce şi ea de băutură.

Dădu drumul la radio când cobora pe Stoke Newington High Street, întrebându-se la ce oră o să se întoarcă Paul de la Kelly şi cât de mahmur o să fie. Abia aştepta să-i povestească despre Graham şi despre fetişul lui cu jocul de darts.

Avea să i se pară amuzant.

Este o noapte uscată, dar şoseaua e încă alunecoasă după aversa din urmă cu câteva ore; luceşte, luminată de faruri, iar circulaţia pe artera principală, plină de crăpături, probabil cea mai prost întreţinută din oraş, nu este prea intensă.

La drept vorbind, este dimineaţă; la primele ore. Dar pentru cei câţiva care merg spre casă sau se îndreaptă spre serviciu pe întuneric, ori cu tot felul de treburi, pare de-a dreptul noapte.

Sfârşitul ei…

Wave nu se grăbise, condusese liniştit spre nord de Lewisham, ba chiar se oprise după ce traversaseră Podul Londrei ca să-şi cumpere un burger şi ceva de băut. Parcase de parcă ar fi fost un picnic în familie. Îşi ştersese ketchupul de la gură, iar Theo stătea alături, pălăvrăgind cu Easy, Mikey şi SnapZ, şi încercând să-şi stăpânească tremurul piciorului stâng.

Chiar înainte ca maşina să pornească din nou, Wave se întinsese să deschidă torpedoul şi-i spusese lui Theo să caute înăuntru.

Era un revolver de 38, cu ţeavă scurtă şi nu prea greu; inoxidabil, cu bandă adezivă roşie înfăşurată în jurul mânerului. Theo îl cântărise în mână ca şi cum n-ar fi fost cine ştie ce. Nu era prima oară când ţinea o armă, dar era prima oară când simţea cu adevărat că are una în mână.

Easy scosese un strigăt de bucurie din spate.

— Îţi stă bine, T.

SnapZ bătuse darabana pe spatele scaunului lui Theo, de parcă bătea la tobe.

Wave intră domol în trafic cu Cavalierul. Spuse:

— Ei, acum mai venim de-acasă, facem treaba ca lumea.

Străbătură City, trecură pe lângă gara de pe Liverpool Street şi, pe la două şi-un sfert, ajunseră în Kingsland Road. Wave conducea cu viteză, virând la stânga chiar înainte de canal, şi se învârti de vreo două ori în jurul cartierului.

— O facem sau nu? întrebă Mikey, iţindu-şi capul din spate.

— Când o să fiu pregătit, replică Wave.

Mikey îşi aranjă şapca şi se rezemă din nou de banchetă, înghesuindu-se între Easy şi SnapZ.

— Ca lumea, frate, spuse.

Theo respiră adânc şi lent. Puse arma pe scaun, între picioare, se relaxă odihnindu-şi mâinile pe jeanşi, fără să facă deloc caz de asta, dar când ridică din nou arma, simţi în palmă banda adezivă caldă încă şi alunecoasă.

Începuse din nou să plouă. Wave dădu drumul la ştergătoare cu un bobârnac. De pe una dintre lame se dusese cauciucul, şi Theo îşi lungi gâtul, încercând să vadă prin perdeaua vâscoasă de apă şi faruri din spate, de un roşu electric.

— Ei, ne-am emoţionat sau ce, Star Boy? spuse Wave.

Theo dădu aprobator din cap şi fu aruncat înapoi în scaun când Wave apăsă brusc acceleraţia până la podea, trecând cu viteză printr-o intersecţie, pentru ca apoi să încetinească, privind înainte, la drum, scrutând maşinile care se apropiau.

Din nou chiote de bucurie din spate, tropăit de picioare care bocăneau în podeaua cu covoraşe de cauciuc. Easy se aplecă în faţă:

— Ce părere ai, T.?

Wave întinse mâna în spatele volanului şi stinse farurile.

— Cred că Theodore tocmai s-a căcat pe el, zise SnapZ.

Theo clipi, văzu privirea aceea a lui Javine. Încă o respiraţie lentă, şi trase aer în piept, amintindu-şi mirosul lui Benjamin Steadman, creştetul capului său…

Easy se aplecă, aproape de urechea lui Theo:

— Simplu şi frumos, spuse.

Theo aprobă din cap.

Easy se întinse şi-l bătu pe Theo pe braţ, apoi mângâie capătul ţevii pistolului. Zâmbetul era un pic prea larg; o şoaptă care-ţi dădea fiori.

— Ştii eticheta…

PARTEA A DOUA

SILUETE

Capitolul 11

Inspectorul detectiv era probabil puţin mai vorbăreţ decât de obicei, făcând un efort să evite tăcerile stânjenitoare, iar cea mai mare parte a lucrurilor spuse de el erau adresate tăbliei mesei sau, atunci când se lăsa în scaun, tavanului fals. Fără să o privească în ochi, dar, cu siguranţă, nu putea fi învinovăţit pentru asta.

— Probabil că ai fost şi tu în situaţia mea, spuse el.

— Am avut de-a face cu oameni mult mai puţin norocoşi decât mine, dacă asta vrei să spui.

— Deci ştii cum este.

— Ai toată compasiunea mea.

— Nu asta am vrut să spun, răspunse detectivul roşind. Doar că… ştii că e greu să vorbeşti despre caz cu o rudă.

— Nu eram căsătoriţi.

— E acelaşi lucru… există motive întemeiate pentru care în mod normal nu facem asta. Înţelegi că probabil nu am fi ajuns deloc aici dacă nu ai fi fost atât de implicată.

Biroul detectivului, pe care acesta îl împărţea în mod evident cu altcineva, era la etajul trei în Becke House, sediul Brigăzii Criminalistice din Zona de Vest. Precizase foarte clar că ofiţerul superior care investiga cazul, detectivul inspector-şef, ar fi acolo personal dacă nu ar fi ocupat la biroul de presă, pregătind o declaraţie. În ziarele locale se vorbise despre un accident fatal, dar în momentul de faţă, toate detaliile – numele victimei, a doua maşină, împuşcăturile – vor fi făcute publice în speranţa că vor duce la alte dezvăluiri. Că va apărea cineva cu informaţii.

— Cereţi deja ajutor?

Faţa detectivului inspector era destul de grăitoare. Nu trecuseră decât două zile de la incident şi investigaţia intrase într-o fundătură.

— Nu are nici un sens să te mint, spuse el. Unii dintre aceşti oameni sunt bucuroşi să te împuşte, dacă li se pare că te uiţi nu ştiu cum la ei. Discuţiile cu noi nu sunt tocmai o prioritate pentru ei.

— Da, ştiu cum merg lucrurile astea.

Era o după-amiază senină de luni, iar în birou se făcuse neplăcut de cald. Soarele bătea puternic pe braţele scaunelor din plastic şi pe o parte a feţelor; se revărsa prin ferestre, peste pereţii de culoarea magnoliei şi peste panourile de plută, decolorată într-un crem murdar cu vinişoare.

Detectivul inspector o privi în ochi o clipă, apoi se uită la birou.

— Când trebuie să se nască copilul?

— Au trecut aproximativ treizeci şi șapte de săptămâni, spuse Helen. Practic, în orice clipă.

Detectivul inspector îşi ridică din nou privirea, apoi se uită la dosarului de pe biroul său. Murmură:

— Îmi pare rău.

Deja spusese asta de prea multe ori.

— Îţi pare rău pentru pierderea mea? îl întrebase Helen. Sau pentru că copilul meu se va naşte fără tată?

Două zile de la incident…

Două zile de când Paul Hopwood fusese lovit şi ucis de un autovehicul, în timp ce aştepta într-o staţie de autobuz pe Kingsland Road, în Hackney.

Helen văzuse stânjeneala de pe faţa detectivului inspector şi regreta duritatea celor spuse. Inspectorul avusese dreptate când sugerase că ea ştia cum erau situaţiile astea, iar când Helen vorbise despre cei mult mai puţin norocoşi decât ea, nu o făcuse de amorul artei. În calitate de ofiţer de poliţie la Departamentul pentru Protecţia Copilului, Helen Weeks discutase cu cei care pierduseră copii sau ai căror copii fuseseră abuzaţi de oameni pe care îi iubeau şi în care aveau încredere. Cu toate acestea, ştia cât de greu era să fii cel care pune întrebările. Să ţii aceleaşi predici fumate. Îl privea pe bărbatul de cealaltă parte a biroului şi ştia cu câtă ardoare îşi dorea acesta să părăsească încăperea. Avea în jur de patruzeci şi cinci de ani, era brunet şi solid, cu părul mai încărunţit într-o parte. Deşi era de înţeles că era nervos, zâmbea destul de cordial, dar ea avea un sentiment puternic că acest lucru era departe de a fi ceva obişnuit. Că nu era cineva pe care ţi l-ai fi dorit ca duşman.

— Ştii deja ce-o să ai? întrebă el. Băiat sau fată?

Ea clătină din cap că nu.

— Vreun nume?

— Nu.

Uitase numele lui aproape imediat după ce se prezentase. Doar o silabă, atât îşi amintea. I se întâmplase de multe ori în ultimele câteva zile. Informaţia nu se lipea de ea. Cuvinte obişnuite i se păreau fără sens şi devenea absentă în mijlocul conversaţiei. Mintea ei era mult prea

ocupată să creeze imagini: sânge şi sticlă spartă pe trotuar; ea şi un copilaş ţinându-se de mână în faţa unei pietre de mormânt.

— Mă gândeam că e probabil o legendă urbană, spuse ea. Chestia cu farurile.

— Cred că aşa a fost… Îi sună telefonul mobil. Îl ridică şi se uită pe ecran, mormăind din nou „scuze“ înainte de a anula convorbirea şi de a strecura telefonul în buzunarul hainei. Cred că a început în America şi a ajuns aici prin internet sau aşa ceva.

Helen auzise de chestia asta cu câţiva ani înainte: un avertisment pentru oamenii care circulau cu maşina noaptea prin anumite zone ale oraşului, să nu îi semnalizeze cu farurile pe cei care mergeau cu ele stinse. Pentru bande era un mod aleatoriu şi extrem de urât de a-şi alege „victimele“; de a alege maşina în care trebuie să tragă cei care sunt primiţi în bandă. Poate că era o legendă, dar era una îngrozitor de plauzibilă pentru felul în care mergeau lucrurile în acele zone. În momentul acesta aveau un scenariu în care cel puţin o bandă decisese, după câte se pare, că era un mod la fel de bun ca oricare altul de a testa nou-veniţii.

— Se pare că bandele schimbă aceste ritualuri de iniţiere în momentul în care se plictisesc de ele, spuse detectivul inspector, sau când devin prea ușoare. Cu un an sau doi în urmă, era chestia cu aruncatul de amoniac pe feţele oamenilor. Era popular printre tinerele fete, pentru că îl puteau ţine în poșete.

— Atunci, asta e o bandă din nordul Londrei? întrebă Helen.

— Nu neapărat. Maşina a fost furată din Catford – detectivul se opri în timp ce un semnal răzbătu din haină. Cel care îl căuta îi lăsase un mesaj. Împuşcăturile din partea asta a fluviului se poate să fi fost o chestie teritorială. Să anunţe pe altcineva că erau prin zonă.

— Dacă este un război teritorial, trebuie să știţi ce bande sunt implicate.

— Nu ştim nimic de aşa ceva. Spun doar că nu avem informaţii pe care le putem considera sigure.

— Totuși, știţi cui să vă adresaţi, nu?

— Cooperăm cu Serviciul Antidrog, evident. Ei încearcă să ne îndrume în direcţia corectă, dar în Londra există aproximativ două sute de bande, şi cum spuneam…

— Nu sunt prea vorbăreţe, spuse Helen. Ştiu. Se gândi câteva clipe. Experţii ce spun?

— Cavalierul arsese complet când l-am găsit, aşa că nu cred că vom descoperi multe acolo. BMW-ul este încă examinat.

— Unde?

Detectivul inspector nu auzi sau se făcu că nu aude întrebarea.

— Am primit raportul preliminar, dar îl aşteptăm încă pe cel balistic. O privi. Evident că facem totul cât se poate de repede, Helen.

Ea clătină din cap. Bineînţeles că aşa era. Întotdeauna era la fel când era implicat un coleg. Dar pauza pe care o făcuse îi spunea că nu se aşteptau să descopere mare lucru; cu siguranţă, nu ceva ce încă nu ştiau. Nu duseseră lipsă de martori oculari: pentru BMW-ul care semnalizase cu farurile; pentru focurile trase din Cavalier; pentru BMW-ul care o luase pe trotuar şi se făcuse praf, ciocnindu-se de staţia de autobuz. Aveau ore, numere de înmatriculare, câteva descrieri vagi.

Era cât se poate de clar, cu excepţia vinovatului.

— Ce ştiţi despre ceilalţi din staţia de autobuz? întrebă Helen.

— Păi, detectivul sergent Kelly, pe care cred că îl cunoşti, s-a ales cu câteva tăieturi şi vânătăi. Al doilea bărbat cam la fel. Sticlă spartă…

— Şi femeia din maşină?

Avea ochii închişi la final? Când l-a lovit? Şi-a ridicat braţele să se protejeze sau l-a văzut pe Paul când a zburat peste capotă, când s-a ciocnit de parbriz şi parbrizul s-a ciocnit de el?

— E bine şi ea, aşa cred. Fractură de claviculă şi lovituri destul de puternice la faţă.

— Îmi poţi da adresa ei?

— Poftim?

— Aş vrea să o văd.

El se lăsă în scaun, părând derutat.

— De ce?

Nu avea un răspuns la îndemână. Soarele de pe faţa şi gâtul ei devenea insuportabil. Se frecă pe burtă peste rochie.

— Ce-ar trebui să fac? Simt că… mor şi înviez, ştii cum e, nu vreau să stau pur şi simplu degeaba, întrebându-mă dacă o să am norocul să-l îngrop pe Paul înainte de venirea copilului. Trebuie să… am ceva de făcut. Nu prea are importanţă ce.

El tuşi.

— Ai pe cineva care să stea cu tine?

— Apartamentul e al naibii de mic. Tatăl şi sora mea vin şi pleacă, dar, ca să fiu sinceră, sunt mai fericită să am puţin spaţiu.

— Şi părinţii lui Paul?

— Sunt la un hotel. Sunt… mai mulţumiţi acolo, aşa cred.

— Te-ai hotărât în privinţa înmormântării?

Cuvintele i-au ieşit înainte de-a se putea controla.

— Da, şi cred că trebuie să-l înmormântăm, asta-i sigur. Este cel mai bine aşa, nu crezi? Altfel o să înceapă să pută.

Detectivul inspector roşi din nou, dar era rândul lui Helen să se scuze.

— Nu-i nimic.

— Ca şi când stările mele de spirit nu ar fi fost destul de schimbătoare şi înainte.

— Voiam doar să te întreb dacă doreşti o ceremonie oficială din partea poliţiei.

— Nu prea. Nu încă.

Se gândise la asta. Se hotărâse că, oricât de mult şi-ar fi dorit ceva liniştit, avea să lase alegerea în seama părinţilor lui Paul. Bănuia că, la momentul potrivit, vor opta pentru discursuri, steaguri şi purtători de sicriu cu mănuşi albe.

La momentul potrivit.

Ancheta în cazul morţii lui Paul fusese deschisă şi – conform procedurilor standard – imediat amânată. Avea să fie reluată după ce investigaţiile poliţiei se vor fi terminat. Avea cineva idee cât va dura totul?

— O să vorbim cu legistul şi o să încercăm să ne elibereze cadavrul… adică pe Paul, cât de repede putem, spuse el. Totuşi, poate dura încă vreo două săptămâni. Cineva ciocăni şi din spatele uşii apăru o faţă. Ce e, Dave?

Ochii bărbatului se îndreptară spre Helen şi apoi rapid înapoi către detectiv.

— Briefingul dumneavoastră a început de cinci minute…

Detectivul inspector dădu din cap şi bărbatul închiseuşa.

— Îmi pare rău, trebuie să o şterg. Helen dădu să se ridice, dar el ridică mâna, se sculă şi ocoli biroul. O să lipsesc cel puţin cincisprezece minute, spuse. Probabil mai mult. Aruncă o privire către agenda care

stătea în mijlocul biroului. Evident că toate declaraţiile, rapoartele şi aşa mai departe aparţin instituţiei, dar probabil că şi tu eşti ca mine. Nu păstrezi o grămadă de chestii în agenda ta? Helen nu răspunse nimic. Nu prea merită să o car cu mine, spuse el. Probabil că va rămâne pur şi simplu pe birou, iar eu ştiu că nu trebuie să-ţi spun că, de fapt, nu ar trebui să te uiţi prin ea cât lipsesc.

Se îndreptă către uşă.

— Înţeleg, spuse Helen.

Stătu acolo un minut sau două după ce detectivul plecase, simţindu-se un pic amorţită, apoi merse pe coridor, unde ştia că este un distribuitor de apă rece. Bău trei pahare. Apoi se întoarse în biroul detectivului şi deschise agenda.

Pe prima pagină, sus, era scris numele lui. Helen credea că i se potriveşte. Bănuia că era arţăgos şi greu de clintit.

Întoarse paginile perforate până când ajunse la cea pe care scria în partea de sus: HOPWOOD: 2 AUGUST. Numele era subliniat cu grijă, iar colţurile paginii erau mâzgălite – case şi stele. Luă un pix din geantă, o coală de hârtie de pe birou şi începu să-şi noteze.

Capitolul 12

Alte o sută, o sută cincizeci de lire pe săptămână.

Norocul de-a zăcea toată ziua în faţa televizorului.

O cheie.

O armă.

Lui Theo i se părea că astea erau lucrurile pe care le câştigase din „avansare“. Recompensele care îl aşteptaseră mai sus în triunghiul lui Easy.

Şi mai fusese ceva, ceva mai greu de identificat şi mult mai înfricoşător. Ştia că ceilalţi din gaşcă i-ar spune „respect“, chiar dacă termenul era aruncat de colo-colo ca un pachet gol de ţigări, iar lui îi plăcea cum era privit, micile semne aprobatoare din cap. Nu avea rost să pretindă că nu era aşa. Din partea celor cu care el era acum egal şi din partea celor care îşi aşteptau propria şansă. Se întreba dacă vreunul dintre ei avea idee cât de mult se speriase în noaptea aceea. Cât de speriat era încă. Bănuia că mulţi dintre ei ştiau; credea că văzuse ceva care îi spunea că ştiau, ceva împărtăşit în câteva dintre acele priviri.

Cel mai înspăimântător lucru dintre toate era că trebuia să trăieşti cu asta.

— Te uiţi la rahatu' ăla, frate?

Theo dădu din cap că nu.

Mikey se înghesui lângă el pe canapeaua de vinilin ruptă şi luă telecomanda. Theo se uita fix la ecran, privea cum se schimbau canalele la fiecare câteva secunde: o femeie într-o casă goală; oameni pe benzi de alergare; maşini, cowboy, poker; vreun idiot la pescuit.

Televizorul era dat încet pentru că trebuia să audă ce se petrecea la uşă.

După ce schimbă de două ori toate canalele, Mikey se opri la un episod din Diagnostic: Crimă! Se lăsă pe spate.

— Ăsta e boşorogul ăla din Chitty Chitty Bang Bang, frate. Ce bătrân arată nenorocitul…

Apartamentul a cărui cheie îi fusese dată lui Theo se afla la capătul unui palier de la etajul trei al blocului maro-căcăniu de vizavi de blocul lui Theo şi al mamei lui. Aici îşi petrecuse Theo ultimele câteva zile, împreună cu Mikey şi SnapZ, la datorie cu marfa şi banii.

În afară de televizorul cu plasmă şi un PlayStation3, nu mai erau multe lucruri. În prima cameră, ceva mobilă desperecheată. În bucătărie, doar esenţialul: tacâmuri şi un ibric; cuptor cu microunde; câteva farfurii şi căni în dulapul în care ţineau cocaina, împachetată în folie de plastic şi sigilată în cutii de plastic.

Singurul dormitor nu avea aproape nimic în afară de pat, pe a cărui saltea era un sac de dormit, un teanc de ziare vechi şi o lampă de perete într-un colţ. Cutia de metal cu banii era ascunsă sub o scândură prăpădită. Sarcina lui Theo era să observe dacă banii erau puşi în cutia de metal după fiecare tranzacţie, pregătiţi să fie adunaţi de As If pentru Wave la sfârşitul fiecărei zile.

— Marfa şi banii, spusese Easy. Acum ai responsabilităţi, T.

Theo avea acum o groază de timp în care să stea degeaba şi să se perfecţioneze la Grand Theft Auto. Să vorbească prostii cu Mikey sau cu altcineva. Să o sune pe Javine când avea chef.

Prea mult timp de gândit.

— Acelaşi tip a jucat şi în Mary Poppins, spuse Mikey. Probabil că e plin de bani, frate. Pentru ce mai are nevoie să joace în rahatu' ăsta?

Nu trebuia să moară nimeni.

Două focuri în spatele maşinii. Asta fusese înţelegerea: nimeni nu e rănit şi valea, misiune îndeplinită. Iisuse, ce-a făcut vaca aia proastă, de s-a speriat şi a tras de volan ca disperata, ca şi când i-ar fi lovit cineva maşina? Virase brusc pe trotuarul ăla blestemat și intrase în oamenii ăia, provocând toată nenorocirea.

La dracu'. La dracu'. La dracu'.

— Nu e mare lucru, spusese Easy, dar nu el era cel care ţinuse arma, nu?

Ceea ce ştia Theo despre omul din staţia de autobuz nu erau decât puţinele informaţii apărute în ziar. Un reportaj de treizeci de secunde la London Tonight; imagini ale BMW-ului tractat de acolo. Nu-i știa numele, dacă era însurat, dacă avea copii şi aşa mai departe. Dar ştia că ar fi trebuit să mai fie încă în viaţă, iar Bătrânul Bill[5] luase lucrurile mult mai în serios decât în alte ocazii pentru că tipu' murise.

Şi banda luase lucrurile mai în serios; îl luase pe Theo mai în serios. Acele clătinări din cap şi acele priviri, ca şi când ar fi ajuns mult mai departe decât intenţionase. Ca şi când ar fi făcut un pas mare de la băiatul de stradă la un membru important din bandă.

Era conștient că Mikey se ridicase în picioare, se întinsese după pistolul de pe masa din faţa canapelei şi spusese:

— Eşti surd sau ai păţit ceva?

Nu auzise uşa.

Îşi luă propriul pistol – nu cel pe care-l folosise cu trei nopţi înainte şi pe care Wave îl făcuse să se evapore – şi porni spre uşa de la intrare. Ciocănitul răsună din nou, făcând să zornăie tocul de metal. Se uită pe monitorul din perete, la imaginea surprinsă pe camera montată afară, deasupra uşii.

Ollie se uita la cameră, apoi se aplecă spre interfon.

— Hai odată, ce dracu'. Ridică două bancnote de douăzeci de lire. Punter vrea două, frate. Are nevoie de ele repede, pricepi?

Theo privea fix imaginea. Şuviţele lui Ollie păreau aproape argintii pe imaginea granulară alb-negru. Simţea pistolul fierbinte în mână.

— Lasă-l dracului să intre, frate, spuse Mikey.

Theo descuie şi deschise uşa ca să-i dea drumul lui Ollie înăuntru.

În timp ce făcea curăţenie, Helen puse unul dintre albumele lui Paul cu Queen. Dădu sunetul tare şi cântă împreună cu ei. Dădu cu aspiratorul peste tot, mutând piesele mai mici de mobilier pentru a

ajunge dedesubt şi folosi oţet pentru toate oglinzile şi geamurile. Goli frigiderul şi îl spălă; curăţă toate dulapurile de pe pereţi şi din bucătărie. S-ar fi lăsat în mâini şi în genunchi să cureţe podeaua, dar ştia că ar fi fost ca şi cum s-ar fi întins pe o minge elastică uriaşă.

Când terminase, era leoarcă de transpiraţie şi se aşeză în faţa televizorului până la căderea întunericului. Simţea copilul care se mişca şi se întorcea în burtă, şi încercă să plângă.

Deşi nu se putea spune că nu ştia cum se petrec adesea lucrurile de genul ăsta – lacrimile puteau fi ultimul lucru care să apară. Văzuse cum erau loviţi o mulţime de oameni, văzuse cum modul în care chiar vestea în sine avusese un efect diferit de la o persoană la alta. Îi văzuse urlând, râzând sau proferând insulte. De multe ori fusese doar tăcere, ca un oblon care se coboară… cel puţin în faţa celorlalţi. Aşa se petrecuseră lucrurile şi cu ea: când telefonul sunase la patru şi jumătate într-o sâmbătă dimineaţa, se ridicase în capul oaselor şi căutase întrerupătorul.

Ascultase şi apoi simţise un declic fără zgomot în interior.

Ştia că lacrimile vor apărea la un moment dat, dar se întreba dacă a freca până când ţi se jupoaie mâinile şi a spăla ceea ce era deja curat ar putea fi un soi de jelanie. Se întreba de ce îşi petrecuse ultimele luni plângând ca un copil, dar acum, când îşi dorea atât de mult, nu putea stoarce o lacrimă.

Ca şi când le-ar fi risipit pe toate.

Jenny îi adusese o crăticioară cu supă cu o zi înainte – gătea fabulos, pe lângă toate celelalte –, iar după ce Helen mâncase şi se spălase, se aşezase cu sacoşa de plastic pe care o adusese cu ea de la Becke House.

Lucrurile personale ale lui Paul: costumul şi cămaşa înapoiate de laboratorul Serviciului de Expertize Criminalistice; pantofii, ciorapii, lenjeria; servieta şi umbrela; portofelul, cheile maşinii şi telefonul mobil. Aşeză totul în ordine pe masă, împăturind cămaşa ca să ascundă petele de sânge de pe guler şi încercă să ia nişte hotărâri.

O să dea costumul la curăţat şi o să-l ducă la magazinul de caritate. Trebuia să sorteze toate hainele lui Paul cât mai curând posibil. Să aleagă cu ce să-l îmbrace atunci când va fi vremea.

Costumul albastru cu o cămaşă albă. Poate uniforma de gală, dacă asta era ce-şi doreau ceilalţi.

Va lua cheile maşinii şi va merge în dimineaţa următoare la Kennington.

Va aduce înapoi maşina lui Paul.

Se gândea că poate o s-o vândă.

Telefonul mobil se închisese singur. Luă încărcătorul care era băgat în priză pe partea lui Paul de la pat şi conectă telefonul. Primise ultimul apel în timp ce se întorcea cu maşina de la Katie, cu o oră sau două înainte de accident.

Era mesajul pe care îl ascultase de douăzeci sau de treizeci de ori până atunci.

„Eu sunt. Mă îndrept spre casa lui Gary… încerc să găsesc un taxi sau un autobuz de noapte sau orice. În jurul lui se aud cântece, apoi câteva strigăte. „Taci. Scuze… e Kelly care face pe prostul. Ne vedem mâine după-amiază, OK? Alte strigăte, apoi amândoi râd. De fapt, mai degrabă seara…“

Ştia sigur ce faţă făcuse când spusese asta.

Închise ochii şi îi văzu din nou faţa, palidă şi inexpresivă, plutind deasupra cearşafului alb în încăperea unde se puteau vedea morţii la morgă. Îi pieptănaseră părul. Mama lui s-a întins şi i-a trecut degetele prin păr; a spus că lui nu îi plăcuse niciodată ca părul să-i arate prea îngrijit.

Observă simbolul cu plicul în colţul ecranului, verifică şi văzu că era un mesaj necitit. Se duse la rubrica „Mesaje“.

Era un mesaj de la Frank primit cu o zi înainte: Ce zici de un restaurant chinezesc săptămâna viitoare? F.

Mama şi tatăl lui Paul discutaseră despre un anunţ la ziar, dar nimeni nu fusese în stare să decidă unde anume.

Dăduseră câteva telefoane, iar părinţii lui şi Helen îi rugaseră pe oameni să transmită mesajul, care ajunsese probabil la majoritatea prietenilor apropiaţi ai lui Paul. Se gândise deja să caute prin agenda lui şi să încerce să dea de cei cu care Paul probabil că pierduse legătura sau de cei cu care ea nu fusese în contact. Părea un moment la fel de potrivit ca oricare altul să înceapă.

Formă un număr.

— Paul?

O voce calmă cu accent londonez.

— Eşti Frank?
— Cine e la telefon?
— Scuze… numele meu este Helen. Sunt iubita lui Paul.
Urmă o pauză. Helen era gata să continue.
— Ştiu cine eşti.
Helen fu oarecum luată prin surprindere şi se poticni mai mult decât ar fi făcut-o altădată.
— Uite, îmi pare rău că deranjez… că te deranjez, dar voiam să-ţi spun că Paul a murit în weekend.
— Lasă-mă dracu' în pace.
Era un reflex: la obiect, dar, în acelaşi timp, deranjant: brutalitatea cu care a expediat-o.
— Îmi pare sincer rău.
Ea aşteptă câteva secunde ascultându-i respiraţia, până când ajunse la concluzia că nu va mai spune altceva.
— Am văzut că ai lăsat un mesaj, aşa că…
— Cum a murit?
— Într-un accident de maşină.
— Unde? Ce fel de accident de maşină?
— Aş prefera să nu…
— Paul conducea?
— Nu, a fost… lovit. Se uită la lucrurile lui Paul de pe masă. Era o pată de sânge şi pe unul dintre pantofii lui. OK, cum spuneam, am văzut mesajul. Voiam doar…
— Îmi pare rău pentru ce-am spus înainte.
— Nu-i nimic.
— Nu. E de neiertat.
Tonul lui devenise brusc melodramatic, şi Helen se întrebă cum trebuie să i se fi părut lui tonul ei. Calm? Chiar rece?
— Uite, ştiu că te cheamă Frank, dar nu-ţi ştiu numele de familie.
— Linnell, spuse el.
— OK.
Se aplecă să ia un pix şi hârtie din geantă.
— Nu s-a stabilit încă o dată – pentru înmormântare, ştii –, dar dacă îmi laşi o adresă, îţi pot transmite detaliile, atunci când le vom şti. Din nou aşteptare, până când începuse să creadă că închisese telefonul; auzi o tuse şi câteva pufnituri. Aşa că, dacă ai putea…

— Te sun eu, îi spuse el.
Apoi bărbatul închise.

Capitolul 13

Venind cu maşina din Kennington, simţea mirosul lui Paul în interior; ţigările şi transpiraţia lui. Era evident că fumase mai mult decât lăsa să se vadă şi simţi cum se înfurie pe el. Pe podea erau doze goale, ambalaje de Kit-Kat şi bucăţele de hârtie. „Iar maşina ta e o mizerie nenorocită“, spuse ea.

La secţie, fusese dornică să intre şi să plece repede. Îşi prezentase actul de identitate la recepţie şi o luase grăbită prin parcare, cu capul plecat. Fusese cât pe ce să scape fără probleme, tocmai închisese portiera, când sergentul responsabil cu arestul veni valvârtej. Îl întâlnise la pub de câteva ori şi întotdeauna păruse destul de drăguţ.

Fiecare secţie avea unul ca el: dur ca tovalul şi delicat ca o muiere.

— Helen, stai puţin…

Ea coborî geamul.

— Voiam doar să-ţi spun cât de rău ne pare tuturor. Dumnezeule! Râcâi ceva de pe acoperişul maşinii. Nu-mi vine să cred.

— Mulţumesc.

Nu-şi putea aminti numele lui. Harry? Henry?

— Un mod atât de absurd de a… se întâmpla, ştii?

— Da.

Nu înţelegea cum ar fi fost mai puţin absurd dacă ar fi fost înjunghiat de un beţiv sau ar fi fost aruncat în aer la metrou.

— Uite, băieţii organizează o mică colectă…

Ea clătină din cap; bineînţeles că da. Dragoste şi căsătorie, peşte şi cartofi prăjiţi, copoi morţi şi colecte ad-hoc. Nu prea ştia ce-ar fi trebuit să spună, aşa că spuse doar „mulţumesc“ şi porni maşina.

Sergentul o privi cum dă cu spatele şi întoarce; îi făcu semn cu mâna când ieşea din parcare.

Poliţia Metropolitană avea o serie de garaje pe fiecare parte a fluviului. Unul dintre ele era în Hammersmith, ascuns în spatele unor porţi metalice albastre, pe o stradă laterală, dincolo de Fulham Palace Road. Helen parcă şi se îndreptă spre hala principală. Era o dimineaţă

caldă şi uşile erau deschise. Câţiva oameni meştereau afară la nişte maşini scoase din uz – două Saaburi şi un Mercedes cu însemnele poliţiei, cu portierele buşite –, în timp ce înăuntru, un grup de trei bărbaţi stăteau în jurul unei mese, cercetând un bloc motor ca şi când ar fi încercat să descifreze manuscrisele de la Marea Moartă.

Locul arăta ca oricare alt garaj, deşi era probabil puţin mai curat şi fără calendare cu fete dezbrăcate. Erau cricuri şi canale de vizitare, bancuri şi rafturi cu scule. Lângă un perete erau aranjate butelii cu gaz şi dispozitive de tăiat, iar lângă celălalt, existau nişte scări care duceau la etaj, unde Helen bănuia că trebuie să fie birourile şi laboratoarele mecanice cu echipament de vârf pentru treburile mai delicate.

Îi arătă actul ei de identitate unuia dintre bărbaţii care lucrau la Mercedes şi îi spuse numele criminalistului-şef responsabil cu probele, pe care îl căuta. Acesta o îndrumă spre grupul care studia motorul şi Helen se îndreptă spre un bărbat înalt îmbrăcat în salopetă, cu o șapcă albă de baseball murdară pe cap.

Scoase din nou rapid cardul de identitate.

— Aș vrea să văd BMW-ul argintiu, spuse.

— Din cazul Hopwood?

Roger Deering era cel al cărui nume îl copiase din agenda detectivului inspector, împreună cu numele garajului şi alte câteva nimicuri. El o conduse la locul unde se găseau aliniate trei vehicule cu huse pe ele. Scoase husa de pe maşina din mijloc.

— Iat-o…

Helen se plimbă încet în jurul BMW-ului, conștientă de faptul că Deering o urmărea. Partea din faţă a maşinii fusese distrusă, iar capota era îndoită. O privi cu atenţie. Era imposibil de spus cât de mult fusese avariată de zidul de care se lovise în cele din urmă şi cât de mult fusese vina lui Paul.

— Pot să te ajut cu ceva? întrebă Deering.

Parbrizul fusese distrus şi cioburile ajunseseră înăuntru. Stătea aplecat spre interior ca o reţea de sticlă. Nu exista sânge pe el.

— Ca să fiu cinstit, cu ăsta sunt aproape gata, spuse el. Ai face mai bine să vorbeşti cu expertul în coliziuni.

În accidentele de circulaţie fatale în care existau suspiciuni asupra morţii, criminalistul-şef prelua rolul care, altfel, i-ar fi fost atribuit unui simplu ofiţer responsabil cu probele. Ca mulţi dintre aceştia,

criminalistul-şef nu era ofiţer de poliţie şi nu putea depune mărturie la tribunal. El sau ea erau responsabili pentru expertiza criminalistică a maşinii: prelevare de ţesuturi, amprente şi mostre de vopsea, şi ţineau legătura cu alţi experţi ştiinţifici, acolo unde era necesar. Odată terminate aceste operaţiuni, un expert în coliziuni – de obicei, un ofiţer de circulaţie cu pregătire specială – intra în scenă pentru a se ocupa de reconstituirea accidentului. Apoi vehiculul era demontat pentru a se putea analiza corespunzător frânele şi direcţia, astfel încât caroseria sfărâmată să-şi poată spune povestea.

Un soi de autopsie.

Helen se îndreptă spre portiera din stânga, spate şi o deschise. Bancheta din spate lipsea şi mocheta fusese scoasă. Pe podea mai era încă ceva sticlă de la geamul asupra căruia se trăsese.

— Am scos un glonţ din pasajul roţii şi pe celălalt din portiera de pe partea opusă.

Helen fu surprinsă. Nu-l simţise pe Deering, care venise în spatele ei. Se întoarse cu faţa spre el.

— Sunt la balistică, spuse el. Aşteptăm rezultatele. După părerea mea, sunt de treizeci şi opt.

— Nu că s-ar mai găsi vreodată arma, spuse Helen.

— Aşa e, corect.

Clătină din cap şi scoase un râs ciudat, ca o tuse chinuită.

Se trezi sprijinită de spatele maşinii, întrucâtva ferită de privirea criminalistului-şef. Se simţea de parcă acesta ar fi studiat-o.

— Ce-ar fi să mergem să bem un ceai? spuse el.

O conduse pe scări, într-un mic birou. Dulapurile păreau dinaintea războiului, iar cele două computere erau cenuşii de la jeg. În timp ce Deering se duse să aducă ceaiul, Helen se aşeză pe un fotoliu cu spătarul tare de lângă perete. Se întoarse repede cu două căni şi un pachet desfăcut de biscuiţi dulci. Ea luă unul, iar el îşi trase un scaun mai aproape.

— Eşti iubita lui, nu? o întrebă. A tipului care a fost lovit.

Îşi ridică privirea spre el, cu gura plină.

Gestul pe care îl făcu arătând cu capul spre burta ei răspunse unei întrebări nepuse.

— Cineva a spus că avea o parteneră care aştepta un copil.

Ea zâmbi la auzul expresiei pe care o mai folosea doar bunică-sa. Detectă un uşor iz nord-estic în accentul lui Deering, după felul cum pronunţase „aştepta“.

— Ai văzut ceea ce voiai să vezi? o întrebă.

— Voiam doar să văd maşina femeii. Ridică din umeri, ca şi când ar fi fost o întrebare perfect rezonabilă. El clătină din cap ca şi când ar fi fost de acord că aşa era, dar ea se întreba încă ce credea el. Voi aţi descoperit ceva?

— Nimic neaşteptat. Gloanţele, evident. Ceva sânge de-al doamnei Ruston pe scaunul din faţă. O privi pe deasupra cănii. Ea conducea.

Helen aprobă din cap. Alt nume pe care îl luase din agendă.

— Nu cred că airbagul s-a umflat înainte ca maşina să lovească zidul. Şi-a spart nasul la… primul impact.

— Vrei să spui când l-a lovit pe Paul.

— Corect.

Helen luă o gură de ceai şi Deering făcu la fel.

— Încă nu am pus totul pe hârtie, spuse el. Prefer partea practică, să fiu sincer.

— Ca cei mai mulţi dintre noi.

— Da, da.

Rămaseră în tăcere zece, cincisprezece secunde. Deering îşi scoase şapca şi Helen văzu că era chel în vârful capului. Fu surprinsă, pentru că avea părul bogat în părţi şi nu putea avea mai mult de patruzeci de ani. El îşi termină ceaiul şi spuse:

— Mă simt puţin ciudat.

— De ce?

— Am impresia că tu crezi că există ceva ce-ar trebui să-ţi spun. Ştii, ceva ce te-ar ajuta să te simţi mai bine. Adevărul este că nici măcar nu ştiu ce viteză avea maşina.

— Nu de asta am venit.

— Cum ţi-am spus, ar fi mai bine să discuţi cu expertul în coliziuni.

— E-n regulă, sincer.

Nu era doar o încercare de a-l face să se simtă mai bine. Înţelegea despre ce vorbea, dar existau lucruri pe care nu simţea nevoia să le ştie.

Nu văzuse rezultatele autopsiei şi nu avea de gând să o facă. Nu ştia dacă Paul murise instantaneu. Ştia că, până să ajungă la spital, se

stinsese şi că, în momentul în care primise telefonul, el era mort de ceva timp. Era suficient.

Suferinţă şi luptă. Ultimele cuvinte. Acel mod de a înţelege lucrurile care, cu siguranţă, nu ajută pe nimeni. Pe de altă parte, poate că, mai târziu, o va cuprinde dorinţa arzătoare de a cunoaşte acel soi de lucruri. Într-adevăr, nu simţea că făcea vreunul dintre lucrurile pe care ar fi fost de aşteptat să le facă, sau cel puţin nu în ordinea convenţională. Cu siguranţă, nu ar fi putut explica pentru ce dorise să vadă maşina.

Pentru ce nu era acasă, în poziţie ghemuită şi plângând.

Telefonul sună şi, cu toate că Deering îl ignoră, se înroşi la faţă pentru câteva secunde. Își trecu degetul mare și arătătorul pe marginea şepcii.

— Cel mai bine ar fi să o şterg, spuse.

Şi detectivul inspector spusese cam acelaşi lucru. Era evident că văduvele gravide în ultima lună nu erau cea mai relaxantă companie.

— Şi eu.

— Ai primit un card sau altceva?

I-l dădu, şi Deering o conduse înapoi, jos pe scări. În drum spre ieşire, ea arătă spre cele două Saaburi avariate.

— Ce s-a întâmplat cu astea?

— Au urmărit câţiva adolescenţi drogaţi aproape prin tot Essexul, spuse Deering. Șoferul n-a scăpat. Tânăr ofiţer cu doi copii.

În timp ce se urca în maşina lui Paul, Helen se trezi întrebându-se unde păstrau toate mănuşile albe ale purtătorilor de sicrie.

Easy sosi la apartamentul unde ţineau prafurile, anunţând că a venit şi cu prânzul. Theo deschise punga şi se strâmbă.

— Să te ia dracu’, Jamie Oliver, spuse Easy. Asta-i marfă de calitate, frate, shish chebap? Eu n-aş aduce mizerii de döner chebap, nu-i aşa? Chestia aia e făcută din buze şi stomac de porc.

Îl lăsară pe Mikey tolănit pe canapea şi se duseră la bucătărie să mănânce. Easy purta un trening roşu şi vreo două lanţuri noi, din alea groase, care îi plăceau lui Theo. Se hotărâse să-şi ia şi el unul la sfârşitul săptămânii viitoare.

— Trebuie să ţi-l iei, frate, îi spuse Easy. Pentru ce altceva să-ţi rupi atâta fundul? Te iau să-l vezi pe tipu’ ăla pe care-l ştiu, să-ţi facă cel mai bun preţ.

După ce au terminat de mâncat, Theo a adunat farfuriile şi şerveţelele şi a pornit vasul de încălzit apa. Easy rămăsese la masă şi îşi răsucise o ţigară cu marijuana.

— Eşti sigur că Wave a scăpat de pistol? întrebă Theo.

Easy îşi trecu limba pe foiţa Rizla.

— Ce mai e şi asta?

— Tu ce crezi?

— Te gândeşti încă la chestia din staţia de autobuz, nu?

— Ce dracu', n-ai văzut câtă poliţie se foia pe acolo? Easy ridică din umeri şi îşi aprinse ţigara. Crezi că e o coincidenţă?

— Trebuie să te linişteşti, T. Stai calm. Easy deschise larg gura şi suflă în sus fumul pătrunzător. Nimeni n-a întrebat nimic.

Mikey strigă din cealaltă cameră.

— Nu vine şi la mine nimic?

Easy îi trecu ţigara lui Theo, care o luă recunoscător şi trase un fum adânc. Orice îl putea relaxa era bun. Nu dormise bine în ultimele trei nopţi şi, din cauza oboselii care îl dobora, se trezise că se certa cu Javine fără motiv. Ţipa la bebeluş, deşi ştia că nu e normal, lucru care nu ducea decât la noi certuri. Era tot mai speriat de aglomeraţie şi de zgomotele puternice. Începuse să-i fie greu să se concentreze, să se gândească la afaceri.

— Deci, pistolul?

— Wave spune că a dispărut. L-a găsit şi l-a pierdut din nou. Nimic mai mult.

Amândoi ştiau că Wave avea veri mai mici, de doisprezece sau treisprezece ani, şi treaba deşteaptă era să-i folosească pentru păstrarea armelor de foc. Era o şmecherie obişnuită. Copiii… copiii adevăraţi riscau probabil mai puţin să fie săltaţi având arme la ei, iar dacă se întâmpla, nu erau condamnaţi din start la cinci ani. Cei ca Wave nu ajungeau acolo unde erau dacă nu ar fi fost unşi cu toate alifiile; lucrau deştept.

— Nu vreau ca vreun puşti de zece ani să schimbe chestia aia pe dulciuri, spuse Theo. Asta e tot ce spun.

Easy râse şi luă ţigara înapoi.

— Ţi-am spus, T., a dispărut. Trebuie să mă crezi, da?

Theo îl privi din nou. Ăsta era un alt lucru care se schimbase de la escapada în Hackney. Îşi amintea cum se purtase Easy cu el în acea

noapte: privirile şi râsetele de pe bancheta din spate; replicile pe care le schimba cu Wave şi SnapZ, transformate în mici ironii, în bătaie de joc. Fusese ceva… dur în el, şi crud. Theo îl văzuse purtându-se aşa cu alţi oameni atunci când fusese nevoit să o facă; ştiuse că Easy are o fire ticăloasă. Dar nu cu el; şi nu înainte.

Îl luase la mişto de cum se întorsese cu ceilalţi. Easy şi băieţii se drogaseră în noaptea aia, în timp ce Theo aştepta ca adrenalina din el să scadă, ca după o tură de montagne-russe care de-abia aşteptase să se termine.

Easy izbucnise în râs şi îi spusese:

— A fost doar o mică discuţie, frate. Încercam doar să te ţinem în priză pentru treaba aia, mă înţelegi? Pentru mine, tot Star Boy vei rămâne, T.

În momentul ăsta, Easy se uita la el peste masă printr-un nor de fum; zâmbetul i se lăţea încet, în timp ce iarba îşi făcea efectul.

— Am o treabă pentru tine, spuse.

— Ce?

— O mică strângere de fonduri. Nu e mare scofală.

Theo îşi desfăcu braţele.

— Acum trebuie să am grijă de astea, frate.

— E aranjat.

Theo fumă ce mai rămăsese din ţigară.

— Wave primeşte o parte frumuşică din tot ce aduc, aşa că e mulţumit, spuse Easy. SnapZ o să aibă puţin grijă de bani, iar tu vii cu mine. Săptămâna viitoare o să-ţi iei trei lanţuri din astea mortale, înţelegi?

— Care e treaba?

Acum îi apăruse pe chip un zâmbet ucigător.

— E o chestie foarte mişto şi foarte simplă, spuse Easy. Întinse o mână spre faţa lui Theo. Şi tot ce îmi trebuie este un băiat cu o faţă drăguţă şi inocentă ca a ta.

Theo se trase înapoi, împingându-şi scaunul pe două picioare. Gândindu-se că nu era adevărat. Şi, chiar dacă era, nu-i mai rămăsese decât faţa.

— Te sun să-ţi spun când şi cum, îi spuse Easy.

Se întoarseră auzind bătăile nerăbdătoare în uşă şi îl priviră pe Mikey cum sare şi se duce spre intrare. Prin interfon se derulă o

conversaţie în surdină şi, câteva secunde mai târziu, SnapZ intră valvârtej în bucătărie, clătinând din cap şi rânjind, şi aruncă pe masă ediţia de dimineaţă a ziarului Standard.

Văzură titlul şi simţiră că le vine să borască.

SnapZ nu se obosi să-şi scoată căştile, iar ritmul care răzbătea din ele era ca o insectă care bâzâia prin bucătărie. Bătu cu degetele arătătoare pe ziar, apoi le îndreptă spre Theo.

— Acum eşti jucător serios, T., îi spuse. Gangster în stil mare, adevărat. Luă chiştocul ţigării dintre buzele lui Theo, trase în piept şi suflă fumul. Făcu semn cu capul spre ziar, iar vocea lui răsună mai tare decât ar fi fost nevoie. Acum eşti ucigaş de copoi…

Capitolul 14

Frank Linnell încerca să ajungă acasă la prânz ori de câte ori putea, bucurându-se de ocazia de a se odihni o oră sau două în mijlocul zilei, destul de mulțumit că avea grijă Clive de pub.

În drum spre casă luase ziarul.

În biroul său de la parter, parcursese întreaga ştire de două ori: prezentarea de pe pagina întâi şi întregul reportaj, peste trei pagini; coloana cu răspunsul comisarului şi un apel la informaţii; editorialul care condamna irosirea şocantă de vieţi şi cerea să se ia măsuri împotriva bandelor de traficanţi de droguri din oraş.

Vărsase o lacrimă sau două seara trecută, când telefonase iubita lui Paul. Acum vărsă ceva mai multe şi bău ceva tare înainte de a citi a treia oară povestea. Își alungă orice altceva din minte, ca să poată gândi limpede.

Prin uşa deschisă o văzu pe sora Laurei coborând scările la bucătărie. Îi strigă că vine şi el într-un minut şi se întoarse la ziar.

Acum erau numai ei doi în casă, mama lui murise cu optsprezece luni înainte în subsolul pe care el îl transformase într-un apartament separat. Numai el şi Laura bântuiau în casa uriaşă din Blackheath. Dar Frank era destul de mulţumit. Aflase câteva tâmpenii care se spuneau pe seama acestui aranjament domestic – pe la spate, bineînţeles; întotdeauna pe la spate –, dar nu-i mai păsa de mult ce cred alţi oameni, iar aranjamentul îi convenea de minune.

Când era pe moarte, mama lui îl îndemnase să amenajeze apartamentul de la subsol și să îl închirieze, dar el nu părea să aibă nevoie de bani și nu voia străini pe acolo. Nu-i plăceau intrușii. Când nu era acasă, venea o rusoaică pentru curăţenie, iar o femeie pe nume Betty îşi petrecea fiecare zi de luni în bucătărie pregătind mâncare suficientă pentru o săptămână, lăsând congelatorul burduşit cu plăcinte şi tocane, feluri cu paste şi tarte cu fructe.

Sigur, chestia asta nu-l ajuta deloc în privinţa greutăţii.

Nu avea nevoie de nimeni altcineva pe lângă el; nu ducea niciodată lipsă de companie. Erau întotdeauna câţiva dintre băieţi pe-acolo, punând la cale afaceri și ce mai vrei; și erau perioade, săptămâni la rând dacă se întâmpla ceva serios, când Clive locuia practic acolo. Chiar şi atunci când lucrurile erau liniştite, cu un singur telefon puteai aduce un tovarăş de pahar sau pe cineva cu care să urmărești un program la televizor.

Orice-ar fi spus unul sau altul, pentru el era bine. Şi, cum îi plăcea să-i spună lui Clive sau oricui şi-ar fi plecat urechea, era „mult prea bătrân şi urât ca să mai schimbe ceva acum".

Dădu drumul CD playerului – o bucată de Elgar care îi plăcea – şi citi pe prima pagină: „OFIŢER DE POLIŢIE VICTIMĂ A ÎMPUŞCĂTURILOR UNEI BANDE. SEMNALIZAREA CU FARURILE A DUS LA O TRAGEDIE".

Era şi o fotografie a staţiei de autobuz unde se întâmplase; scheletul metalic deformat şi cioburile de sticlă adunate ca gheaţa pe marginea bordurii. Locul era demarcat cu panglică şi cu un indicator galben INCIDENT pe marginea străzii. Pe paginile din interior, evenimentele fuseseră reconstituite printr-o serie de desene simple, ca nişte benzi desenate: o siluetă care scoate pistolul pe geamul maşinii A; momentul impactului, ilustrat de o linie zimţată, acolo unde botul maşinii B se întâlneşte pe trotuar cu picioarele celei de-a doua siluete.

Acum înţelese de ce iubita fusese atât de evazivă în privinţa accidentului când sunase, biata de ea. Lui i se păruse drăguţă. Nici nu s-ar fi aşteptat ca Paul să fie cu cineva care să nu fi fost drăguţ.

Ascultă muzică preţ de alte câteva minute; închise ochii şi se gândi cum ar fi fost cel mai bine să procedeze. Mijloacele de a aranja rapid lucrurile. Se gândea la siluete în genunchi, implorând; şi, mai târziu, chircite în şanţuri umede, cu găuri în capetele lor perfect rotunde.

Apoi o luă spre bucătărie, gândindu-se că ar putea decongela o lasagna, dacă mai rămăsese vreuna.

— Îl vor acuza de crimă când îl vor prinde?

— Vor merge pe varianta crimei; probabil vor ajunge la omor prin imprudenţă.

— Nu sunt totuşi sigură că înţeleg deosebirea.

— Dar nu-l vor prinde, spuse Helen.

Se întâlnise cu Jenny la Pizza Express în Waterloo. Sora ei păruse dornică să discute despre anchetă, despre mersul ei, gândindu-se că poate, având legătură ce serviciul, Helen se va descurca mai uşor decât cu alte probleme.

— Sunt sigură că fac tot ce pot, spuse Jenny.

Helen examină meniul şi se hotărî pentru American Hot cu ardei jalapeños din belşug şi un ou moale. Gândindu-se la salmonela, se gândi că oul nu este o idee chiar atât de bună.

Îi era puţin mai uşor să se gândească la anchetă decât la ce sicriu urma să aleagă pentru Paul. Oricum, cu micul progres înregistrat, nu erau prea multe de spus; iar înţelegerea limitată a procedurilor poliţieneşti de către Jenny tindea să limiteze puţin conversaţia.

Pe Helen o izbi mai mult decât de obicei slabul interes pe care Jenny îl arătase întotdeauna pentru slujba ei. Simţea că Jenny găsea că munca ei era cumva dezagreabilă. Ca și cum poveştile sordide despre abuzuri şi infracţiuni ar fi putut să-i întineze propria familie perfectă, imaginea despre ei pe care o purta în minte.

— Eşti bine? o întrebă Jenny.

Bineînţeles că nu se putea spune că Helen era străină de disimulare. Afișă același zâmbet de iepuraş drogat la greu pe care îl avea în ultimele câteva zile.

— Nu prea rău.

— Copilul cum e?

— E gata-gata să vină, presupun. Helen se bătu pe burtă. E mană cerească, de fapt. E greu să te gândești prea mult la diverse lucruri când te simţi rău sau ai nevoie să faci pipi tot timpul. Bătaia se transformă în scărpinat. Şi, în plus, am şi pe altcineva la care să mă gândesc, nu?

— S-ar putea să nu fie cel mai bun moment, dar am vrut să te întreb dacă te-ai mai gândit la cineva care să te ajute la naştere. Jenny se juca cu șervetul. Adică, acum e evident…

— Ştii doar că au fost alte lucruri de aranjat, nu?

— Ştiu, dar se poate întâmpla oricând, Hel.

— Şi pizza picantă poate declanşa naşterea.

— Vorbesc serios. Chiar am crezut că ai putea… ştii, cu şocul ăsta.

— Au fost câteva contracţii, spuse Helen. Îşi aminti panica ce îi străpunsese amorţeala; stătea acolo dimineaţa devreme după ce primise telefonul, aşteptând-o pe Jenny să vină să o ia la morgă. Oricum, o să am o poveste adevărată pentru copil.

— Trebuie să te gândeşti la asta, îi spuse Jenny.

Helen îi promise că aşa va face şi făcu semn chelnerului că erau gata să comande.

— Voiam să te întreb, crezi că lui Tim i-ar plăcea să vină să vadă dacă vrea ceva din hainele lui Paul?

Jenny se întinse după paharul cu apă minerală.

— Să se uite prin ele înainte să le arunc. Soţul lui Jenny era mai solid decât Paul, dar Helen bănuia că erau o mulţime de cămăşi şi de jachete care i s-ar fi potrivit.

— Bine…

Lui Helen îi era clar că Jenny era agitată şi stânjenită.

— Îţi vine sau nu să crezi, Paul avea câteva lucruri frumoase, spuse ea. Ştiu că era un nemernic neglijent, în cea mai mare parte a timpului… Vocea îi deveni mai scăzută şi văzu uşurarea de pe faţa surorii ei atunci când chelnerul sosi la masă.

Îi dădură comanda, iar Helen reveni la explicaţia diferenţei dintre crimă şi omor prin imprudenţă.

Frank mânca la masa din bucătărie, în timp ce Laura se sprijinea de masa din mijloc, făcându-şi de lucru cu o farfurie cu biscuiţi de cereale

şi brânză. După câteva minute, îl întrebă ce are, iar el se duse în birou să aducă ziarul.

I-l puse în faţă şi îi arătă titlurile.

— Ăsta e Paul, spuse. Paul.

Ea îşi trecu rapid privirea peste prima pagină.

— Iisuse, Frank, îmi pare rău.

El se aşeză din nou la masă, îşi luă furculiţa şi o urmări cum citeşte. Mai exact, era sora lui vitregă. Au fost apropiaţi ani de zile, dar cum în acest moment nu mai făcea parte din viaţa mamei ei și nimeni nu știa dacă tatăl ei și al lui Frank era mort sau trăia, erau mai apropiaţi ca niciodată.

Laura era singura familie pe care o avea Frank, singura pe care se pare că o avusese vreodată, dar îi ajungea. Avea douăzeci şi trei de ani, cu treizeci mai puţin decât Frank, și era… delicată. Acesta era cuvântul care îi venea întotdeauna în minte lui Frank dacă se gândea suficient de mult la ea. Minunată, în mod evident, și mult mai inteligentă decât el – probabil că o moştenise pe maică-sa, presupunea el –, dar în mod sigur o persoană uşor de rănit.

De care trebuia să ai grijă, indiferent dacă ei îi plăcea sau nu.

Când Laura îşi ridică privirea din ziar, era palidă.În dimineaţa asta îşi legase părul lung, care era susţinut de ceea ce lui Frank i se păreau nişte beţişoare.

— E groaznic. Vocea era răspicată, limpede și fără intonaţie. E… o nenorocire. În ochii ei erau lacrimi pe care nu încerca să le ascundă.

— Nu e o nenorocire. Împotriva unei nenorociri nu poţi face nimic.

— Nu poţi face nimic nici în cazul ăsta.

— O să vedem.

— Nu-l poţi învia pe Paul.

Frank traversă încăperea pentru a veni alături de ea. Se uită din nou în ziar, la schiţele alb-negru.

— Așa ceva nu se poate, spuse. Nu se poate.

— Ar trebui să te gândeşti un timp, sugeră ea.

— Paul a fost și prietenul tău.

— Știu.

— Îţi aminteşti cum l-am cunoscut, nu?

Ea dădu aprobator din cap.

— Te rog să nu faci vreo prostie.

El nu ştia încă ce urma să facă; nu în condiţiile date. Bineînţeles că îl va chema pe Clive – întotdeauna începea cu asta – şi îşi vor pune capetele la contribuţie. Vor elabora un plan de afaceri, ca întotdeauna.

— Promite-mi, spuse Laura.

Frank luă ziarul şi îl aruncă în coşul de gunoi. Îşi imagină mai multe siluete nefericite cu micile lor guri rotunde, căscate de uimire; linii în zigzag peste liniile drepte ale braţelor şi picioarelor lor şi trăsături în creion roşu peste micul lor univers alb-negru alcătuit din pătrăţele.

Îşi duse farfuria la maşina de spălat vase, deschise uşa şi se aplecă.

— Nu-ţi face griji, îi răspunse.

Capitolul 15

În afară de cele câteva minute în care a ras supa făcută de Jenny, Helen se simţi ca şi când ar fi petrecut cea mai mare parte a serii la telefon. Jenny sunase la câteva secunde după ce ajunsese acasă; apoi Katie. Mama lui Paul dorise să ştie dacă avea vreo veste în legătură cu eliberarea cadavrului, iar tatăl ei sunase să-i amintească faptul că avea un pat pregătit pentru ea, dacă dorea.

Recunoscătoare pentru că atât de mulţi oameni se preocupau de liniştea ei sufletească, ridicase receptorul din furcă. Dar îl pusese la loc aproape imediat, hotărând că Jenny şi Katie erau suficient de isterice ca să trimită poliţia, imaginându-şi că făcuse vreo prostie.

Şi oricum, a visat că Paul telefonase.

Nu era sigură când visase, dacă fusese pe jumătate trează sau complet adormită în acel moment, dar memoria afectivă era puternică; sentimentul de bucurie intensă când ridicase receptorul şi îi auzise vocea.

E o probabilitate de unu la un milion: cineva din staţia de autobuz cu acelaşi nume ca al meu. E plăcut să afli că toţi au fost atât de întorşi pe dos, imaginează-ţi. Apropo, ce face copilul?

Ea ştia că astfel de gânduri nu erau neobişnuite; sentimentul că persoana care murise avea să intre pe uşă în orice moment în paşi de dans. Helen presupunea că era ceva între negare şi rugăciune, constatând cu un sentiment de uşurare că cel puţin unele dintre lucrurile pe care le simţea erau normale.

Totuşi, lacrimi încă nu.

Se dusese în parcare şi făcuse curăţenie în maşina lui Paul, încărcând tot ce era pe jos şi în portbagaj în două sacoşe. Tocmai intrase pe uşă când telefonul sună din nou. Trase adânc aer în piept înainte de-a ridica receptorul.

— Helen? Aici e Gary.

Se simţea vinovată că nu vorbise cu Gary Kelly de când se întâmplase. Ştia că era o prostie să învinovăţească pe altcineva în afară de nemernicul care trăsese cu pistolul, dar asta n-o oprise; nu fusese în stare să stăvilească năvala gândurilor iraţionale.

Dacă vaca proastă din maşină nu s-ar fi speriat.

Dacă Paul ar fi fost destul de treaz şi ar fi reacţionat mai rapid.

Dacă nu s-ar fi întors la Gary acasă.

Îl întrebă cum se simte, iar el îi spuse că îşi revenea. Îşi luase concediu mai mult pentru sufletul lui decât din motive medicale şi se întorcea la muncă săptămâna viitoare. O întrebă cum se simte, apoi începu să plângă înainte ca ea să-i poată răspunde.

Toţi, cu excepţia mea, se gândi Helen.

— E vina mea, spuse el.

— Nu.

— Eu l-am rugat să rămână… pentru că nu voiam să mă duc singur acasă. Trebuia să reacţionez mai repede, dacă nu aş fi fost atât de afumat.

— Şi Paul era turtă, spuse Helen. Se vedea destul de clar când m-a sunat. Părea fericit, Gary. OK?

— M-a împins din calea maşinii, ştiai?

— Da, ştiu.

Helen aflase ceea ce văzuse un martor din staţia de autobuz. Cei doi bărbaţi stătuseră aproape unul de altul, iar cel care murise îşi dăduse prietenul la o parte cu câteva clipe înaintea impactului. Helen asculta hohotele de plâns ale prietenului, dorindu-şi ca lucrurile să se fi întâmplat invers.

După ce Kelly încetase să plângă, au vorbit câteva minute despre lucruri practice. L-a întrebat dacă doreşte să spună câteva cuvinte la înmormântare, iar el i-a spus că ar fi onorat. Ea i-a vorbit şi despre colecta organizată la secţie, şi despre hotărârea ei de a dona toţi banii

unei organizaţii de caritate a poliţiei. Kelly i-a răspuns că avea să aranjeze el totul.

— Orice ai nevoie, spuse. Ai toate numerele mele, da? Sună-mă dacă te mai gândeşti la ceva. Oricând.

Helen îi mulţumi.

— De fapt, ar fi ceva. Îţi spune ceva numele Frank Linnell?

Convorbirea telefonică din seara precedentă o sâcâise toată ziua. Ori de câte ori se gândea la ea devenea încordată şi nu înţelegea de ce. Nu avea nici o idee cine era Linnell, nici cum îl cunoscuse pe Paul, dar un prieten şi coleg de serviciu ca Gary Kelly ar fi putut şti.

Ştia că în cele câteva săptămâni dinaintea morţii lui Paul ea nu fusese nici una, nici alta.

— De ce te interesează Frank Linnell?

Ceva din vocea lui Kelly o deranja şi minciuna îi veni uşor.

— Ştii cum e, îţi vine în minte un nume şi nu ai nici o idee de unde l-ai auzit.

— Probabil că te simţi mai bine dacă te gândeşti la chestii de-astea, spuse Kelly. Frank Linnell nu este de fapt cineva de care ai vrea să te apropii prea mult.

— În cazul ăsta, chiar vreau să ştiu.

Deşi Kelly nu lucrase niciodată nemijlocit pentru vreo unitate care se ocupa de crima organizată, ştia destule pentru a-i face lui Helen o relatare pe scurt: zonele din sud-estul Londrei pe care organizaţia lui Linnell le controla; lista acuzaţiilor rămase nedovedite; metodele folosite pentru a obţine contracte pentru diversele lui firme de construcţii şi dezvoltare imobiliară.

— Ştii, nu e cel mai drăguţ individ din lume.

— OK, mulţumesc…

— Atunci, lucrezi cumva sub acoperire pentru cei de la Crimă Organizată? Izbucni în râs. E o acoperire al dracu’ de bună.

— Care?

— Chestia asta cu sarcina. Pe mine sigur m-a păcălit.

Helen râse şi ea, dar cam forţat.

— A fost doar un nume pe care cineva l-a amintit, aşa cred. Bănuiesc că Paul. Chiar dacă nu a avut niciodată prea mult de-a face cu chestii de genul ăsta, nu?

— Nu din câte ştiu eu. Dar, ca să fiu sincer, în ultimele câteva luni nu am avut nici cea mai vagă idee ce învârtea.

— Poftim?

— A fost puţin… distrat, cred. Cu copilul şi toate celelalte.

— Ce vrei să spui cu „învârtea“?

Kelly părea reticent, dar Helen l-a îmboldit până când i-a spus de timpul în care Paul nu mai trecea pe la secţie. Explicaţiile lui vagi atunci când i se cereau. Spusese ceva despre un caz vechi care îi provoca nişte necazuri. Deşi Kelly nu se exprimase clar, Helen înţelegea din vocea lui că nu crezuse o iotă din toate astea.

— Sunt sigură că ai dreptate, spuse Helen. Probabil că avea probleme.

— Paul nu era genul care să se dea de ceasul morţii ca să ştie lumea ce face, spuse Kelly. Mi se pare destul de corect. Cred că avea ceva mai multe sarcini decât noi ceilalţi, atâta tot.

N-au mai vorbit prea mult după aceea, şi după ce a închis, Helen s-a dus în baie. A făcut duş, apoi s-a ras pe picioare în cada mică. În timp ce se pregătea de culcare, a pus unul dintre albumele lui Paul cu REM, încercând să cânte şi ea, dar nu reuşea să înţeleagă multe cuvinte. Când CD-ul s-a terminat, patruzeci de minute mai târziu, ea încă stătea pe marginea patului într-un tricou şi în pantaloni de pijama, întrebându-se ce sarcini în plus avea Paul mai exact.

Şi pentru ce unele dintre ele îl priveau pe Frank Linnell.

Când sosi Clive, Frank era singur şi se uita la televizor în bucătărie; n-o văzuse pe Laura de câteva ceasuri. Îi luă haina lui Clive şi îl conduse pe coridorul lung care pornea de la intrare. Trecură pe lângă sala de gimnastică pe care Frank o amenajase cu un an înainte şi ieşiră în seră.

Îi plăcea să stea acolo seara, cu un pahar cu vin şi o revistă de cuvinte încrucişate. Sau, dacă Laura era pe-acolo, stăteau împreună şi discutau despre cum îşi petrecuse el ziua; uneori îi cerea şi ei sfatul în privinţa unor clădiri pe care le renova. Era bună la chestii din astea, deşi ea îi spusese mereu că existau alte aspecte ale afacerilor lui pe care ar prefera să le ţină pentru el.

— Greu de crezut, spuse Clive. Cum au ieşit lucrurile.

— Ai dreptate în privinţa asta, spuse Frank.

Frank nu îi spusese lui Clive de moartea lui Paul după ce auzise de ea pentru prima dată de la Helen. Crezuse că era cel mai bine să o ia ca pe o problemă personală şi ar fi continuat foarte bine să o trateze așa, dacă nu ar fi fost dezvăluirile din ziar. Modul în care murise Paul schimbase totul.

Stăteau unul lângă altul și se uitau în grădină. De-a lungul aleii și în straturile cu flori, cam la fiecare șapte metri, erau lămpi care aruncau o lumină portocalie în copaci. De-a lungul gardului şi de jur-împrejurul unei magazii uriaşe dintr-un colţ, se desfăşura un mănunchi des de lămpi mai mici.

— Mă gândeam la după-amiaza aia, când a venit la bar, spuse Clive. Când a intrat puştiul ăla, ţi-aduci aminte?

— Sigur că da. De ce?

— Așa, fără nici un motiv. Te gândești pur şi simplu când ai văzut pe cineva pentru ultima oară, nu? Cum era, și chestii din astea.

Frank se gândise mult la după amiaza aia de când auzise de moartea lui Paul. Nu rupseseră relaţiile, nu chiar, dar fără îndoială că Paul plecase nemulţumit. Frank ştia că avusese dreptate să-l refuze; dar totuşi îşi dorea ca lucrurile să fi stat altfel.

— Deci, cum stăm?

— De când ai sunat, ne-am întins antenele și așa au făcut toţi cei cu care am vorbit. Cred că ne apropiem.

— Avem nume?

— Cum spuneau și în ziar, nimeni nu ştie nici măcar dacă este vreo organizaţie din nordul sau din sudul fluviului.

— N-ar trebui să fie prea dificil.

Clive dădu aprobator din cap.

— Este o operaţiune de eliminare.

— Trebuie să dai toată atenţia acestei chestii.

— Nu-ţi face griji, ştiu că e important.

— Barurile nu pleacă nicăieri, spuse Frank. Nu e sfârşitul lumii dacă întârziem o zi sau două cu reamenajarea.

— Dacă totul merge bine, de mâine începem să ascultăm ce zic unii şi alţii.

— Asta în primul rând, zise Frank.

Nu mai spuseră nimic cam jumătate de minut. Din bucătărie răzbăteau pe coridor vocile de la televizor.

— Ai mai văzut vulpile în ultimul timp? întrebă Clive.

Frank aprobă din cap. Privise cu interes cum o pereche de vulpi se mutase în grădină, bănuind că şi-au făcut vizuină sub magazie. Îi spuse lui Clive că ajunseseră să nu mai fie deranjate de luminile care se declanşau la mişcare şi care inundau pajiştea în timp ce-o traversau.

— Aseară am stat şi le-am privit cam o jumătate de oră, spuse. Neruşinata mică a venit până acolo. Arătă cu mâna. Şi-a ridicat piciorul la ghiveciul ăla.

— Haios, spuse Clive, râzând.

La un minut sau cam aşa ceva după ce ultima vulpe dispăruse în tufişuri, Frank se gândea la momentul în care luminile aveau să se stingă. Când grădina reintra aproape într-o secundă în beznă. Şi-l imagina pe tânărul din maşină, conducând pe întuneric şi aşteptând ca vreun fraier bine intenţionat să-l semnalizeze cu farurile.

Cum îi spusese şi Laurei, aşa ceva era inadmisibil.

— Mai ai nevoie de mine? întrebă Clive.

Frank clătină din cap şi spuse:

— Vreau să mai dai nişte telefoane. Unii dintre cei care au informaţii despre astfel de lucruri de-abia s-au sculat din pat.

La câteva minute după ce Clive plecase, în grădină se aprinseră luminile. Frank privi afară, dar nu vedea nimic. Uneori nu era nimic de văzut. Uneori, era doar un păianjen care se târa pe unul dintre senzori. Dar oricum, Frank rămase să privească.

Theo rămăsese în apartamentul cu droguri mai mult decât în mod normal, zăbovind prin dormitor după ce unul dintre asiatici sosise pentru tura de seară şi foindu-se de acolo la toaletă şi înapoi cam o oră, până când afară se întunecase şi era mai multă linişte; până când încetase să tremure şi să-l doară burta.

Îşi trase gluga şi merse cu pas grăbit spre Dirty South, pe Lee High Road. Barul se numise Trandafirul lui Lee înainte ca el să se mute în Kent, un local mic şi decent cu muzică, ce fusese decorat extravagant cât timp fusese plecat. Unele dintre formaţiile care cântau live nu erau aşa grozave, dar de obicei exista un DJ care punea un break-beat acceptabil, precum şi câteva feţe din bandă ce rămâneau până târziu, bând un ultim pahar în drum spre casă sau punând ţara la cale, dacă aşa aranjaseră.

Ocazional mai apărea vreun idiot din Ghetto Boys sau câţiva proşti din cartierul Kidbrooke şi încercau să înceapă direcţia, ca şi când n-ar fi ştiut că ăsta era locul lor. Trebuiau să fie întotdeauna atenţi la asta.

Theo stătea pe una dintre canapelele vechi şi uzate de lângă uşă, cu Ollie şi alt curier, o fată de paisprezece ani numită Gospel, căreia Ollie era disperat să i-o pună. Nimeni nu vorbea prea mult, toţi se uitau pe ecranul uriaş sau urmăreau masa de biliard. După câteva pahare, se abătură pe la locuinţa lui Ollie şi fumară un timp, până când lumea începu să moţăie şi Theo ştiu că era timpul să meargă acasă.

Se întoarse prin cartier spre apartamentul său.

Când trecu pe lângă copiii de la garaj, unul dintre ei îşi ridică faţa şi întrebă: „Totul e-n regulă, T.?“ Ceilalţi salutară cu o mişcare a capului. Theo le răspunse în acelaşi mod şi merse mai departe, auzindu-le murmurul în spate, auzind undeva în depărtare sirene şi simţind că ceva se răsuceşte în el, ca o bucată de carne pe tejgheaua unui măcelar.

Acum eşti un jucător serios, T. Acum eşti un ucigaş de copoi.

Easy nu spusese prea multe după ce SnapZ intrase plin de satisfacţie pentru veste. Theo bănuia că până şi Easy era puţin tulburat. Se îndoia că SnapZ şi Mikey îşi dăduseră seama, dar Theo îl cunoştea destul de bine pentru a vedea cum încerca să se ascundă; să pară că nu-i pasă. Îşi ţuguia buzele şi îşi privea ceasul. Se uita peste ziar.

La dracu', dacă şi Easy era tulburat…

Theo începu să urce treptele de piatră, care răsunau sub paşii lui, spre etajul trei, simţind răceala balustradei.

— Iisuse!

Pe palier aproape că se ciocnise cu cineva care cobora. Amândoi făcură un pas înapoi. Theo se uită şi îl recunoscu pe bătrânul care locuia la două uşi de mama lui. Îşi desfăcu pumnii şi îşi dădu gluga jos.

— Theodore! M-ai speriat de moarte.

Theo bolborosi o scuză; văzu că bătrânul ducea gunoiul. În semiîntuneric, sacii arătau ca nişte aripi sau aşa ceva şi îl speriaseră pe Theo până în măduva oaselor.

— Vreţi să duc eu gunoiul?

Nu a fost nevoie să-l întrebe de două ori pe bătrân, care îi spuse lui Theo că îi era recunoscător mamei lui, în timp ce urca greoi scările.

Theo înjură în barbă în timp ce cobora din nou. Ura să se apropie de tomberoanele mari de metal de la parter. Ura mirosul şi zgomotele

pe care le făceau chestiile din spatele lor. Dar bietul bătrân idiot arăta de parcă ar fi cărat pietre în sacii de gunoi.

Theo se opri la trei metri de tomberoane şi aruncă de acolo sacii, apoi se întoarse când al doilea sac încă nu ajunsese înăuntru şi o luă din nou în sus pe scări, sărind câte două trepte deodată. Se opri în faţa uşii de la apartamentul său, strângând cheile în mână ca să nu facă zgomot. Se sprijini de uşă şi ascultă. Ţipetele copilului răsunau răguşit prin pereţii de rigips.

Nu se simţea capabil să facă faţă.

Schimbă un rând de chei cu un altul în timp ce cobora în fugă două etaje. Ştia că mama şi sora lui se culcaseră de mult; că nu trebuia să vorbească cu nimeni. Nu trebuia să se prefacă deloc că totul e bine şi să discute despre una şi despre alta, când se simţea încă buimac.

Ca şi când tot ce era mai rău abia urma să se întâmple.

Deschise uşa de la apartamentul mamei lui şi intră fără să aprindă vreo lumină. Se prăbuşi pe canapea, îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii.

De fapt, Helen nu dormise deloc. Fusese gata să adoarmă o dată sau de două ori, dar fusese conştientă că lăsase luminile aprinse, că telefonul sunase din nou, şi nu mai putu adormi. În cele din urmă renunţă.

Era aproape trei dimineaţa. Îşi făcu ceai, dădu drumul la radio şi, în timp ce îşi făcea de lucru, îi ascultă pe alţi insomniaci, care schimbau insulte cu un prezentator supărat. Luă sacoşele de plastic pe care le umpluse cu lucrurile din maşina lui Paul şi răsturnă totul pe covor. Aruncă la gunoi dozele goale, ambalajele şi pachetele de ţigări, apoi încercă să trieze restul.

Ochelarii de soare, GPS-ul, diverse casete şi CD-uri, atlase rutiere şi scule din portbagaj, o mulţime de hârtii.

Cred că avea ceva mai multe sarcini decât noi, ceilalţi…

Puse cu grijă toate hârtiile pe masă. Le înşiră în ordine, apoi le grupă: chitanţe de benzină şi de la supermarket, tichete de parcare, diferite petice de hârtie cu nume şi numere de telefon mâzgălite pe ele.

Apoi îşi aminti că sunase telefonul în timp ce ea nu reuşea să adoarmă. Verifică robotul.

„Sper că nu te deranjez, voiam numai să-ţi spun că mi-a făcut plăcere să te întâlnesc mai devreme.“ O aluzie prietenoasă din nord-est. „Scuze… sunt Roger Deering, apropo. Trebuia să mă fi prezentat. În orice caz, am telefonat de fapt să-ţi spun că, în caz că ai nevoie de ceva… te rog să nu te sfieşti şi să mă suni. Dacă lucrurile te depăşesc sau orice altceva. Ştiu că nu e uşor, deci… chiar dacă ai chef doar să pălăvrăgeşti.“

Îşi lăsase numărul, îi spusese că poate suna oricând şi încheiase cu „Doamne ajută“.

Helen se întoarse la masă, gândindu-se că impresia generală în privinţa lui Deering fusese aproape corectă, că era un tip drăguţ, dar era de asemenea conştientă că abilitatea ei de a-şi forma o părere despre oameni primise o lovitură, ca şi restul fiinţei sale. Îl catalogase pe Deering destul de amabil, apoi puţin respingător, apoi din nou amabil, toate în cursul întâlnirii de cinci minute cu el.

Îşi termină ceaiul, apoi se uită la bucăţile de hârtie, ordonându-le şi netezindu-le atunci când era necesar. Lăsându-şi ochii să cadă asupra lor, se gândi la ce îi spusese Gary Kelly.

La chestiile despre Frank Linnell. Restul…

Era un pic… distrat.

La Paul, care se închisese în el: nu mergea la serviciu când ar fi trebuit; secretos când era vorba despre ceea ce făcea. Se simţea ciudat de uşurată că nu fusese singura căreia i se aplicase tratamentul tăcerii.

Şi al minciunii.

…În ultimele câteva luni, n-am avut nici cea mai vagă idee ce învârtea.

Da, între ei se crease un gol de când Paul descoperise aventura ei; de când existaseră întrebări în legătură cu cine ar putea fi tatăl copilului. Dar dacă era sinceră cu ea însăşi, Helen simţise că era ceva mai mult decât simpla furie şi gelozie sexuală. În momentul de faţă, nu prea mai avea rost să fie altfel decât sinceră cu ea însăşi.

Părea clar că existau lucruri pe care Paul nu i le spusese; nu pentru că nu avea chef, ci pentru că nu putea.

La radio, o femeie vorbea despre încălzirea globală, iar gazda sugera că ar putea fi o uriaşă teorie a conspiraţiei. Helen se întrebă dacă primul lucru pe care îl va face a doua zi va fi să ia telefonul şi să sune la câteva dintre numerele pe care le mâzgălise Paul.

Bună, poate că sună ciudat, dar iubitul meu tocmai a fost ucis și știu că sunt alte lucruri la care ar trebui să mă gândesc, dar numărul dumneavoastră era pe un petic de hârtie de pe podeaua mașinii lui... și, cum de fapt sunt o băgăcioasă fără scrupule, prin urmare...

Observă că două dintre tichetele de parcare erau din același loc: o parcare din rețeaua NCP de pe Brewer Street, din Soho. Puse tichetele alături și încercă să se gândească pentru ce s-ar fi dus Paul în West End.

O vineri după-amiază, apoi o vineri seara, o săptămână mai târziu. Cu două săptămâni înainte de moartea lui.

Se duse după jurnalul ei și verifică datele; se gândi mai bine și își dădu seama că a doua vineri fusese seara în care Paul venise acasă târziu, mirosind a usturoi. Își aminti cum stătea întinsă, prefăcându-se că doarme și întrebându-se dacă el se vedea cu altcineva. Amăgindu-se că ieșise cu colegii de serviciu.

Cu mult timp în urmă, când era tânără și neștiutoare, ieșise să bea ceva cu o sugativă bătrână de la Brigada Criminalistică, cu prea mulți ani de serviciu la activ. Cu câteva halbe la bord, acesta începuse să vorbească despre aspectele concrete, despre ciudățenia faptului de-a te confrunta cu moartea violentă.

Helen nu uitase niciodată.

„Este un fapt, noi nu ajungem să-i cunoaștem pe acești oameni decât după moartea lor; după ce bieții nenorociți au fost împușcați sau înjunghiați, sau ce mai vrei. Nici măcar nu știm cum arătau, nu cu adevărat. Nici expresiile fețelor, nici cum mergeau sau vorbeau, nici cum erau. Uneori, descoperim tot felul de mizerii, scormonind prin detalii neînsemnate. Ajungem să știm cum erau în realitate, chiar și atunci când nu căutăm asta. Și uneori, așa se întâmplă și cu cei cu care trăiau."

Helen luă cele două tichete de parcare și le puse pe măsuța de lângă ușa de la intrare. Le așeză din nou unul lângă altul, pregătite pentru dimineață. Apoi închise radioul și se întoarse în dormitor.

Zece minute mai târziu, întinsă, pe întuneric, spuse: „De-a ce dracu' te joci, Hopwood?"

Capitolul 16

Centrul de monitorizare video care acoperea cea mai mare parte din West End era amplasat peste Trocadero, un centru comercial şi un complex de distracţii care se întinde între Coventry Street şi Shaftesbury Avenue. În timp ce, cu trei etaje mai jos, oamenii îşi făceau praf salariile pe jocuri electronice şi tricouri cu „ I § London“ sau, mergând mai departe, pe diverse plăceri pe care le ofereau Oxford Street, Soho sau Leicester Square, o companie privată plătită de centrul de informaţii Westminster le supraveghea şi le înregistra mişcările pentru posteritate.

Sau uneori pentru probe.

După ce-a mers la toaletă, Helen şi-a prezentat la recepţie legitimaţia şi a completat un formular detaliat cu datele şi locurile de unde voia să vadă imagini. Mai făcuse asta şi ştia că sunt necesare cam cincisprezece minute pentru montaj. Erau câteva reviste pe care le putea citi în timp ce aştepta; pe pereţi erau reproduceri de Kandinsky, dacă ar fi avut chef să privească.

Era o dimineaţă senină de joi. Se duse la fereastră bucurându-se de soarele care o mângâia pe faţă, în timp ce admira de sus Piccadilly Circus, peste vârfurile copacilor din Green Park care de-abia se zăreau în depărtare.

— Doamna detectiv Weeks?

Femeia care ieşise din lift şi o strigase era probabil mai tânără decât părea. Helen spera, de dragul femeii şi al tuturor celor care o cunoşteau, că nu era la fel de nefericită. Se ridică de pe canapea şi studie expresia femeii.

Reacţiile oamenilor faţă de sarcina ei – aerul, sfaturile necerute, remarcile condescendente – nu erau întotdeauna bine-venite. Cu toate acestea, Helen era derutată să vadă pe cineva atât de vădit neimpresionat; să fie privită ca şi când… s-ar fi dat în spectacol.

Zâmbi şi încercă să nu judece. Intra zilnic în contact cu cei care nu puteau avea copii sau îi pierduseră: înainte de naştere, bebeluşi; şi mai mari — din cauza drogurilor, abuzului sau violenţei. Ştia că în jurul ei există o mulţime de oameni pentru care burta ei umflată putea fi oricum, numai frumoasă nu.

— Ar fi fost bine dacă erau ceva mai multe informaţii.

Să ne-nţelegem, era o vacă cu faţă acră…

Urcară în tăcere la ultimul etaj şi Helen fu poftită în încăperea unde aveau loc vizionările. Podeaua mochetată şi plăcuţele de pe pereţi absorbeau aproape complet sunetul, iar femeia ridică puţin vocea, ceea ce nu era plăcut.

— Spune-mi când pot da drumul la prima casetă.

Încă îi spuneau „casetă“, deşi toate filmele erau păstrate acum pe o serie de hard diskuri, cu o memorie suficientă pentru mii de ore. Asta însemna că cea mai mare parte dintre ele puteau fi stocate luni de zile, iar în unele cazuri, ani, înainte de a fi şterse.

Helen înclină din cap şi femeia începu să tasteze.

Erau trei ecrane mari pe care se vedeau imagini de pe cele trei camere de filmat din apropierea locului indicat de Helen. Una era situată exact deasupra rampei de intrare în parcare, şi Helen ştia că există imagini cu Paul, în timp ce intra cu maşina, filmate cu câteva minute înainte de imaginile la care se uitau acum.

Vineri, 11 iulie, 1.12 p.m.

Se uită pe ecranul care oferea cea mai bună perspectivă: era o cameră situată în partea opusă a Brewer Street şi la aproximativ şase metri la dreapta. Ştia că nu trebuia să aştepte prea mult. Ora exactă era imprimată pe tichetul de parcare, iar Paul a părăsit cel mai probabil parcarea cam un minut mai târziu.

Privi în podea în timp ce îşi schimba poziţia în scaun şi, când se uită din nou, îl văzu. Ieșind pe o uşă cenuşie şi îndreptându-se spre intrarea principală, oprindu-se o secundă să se orienteze şi luând-o apoi pe trotuar.

Helen simţi că o ia cu ameţeală. Se uită în jur după nişte apă; să fie a naibii dacă o să ceară.

— Pare destul de afumat, spuse femeia.

Pe 11 iulie, la 1.15, plouase torenţial. Pe ecran, apa se scurgea în linii întunecate pe imaginea granulată în alb-negru. Helen nu putea distinge expresia feţei lui Paul, dar îl privea stând acolo în costumul lui albastru, aplecat în ploaie, şi nu putu găsi prea multe argumente să o contrazică pe femeie.

Ceruse şi imagini de pe o altă serie de camere de supraveghere din apropiere, astfel încât să-l poată urmări pe Paul în timp ce părăsea parcarea, din mai multe unghiuri. În acest caz, nu era nevoie.

Văzu taxiul negru care oprise şi pe Paul îndreptându-se spre el. Văzu cum portiera s-a deschis şi Paul a schimbat câteva cuvinte cu pasagerul din spate, înainte de a urca. Apoi taxiul s-a îndepărtat în viteză. Mutându-şi ochii către cel mai îndepărtat ecran din dreapta, Helen văzu taxiul din alt unghi, venind drept spre cameră, înainte de a trece pe lângă ea şi de a ieşi din imagine.

— E-n regulă, spuse. Pune-o pe cealaltă.

Se întinse după geantă să caute o bomboană cu mentă, în timp ce femeia pregătea al doilea film. Îşi apăsă mâna pe piept şi văzu că îi tremura.

Fusese destul de greu să audă vocea lui Paul pe telefon, dar să-l vadă era şi mai dureros. Era ceva în tăcerea şi în calitatea imaginilor – ceva deteriorat şi brăzdat de umbre. Ceva legat de privirea asupra unor vieţi sfârşite, care sângerează până în prezent.

În momentul acela, aruncă o privire către femeie, către degetele ei care se mişcau cu uşurinţă pe tastatură. Probabil că încerca să se hotărască ce să mănânce la prânz, unde să meargă în vacanţă, dacă să-şi cumpere pantofii la care râvnise de săptămâni întregi.

Îi evoca nonşalant o fantomă la cerere.

— Uite ce-ai cerut…

Vineri, 18 iulie, 7.33 p.m.

Paul a ieşit pe aceeaşi uşă cenuşie şi a aşteptat; s-a uitat la ceas; s-a plimbat în sus şi în jos pe bucata îngustă de trotuar.

— Acelaşi tip, spuse femeia.

— Acelaşi.

— El e cel pe care îl urmăreşti?

Helen se uită la el, aşa cum stătea în felul ăla caraghios, cu un picior trecut peste celălalt. Îl privi cum îşi aranja manşetele cămăşii, studiindu-şi chipul în geamul unei vitrine, apoi cum s-a întors când a auzit taxiul care oprise. Ea îl văzu imediat.

— Trebuie să aibă ceva bani, de se tot aruncă în taxiuri.

— Poţi să te întorci din nou la sfârşitul primului filmuleţ şi să te opreşti pe imaginea taxiului? întrebă Helen.

Când cele două imagini apărură pe două ecrane alăturate, Helen mai verifică o dată şi îşi notă literele şi numerele. Acelaşi număr de înmatriculare şi acelaşi taxi în ambele ocazii.

Dar a doua oară nu mai era nici un pasager. Comandat sau trimis.

— Ai găsit ce căutai?

Helen băgă pixul şi hârtia în geantă, închise fermoarul şi gândi: „Am ceva de făcut în după-amiaza asta…“

Între Clive şi bărbatul de la capătul barului era un scaun gol. Clive comandă o limonadă şi făcu semn cu capul spre el.

— Şi orice vrea el.

Când bărbatul văzu cine face cinste, ceru un ceai… şi o halbă de bere.

— Vrei ceva de mâncare? întrebă Clive.

— Pâine prăjită cu sos brun.

— Eu fac cinste. Ia ce vrei.

— Asta vreau.

Clive îşi luă limonada.

— Cum vrei.

— Conţine toate chestiile de care ai nevoie, înţelegi. Toate grupele importante de alimente.

— Ce-ai spus?

— Pâine. Fructe. Este un sos pe bază de fructe.

Femeia din spatele barului îşi ridică o sprânceană către Clive, înainte de a se întoarce cu spatele, ca şi când ar fi auzit gargara asta de mult prea multe ori.

— Nu te întinde prea mult, Jacky, spuse Clive. N-avem toată ziua la dispoziţie.

Jacky Snooks avea un nume adevărat, bineînţeles, dar se pierduse pe undeva în ultimii douăzeci şi cinci de ani, de când se lipise pe viaţă de Cue Up. Se spunea că fusese un jucător bun la vremea lui. Fusese vorba să treacă la profesionişti, până când unul pe care îl lefterise prea des la masa de joc strecurase câteva bile într-un săculeţ şi îl pocnise în moalele capului în timp ce îşi pregătea o lovitură.

Ochelarii l-au ajutat în problemele de vedere, dar nu au putut face prea mult în privinţa braţului care tremura când ghida tacul. Acum el era cel escrocat, jefuit de aparatele de jocuri mecanice la care îşi petrecea toată ziua, îndopându-le cu fise şi, cu toate că, probabil, i-ar fi putut încă învinge pe majoritatea clienţilor neîndemânatici ai clubului, găsise moduri mai uşoare de a-şi câştiga existenţa. În prezent nu avea cine ştie ce probleme cu vederea.

De îndată ce Clive îşi termină limonada, o luă din loc. Nu se uită în spate în timp ce se îndrepta spre scări; ştia că Jacky îl urma. Ajuns afară, Clive grăbi pasul, iar Jacky îl urmă la o distanţă apreciabilă, nescăpându-l din ochi pe bărbatul înalt şi încercând să termine ce-i mai rămăsese din pâinea prăjită cu sos, în timp ce se îndepărtau de zona comercială către Brookmill Park.

Maşina era parcată pe o stradă laterală. Frank coborî când îl văzu pe Clive şi rămaseră unul lângă altul, aşteptând ca personajul pirpiriu şi şleampăt să apară după colţ.

Jacky Snooks se grăbi pe ultimii metri, apoi întinse mâna. Spuse:

— Nu mai sunt aşa rapid cum eram, domnule Linnell.

Frank se întoarse către Clive.

— Avem vreun şerveţel sau ceva de genu' ăsta prin maşină? Se strâmbă. Arată de parcă şi-a băgat degetele în fund.

Departamentul pentru Protecţia Copilului, de unde Helen îşi luase concediu, îşi avea sediul într-un mic birou de la secţia Streatham. Şi echipa era mică: un detectiv inspector, doi sergenţi, patru detectivi de poliţie şi doi ofiţeri de poliţie.

Helen n-a fost prea încântată să-i vadă aproape pe toţi acolo, atunci când a intrat.

Singura figură necunoscută era cea a unei femei de la biroul cel mai apropiat de uşă, şi Helen bănui că este înlocuitoarea ei pe timpul concediului de maternitate. Femeia se ridică, şovăind, ca şi când nu ar fi fost sigură ce să facă în primul rând – să o felicite sau să-i transmită condoleanţe. Helen o scuti de necazuri uitându-se în altă parte şi traversă biroul, aruncându-se în braţele deschise ale detectivului sergent Andrew Korn.

Acesta o strânse în braţe, mângâind-o pe spate şi spuse: „Şşş“, cu toate că Helen nu scotea nici un sunet.

În cele din urmă, Helen fu cea care zise:

— E-n regulă.

Korn se dădu înapoi şi o privi. Era îndesat şi avea o figură tinerească; cu câţiva ani mai tânăr decât ea.

— Ce dracu' cauţi aici? întrebă el.

— Abia aşteptam să vă văd, oameni buni, răspunse ea. Şi încercam să-mi fac de lucru.

Korn încuviinţă din cap şi Helen simţi un acces de vinovăţie. Era o minciună doar pe jumătate.

Îşi dădu seama că îşi petrecuse mare parte din ultimele zile simţindu-se vinovată; că asta ajunsese să însemne durerea pentru ea. Semăna la fel de bine şi cu furia. Şi cu frica; o frică de te caci pe tine.

Korn trase două scaune.

— Hei, îmi pare bine că te văd.

O privire, un gest, câteva cuvinte. Unul câte unul, Helen se familiariză cu toţi membrii echipei. Apoi, în timp ce înlocuitoarea ei aduse nişte ceai şi în ciuda insistenţei lui Korn că existau alte lucruri la care ar fi trebuit să se gândească, se puse la curent cu noutăţile survenite în lipsa ei.

Procuratura Coroanei încă se chinuia să găsească suficiente dovezi ca să acuze tatăl a trei copii, având în vedere că numai unul dintre ei prezenta semne de violenţă. O femeie îşi retractase declaraţia şi refuza să depună mărturie împotriva iubitului, susţinând că vânătăile fiului ei se datorau faptului că se lovise singur. La fel şi ale ei.

— Ești sigură că îți lipsesc toate astea? o întrebă Korn.

Era istoria obişnuită a frustrării şi a eşecurilor, iar Helen se obişnuise deja cu asta. Au vorbit cel mai mult despre un caz la care lucrase ea, unde rezultatul corect părea iminent. Agăţându-se, ca de obicei, de victorii; ştiind că muncise din greu pentru fiecare caz în parte şi că meritase din plin efortul.

— Şi mâine m-aş întoarce, spuse Helen, dacă n-aş târî chestia asta după mine.

— Ai pe cineva să te ajute? o întrebă Korn.

— Mă descurc, Andy. Sincer.

Korn fu întrerupt de o întrebare venită din partea unuia dintre ofiţerii de poliţie, iar în timp ce acesta se uita peste însemnări, Helen se strecură la terminalul unui computer şi se conectă.

— Am o grămadă de chestii care trebuie introduse în calculator.

Helen îşi ridică privirea şi o văzu pe detectivul sergent Diane Sealey zâmbindu-i cu gura până la urechi, de la ecranul computerului ei.

— Ce noroc pe tine, Di.

— Ştii, dacă eşti disperată să faci ceva.

— O să-mi verific câteva e-mailuri şi o să plec, cât mai pot, spuse Helen. Du-te şi pune-mi o vorbă bună la şefu', vezi dacă poate să mă ţină

permanent în concediu.

Sealey râse.

De îndată ce intră în sistemul informatic naţional al poliţiei, Helen căută în geantă bucata de hârtie şi introduse numărul de înmatriculare.

— Ne gândim cu toţii la tine, îi spuse Sealey.

Helen dădu aprobator din cap, îi răspunse că ştia şi îşi întoarse privirea la tastatură; la rezultatele căutării. Se aplecă peste birou şi luă un pix. Erau multe de notat.

Frank îşi propusese să vorbească în maşină, dar era prea cald şi încerca să meargă pe jos de câte ori avea ocazia. Laura îi spunea că îi face bine la inimă.

— E bine să mai ieşi la aer, spuse Jacky Snooks.

Brookmill Park fusese refăcut în mare parte în timpul construcţiei metroului uşor Docklands. Avea grădini ornamentale şi o rezervaţie naturală plăcută. Aleea care şerpuia de-a lungul Ravensbourne River se continua cu o alee mai lungă, care mergea spre sud, pe malul Tamisei, de la Creekside până la Eastbourne.

Se aşezară pe o bancă de lângă unul dintre lacuri, cu Jacky cocoţat între Frank şi Clive. La mal, apa era plină de alge maronii, iar fluturii zburau aproape de suprafaţa apei, dansând deasupra găinuşelor de baltă şi a gâştelor canadiene.

— Este vorba de droguri, în mod sigur. Jacky îşi lovi o palmă de picior pentru a-şi întări spusele. Am prins una sau două conversaţii şi ştiu exact despre ce vorbesc nemernicii ăia.

— Cocaină? Crack? Ce anume? întrebă Clive.

— N-are nici o importanţă, spuse Frank.

Nu era surprins – de obicei, tot la droguri se ajungea până la urmă. Dar voise să fie sigur. Dacă banda ai cărei membri frecventau Cue Up era cea pe care o urmărea, prefera să ştie ce soi de animal înfrunta. Ştia că unele dintre găştile astea se ocupau doar cu traficul de violenţă; bande de cartier care se luptau pentru teritoriu. Altele nu erau decât găşti rap mult prea numeroase. Erau chiar vreo două găşti, nu mai multe, devotate sincer nonviolenţei. Frank simţea că era în căutarea unei organizaţii diferite, una ale cărei eşaloane superioare aveau o etică a afacerilor extrem de dezvoltată şi de hotărâtă.

Nu conta ce vindeau. Simplul fapt că vindeau ceva îi spunea destule. Frank ştia foarte bine că oamenii de afaceri puteau fi cu mult mai periculoşi decât brutele.

— S-auzim câteva nume, Jacky.

— Ştii, sunt exact ca poreclele.

— E-n regulă.

Jacky aşteptă câteva secunde, apoi dădu drumul unei duzini de nume pe care Clive le notă. Frank voia mai mult: ceru descrieri, ore ale unor vizite regulate la club, informaţii despre locurile unde aceste personaje şi-ar putea petrece o parte din timp; tot ceea ce Jacky ar fi putut aduna în legătură cu organizarea.

Jacky îşi dădu toată silinţa.

— Ai observat ceva diferit, în ultimele câteva zile?

— Nu vă înţeleg, domnule Linnell.

Clive se înclină spre el.

— Concentrează-te, ce dracu', Jacky!

— Schimbări de comportament, îi spuse Frank. Ştiu şi eu? O atmosferă diferită, o stare de spirit diferită. Poţi s-o miroşi. Nu putea spune cu exactitate cum se va manifesta schimbarea, dar Frank ştia că, în banda responsabilă pentru moartea lui Paul, lucrurile vor fi puţin diferite de-acum înainte. Murise un ofiţer de poliţie şi erau cu siguranţă destul de inteligenţi să ştie care ar putea fi repercusiunile. Oricine şi-ar fi asumat împuşcăturile putea spune „afaceri, ca de obicei" până i se făcea rău, dar în viitorul previzibil, nimic nu mai putea fi chiar la fel cum fusese.

Frank fusese el însuşi într-o situaţie asemănătoare, la fel şi Clive. Toţi ştiau că astfel de oameni nu puteau fi niciodată liniştiţi.

Jacky mormăi şi clătină din nou din cap, ca şi când şi-ar fi amintit ceva.

— Acum, că aţi adus vorba, chiar am remarcat pe unul sau doi dintre ei purtându-se puţin ciudat. Da, dacă stau să mă gândesc…

— Nu-mi spune numai ce crezi tu că aş vrea să aud. Furia lui Frank se declanşase brusc şi alarmant; chiar şi pentru Jacky, care mai fusese ţinta ei şi înainte. Se ridică în picioare şi vorbi mai încet, în timp ce mergea spre apă. Nu mă duce cu vorba.

Clive puse o mână grea pe umărul lui Jacky şi spuse:

— Uite ce-i, aş prefera să trec peste asta, ca să fiu sincer. Mi-ar plăcea să mă întorc la maşină şi să găsesc un loc unde să iau un prânz plăcut, să beau un pahar cu vin bun şi alte chestii din astea. Dar dacă ne mai iei drept fraieri, o să te duc printre copacii ăia de acolo şi-o să fie vai şi-amar de tine. Ţi se pare corect, Jacky?

Frank se aşeză din nou, sprijinindu-şi spatele de bancă.

— Păi, nu ştiu dacă despre asta vorbeşti, spuse Jacky. Dar parcă n-au mai fost atâţia care să se foiască de colo-colo. Îşi mută privirea de la Clive la Frank, încercând să vadă dacă era mulţumit. De obicei, câţiva dintre ei sunt acolo în fiecare zi, joacă biliard, se hlizesc, chestii din astea. Dar în ultimele zile au lăsat-o mai moale.

— Şi înainte?

— Înainte?

— Ai văzut că se petrece ceva cu o săptămână sau două înainte? Ai avut impresia că se aranjează ceva?

Jacky se gândi, apoi îi povesti lui Frank despre întâlnirea de la etaj, despre tânărul negru cu părul caraghios şi despre uriaşul lui prieten asiatic, dar şi despre tipul alb în costum elegant.

Frank îl privi pe Clive, care ridică din umeri şi îşi notă.

Întors în maşină, Frank îl urmări pe Jacky Snooks plecând grăbit cu suficienţi bani cât să-i ajungă şase luni pentru ceai şi pâine prăjită. Probabil că nu avea mai mult de patruzeci de ani, dar părea mai apropiat de vârsta lui Frank decât de a lui Clive.

În lumea lor, existau mulţi ca el.

Frank studie personajul costeliv în jacheta lui murdară şi în jeanşii Asda şi admise că, la o adică, între ei doi nu era cine ştie ce diferenţă. Sau nu fusese, atunci când îşi aleseseră drumul; când viitorul le fusese decis de momente violente sau de străfulgerări de inteligenţă. Nu existase o diferenţă prea mare între el şi cei ca Jacky Snooks. El fusese ceva mai disperat, asta era tot. Ceva mai puţin speriat, poate.

Dar nu cu mult.

Helen se trezi şi se uită la ceas: 3.18 a.m. Se dădu jos din pat şi simţi umezeala dintre picioare.

Aşteptă taxiul jos, înjurându-l cu voce tare pe Paul şi întrebându-se dacă ar trebui să o sune pe Jenny sau pe tatăl ei. Transpirând. Punându-

şi gentuţa cu obiecte de toaletă şi un schimb de haine într-o pungă de plastic, care stătea gata să plesnească.

La spital i s-a spus că totul era normal.

— E doar o mică scurgere, îi spuse moaşa, iar copilul e bine. Nu ai de ce să-ţi faci griji. Copilul nu vine încă. E într-al nouălea cer acolo unde e, OK?

— Du-te acasă, îi spuse infirmiera, şi stai cu picioarele ridicate. Relaxează-te şi lasă-l pe tatăl copilului să te servească la pat până la soroc. Totul e bine.

Capitolul 17

În ultimele zile, Theo ar fi putut să treacă pe la apartamentul mamei sale atunci când pleca. Ar fi putut să vadă dacă e bine şi să mănânce un sendviş cu şuncă, dacă nu ar fi fost ghiftuit după cele două cine din seara precedentă. În acele zile, ar fi dus-o pe Angela la staţia de autobuz sau până la şcoală, dacă afară era frumos.

Încă se trezea şi părăsea apartamentul dis-de-dimineaţă, dar nu mai dăduse pe la mama lui de vinerea trecută. Pentru micul dejun, mergea la un local de cartier. Citea ziarele şi prin minte i se învârteau tot felul de prostii, ca de pildă cum ar fi ca Benjamin să crească fără tată.

Cum ar fi să te gândeşti la asta în închisoare.

Douăzeci de ţigări în fiecare dimineaţă de la vânzătorul de ziare două case mai încolo. Un teanc de ziare gros de câţiva centimetri şi expresia feţei vânzătorului, acesta era cel mai interesant moment al zilei. Bătrânul nu spunea niciodată nimic, doar cât costă totul, dar puteai să-ţi dai seama că i se părea ciudat. Era de presupus că băieţii ca Theo nu citeau nici un ziar, darămite şase, şi cu siguranţă nu pe cele importante şi fără taloane de răzuit în interior. Zâmbea când lua banii, ca şi când ar fi crezut că era un lucru bun. Ca şi când ar fi fost de acord. Sau poate doar îi plăcea să ia banii.

La cafenea, Theo muşcă din sendviş şi se uită mai întâi pe prima pagină, aşa cum făcuse în fiecare dimineaţă de când se întâmplase.

Poliţia mai detaşase în acest caz alţi cincizeci de ofiţeri; îl vânau cu şi mai multă înverşunare pe ucigaşul „cu farurile“.

Şeful poliţiei promitea că persoana responsabilă de moartea ofiţerului avea să fie găsită şi îndemna pe oricine îl acoperă să iasă la iveală.

Ucigaşul era neîndurător şi laş. Cineva care credea că armele te fac respectat. Probabil că era un adolescent sau poate chiar mai tânăr, conform experţilor în bandele londoneze şi în cultura armelor de foc.

Theo nu-l văzu pe Easy intrând, dar se întoarse repede când auzi vocea de lângă umărul lui.

— Mai vrei ceva, T.? O caffe latte sau altă porcărie? Poate un croasant sau altceva care să meargă cu cititul de dimineaţă.

— Nu vreau nimic, spuse T.

Easy se duse să-şi aducă un ceai, iar când se întoarse, apucă un Daily Star împăturit de pe masa alăturată. Îl lăsă să cadă în faţa lui Theo şi arătă spre modelul în bikini care acoperea cea mai mare parte a primei pagini.

— Aşa trebuie să-ţi începi ziua, frate. Marfa asta bună ţi-o scoală şi ţie, şi muşteriilor de afară, înţelegi?

Theo începu să-şi strângă ziarele.

Easy clătină din cap şi se aplecă. Vocea îi era gravă şi serioasă.

— Ştiu ce se întâmplă, T., dar nu ai nici un motiv să te frământi atâta, jur. Ai în jurul tău o echipă serioasă, frate. Sută la sută.

— Totuşi, poliţia s-a pus serios pe treabă.

Easy clătină din cap, nepăsător.

— Serios, ar trebui să citeşti chestiile astea.

— Dă-o dracu' de poliţie. Easy se uită în jur ca şi când ar fi căutat un loc de scuipat. Nici măcar nu ştiu de unde să înceapă căutările. Caraliii nu sunt buni de nimic. Serios, T.

Theo aprobă şi puse deoparte teancul de ziare. Easy se lăsă pe spate şi rânji.

Subiect închis.

— Bun, rămâne valabil pentru diseară?

— Ce să rămână?

— Încă îmi mai trebuie faţa aia nevinovată.

— Rahat. Treaba de care Easy vorbise cu câteva zile înainte. Theo uitase de tot de ea. De-abia i-am văzut pe Javine şi pe copil de câteva zile, frate, spuse. Muncesc de mă cocoşez, pricepi?

E adevărat că făcea ore suplimentare. Își petrecea din ce în ce mai mult timpul departe de familie. Îi evita cu grijă pe cei cărora le păsa.

Easy nu avea astfel de probleme.

— Trebuie să faci chestia asta, frate. Ultimul lucru de care ai nevoie în momentul ăsta este să stai și să te scufunzi în mocirlă, pricepi? De altfel, treburi precum cea din seara asta sunt motivul pentru care ai tras în mașina ticăloasei ăleia de la bun început, nu?

Motivul…

Erau banii, așa bănuia Theo. Sau respectul, cum spuneau marile ziare. Deși, dacă se gândea la momentul în care apăsase pe trăgaci, simțea că o făcuse mai mult pentru că Easy și ceilalți zbierau și își băteau joc de el. Îi spuse lui Easy că e o întrebare tâmpită, pentru că nu știa ce aveau de gând să facă.

— O să fie o joacă, spuse Easy. Jur.

Se ridică, luă cu el Daily Star și promise să-l sune pe Theo mai târziu pentru detalii.

Theo își termină sendvișul, apoi ieși afară să fumeze. Luă cu el un ziar și se așeză pe bordură, uitându-se la fotografia lui Paul Hopwood. Treizeci și patru de ani. Tată în devenire. Se tot uită până când viermele moale de cenușă căzu pe ziar și trebui să-l scuture.

Prin minte îi treceau tot felul de aiureli.

Întreaga succesiune de gânduri și de impulsuri nu durase mai mult de câteva secunde, dar lui Helen îi plăcuse să urmărească diferitele expresii care se succedaseră pe fața lui Ray Jackson, și încercase să le interpreteze în timp ce el ieșise cu taxiul de pe locul din fața casei și intrase pe stradă.

Surprinderea la vederea unei femei care încerca să-i facă semn să oprească în fața ușii lui de la intrare. Dilema lui de o clipă când văzuse starea în care era. Ridicatul din umeri în semn de „scuză-mă, scumpo, nu pot să te ajut“, când se hotărâse și călcase accelerația până la podea, dorind să bage la ghiozdan un mic dejun englezesc înainte de a lua vreun client, cu atât mai puțin femei nebune.

Furia, apoi resemnarea, când îi văzuse legitimația. Frânase și se oprise.

Helen veni la geam și așteptă până când acesta fu coborât.

— Ray, opreşte, te rog, motorul şi treci în spate. Putem să pălăvrăgim un pic acolo.

Era pe o străduţă laterală curată din North Acton. Cu locuinţe lipite unele de altele, de la mijlocul anilor 1920; copaci în floare în faţa fiecărei case, înşiraţi la fel de frumos ca antenele parabolice. Jackson făcu cum i se spusese şi ţinu uşa deschisă pentru Helen, care se urcă în taxi. Îi mulţumi, iar el răspunse că era în regulă, dar nu puteau să plece dracului odată, pentru că trebuia să-şi câştige pâinea. Ea îi răspunse că o să încerce să nu-l facă să întârzie.

— Ai avut un client, un ofiţer de poliţie, vineri pe optsprezece, luna trecută. Şi în vinerea dinainte.

— Care? întrebă Jackson.

— Poftim?

Trecură câteva secunde.

— Care vineri?

— Nu eşti atent, Ray. Ambele. Într-o după-amiază şi apoi într-o seară.

— Ai idee câţi clienţi duc în fiecare săptămână?

— L-ai luat de lângă parcarea de pe Brewer Street.

— Te cred pe cuvânt.

— Nu trebuie. Sunteţi prinşi amândoi de camerele de supraveghere.

— Şi? Am depăşit limita de viteză pe undeva?

— Aş vrea să ştiu unde l-ai dus, spuse Helen. Aş vrea să ştiu cine era celălalt pasager. Bărbatul care era deja în taxi când l-ai luat de pe Brewer Street.

Jackson avea cincizeci şi ceva de ani şi era solid. Dacă Helen nu ştia deja că era un individ obişnuit cu un anume grad de violenţă, îi deveni destul de clar atunci când se întorsese să o privească.

— Nu sunt obligat să vorbesc cu tine. Nu am făcut nimic. Aşa că poţi să te dai jos din taxiul meu imediat.

— N-am terminat, spuse Helen.

— Iartă-mă, dragă, eu am terminat. Se întoarse să se uite pe geam. N-ar trebui să fii acasă şi să croşetezi botoşei?

Helen înghiţi în sec.

— Ofiţerul de poliţie despre care vorbesc a fost ucis cu o săptămână în urmă. Îi lăsă timp să înţeleagă. Prin urmare, trebuie să

vorbeşti cu mine sau, în cel mai rău caz, vei vorbi, dacă nu vrei să ne ţinem ca scaiul de tine în viitorul apropiat. Toată lumea a făcut ceva, Ray, iar tu mai mult decât ceilalţi. Aşa că, ar fi probabil mai uşor să o rezolvăm acum, ce spui?

Toate erau prostii, bineînţeles. Nu exista nici un motiv pentru care până şi ofiţerii care anchetau moartea lui Paul să fie interesaţi de un taxi pe care el îl luase cu două săptămâni înainte. Helen juca la cacealma cu Jackson, şi nu s-a înşelat.

El începu să înjure, încercând să-şi adune gândurile sau să pună ordine informaţii, înainte de a-i da drumul. Îi povesti lui Helen de un anume client pe care îl ducea uneori; un om de afaceri respectabil pentru care lucra pe bază de exclusivitate, pe lângă clienţii obişnuiţi.

— Pare o lovitură frumuşică, spuse Helen. Banii în mână? Zâmbi când îi văzu reacţia. Nu te speria, nu sunt de la fisc.

Jackson încuviinţă din cap.

— O grămadă de taximetrişti fac acelaşi lucru, spuse. Există cerere. Suntem mai ieftini decât serviciul de limuzine şi nu ne rătăcim.

— Afaceristul ştie cine îi conduce taxiul, nu? Helen aşteptă, dar Jackson nu îi dădu un răspuns. Vezi tu, dacă ştie totul despre Parkhurst şi Belmarsh şi cunoaşte motivele pentru care ai fost acolo, şi totuşi e mulţumit să-l transporţi, trebuie să mă întreb cât de „respectabil" este. Eu nu mi-l pot închipui pe Alan Sugar[6] luându-te ca şofer. Tu poţi, Ray?

— Totul s-a petrecut cu ceva timp în urmă.

— Unde i-ai dus? Pe şeful tău şi pe ofiţerul de poliţie?

Jackson îi spuse că nu-şi amintea unde îi dusese în după-amiaza de vineri de care întreba Helen sau dacă cei doi pasageri coborâseră împreună. Cursa de seară fusese la un restaurant în Shoreditch; un local italienesc. Nu-şi amintea.

— Ai vreo idee ce-au discutat?

— Nu am fost invitat.

— Dar în taxi?

— Nu ascult niciodată.

Helen se îndoia foarte mult de asta, dar îşi dădu seama că nu va mai reuşi să scoată prea multe de la el. În timp ce îşi strecura agenda în geantă, observă pata decolorată de pe mocheta de la picioarele ei.

— Ce-i asta, Ray?

Din tonul ei era destul de clar că ştia deja răspunsul.

Jackson zâmbi.

— Nu cred că poliţaiul a murit la mine în maşină, în spate.

Helen nu spuse nimic; se gândea la felul cum arătau cearşafurile ei, la cele două ore petrecute la spital în puterea nopţii. Se aplecă şi râcâi pata cu unghia.

— Vreunui idiot i-a curs sânge din nas, spuse Jackson. Corect?

— Uneori sunt urâte hemoragiile astea…

El deschise uşa şi coborî, aşteptând-o pe Helen să facă acelaşi lucru.

— Maşina mea e parcată la capătul străzii, spuse ea.

Jackson deschise şi mai mult portiera.

— Atunci n-ar trebui să-ţi ia prea mult să ajungi acolo.

După orele prânzului, Ollie şi Gospel îşi făceau veacul pe strada ce dădea spre centrul comercial din apropiere de Lee Bridge. Acum de-abia începuse să se întunece, iar Ollie credea că făcuseră cam două sute de lire în ultimele opt ore. Două sute treizeci, de îndată ce Gospel va reveni cu cele trei doze pe care le aştepta ultimul client.

Wave ar trebui să fie tare bucuros de sumele astea.

Ollie privi peste stradă la albul scund care stătea în uşă. Era un pic mai în vârstă decât clientul obişnuit şi ceva mai puţin agitat. Se uita fix la Ollie, ca şi când ar fi întrebat. Ollie ridică o mână, cu degetele răsfirate.

În cinci minute…

Trecuseră zece minute, poate mai mult, de când Gospel plecase cu banii clientului, ca să-i aducă drogurile. Şi era una dintre cele mai rapide; nu pierdea vremea cu texte când dădea banii. Ollie începuse să se întrebe dacă nu sunt cumva probleme, când îi sună celularul.

Recunoscu pe ecran numărul lui Gospel.

— Unde dracu' eşti?

Vocea bărbatului care răspunse era joasă şi foarte calmă.

— Prietena ta e puţin ocupată, mă auzi? Acum tacă-ţi fleanca şi ascultă.

Ollie ascultă instrucţiunile; i se spuse unde să meargă, să ajungă acolo cât putea de repede şi să nu vorbească cu nimeni pe drum. Se pusese deja în mişcare, dar nu într-o anumită direcţie, ci într-un du-te vino pe aceiaşi câţiva metri de trotuar, cu mintea lucrându-i cu repeziciune, cu transpiraţia care începuse să-l gâdile pe tot corpul.

— E o mare greşeală, frate.

Aproape că scăpă telefonul, când auzi ţipătul lui Gospel.

— Vrei s-o facem din nou? spuse bărbatul.

Ollie se uită peste drum şi văzu că clientul lui dispăruse.

Când se retrase de pe bordură, bărbatul era lângă umărul lui. Se înghesuise în el atât de mult, încât Ollie simţea ce avea în buzunar.

— Cred că ar trebui să faci ce ţi s-a spus.

Helen merse cu maşina de la Acton spre Uxbridge Road, parcă pe o străduţă laterală şi luă un autobuz spre centrul oraşului. Nu voia să piardă o oră încercând să parcheze şi îi plăcea să privească lumea de pe platforma autobuzului, dar din momentul în care ajunse, începu să regrete că făcuse călătoria. Era o zi călduroasă şi străzile erau aglomerate. Avu nevoie de cincisprezece minute să meargă de la Marble Arch la John Lewis, iar când ajunse acolo, mirosul de la raionul de parfumuri îi dădu senzaţia că o să verse în orice moment.

Deîndată ce se simţi mai bine, trecu agale printre raioanele pentru nou-născuţi de la Lewis şi alte câteva mari magazine. Îşi aminti că pătuţul pe care îl cumpăraseră cu şase luni înainte era încă împachetat în micul dormitor şi aştepta să fie asamblat. Mai era şi de zugrăvit. Mai cumpără pachete cu hăinuţe, deşi avea deja mai multe decât i-ar fi trebuit, şi un set cu farfurie, cană şi tacâmuri de plastic, care nu îi vor fi de folos decât peste cel puţin şase luni.

Se târî din magazin în magazin, transpirând, până când începu să-i miroasă şi ei.

Cumpărăturile nu o făceau fericită pe Helen nici în perioadele ei cele mai bune; fusese întotdeauna genul de femeie care „intră, cumpără şi pleacă". Jenny râdea de ea şi spunea că nu era normal ca unei femei să nu-i placă măcar să se uite. Că, într-un fel, genele cumpărăturilor nu fuseseră distribuite în mod egal între ele.

Astăzi, s-a învârtit ore întregi, a pipăit haine şi s-a uitat la perechi de pantofi minusculi. Simţea nevoia să se gândească pentru un timp la copil. La ea şi la copil.

La ora cinci, când s-a întors la Tulse Hill, se simţea de parcă ar fi alergat la maraton. Pe robotul telefonului erau mesajele obişnuite: tatăl ei şi Jenny, din nou Roger Deering, mama lui Paul, care aflase că nu se

hotărâse încă o dată, dar că voia neapărat să vorbească despre muzica de la serviciul funerar. Alţi doi apelanţi nu se obosiseră să lase mesaje.

Helen stătea pe canapea şi se întreba pe cine să sune întâi. Când s-a trezit, trei ore mai târziu, în cameră era întuneric. A deschis ochii şi primul ei gând s-a îndreptat către Paul, care mergea pe bancheta din spate a taxiului lui Ray Jackson undeva unde nu trebuia să meargă. S-a gândit la sângele de pe mochetă şi de pe caldarâm.

Şi s-a simţit ruşinată de ea însăşi.

Trecuse o săptămână, chiar mai puţin de o săptămână, şi el începuse deja să dispară; în orice caz, acel Paul pe care credea că îl cunoscuse. Şi nu era vorba despre memoria care îi juca feste sau despre percepţia deformată de durere. Era vorba despre greşeala ei prostească. Devenise prea curioasă pentru propriu-i bine.

Pentru binele oricui.

Nu ar fi fost mai bine dacă s-ar fi oprit acum şi ar fi uitat tot ce descoperise, tot ce începuse să bănuiască? La urma urmei, ea nu ştia, sau nu era sigură de ceea ce ar fi putut face Paul. Oricum, mai conta ceva acum, când el era mort?

Nu era o întrebare grea. Era un alt aspect prin care Helen se deosebea de sora ei. Nu-şi putea îngropa niciodată capul în nisip.

Aprinse luminile şi trase perdelele; îşi făcu o ceaşcă cu ceai şi începu să scrie o listă.

- Asamblare pătuţ. Să-l rog pe tata. Zugrăvit?
- Muzică. Imnuri? Ceva modern. Poate REM.
- De vorbit cu Frank Linnell şi Kevin Shepherd?

Sări când auzi soneria. Îi luă o jumătate de minut să ajungă la interfon, timp în care oricine ar fi fost jos, la uşa de la intrare, deja plecase.

Ollie mersese repede pe Loampit Vale, cu omul care poza în client la şase metri în urma lui, tot drumul. Cotise acolo unde i se spusese şi găsise Mercedesul aşteptându-l lângă intrarea la Tesco.

Gospel stătea pe scaunul pasagerului cu genunchii la piept. Lângă ea se afla un negru masiv, înghesuit în spatele volanului. Ollie fu împins pe bancheta din spate de bărbatul mai în vârstă şi porniră, cu Gospel înjurând, în timp ce maşina ocoli strada şi apoi intră uşor în traficul de pe strada principală.

Merseră spre nord cam zece minute.

Ollie ajunsese să-i cunoască destul de bine pe însoţitorii săi când Mercedesul o luă pe străzi laterale, chiar lângă fluviu. Parcară în spatele unei clădiri elegante de apartamente de lux din Deptford Creek și mai discutară o vreme. Luminile din vârful clădirilor din Canary Wharf sclipeau dincolo de apă, iar vârful Turnului Gherkin străpungea smogul departe, în stânga. Pe fereastra maşinii, Ollie vedea debarcaderul dărăpănat de lemn, care se surpa în apă, și un șir plutitor de bărci rapide cu motor, de mult abandonate, care fuseseră ani buni casa unor locatari ilegali. Apa de un verde murdar era adâncă aici; mai adâncă decât oriunde pe fluviu. Singurul loc în care marile portavioane puteau întoarce – văzuse asta odată la televizor – şi probabil cel mai sigur, dacă voiai ca anumite lucruri să se scufunde şi să rămână ascunse.

Acum, bărbatul care stătea cu Ollie în spate avea o armă pe genunchi, dar era clar că cel din faţă, de lângă Gospel, dirija lucrurile.

— Nu e complicat, spuse el. Avem nevoie doar de confirmare, pe bune.

Gospel scuipă pe pieptul bărbatului, apoi îşi întoarse repede capul spre Ollie.

— Nu vorbi prostii.

Când se întoarse din nou, uriaşul o pocni tare peste faţă, apoi se uită la scuipatul de pe cămaşa lui.

Mai trecu o secundă sau două înainte ca fata să înceapă să geamă şi să scuipe sânge, înainte de a-şi face mâinile căuş încercând să adune sângele.

— Nu durează nici o clipă, îi spuse uriaşul lui Ollie. Dar e suficient să te hotărăşti dacă o să fii un prost sau nu.

Se căută în buzunar după o batistă, apoi îi ceru una şi colegului de pe bancheta din spate. Bărbatul mai în vârstă i-o dădu pe a lui. Uriaşul îi dădu o batistă lui Gospel şi o folosi pe cealaltă pentru a-şi şterge mai întîi cămaşa, apoi picăturile de sânge care curseseră pe scaun.

O privi pe Gospel şi oftă.

— Câţi ani ai?

— Are paisprezece ani, spuse Ollie. Vă rog…

— Taci dracu' din gură, strigă Gospel, luându-şi mâinile de pe faţă doar atât cât să poată vorbi.

— Ar trebui să fii la şcoală, spuse bărbatul. De fapt, amândoi.

Se aplecă de parcă ar fi vrut să o mângâie pe păr, dar, în loc de asta, o înşfăcă şi o izbi cu capul de geamul lateral.

Ollie ţipă speriat şi lovi bancheta cu pumnii. Simţi cum arma i se înfige în coaste, şi când se lăsă din nou pe spate, încă ţipând, îşi dădu seama că plângea.

— Iisuse…

În faţă, Gospel rămăsese cu ochii căscaţi de groază şi cu răsuflarea întretăiată.

Uriaşul se întoarse şi îl privi pe Ollie. Spuse:

— N-are nimic.

— Nu spune nimic, bolborosi Gospel.

Bărbatul îşi roti privirea, apoi îl fixă din nou pe Ollie.

— Dacă nu aţi fost amestecaţi în incidentul de care este vorba, n-aveţi de ce să fiţi îngrijoraţi. Vă promit. Vrem doar să ştim dacă suntem pe drumul cel bun.

Ollie se legăna înainte şi înapoi, lăcrimând de groază. Îi era greu să gândească limpede când se chinuia atât de tare să nu facă pe el, chiar acolo, în maşină.

— A fost banda voastră?

Simţea că arma o să-i găurească pielea în orice secundă. Îl împungea exact între coaste.

Uriaşul se întoarse în scaun, gemând de efort şi îşi petrecu braţul în jurul tetierei.

— Nu mă face să schimb locul cu prietenul meu din spate, spuse el. Nu este atât de blând ca mine cu fetele.

Bătrânul râse şi îi trimise o bezea lui Gospel.

După asta a mai curs puţin sânge, dar nu prea mult, iar atunci când toate informaţiile cerute au fost livrate, lui Ollie şi lui Gospel li s-a spus să iasă din maşină. Şi să ia batistele murdare cu ei.

Când Ollie dădu să iasă, bărbatul mai în vârstă îl trase înapoi şi îi spuse:

— Eşti alb, pentru că urli ca din gură de şarpe, dar ai păr de negru. Atunci ce eşti de fapt, cutră ordinară?

Bătrânul se mută în faţă. În timp ce se îndepărtau, îşi prinse centura şi aruncă o ultimă privire în oglinda retrovizoare, către cei doi adolescenţi. Îl văzu pe băiat cum cade la pământ; o urmări pe fată cum începe să-l atace cu pumnii şi picioarele.

— Cred că lumea a înnebunit, Clive.

— Mie-mi spui, Billy, răspunse Clive.

Capitolul 18

— De unde ai costumul ăla?

— De la un magazin de caritate, spuse Easy.

— Pute, omule.

Erau prinşi într-o coloană de maşini care mergeau încet pe Vauxhall Bridge şi se îndreptau spre o adresă din Paddington. Easy conducea Audi-ul, iar Theo stătea pe locul de alături. Mikey stătea în spate, frunzărind un exemplar din Loot.

— N-am avut timp să-l dau la curăţat, pricepi? Easy aruncă o privire de ansamblu. Arată OK, ăsta-i principalu'. Un costum elegant şi faţa aia simpatică, nevinovată.

Theo nu poseda un costum de haine, dar avea câteva sacouri decente.

Chestii de firmă, şi oricum mai drăguţe decât urâţenia asta care puţea şi nu cădea bine pe el. Dar nu voise să iasă pe uşa apartamentului la ţol festiv; să fie nevoit să-i explice lui Javine de ce se punea la patru ace. Easy spuse că nu contează, că o să aibă el grijă de tot. Luase costumul mai devreme în aceeaşi zi, iar Theo se schimbase în maşină.

— Nu găsesc anunţul ăla nenorocit, zise Mikey.

— Nu te opri, spuse Easy. E zona din spate, după rulote. Le-am încercuit pe alea pe care le putem aranja în noaptea asta.

Mikey dădu paginile şi citi: „Dark Desire. Prinţesă de abanos voluptuoasă." Voluptuos înseamnă gras, nu?

— Da, spuse Easy. Probabil că are ţâţe mai mari decât tine. Mikey împunse cu degetul pe deasupra ziarului, apoi îl agită în faţa oglinzii. Easy ridică din umeri şi acceleră spre semaforul pe galben. Uite care-i treaba, câtă vreme scârba are afaceri din plin, puţin îmi pasă cât de grasă e.

Opriră douăzeci şi cinci de minute mai târziu, la capătul unui drum între St. Mary's Hospital şi gară. Theo verifică numărul apartamentului, iar Easy mai recapitulă o dată totul.

— Zece minute ar trebui să fie de-ajuns, zise. Doar ca să fim siguri că e drăguţă şi relaxată.

— El e ăla cu emoţiile, nu? spuse Mikey. Se apleacă în faţă şi-l împunse pe Theo în umăr. Dacă ar ajunge prin minune în pat, bag seama că ar fi mămăligă, frate.

Theo coborî din maşină şi se duse la uşa apartamentului, fără să se uite înapoi. Drumul era bine luminat şi se întrebă câţi oameni ar putea să-i vadă faţa, dacă s-ar uita pe fereastră în momentul ăla.

Femeia care-i răspunse la sonerie nu era aşa de grasă cum zisese Mikey, dar nici silfidă. Avea în jur de patruzeci de ani şi pielea mai închisă la culoare decât Theo. Nigeriancă, presupuse el. Era machiată strident şi se gândi că părul era probabil o perucă, dar zâmbetul părea destul de adevărat.

Înţelegea de ce un bărbat, unul care nu venea s-o jefuiască, ar putea s-o găsească sexy.

— Sunt Carlton, zise. Am sunat mai devreme să fixez o întâlnire. Easy fusese cel care telefonase. Tot el alesese şi numele, şi se distrase povestindu-i totul lui Theo.

Apartamentul de la parter era mic: un living, cu o bucătărioară alături, şi o uşă spre ceea ce Theo bănuia că este un dormitor şi o baie. Era curat şi modern. Deasupra unei canapele din piele, închisă la culoare, se afla un şir de măşti africane. În boluri din lemn erau pietre de râu, iar livingul era despărţit de restul apartamentului printr-o perdea de mărgele.

— Vrei ceva de băut, iubire? E vin şi bere sau coca-cola.

— Îmi dai o bere?

— Ce vrei tu.

Îi întinse o sticlă caldă lui Theo şi dădu perdeaua de mărgele la o parte:

— Vrei să vii?

Theo se aşeză şi ridică sticla:

— O să termin asta.

— E pe banii tăi, spuse. Şi fiindcă veni vorba…

Easy se înţelesese pentru o sută de lire la telefon. Asta urma să acopere o oră şi toate chestiile de bază. Theo îi dădu banii şi o urmări cum îi pune într-un mic cufăr de lemn lipit de perete.

Ea îi întinse un card laminat, spunând:

— În caz că vrei ceva în plus.

Theo se uită la card de parcă ar fi studiat un meniu, în timp ce ea juca rolul chelneriţei nerăbdătoare să ajute, întrebându-l dacă era ceva ce ar fi vrut să i se explice. Erau vreo două lucruri care nu-i erau prea clare, dar îi convenea să nu se afle.

— Câţi ani ai? îl întrebă.

Theo nu văzu nici un motiv pentru care să mintă.

— Am un băiat de vârsta ta, spuse ea. Şi o fată cu doi ani mai mică. Ea e încă la şcoală, iar el se duce la universitate la anu'.

— OK.

— Ne descurcăm foarte bine, zise ea. Ne merge grozav. Zâmbi şi-şi cuprinse sânii în palme scuturându-i, iar prin halatul transparent, se vedea sutienul negru. Datorită lor, adăugă.

Theo nu era în apartament de mai mult de cinci minute.

— Trebuie să mă duc să iau nişte ţigări, spuse.

— Am eu câteva. Scoase un pachet din poşetă.

— Nu, vreau Silk Cut. Dau o fugă până peste drum.

Ea ridică din umeri:

— Cum vrei. Da' timpul nu stă…

Theo ieşi pe holul îngust şi deschise uşa de la intrare. Când se înapoie în sufragerie, cincisprezece secunde mai târziu, Mikey şi Easy îl urmau.

Amândoi purtau cagule şi pistoale aţintite spre ea.

— Nu ţipa, spuse Theo.

— Nu ţipa, fir-ar al dracu'. Easy trecu în viteză pe lângă el, se îndreptă rapid spre femeie şi-i puse pistolul la tâmplă. Ţinut în laterală.

Femeia se împletici spre perete şi se prăbuşi pe podea, cu ochii larg deschişi.

— Unde sunt banii?

Theo îi arătă lui Easy, apoi se dădu înapoi în timp ce acesta lua banii din cufăr. Aici e cam o mie, zise Easy. Pun pariu că mai sunt o grămadă, sub pat, pe undeva.

— Nu mai sunt, spuse femeia.

— Fă-o să tacă. Easy îi făcu un semn din cap lui Mikey, şi dădu la o parte perdeaua din mărgele. Mikey scotoci în sacoşa de plastic pe care o căra şi scoase o rolă groasă de bandă adezivă neagră, apoi o ridică în picioare pe femeie.

Theo văzu privirea de pe chipul lui Mikey.

— Leag-o doar, spuse.

Se duse după Easy în dormitor, şi-l urmări cum goleşte sertare şi întoarce salteaua. Pe pervazul ferestrei ardeau lumânări, iar lângă pat era un mic bol de metal plin cu prezervative.

— De ce facem asta?

— Vezi banii ăia, frate?

— De ce amărâte de genu' ei?

Easy zâmbi, fericit din cale-afară că-şi poate arăta geniul:

— Fiindcă astea de genu' ei nu se prea duc la poliţie. Floare la ureche.

— Nu e nevoie de toţi trei, frate.

— Nu strică niciodată să fii prudent, T. Easy deschise un sertar cu chiloţi şi-l goli cu dezinvoltură. Unele dintre târfele astea au menajere şi tot tacâmu'. Filipineze şi thailandeze. Unele dintre ele ştiu kung fu şi chestii din astea.

— Tu ai un pistol, spuse Theo.

Easy făcu o mutră de parcă nu înţelegea şi continuă să facă praf încăperea.

Când se înapoiară în living, Mikey stătea lângă femeie pe canapea. Ea avea mâinile şi picioarele legate împreună, iar în jurul capului şi al umerilor banda adezivă fusese înfăşurată strâns. Sub nas i se vedea o fâşie de piele lăsată neacoperită, ca să poată respira. Şi ochii îi fuseseră lăsaţi neacoperiţi.

Theo se întrebă dacă Mikey făcuse asta pentru că voia să vadă reacţia femeii.

Mikey îi făcu semn cu mâna lui Theo şi-i întinse telefonul mobil.

— Fă o poză, spuse. Să se vadă toţi.

Chicotind, Easy se trânti pe canapea lângă femeie şi se aplecă spre ea.

— Dă-i drumul, frate, zise Mikey. Fă două.

Theo ridică telefonul şi încadră poza.

— Hai, zâmbeşte, spuse Mikey. Femeia gemu în spatele benzii adezive. Easy spuse că i se părea amuzant. Mikey puse un braţ în jurul femeii, rânji la aparat şi-şi puse mâinile grase pe sânii ei.

— Păi, atunci zâmbeşte cu ochii, zise.

Theo făcu o poză şi-i aruncă telefonul lui Mikey.

Următoarea pe care o încercuise Easy era la zece minute distanţă, în Bayswater. O matroană dominatoare ce-şi zicea Vixen şi care fusese fericită să ia bani de la un puşti emoţionat, care avea nevoie de puţină disciplină.

La cincisprezece minute după ce deschisese uşa de la intrare, era legată de un scaun în dormitor, chinuindu-se să respire prin masca de bandă neagră.

Theo îl urmărise pe Mikey cum lucrează. De data asta, păruse mai nervos, şi la fel fusese şi Easy. Fuseseră mai duri; furioşi că nu mai erau şi alţi bani în casă.

— Scârba nu mai domină pe nimeni acum, zise Mikey după ce termină.

— Mă gândeam că există mulţi ciudaţi cărora le plac chestiile astea anapoda, spuse Easy. Le place să fie biciuiţi şi să se îmbrace ca bebeluşii.

— Poate că se vinde prea ieftin. Mikey se aplecă şi o pălmui uşor pe femeie peste faţă. Sunetul se auzi difuz şi slab la atingerea benzii adezive.

— Ar trebui să plecăm, spuse Theo.

Mikey o luă agale spre bucătărie, ca şi când ar fi avut tot timpul din lume.

— Stai calm, T., zise Easy.

— Sunt OK. Numai că nu văd rostul să ne mai învîrtim pe aici, asta-i tot. Dacă are altă întâlnire?

— Am plătit pentru o oră, spuse Easy.

— Nu mai e nimic aici.

Easy se învârti prin dormitor de parcă ar fi fost multe chestii care-i plăceau, ridicând jucării erotice de pe jos şi strâmbându-se:

— Uitaţi-vă la toate chestiile astea. Nici măcar nu ştiu la ce-s bune unele din căcaturile astea, frate. Luă o mască neagră din latex şi şi-o trase pe cap.

— Hai, E., las-o.

— Miroase groaznic, frate. Easy se duse înapoi spre scaun şi se aplecă spre faţa femeii. Spuse:

— Dă-i drumul.

Mikey se întoarse de la bucătărie aducând un cuţit mic. Se aşeză în genunchi lângă scaun şi ridică mâna.

— Ăsta pentru ce e? întrebă Theo.

— O ajut să respire, spuse Mikey. N-auzi cum pufăie şi gâfâie nenorocita asta amărâtă? Puse vârful cuţitului pe banda adezivă, spunând:

— Ai face bine să deschizi frumos gura mare, dacă nu vrei să te tai.

Femeia urlă cu banda pe faţă, dar tot ce se auzi fu un geamăt ca un scârţâit electric.

Theo făcu un pas înainte, dar Easy ridică o mână, şi Theo se uită cum Mikey face o gaură în bandă. Văzu cum înfloreşte o mărgică roşie, şi apoi cum sângele se scurge de pe banda adezivă pe gâtul femeii.

— La dracu', zise Theo. Ai tăiat-o.

— E-o nimica toată. Mikey se ridică în picioare. N-are nimic. Vezi? Îşi şterse gura cu mâna şi începu să se descheie la blugi. E perfect.

Femeia continua să urle, clătinându-se pe scaun.

— Ce dracu' faci? strigă Theo.

Mikey nu-l băgă în seamă şi rânji la Easy.

— Ar trebui s-o faci cu masca aia pe faţă, spuse.

— Mă duc la maşină, zise Theo şi se întoarse spre uşă. Easy strigă ceva la el, dar Theo nu auzi peste zgomotul din capul lui, peste gemetele femeii, şi ieşi repede din apartament, alergând în josul străzii.

Zece minute mai târziu, ieşiră şi Mikey şi Easy. Theo îi urmări în oglindă în timp ce mergeau agale pe trotuar, de parcă şi-ar fi făcut plimbarea de seară. Amândoi rânjeau când s-au strecurat în maşină.

Theo îi privi.

— N-am făcut nimic, spuse Easy. Porni maşina. Ce credeai?

Theo credea o mulţime de lucruri, dar le ţinu pentru el, şi-şi continuară drumul. Easy şi Mikey vorbeau suficient pentru toţi trei; trăncăneau despre bani şi despre cum mersese totul strună, şi despre cum o să se bucure ei la sfârşit de papiroasele alea groase cu marijuana.

După vreo cincisprezece minute, după ce traversară fluviul, Theo spuse:

— Până la urmă, de ce trebuie să purtaţi cagule?

Din spate, Mikey se aplecă spre Theo:

— Ce întrebare tâmpită!

— Ce vrei să zici, frate? întrebă Easy.

— Păi, mi se pare că, dacă totul merge ca pe roate, singurul chip pe care-l vede cineva, pe care-l poate descrie cineva, este al meu.

Chipul meu nevinovat…

— *N-avem încotro. N-are nici un rost să se știe cum arătăm toţi.*

— Eu ştiu cum arătaţi, zise Theo.

Audi-ul încetini şi se opri la semafor. Theo schiţă un zâmbet şi-şi îndulci tonul; încercă să dea clar de înţeles că glumeşte:

— Aşa că ai face bine să nu uiţi chestia asta când o să împărţim banii mai încolo. Se întoarse spre Mikey: pricepi, amice? Apoi se uită la Easy. Nici unul dintre ei nu părea să găsească asta foarte amuzant.

Capitolul 19

La câteva străzi distanţă era o băcănie care ţinea deschis până târziu, iar lui Helen îi făcea întotdeauna plăcere conversaţia cu proprietarul turc cu păr grizonant şi cu soţia lui. În seara aceea fusese mai dificil, pentru că se folosise de ocazie să le spună despre Paul. Fuseseră drăguţi, întrebaseră dacă pot să ajute cu ceva, iar Helen văzu că omul ezitase să-i ia banii când scosese portofelul să plătească.

Se întoarse încet spre Tulse Hill, cu pâine, lapte şi câteva pachete de chipsuri cu caşcaval şi ceapă puse într-o sacoşă de plastic. Era o noapte caldă, dar vântul se înteţea. Traficul spre şi dinspre centura de sud vuia în întuneric pe lângă ea, în timp ce mergea.

Trecuse pe lângă şirul de case ciudate din anii ’30, ale căror faţade false în stil Tudor şi tencuială cu pietricele i se păruseră mereu bizare. Trecu pe lângă blocuri foarte asemănătoare cu al ei: Baldwin House, Saunders House, Hart House; patru sau cinci etaje în toate nuanţele posibile de maro, care fuseseră probabil atrăgătoare la vremea lor. Pe lângă intrarea Silwell Hall, o clădire din secolul al XIX-lea în care se găsea acum Liceul de Fete St. Martin’s in the Field. Coloanele ornate şi cupola fuseseră acolo cu mult înaintea şcolii, dar supravieţuiseră celor două licee construite în anii ’50, inclusiv celui pe care îl absolvise Ken Livingstone.

Helen părăsi drumul în pantă şi îşi căută cheile în geantă. Se gândea la şcoli: la lipsa unora decente în zonele în care îşi putea permite să cumpere; la posibila mutare din Londra înainte ca acest lucru să devină o problemă. În timp ce se apropia de intrarea principală în blocul ei, văzu un om ieşind dintr-o maşină de pe cealaltă parte a străzii şi care se îndrepta spre ea. Era înalt, cu părul blond până la umeri. Bine îmbrăcat, dar chiar şi aşa…

Îl văzu că o priveşte şi strânse cheia un pic mai tare în pumn. Era cel mai apropiat lucru de o armă pe care îl avea la îndemână. Omul continua să se apropie şi, ce aiurea, se simţi recunoscătoare luminii de siguranţă automate, care se aprinse când ea se apropie de uşă.

Făcu ultimii câţiva paşi cât de repede putu. Îl auzi pe bărbat în urma ei cu mărunţişul zornăindu-i în buzunar. Întinse mâna să deschidă

încuietoarea şi el se apropie de ea, ca şi când ar fi fost un alt locatar, care aştepta ca ea să deschidă uşa pentru amândoi.

— Tu eşti iubita.

— Poftim?

— Când Ray te-a descris, am priceput imediat. Cine erai şi faptul că i te-ai adresat din proprie iniţiativă. Zâmbi. Că nu erai acolo în vreo… calitate oficială.

Helen îl privi. Îşi dădu seama cine era el.

Kevin Shepherd îşi băgă mâinile în buzunarele pantalonilor şi se dădu un pas înapoi. Ca şi când ar fi vrut să o privească mai bine.

— Doreşti ceva? întrebă ea.

— Vezi tu, pe Ray nu prea îl ajută mintea, spuse el. Îi cad ochii pe o legitimaţie şi face tot felul de presupuneri. În fine, cei mai mulţi dintre noi o facem, nu-i aşa? Dar eu ştiu tot ce i s-a întâmplat lui Paul şi este destul de evident că oricine investighează cazul nu-i caută pe cei ca mine.

Helen aşteptă. El mai avea să-i spună o mulţime de lucruri.

— Caută probabil pe cineva puţin mai tânăr ca mine. Puţin mai negru. Şi chiar dacă iubitul tău nu ar fi avut pur şi simplu ghinion, să fie la locul nepotrivit la timpul nepotrivit… chiar dacă ar fi fost împuşcat în cap, nu cred că poliţia ar fi trimis pe cineva ca tine după făptaş, oricine-ar fi fost el. Fără supărare.

Helen ridică din umeri, ca şi când nu ar fi fost nici o problemă.

— Cu siguranţă, nu de capul lor, în orice caz.

— Şi?

— Aşa că, probabil că încerci numai să descoperi de ce îmi dădea Paul târcoale. Crezi că noi doi nu am avea în mod normal prea multe în comun.

— Şi o să-mi spui?

— Îţi spun că cel mai bine ar fi să te laşi păgubaşă. În vocea lui era o doză bună de îngrijorare. Aşa se formulau o mulţime de ameninţări.

— Cel mai bine pentru cine?

El arătă cu capul spre ea.

— Iisuse, uită-te în ce stare eşti, dragă. Ar trebui să te gândeşti la viitor, la felul în care o să te descurci. Încearcă, de pildă, să găseşti o rochie frumoasă şi neagră de gravidă. Clătină din cap, exprimându-şi îngrijorarea la un alt nivel. De ce să umbli de colo-colo scormonind

rahatul? Punând întrebări ale căror răspunsuri s-ar putea să-ţi displacă?

Era aceeaşi întrebare pe care şi-o pusese şi Helen. Acum stătea în faţa omului care cunoştea răspunsul. Care părea că are chef să i-l dea.

— Ei bine, mulţumesc pentru avertisment.

— Nu este un avertisment.

— Mă rog. Îl privi. Voia să intre, dar nu înainte ca el să se întoarcă şi să plece. Brusc, lumina se stinse. Stătură practic nemişcaţi două minute pe întuneric. E timpul să plec, spuse ea.

Shepherd oftă, la un metru distanţă de ea, cu lumina stinsă, ca şi când ar fi fost încolţit. Ca şi când nu i s-ar fi dat o altă şansă, decât aceea de a dezvălui ceea ce ar fi vrut să ţină mai degrabă pentru el.

— Uite, dacă îţi e de vreun folos, gândeşte-te numai că avea nevoie de ceva mai mulţi bani, cu copilul care era pe drum. Că o făcea pentru tine.

— Nu te cred.

— Hai, doar nu era primul copoi cu care am făcut afaceri. Vrei să zici că nu ai cunoscut pe nimeni care a găsit trei kilograme de cocaină şi a predat doar două? Nimeni care nu s-a înfruptat vreodată?

Helen simţi cum o gâdila sudoarea care începea să curgă. Cheia era fierbinte şi umedă în palma ei.

— I-ai dat vreodată bani lui Paul?

— N-am avut niciodată ocazia, din nefericire, dar discutasem condiţiile. N-ai fi dus lipsă de hăinuţe pentru copil.

— Cară-te! spuse ea.

— Ce limbaj…

Ea repetă cuvintele şi, după câteva secunde, Shepherd făcu ce i se spusese. Mişcarea lui reaprinse lumina de siguranţă, iar Helen îl urmări cum traversează strada în fugă spre maşină. Mărunţişul zornăi când îşi căută cheile. După ce porni motorul, dădu muzica tare şi ea îl văzu cum se uită spre ea, exact înainte ca lumina din interior să se stingă şi maşina să pornească.

Mai repede decât ar fi fost necesar.

După aceea, i-au trebuit mai multe secunde decât în mod obişnuit ca să intre. Stătu la uşă ca un beţiv, lovind şi bâjbâind cu cheia în broască, în timp ce încerca să-şi liniştească mâinile, care îi tremurau.

Mikey începuse să se gândească la o vizită la Linzi în timp ce era ocupat cu Easy şi Theo, iar acum, întorcându-se de la ea spre casă, se întreba de ce îl excitau atât de tare chestiile alea.

Linzi nu era tocmai o curvă. Lua bani numai de la câţiva băieţi, preferaţii ei, şi cu siguranţă nu era ca vreuna dintre nemernicele alea jegoase la care se duceau înainte. Era drăguţă şi ştia ce îi place. Îi spunea că arată bine fără haine pe el, că îi plăcea ceva pe care să poată pune mâna, iar după, când efectul ierbii trecuse, îi spunea întotdeauna poveşti grozave despre ceilalţi. Nimicuri vesele despre cât de mică era scula lui SnapZ, sau despre felul în care As If a plâns odată după ce ea i-a făcut o labă.

Nepreţuită…

Nu se mai gândi pentru ce se dusese acolo. Hotărî că nu are rost, că la sfârşitul zilei nu găsise un mod mai bun de a-şi cheltui banii făcuţi în acea noapte. Îi împărţiseră la Easy acasă, apoi aterizaseră la Dirty South pentru câteva pahare: șase pahare de Hypnotics albastru excelente pentru toată lumea. Stătu la barul principal o oră, arătând câtorva din gaşcă fotografiile de pe telefonul său şi flutură câteva bancnote mari.

Până când simţi că ar merge la Linzi mai mult ca oricând.

Pentru moment, îi era foame…

Era la doar cinci minute de locuinţa lui, dar nu voia să riște să-şi trezească mama cotrobăind prin bucătărie şi să strige la el. Se decise să o taie pe strada principală şi să ia ceva de la localurile cu chebap, care rămâneau deschise până târziu.

Dădu colţul şi îl văzu pe bătrân venind spre el; îl văzu ridicându-şi privirea şi apoi uitându-se spre trotuar. Ştia că îi înspăimântă pe oamenii ca el. Își trase gluga şi se repezi cu umerii înainte ca să se dea şi mai mare; ca să bage spaima în bătrân.

O ultimă distracţie înainte de culcare.

Trecu pe lângă el și aproape îl lovi cu umărul, lăsându-l pe bietul prost să creadă că i se va întâmpla ceva. Cu gluga pe ochi, nu văzu deloc reacţia bătrânului. Nu îl văzu oprindu-se la câţiva paşi şi băgând mâna în buzunarul hainei.

Mikey îşi dădu seama ce se întâmplă numai când îşi auzi numele strigat şi se întoarse. O secundă sau două înainte ca arma să se ridice şi bătrânul să-l împuște în faţă.

În timp ce Mikey se prăbușea, bătrânul se întoarse și se îndepărtă repede. Cu mâinile în buzunare. Încă bombănind despre cum a luat-o razna lumea din ziua de azi.

Javine mirosea minunat: a unt de cacao pe gât și a ceva dulce și a citrice în păr. O strânse lângă el, cu mâinile rătăcindu-i pe spate și pe fese în timp ce ea îi vârî limba în gură, dar el era încă moale între degetele ei.

Ea își îndepărtă gura de a lui și șopti:

— Nu mă dorești?

— Sunt obosit.

— Nu pari obosit.

El se desprinse de ea și se răsuci.

— Și cum par?

Jos, în stradă, era turat un motor și se auzeau voci zgomotoase.

— Ca și când ți-ai dori o ceartă. Ridică perna din spatele ei. Ca și când ai fi mai bucuros dacă ne-am certa.

— Vorbești prostii.

— A trecut aproape o săptămână.

El dădu drumul unui oftat prelung.

— Muncesc mai mult, e bine?

— Știu…

— Nu te bucuri pentru banii în plus?

— Ba da, mă bucur.

— Atunci, abține-te.

Javine nu mai spuse nimic și, în curând, tăcerea dintre ei amenința să înăbușe zgomotul străzii. Theo fu ușurat când ea întoarse capul la scâncetul din camera de alături și dădu pilota la o parte.

Plecase înaintea celorlalți de la Dirty South, bucuros să-i lase cu laudele și cu amintirile lor. Credea că intrase destul de încet, dar Javine se întorsese și îl strigase în întuneric în timp ce el se dezbrăca.

L-a întrebat cum fusese seara.

Venise de la Easy cu patru sute de lire, știind că toți trei făcuseră cel puțin o mie și jumătate. Poate că avusese dreptate. Poate că Easy își trăgea o parte pentru rolul pe care îl avusese în avansarea lui; pentru că îi oferise ocazia. Poate că Easy nu credea că își câștigase partea

corespunzătoare. Nu ştia care fusese partea lui Mikey, nu voise să discute cu el despre asta acolo.

Dar mâine va afla. Îl va întreba pe Easy cum stăteau lucrurile.

Stătea întins și încerca să se concentreze asupra banilor; cum să-i faci şi lucrurile pe care le poţi cumpăra cu ei. Era mai uşor să faci asta decât să te gândești cum îi făcuse el și ce făcuse ca să fie în situaţia asta.

De altfel, treburi precum cea din seara asta sunt motivul pentru care ai tras în mașina ticăloasei ăleia de la bun început, nu?

Gândindu-se la lucrurile de acum o săptămână, se simţea ca și când ar fi avut rău de înălţime şi de sărituri pentru că ăsta era modul cel mai uşor de a înceta să-i fie teamă.

Ridic-o, frate, ridică mai mult chestia aia. Arată-i ce ai.

Ce-o să primească.

Fă-o…

Încă mai credea că se puteau nenoroci în orice moment. Easy putea să vorbească naibii oricât de mult voia despre cât de unită era banda. Theo încă îngheţa la orice sunet de sirenă; percepea fiecare trântit de uşă ca pe un ciocan care cobora asupra lui.

Javine se întoarse şi se băgă în pat. Se strecură lângă el şi spuse:

— Nu-i nimic.

— În regulă…

Îşi puse mâna pe burta lui şi capul pe pieptul lui şi începu să-l sărute peste tot, din ce în ce mai jos. Theo închise ochii şi făcu un efort să i se întărească. Să uite imaginea cuţitului şi a unei găuri zdrenţuite; a petei de sânge peste banda adezivă neagră.

Pusese nişte resturi de pui pe o farfurie de carton; văzuse, cu o oră mai devreme, cum vulpoiul venise peste pajişte. Prudent, se oprise cam la un metru de mâncare. Se dusese apoi de cealaltă parte a farfuriei şi mai aşteptase câteva minute, înainte de a se înfige în mâncarea primită gratis.

Nu strică să fii precaut, gândise Frank.

Acum grădina era din nou în beznă, în afara luminilor difuze din straturile cu flori, iar Frank stătea cu o revistă de cuvinte încrucişate în poală şi un pahar cu vin alături. Prefera careurile complicate, îi plăcea să se cronometreze, dar ăsta îi pusese capac definitiv. Nu putea să-şi pună creierul în funcţiune.

Clive sunase puţin mai devreme. Îl pusese la curent cu renovarea pubului şi-i spusese despre un idiot de administrator de teren care îi punea beţe în roate cu nişte proiecte de construcţii în vest. Şi despre treaba din Lewisham.

Clive era bun în ceea ce făcea şi folosea întotdeauna oameni la fel de competenţi. Ţinea totul sub control.

Îşi ridică ochii din ziar când intră Laura. Purta jeanşi şi un tricou, iar părul ei părea ud, ca şi când ar fi ieşit de curând de sub duş.

— Ai pierdut vulpea, spuse el.

— M-am uitat de la etaj.

Se duse la fereastră şi se uită afară. Îl privi, ca şi când ar fi aşteptat să-i spună altceva, dar, după câteva secunde, el se întoarse la careu.

Îşi ridică din nou privirea când o auzi plângând.

— Ce se întâmplă?

— Ce-ai făcut?

El îşi scoase ochelarii.

— Ştii şi tu, aşa că de ce mă mai întrebi? Nu vrei să auzi detalii, nu?

Ea ştia întotdeauna. Nu-i putea ascunde nimic, niciodată nu putuse. Ştiuse că această discuţie va avea loc din momentul în care îi arătase articolul din ziar, cu câteva zile în urmă.

Ea îşi ridică braţul şi îşi lipi mâneca tricoului de faţă.

— Cu asta s-a terminat?

El lăsă ziarul să-i cadă la picioare.

— Nici pe departe.

— Nu va schimba cele întâmplate, nu?

— Ştiu.

— Nu-l ajută cu nimic pe Paul.

— Poate că mă ajută pe mine, spuse Frank. Ştii că nu-mi place să dezamăgesc oamenii. Asta o făcu să izbucnească din nou. Tu eşti singura care ştie cum sunt.

Ea încuviinţă din cap şi veni spre el.

În spatele ei, senzorul de mişcare aprinse luminile din grădină, dar Frank nu-şi luă ochii de la ea. Ea veni, se aplecă şi îl sărută pe obraz, iar asta era mai important ca orice.

Băieţii care îşi făceau veacul pe lângă garaje ajunseră primii la Mikey. Auziseră împuşcătura şi cunoşteau diferenţa dintre un foc de

armă şi un joc de artificii sau rateul unui motor. Bineînţeles că majoritatea oamenilor din clădire o cunoşteau, iar câteva maşini de poliţie erau deja pe drum, numai că băieţii nu ştiau.

Erau cinci care stăteau în jurul cadavrului, uitându-se la el. Îl studiau din toate unghiurile, la fel de curioşi cum ar fi fost orice puşti de zece, unsprezece ani.

Pentru doi dintre ei, era primul cadavru pe care-l vedeau de aproape.

Cineva spuse ceva de lanţuri, că lui Mikey probabil că nu-i vor lipsi, iar un altul începu să se întrebe unde ar putea avea portofelul. Dar băiatul de care ascultau toţi, cel desemnat de Wave să rânduiască mai bine lucrurile, le spuse să-şi ţină gurile proaste şi să arate respectul cuvenit.

Le spuse că nu aşa se făceau lucrurile.

Apoi auziră sirenele, iar cineva din clădirea din spate strigă la ei. Înainte ca ultimul băiat să o şteargă, întinse vârful adidasului şi atinse balta de sânge care se mărea în spatele capului lui Mikey şi curgea spre rigolă.

— E lipicios, spuse el.

PARTEA A TREIA

LUPI ŞI LEOPARZI

Capitolul 20

— Ştiu că nu ar trebui să ne placă locuri ca ăsta, spuse Deering. Ştiu că e la modă să le vorbeşti de rău pentru că de fapt cuceresc întreaga lume sau aşa ceva. Dar îmi place cafeaua. Râs straniu, sugrumat. Chiar îmi place cafeaua…

Era ciudat, nici vorbă, dar Helen hotărâse că nu era chiar ciudatul pe care îl credea după mesajele telefonice. Poate că toată chestia cu

„Doamne ajută“ era doar un tic verbal. Chiar dacă nu ar fi fost așa, nu părea că el ar încerca să o convingă să-l primească prea curând pe Iisus în viața ei.

Helen comandase ceai.

— Și mie îmi place cafeaua, spuse ea. Dar copilul nu e așa de dornic. Începe să dea din picioare ca un nebun.

Deering sunase de dimineață, după ce Helen își petrecuse cea mai mare parte a timpului vineri și sâmbătă certându-se cu oamenii: cu mama lui Paul, care nici nu admisese măcar să vorbească despre „rock“ la înmormântarea lui; cu Jenny, care îi spusese că nu le trebuia nici o haină veche de-a lui Paul, dar îi mulțumise pentru ofertă; cu tatăl ei, care se simțise ofensat de sugestiile ei, atunci când încerca să monteze pătuțul. Deering o întrebase dacă avea chef de o cafea, iar ideea de a vorbi despre toate cu un străin, de a se descărca, îi surâsese.

Erau multe de spus în sensul acesta.

El o luase cu mașina imediat după zece, apoi merseseră la cafeneaua Starbucks de lângă stația de metrou Brixton. Nu era aglomerație, dar Helen alesese o masă la fereastră, gândindu-se că se putea uita la oameni în cazul în care conversația ar fi lâncezit. Invitația la cafea se transformase în brunch, cu sendvișuri calde și negrese de ciocolată pe care Deering insistase să le plătească, iar când Helen văzu că era aproape amiază, își dădu seama că stătuseră de vorbă aproape două ore.

Că ea vorbise.

— Cred că reacțiile față de alți oameni devin mai radicale, spuse Deering. După ce pierzi pe cineva.

Răsuci un nasture de la jacheta din denim pe care o purta peste o bluză închisă la culoare.

Helen fusese surprinsă de faptul că arăta mult mai tânăr decât la serviciu, chiar dacă nu făcuse nici o încercare de a-și ascunde chelia prematură. I se părea că și accentul îi era mai puternic și se întreba dacă nu cumva și-l reprima în mod inconștient, când avea de-a face cu alți specialiști și ofițeri de poliție.

— Ești mai înclinat să te simți în al nouălea cer la cea mai neînsemnată veste bună. Sau să te întristezi dacă cineva te supără.

Helen îi răspunse că știa ce vrea să spună, că exact așa se simțise, dar nu prea fusese vorba de fericire. Cu siguranță, nu în ultimele câteva

zile.

Reuşise să se stăpânească în timpul întâlnirii cu mama lui Paul, spunându-şi că această femeie, pe care nu o văzuse de fapt niciodată până atunci, era la fel de distrusă ca şi ea. Helen încă nu ştia dacă mama lui Paul aflase de aventura ei, şi probabil că nici n-avea să întrebe. Cearta cu tatăl ei nu fusese diferită de sutele de certuri pe care le avuseseră de-a lungul anilor. Bătrânului nu-i plăcea să i se spună ce să facă. Ambele fiice îl moşteniseră.

Dar lucrurile se petrecuseră mult mai rău la Jenny acasă.

Petreceau o după-amiază plăcută de sâmbătă; Tim se uita la fotbal, iar copiii se jucau. Fapt e că se purtau un pic cam prea bine, iar Helen credea că fuseseră instruiţi să nu spună sau să facă ceva ce ar fi putut-o supăra pe mătuşa Helen. Bineînţeles că nu se amintea nimic de unchiul Paul.

Mai târziu, în bucătărie, Jenny îi spusese că vorbise cu Tim şi că el avea deja prea multe haine; că drumul lor la magazinul de caritate fusese amânat prea mult. Helen îşi pierduse cumpătul, iar Jenny se dusese calmă în living şi le spusese copiilor să meargă sus să se joace. Nu se sfârşise bine, şi Helen nu mai vorbise de atunci cu sora ei.

Acum oftă, dar încă simţea imboldul de-a arunca cu ceva în Jenny, de a-i sparge câteva dintre vasele frumoase şi scumpe pe blatul de lucru din bucătărie.

— Sunt terminată, dacă eu trebuie să fiu cea care încearcă să aplaneze lucrurile.

— Asta vreau să spun, replică Deering. Totul e… exagerat.

— Sunt supărată pe Paul mai mult decât pe oricine.

— Ştiu.

— De-a dreptul furioasă.

— Emoţiile năpădesc totul.

Helen dădu aprobator din cap. Se gândi: „Încă nu pot să plâng“, apoi o spuse cu voce tare.

— Şi asta e normal. Vreau să spun că, într-un moment ca ăsta, nu există comportament „normal“. Nu există… un şablon pentru suferinţă, ştii? Îşi răsuci din nou nasturele. Şi eu o cam luasem razna.

— Oh. Despre cine e vorba?

— Soţia mea. Deering zâmbi. Tumoare pe creier, acum optsprezece luni.

Helen îl studie. Brusc atenţia pe care i-o acorda, bunăvoinţa lui, păreau perfect logice. Deschise gura, încercând să-și găsească cuvintele potrivite, dar Deering o scuti de efort.

— O durea capul mai mereu, se simţea doborâtă de crizele alea de două sau trei ori pe săptămână. Își puse o mână pe cap, chiar deasupra urechii drepte. Le spuneam doar migrene, iar Sally nu era genul de om care să fugă la doctor pentru toate nimicurile. Când am convins-o să meargă, mai avea doar câteva luni.

— Îmi pare rău.

— Trebuia să fiu mai convingător.

— Nu fi caraghios. Îl văzu cum ridică din umeri, se apleacă şi îndepărtează ceştile goale din mijlocul mesei. Puse câte o linguriţă murdară în fiecare și le alinie, astfel încât toartele să fie perfect paralele. Şi cum te-ai simţit? După aceea?

El oftă, ca şi când n-ar fi ştiut de unde să înceapă.

— Aveam nevoie pur şi simplu să vorbesc cu oameni care o cunoscuseră. Cu toată lumea care o cunoscuse. Voiam să aflu lucruri pe care nu le ştiam. Poveşti, lucruri pe care şi le aminteau. Cred că voiam să memorez toate lucrurilea alea. Amintiri care, chiar dacă nu erau ale mele… nu s-ar fi șters. Zâmbi. Prostii, ştiu. Ca şi când s-ar fi putut şterge vreodată.

Helen îi spuse că şi în situaţia ei era cam la fel. El aştepta, dar ea nu dezvoltă ideea.

— Îţi face întotdeauna bine să afli că nu eşti singurul ciudat, spuse el.

Ea nu îi zise că făcea cercetări, străduindu-se să-l cunoască pe bărbatul pe care crezuse că îl cunoştea deja destul de bine şi descoperind mai multe decât își închipuise. Nu i-a spus, bineînţeles, cu cine vorbise; despre conversaţia cu Frank Linnell şi Kevin Shepherd. Şi nu îi spusese nici cu cine plănuia să vorbească mai târziu, în aceeaşi zi. Se gândea că el ar fi putut crede că era prea complicat.

Probabil că era.

Când Helen începu să arunce priviri mai mult decât întâmplătoare la ceas, Deering spuse că şi el trebuia să plece. Îi spuse că aproape își terminase raportul, dar mai erau câteva lucruri minore asupra cărora trebuia să se pună de acord cu expertul în coliziuni.

— Ce lucruri?

— Nimicuri. Numai câteva chestii de procedură.

— Nu e punctul meu forte, spuse Helen.

— Ştii că poţi să-mi telefonezi, spuse Deering. Dacă vrei să discutăm ceva. Înţeleg. Şi acum ştii şi tu că înţeleg.

— Mulţumesc.

— Chiar dacă ai nevoie numai de cineva la care să ţipi.

— O să-ţi pară rău, îi spuse Helen.

Pe geamul cafenelei, privea oamenii care se plimbau sau luau ceva de băut pe vremea aia frumoasă, în drum spre întâlnirile cu prietenii la un grătar sau în puburi. Îi vedea cum sporovăiau vesel şi îi ura din toată inima.

Cum spusese Deering. Exagera.

Îşi închipuia chestia asta ca pe o substanţă care îi străbătea tot corpul şi se întreba dacă ceva din reacţiile astea anormale nu aveau să influenţeze copilul. Ceva care trecea la copil prin cordonul ombilical, ca drogurile, până când avea să-şi croiască drum afară, iţindu-şi căpşorul cu faţa roşie de plâns.

Javine îl luase pe Benjamin în vizită la o prietenă în ziua aceea, aşa că Theo rămăsese cu toată casa numai pentru el. Îi convenea. Nu ştia dacă mama lui şi Angela erau acasă două etaje mai jos, dar după cum stăteau lucrurile, prefera să fie singur.

Era o zi călduroasă şi umbla prin apartament în şort şi o vestă, făcându-şi de lucru cu iarba rămasă şi mai ales cu berea rece din frigider.

Pusese nişte muzică, încercase să stea jos şi să asculte, frunzărise un ziar şi o revistă veche, dar nu putuse sta liniştit mai mult de câteva minute. Dăduse muzica la maximum şi se plimba dintr-o cameră în alta.

Wolves and Leopards,
Are trying to kill the sheep and the shepherds.
Too much watch and peep,
It's time the wolves dem leave the sheep…[7]

Theo nu ştia dacă Dennis Brown era mort sau trăia, dar îi plăcea vocea lui, sentimentul pe care i-l dădea.

După ce vechiul sistem audio pe care îl aveau acasă dăduse ortul popii, înlocuise unele dintre vechile albume cu reggae ale tatălui său cu

CD-uri. I le dăduse lui taică-său de Crăciun sau la diferite aniversări, iar mai târziu, le moştenise pe toate. Asculta câte unul din când în când: Burning Spear, Toots and Maytals, compilaţiile Rocky Steady şi Tighten Up şi, bineînţeles, Marley.

Nu era o chestie retro măreaţă. Existau o mulţime de DJ-i şi trupe de rap, care produceau cele mai bolnave ritmuri, şi voia să mai scape de ele, la fel ca oricine altcineva, şi să viseze. Dar în aceste albume găsea ceva ce nu-i puteau oferi imitaţiile americane pe care le ascultau atâţia prieteni de-ai lui. Cât de mari erau armele lor, câte fufe ciomăgiseră şi alte tâmpenii.

Mergeau al dracului de bine şi cu o ţigară zdravănă de marijuana. Taică-său avusese dreptate măcar cu chestia asta.

S-a întins pe pat, a închis ochii şi s-a gândit cât de razna o luaseră lucrurile de când fusese omorât Mikey.

Prin împrejurimi era mai multă poliţie ca niciodată. High Street era încă înţesată de dube şi de patrule înarmate. Erai luat la ochi la fiecare colţ de stradă şi, pentru un timp, Theo s-a simţit uşurat că, cel puţin, nu-l căutau pe el.

În orice caz, nu toţi.

Chiar vorbise cu doi copoi. Nu că ar fi avut de ales – ei vorbeau cu toată lumea. Nu spusese prea multe, îşi dăduse doar numele şi adresa şi le zisese că nu ştia nimic. Fusese privit ca şi când ar fi auzit deja acelaşi lucru de sute de ori în ziua aia.

O poliţistă îl întrebase: „Chiar nu vă doriţi ca această mizerie să se termine odată?“

Theo ştia destule, bineînţeles. Bănuia, în orice caz…

Existau bande care se răfuiau între ele din cauza afacerilor, care puneau ochii pe găşti ca ale lor din cauza drogurilor şi a banilor care aşteptau să fie adunaţi. Totuşi, cel mai adesea, era vorba de teritoriu. De limite şi de graniţele dintre ele.

Easy depăşise acele graniţe, iar Theo ştia asta pentru că fusese destul de prost să-l însoţească. Spărsese case şi furase de la curve. Fără îndoială, se furişaseră şi intraseră pe teritoriul altora, şi nu era că Easy nu ştiuse ce face. De cele mai multe ori, graniţele erau marcate clar – un semn specific făcut cu spray pe un zid; o pereche de adidaşi vechi spânzuraţi de un cablu telefonic –, dar şi acolo unde nu exista nici un

semn, oamenii ştiau. Ce puburi să eviţi, străzile pe care nu îţi doreai să hoinăreşti.

Totuşi, Easy credea că putea merge oriunde avea chef, cretinu' dracului. Credea că are viză specială sau ceva de genu' ăsta, iar acum o făcuse lată.

Acum chestia se întorcea împotriva tuturor, şi nu era bine deloc.

Theo nu-l prea văzuse în ultimele zile, dar văzuse că prietenul său nu mai ştia ce-i cu el. Nu putea spune dacă restul găştii bănuia ceva, dar el înţelesese. Wave o lăsase şi el mai moale. Probabil că cei din triunghiul superior îi transmiseseră nemulţumirea lor, îngrijoraţi că oamenii ar putea începe să-şi cumpere droguri de la o bandă asupra căreia nu se trăsese.

Lupii şi leoparzii încearcă să omoare oile şi păstorii…

Se sculă şi merse în bucătărie, aruncă doza de bere goală şi se uită în frigider, cu gândul la prânz.

Javine nu se va întoarce pentru un timp. Era fericită să iasă, iar Theo era bucuros să o lase. Lucrurile se complicaseră de câteva zile, de când cu Mikey. Întotdeauna era la fel când murea cineva.

Nu că ea ar fi spus prea multe. Se uitase doar la el. Ţinea copilul şi îl privea, ca şi când i-ar fi spus: „Acum, o să te mai gândeşti? O să te mai gândeşti să ne scoţi din hruba asta nenorocită?"

Theo închise frigiderul.

Cum să facă asta? Nu că-l dădeau banii afară din casă, dar pe deasupra, mai trebuia să se gândească şi la mama lui şi la Angela. Nu făcuse niciodată nici un fel de promisiune că urma să aibă grijă de ele, nici nu avusese vreun moment liniştit cu tatăl său înainte să moară, dar nici nu fusese nevoie. Totul era subînţeles.

Melodia se stinse şi fu înlocuită de o alta: intrare cu tobe şi başi, cu trompete abia auzite în fundal. Şi-l amintea pe tatăl său cântând pe aceste melodii cu voce înaltă şi răguşită; bătrânul tot mai era convins că o putea interpreta ca un gigolo, legănându-se pe loc.

Pe măsură ce se maturiza, Theo se simţea ciudat cu un tată prin preajmă, dar acum era ca toţi ceilalţi. În orice caz, ca majoritatea băieţilor din bandă. Fără taţi. Despre asta scriau fără încetare ziarele şi albii de la colegii, care făceau rapoarte şi alte chestii fără rost. Ei credeau că asta era cauza necazurilor. Motivul pentru care cei ca Easy, Mikey şi chiar Theo deraiau. Fuseseră lipsiţi de îndrumare, asta era

ideea; de bărbaţi care îi părăsiseră sau muriseră. De cancer sau de glonţ.

Intrând în living, Theo se pomeni gândindu-se la copilul copoiului mort, cel care nici nu se născuse încă. Se întreba cum se va descurca. Copilul pe care Theo îl lăsase fără tată.

Dădu muzica mai tare şi se aşeză la fereastră. Nu părea probabil că se putea întâmpla prea curând, dar dacă ar exista cândva o şansă ca Javine să aibă ceea ce îşi dorea pentru ei trei, avea nevoie de bani. Mulţi bani.

Trebuia să iasă din apartament. Să coboare şi să treacă pe lângă uniformele albastre şi printre şirurile de dube zăbrelite şi cu ferestre întunecate. Să meargă la muncă.

Frank îşi luă telefonul să verifice dacă are semnal. Nu voia să piardă apelul lui Clive. Şoferul care îl înlocuise, unul dintre băieţii lui Clive, intră în grădina berăriei, sau în ceea ce ar fi trebuit să fie grădina berăriei când toate lucrările aveau să fie terminate, şi îşi căută ochelarii de soare.

— Vrei ceva de băut sau altceva, Frank?

— Nu e nevoie.

— Sigur?

Frank îşi apără ochii de soare cu mâna.

— O limonadă, ceva.

Şoferul se întoarse în pub, iar Frank se întoarse la ziarele de duminică, ale căror pagini erau agitate de briza uşoară, dar bine-venită.

Partea din spate a pubului era oarecum un colţ însorit şi nu existaseră umbrele până când cineva cumpărase locul, dar el găsise în cele din urmă un pic de umbră lângă gard. Mai trebuia pusă podeaua de lemn şi mai erau de adus nişte ghivece cu plante, dar era un loc suficient de plăcut ca să-ţi petreci o duminică dimineaţa, iar Frank simţea că este important să fie aici. Să se asigure că lucrările la pub merg aşa cum trebuie, în timp ce Clive era ocupat cu afaceri mai importante în altă parte.

În ziare mai erau încă destule articole despre problema bandelor, dar tratate la modul mai general acum. Paul nu mai era o ştire de prima pagină. Mai era câte o scurtă menţiune în unul sau două editoriale, dar numai în măsura în care moartea lui era un simptom al unei probleme

mai importante; una care fusese evidenţiată de ultimul schimb de focuri între bande, în care Michael Williamson, în vârstă de şaisprezece ani, fusese ucis în Lewisham cu două zile înainte.

Era concluzia la care Clive spusese că ajunseseră. Era logic. Le făcea viaţa uşoară.

Întorcea paginile sportive din Mail, când şoferul se întoarse cu băutura lui: un pahar înalt, cu gheaţă şi lămâie.

— Data viitoare fără lămâie, spuse Frank.

Îi părea rău pentru tip, care transpira ca un porc în costumul închis la culoare şi cu cravată, dar aspectul era important. În munca lui nu existau zile în care să se îmbrace altfel. Bineînţeles că asta nu era valabil pentru Frank, care era fericit să poarte şort, sandale şi o cămaşă pe care o păstra pentru vreme călduroasă. El îi zicea hawaiiană, dar Laura spusese că arăta de parcă cineva vărsase pe ea. „Oamenii varsă mult în Hawaii?“ întrebase ea.

Frank citi reportajul despre jocul lui West Ham. De fapt, nu-i mai urmărea; era doar un reflex. Era un meci la mijlocul săptămânii şi o partidă de golf pe care ar fi vrut să le urmărească, aşa că îşi puse în cap să instaleze Sky Plus.

Luă o înghiţitură, apoi se uită pe prima pagină a ziarului Sunday Mirror; mai mult fotografii şi, deşi încercă, nu înţelegea articolul. Era greu să te concentrezi prea mult, cu tot zgomotul din interior; cineva ciocănea şi dădea găuri cu bormaşina. Era bucuros la auzul lor, fără doar şi poate. Îi plătea pe ticăloşi o dată şi jumătate ca să muncească duminica şi se afla acolo ca să se asigure că nimeni nu stătea degeaba şi bea ceai.

— Dă-le prilejul şi o vor face, spusese Clive. Şi ne mai consumă dracului şi zahărul. Cred că ar trebui să bage şi zahărul, şi biscuiţii cu ciocolată pe deviz.

Se întreba dacă va auzi telefonul prin toată agitaţia aia şi îl trase ceva mai aproape. Nu voia să rişte să piardă apelul, aşa că îl puse şi pe vibraţii, în speranţa că, dacă nu va auzi soneria, va vedea cel puţin aparatul rotindu-se pe masă.

Uitându-se din nou pe articolul din ziar, îi fu clar că o curvă care fusese într-un reality show TV se culca cu iubitul altei ratate. Poza în bikini, ca să le arate tuturor ce primea noul iubit. Frank ştia că nu era nimic personal, afacerile erau afaceri, dar, cu toate astea, îi făcea greaţă.

Priorităţile…

Bău şi restul limonadei şi începu să caute rubrica de cuvinte încrucişate. Poate că Paul nu mai era pe prima pagină a ziarelor, dar gândul că se ocupa de ceva în contul prietenului său îl făcea oarecum mai fericit pe Frank.

Capitolul 21

SnapZ nu-şi amintea ce visase.

Visul se îndepărtase de el cum deschisese ochii, ca faţa cuiva drag care îţi face cu mâna de pe bancheta din spate a unei maşini rapide. Dar ştia că fusese frumos, ceva care îi lăsase o senzaţie de căldură şi îl făcuse să se răsucească sub pilotă, până când bătaia se auzi din nou. Zgomotul care pătrunsese în visul lui şi îl alungase; fiecare lovitură răsuna prin apartament ca o împuşcătură.

Privi ceasul de pe noptieră. Nu era încă ora prânzului, iar noaptea trecută fusese extrem de grea. Majoritatea celor din bandă îşi făcuseră de cap; petrecuseră la greu pentru Mikey. Era încă ameţit şi simţea gustul băuturii pe limbă şi muşcătura ierbii în gâtlej. Simţea încă gustul acelei fete care se pusese în genunchi în parcarea din spate de la Dirty South.

— Paraşuta abia aştepta să i-o dau la muie, îi spusese lui Easy după aceea. Şi chiar ştia meserie!

Oricine ar fi fost afară bătu din nou, şi mai tare. SnapZ aruncă pilota de pe el, se aşeză pe marginea patului cu picioarele pe podea şi respiră adânc.

Ce dracu', nu era lenevitul în pat duminica dimineaţa – în orice dimineaţă, dacă ar fi vrut – unul dintre cele mai bune lucruri din activitatea lui? Program flexibil.

De asta se mutase la casa lui. Înainte, mama îl dădea jos din pat mult mai devreme; îmbrăcată şi gata pentru duminică, îi băga pe gât ouă prăjite şi alte chestii oribile, şi-l îndemna să nu piardă toată ziua.

Alte bătăi. Nici astea nu erau ciocănituri obişnuite; erau cu pumnul, tari şi grele ca şi când ar fi urmat să facă uşa ţăndări sau cam aşa ceva. Bătăi adevărate în uşă.

SnapZ începu să înjure, ridicând vocea, ca să acopere zgomotul, apoi îşi înghiţi vorbele. Exista întotdeauna posibilitatea să fie Wave. Sau poate Easy.

Strigă că vine imediat, îşi luă pantalonii, apoi restul hainelor atârnate pe un scaun noaptea trecută. Easy nu era mai sus decât el şi nu avea o influenţă mai mare în bandă şi, cu siguranţă, SnapZ nu se temea

de el, nimic de genul ăsta. Dar îl văzuse de câteva ori discutând pe la colţuri cu Wave. Ştia că Easy era şiret, că ar fi putut urca în ierarhie mai repede decât majoritatea, dacă ar fi continuat să lingă în fund pe cine trebuie. Şi nu strica să-ţi menţii şansele. Întotdeauna era cel mai bine să deranjezi cât mai puţină lume, iar un cuvânt aiurea o putea face. Să te uiţi urât, să calci pe bombeu pe cine nu trebuie sau să strigi ceva când eşti pe jumătate adormit.

Toate astea îţi puteau aduce un cuţit în burtă după o săptămână, exact când credeai că totul a fost dat uitării.

Îşi puse pantalonii, trase pe el un maiou şi merse în living. Apucă pistolul de sub perna canapelei şi o luă spre uşă. Puse ochiul pe vizor.

— Cine dracu' eşti?

Nu-l recunoscuse pe negrul mare din faţa uşii, dar aspectul îi era familiar. Mâinile îndesate adânc în buzunarele hanoracului, umerii lăsaţi, buzele strânse de disperare. Nimic în plus faţă de ce vedea de zeci de ori pe zi.

— Am nevoie de câteva doze.

— Nu te pot ajuta.

— Nu eşti SnapZ?

— Cine ţi-a dat numele?

— Ollie şi Gospel au spus că poţi să mă rezolvi. Hai, frate…

— Aici nu e un nenorocit de KFC, înţelegi?

— Mi-au spus că e zece bucata.

SnapZ aşteptă. Trebuia să aibă o discuţie serioasă cu băiatul ăla alb care îi trimitea clienţii la uşă, în loc să meargă la depozit, aşa cum ar fi trebuit. Să-i taie micului nenorocit cu faţa palidă codiţele împletite şi să i le vâre în fund.

— Îţi dau cinşpe. Hai, frate, că mă grăbesc.

Ca şi când n-ar fi fost toţi aşa. Ca şi când ar fi spus cineva vreodată: „Nu e nici o grabă. Mă întorc săptămâna viitoare să le iau."

— Arată-mi.

Bărbatul se scotoci în buzunar, scoase un ghemotoc de bancnote şi desprinse din el trei de zece.

— Aşteaptă-mă jos, spuse SnapZ.

— Hai, doar două, asta e tot.

— Aşteaptă-mă în faţa agenţiei de pariuri.

Comisionul pentru douăzeci, plus un profit net de zece pentru el era o lovitură frumuşică pentru azi. Oricum, era momentul să înceapă să găsească şi câţiva clienţi personali. Toţi făceau aşa, iar Wave se uita în altă parte cât timp nu era prea evident şi în casă încă intrau o mulţime de bani.

— Cât timp?

— Zece minute.

— Rahat.

— Faci cum vrei, frate. Nici nu m-am pişat încă.

SnapZ se uită după bărbatul care se retrase încet de lângă uşă şi se îndreptă spre scări. Da, merita să te scoli din pat pentru asta; şi chiar mai bine, ceva din senzaţia de căldură din vis începu să-şi facă uşor loc în burtă.

Altă veste bună: în scrumiera de pe masă mai rămăsese un centimetru dintr-o ţigară cu marijuana. Luă bricheta şi aprinse chiştocul, pocnindu-şi degetele în timp ce se îndrepta spre baie.

Nu trecuseră mai mult de câteva secunde înainte ca cineva să vorbească, dar fusese destul pentru ca fiecare dintre cele două femei să se studieze bine una pe cealaltă. Să-şi facă o impresie.

Helen văzu o faţă care probabil că ar fi fost minunată, dacă nu ar fi existat suturile, echimozele galben-verzui din jurul ochilor, care nu lăsau să se vadă atât de bine cearcănele, şi mai era ceva care îi răpea orice urmă de blândeţe a trăsăturilor. Când femeia ieşi cu prudenţă pe uşă, Helen văzu faşa care îi susţinea braţul stâng. Bandajul părea destul de murdar.

Era clar că femeia ştia exact cine era Helen. Făcu ochii mari şi începu să plângă aproape instantaneu când îşi ridică privirea de pe pântecul lui Helen. Dar expresia feţei i se schimbă atunci când Helen se prezentă oficial. Când femeia care folosise uşa de la intrare ca pe o pavăză află ce era Helen.

— Probabil că trebuia să telefonez înainte, spuse Helen.

Sarah Ruston ridică din umeri, ca şi când nu ar fi ştiut ce să spună şi o pofti pe Helen înăuntru. Se dădu un pas înapoi, astfel încât Helen trebui să închidă uşa după ea, pe urmă se căută în buzunare, după şerveţele, în timp ce o conducea spre living.

Casa era victoriană cu fronton simetric şi se afla în partea de nord a zonei Clapham Common. Avea o poziţie grozavă, pe o stradă liniştită, mărginită de arbori şi, odată intrată, invidia pe care Helen începuse să o simtă în timp ce venea de la maşină sporise. În hol, pardoseala din ceramică era cea originală, iar pe pereţi se găseau gravuri înrămate; în bucătărie, zări un aragaz imens din inox. Chiar mai bun decât al lui Jenny. Livingul avea duşumea de lemn şi două canapele de piele cu aspect învechit, ca să arate cât mai artistic. Era şi mai multă artă în aranjamentul cu rame de lemn, în lumânările din şemineul gol, în televizorul cu plasmă şi în lămpile negre din cele două colţuri.

Era genul de casă pe care ea şi Paul discutaseră să o cumpere, visaseră să o cumpere.

Când se aşeză, Helen îşi exprimă admiraţia pentru casă. Așezată în faţa ei, Ruston zâmbi, dar nu spuse nimic. Pipăi doar pielea scaunului gol de lângă ea. Helen auzea muzica ce venea din bucătărie, ceva tradiţional; altfel de muzică se auzea încă şi mai tare, de la etaj.

— Un cuplu de poliţişti. Era uşor?

— Nu întotdeauna, răspunse Helen. Aştepta, dar nu primi din nou nici un răspuns. Ascultă, am vrut doar…

Ruston se întoarse la auzul zgomotului unor paşi pe scară şi privi spre uşă până când intră un bărbat. Avea în jur de patruzeci de ani, poate cu zece ani mai mulţi decât Ruston; era înalt şi corpolent. Ea îl prezentă drept Patrick. Soţ sau iubit? Helen nu ştia ce anume; în agenda detectivului nu erau atâtea amănunte. Ştia că Ruston lucra în Canary Wharf, la una dintre marile bănci străine.

Nu era nevoie să întrebe dacă era bine plătită.

Patrick veni şi îi strânse mâna. La fel ca partenera lui, purta haine de duminică, dar sport – jeanși de marcă şi un tricou –, deși Ruston mai purta un cardigan negru şi subţire pe deasupra. După ce Deering o lăsase la apartamentul ei, Helen se schimbase în cea mai largă rochie de vară pe care o găsise, fără să fie sigură pentru ce se străduia să se îmbrace elegant. În momentul ăsta, se simţea ca o fată grasă şi împopoţonată, care sosise prea devreme la o petrecere de vară selectă.

— Helen e ofiţer de poliţie, spuse Ruston.

Zâmbetul lui Patrick se transformă într-un oftat.

— Dumnezeule, nu am trecut deja prin asta? Făcu semn cu capul spre Ruston. Trebuie să fi dat o grămadă de declaraţii. Ar fi frumos dacă

ar fi lăsată un timp în pace… să-şi revină, înţelegi?

Helen îşi plecă privirea. Patrick purta papuci în stil chinezesc şi îi vedea labele păroase ale picioarelor.

— Soţul ei a fost omorât în staţia de autobuz.

Helen îşi ridică privirea, dar nu se obosi să o corecteze. Văzu că Patrick se schimbă din nou la faţă. Văzu cum i se învârteau rotiţele şi urmări cum se lupta cu impulsul de a pune întrebarea evidentă: Ce cauţi aici?

Helen îi fu recunoscătoare pentru reţinerea lui, pentru stânjeneală; aproape la fel de recunoscătoare pe cât îi fu lui Ruston când îl întrebă dacă n-ar vrea să pună de cafea. El luă comenzile – o cafea și un ceai – şi plecă, trântind uşa după el suficient de tare ca să o facă pe Ruston să tresară puţin.

— Cum am spus, chiar trebuia să fi telefonat sau să fi anunţat că vin.

— E-n regulă, spuse Ruston. Înţeleg.

Helen clătină din cap, gândindu-se că era frumos din partea ei. Gândindu-se că Sarah Ruston părea că înţelegea aproape orice.

— Când te întorci la serviciu?

— Poate la sfârşitul săptămânii viitoare.

— E bine.

— Mai las câteva zile să treacă. Clavicula e destul de bine, dar nu vreau ca oamenii să creadă că, anu' ăsta, Halloweenul vine mai devreme.

— Arăţi bine.

— Da, cum să nu.

Helen o privi pe Ruston trecându-şi degetele prin părul până la umeri. Probabil că şi-l vopsea la fiecare trei-patru săptămâni, dar acum i se vedeau rădăcinile. Helen nu o putea învinovăţi prea mult că nu se îngrijeşte, după întâmplarea prin care trecuse. Apoi văzu acel zâmbet schiţat pe jumătate, care o făcu să înţeleagă că această femeie fusese obişnuită să i se spună că arăta mult mai mult decât „bine“.

— Dar tu cum te simţi?

— Am avut şi perioade mai bune.

— Când trebuie să se nască copilul?

— Oficial, peste câteva săptămâni, dar ştii că nu poţi fi niciodată sigur de lucrurile astea. Ai copii?

— Patrick are doi. Din căsătoria anterioară…

— În fine. Helen se înroşi în timp ce îşi mângâia pântecul. De fapt, el ar putea să vină în orice zi.

— Ştii că e băiat?

— E o presimţire.

— Foarte interesant.

— E înfricoşător. E mai înfricoşător acum, ştii… se întoarse şi se trezi uitându-se la gravura de deasupra şemineului. Din dorinţa de a schimba subiectul, întrebă de unde era, iar Ruston îi spuse că au luat-o din Thailanda într-o vacanţă. Mi-am dorit dintotdeauna să merg acolo, spuse Helen. Eram aproape gata să plec cu un fost, dar…

Se opri, dându-şi seama ce spusese. Întrebându-se cum merg lucrurile astea.

Cât de mult timp trebuia să treacă înainte ca un „iubit mort“ să devină un „fost iubit“?

— Vrei să vorbim despre accident? Ruston se aplecă spre ea, folosind braţul sănătos pentru a se ridica de pe canapea. Dacă vrei, e-n regulă. Am vorbit foarte mult despre el. Înainte ca Helen să poată răspunde, uşa se deschise şi Patrick intră cu băuturile. Le împărţi, apoi se făcu din nou nevăzut. După ce plecă, Ruston zâmbi, coborându-şi vocea conspirativ. Se străduieşte să aibă grijă de mine, spuse ea. E îngrijorat, ştii? De fapt, l-ai auzit mai înainte.

— Trebuie să fi fost îngrozitor. În maşină.

Ruston clătină aprobator din cap. Părea că încă este înspăimântată.

— S-a întâmplat incredibil de repede. Ştiu că toată lumea spune aşa, dar într-un minut, maşina aia a fost lângă mine, apoi au venit împuşcăturile. Următorul lucru pe care mi-l amintesc este că mă aflam în ambulanţă.

Probabil că aşa îşi amintea ea, gândi Helen. Nu o putea învinui pe femeie că era selectivă, dacă te gândeai cu cine trăncănea la o cafea.

Apoi am intrat în staţia de autobuz şi mi-l amintesc clar pe iubitul tău zburând peste capotă…

— Îmi pare rău, spuse Ruston. Părea că era gata să-i dea din nou lacrimile.

— Ce căutai în Hackney? o întrebă Helen.

Asta păru să-i oprească lacrimile. Ruston o privea pe Helen, ca şi când nu ar fi înţeles o glumă.

— Ce legătură are asta cu tot ce s-a întâmplat?

Helen era stânjenită. Se prefăcu că râde.

— Cred că e poliţista din mine. Întrebări de rutină, asta e.

— Vrei să ştii şi dacă băusem?

— Scuză-mă. Te rog, nu te simţi…

— Băusem un pahar cu vin şi eram mult sub limită. Sunt sigură, deoarece colegii tăi mi-au luat o probă de sânge la spital. Foarte frumos din partea lor.

— E procedura standard.

— Veneam de la un prieten, spuse Ruston.

Helen aprobă din cap, încă stânjenită, punându-şi întrebarea pe care partenerul lui Ruston o evitase. Pentru Dumnezeu, de ce se afla aici, făcând conversaţie politicoasă cu această femeie? Se gândi la ce spusese Deering, cum îl ajutase faptul că vorbise cu cei care avuseseră legătură cu moartea soţiei sale. Pentru Helen, era sigur că nu funcţiona acelaşi lucru, deşi părea că ea nu se putea opri. Nu ştia ce putea descoperi despre Paul, îndoielile şi bănuielile pe care ei le-ar fi putut alimenta, dar această conversaţie în special nu avea niciodată s-o facă să se simtă mai bine, nu? Poate că ăsta era singurul lucru care conta.

Se pedepsea oare singură pentru ceea ce făcuse?

— Ai crezut că o să mă urăşti?

Helen clipi. Parcă Ruston ar fi ştiut exact la ce se gândise.

— M-am gândit la asta, spuse ea. M-am gândit că ar fi posibil, dar ştiam că e un gând prostesc. Maşina ta a fost cea care l-a lovit pe Paul, dar nu a fost vina ta. Cel care l-a omorât pe Paul a fost cel care a tras cu pistolul. Ruston clătină aprobator din cap, ca şi când ar fi fost recunoscătoare. Ai reuşit să-l vezi bine?

— Ţi-am spus, s-a petrecut al naibii de repede. Dar m-am uitat oricum la sute de fotografii. Indivizi cu cazier şi cine-or mai fi. După un timp, toţi încep să semene între ei. Ruston îşi puse mâna pe faţă. Doamne, nu vreau să vorbesc ca… o rasistă. Vreau să spun că eram atât de obosită şi îndopată cu calmante. Doamne, încă sunt îndopată cu calmante.

Helen făcu un semn de renunţare cu mâna şi izbutiră amândouă să râdă. Soarele se revărsa în cameră prin ferestrele mari de la ambele capete ale camerei, reflectându-se în podeaua lăcuită. Muzica din

bucătărie şi de la etaj fusese oprită şi liniştea se aşternu pentru câteva secunde.

Helen îşi termină ceaiul şi spuse:

— El era beat turtă.

— Cine?

— Ai spus că erai sub limită; ei bine, Paul cu siguranţă nu era. A fost la un chef pentru pensionarea unui poliţist, a ţinut-o pe bere toată noaptea. Dacă nu ar fi băut atât de mult, poate ar fi fost capabil să se ferească. Nu ştiu. Privi în jur, căutând un loc unde să-şi pună ceaşca goală. În cele din urmă, se aplecă şi o puse pe podea. Oricum…

— A fost un tip de treabă?

Helen se gândi la aventura ei. La faţa lui Paul când o descoperise. La faţa lui de acum opt zile, mai albă ca hârtia, pe masa de la morgă.

— Prea bun pentru mine, spuse ea.

Atunci Ruston inspiră adânc, apoi, o secundă mai târziu, izbucni într-un hohot de plâns. Luptă să-şi stăpânească lacrimile, plecându-şi privirea şi spunându-i lui Helen cât de rău îi pare; încercând să articuleze cuvintele.

Helen căută în geanta ei alte şerveţele şi îi dădu un pachet neînceput. Dând din cap ca şi cum totul ar fi fost în regulă. Simţind un val brusc de resentiment pentru această femeie; pentru altcineva care părea mai afectat de moartea lui Paul decât ea.

De când venise Theo la apartamentul cu droguri, afacerile se mişcaseră mai încet, dar în ultimele zile, merseseră şi mai greu. Prezenţa poliţiei pe stradă nu era de ajuns şi nu va fi niciodată de ajuns pentru a pune complet capăt traficului, dar existau întotdeauna câţiva distribuitori care erau ceva mai prudenţi şi câţiva clienţi care preferau să cumpere din acele zone unde pe stradă vedeai mai mult hanorace decât uniforme albastre.

Theo se uita cu un ochi la MTV. Un rapper de care nu auzise niciodată se lăuda cu masa lui de biliard cu pânză purpurie, în timp ce un puşti pe care-l chema Sugar Boy făcea zgomot în bucătărie, preparând ceaiul pentru amândoi. Pe măsuţa joasă din faţa canapelei se afla un pistol, alături de mobilul lui Theo şi de agenda în care trebuia să ţină evidenţa banilor care intrau şi a mărfii care ieşea.

— În cazul în care colectorul vrea să vadă socotelile, spusese Wave.

Din bucătărie se auziră înjurături, apoi:

— Laptele ăsta miroase rău a rânced, frate.

— Pentru mine e bun oricum, strigă Theo.

O să mai lase să treacă încă jumătate de oră, apoi o să vadă ce mai face maică-sa. Ştia că ar vrea să-l vadă, că a gătit pentru prânzul de duminică suficientă mâncare pentru tot blocul. Că o oră sau două cu ea ar remonta-o, chiar dacă ar fi dezamăgită că Javine şi copilul nu sunt acolo, și asta i-ar face viaţa grea lui Theo.

Când venise de la apartamentul lui, trecuse pe lângă locul unde fusese ucis Mikey; peste jumătate de duzină de buchete de flori ofilite stăteau lângă perete sau la rigolă. Cerneala se scursese de pe majoritatea bileţelelor, iar mesajele tradiţionale din partea familiei deveniseră neclare. Omagii scrise în limbajul vorbit, de la cei care nu-l cunoscuseră atât de bine.

„RIP, Mikey. Ai fo' cel mai bun. Te-ai dus, dar nu te vom uita."

Tot tacâmul.

Sâmbătă avusese loc o mică ceremonie, când fuseseră aduse şi florile. Theo nu adusese nici una. Florile nu păreau potrivite pentru cineva care făcuse ceea ce-i făcuse Mikey târfei. O îmbrăţişase pe mama lui Mikey imediat după ce își îmbrăţişase propria mamă, deşi simţea că o să-i rupă coastele după cum se agăţa de el, şoptindu-i prostii la ureche cu vocea ei răgușită.

Vorbiseră puţini oameni, asistenţi sociali pentru tineri, lideri ai comunităţii și ce-or mai fi fost, iar mama lui Mikey se simţise stânjenită când oamenii se întorseseră spre ea. Dar nu ţinuse unul dintre acele discursuri, cum că Mikey fusese un băiat atât de bun, că nu avusese treabă cu drogurile sau altele de genu' ăsta. Theo o cunoştea dintotdeauna pe mama lui Mikey, și nu era proastă. Nu s-ar fi minţit pe ea însăși sau pe altcineva; la fel ca mama lui.

O să înceapă pictura pe zid luni, spusese Easy.

Theo nu ştia cine-o va face, dar aleseseră o bucată de zid aproape de locul unde crescuse Mikey – aproximativ acelaşi unde fusese şi împuşcat – şi urmau să facă un graffiti mişto în semn de omagiu. Toţi cei din bandă se vor semna când va fi gata. Să ştie toată lumea că încă erau uniţi.

Sugar Boy veni din bucătărie, puse o cană în faţa lui Theo şi spuse:

— Am găsit nişte lapte praf în dulap.

Pe suprafaţa ceaiului pluteau mici cocoloaşe albe.

Theo îi mulţumi şi începu să schimbe canalele în timp ce îl urmărea pe Sugar Boy jucându-se cu arma. Puştiul o mângâiase toată dimineaţa, de parcă ar fi fost unul dintre sânii iubitei lui, spunând că cineva trebuie să plătească pentru Mikey. Uitându-se la Theo ca şi când el era cel care ar trebui să se gândească să asta. Pasămite el era cel care avea o reputaţie solidă pentru că, se ştie…

— Să le arătăm cine suntem, frate, spuse Sugar Boy. Să le dăm o lecţie nenorociţilor.

Nu că cineva ar fi ştiut cine sunt nenorociţii.

La televizor, un tip în vârstă într-un costum elegant vorbea despre nişte oportunităţi de afaceri sau alte chestii, iar Theo se gândi că, dacă o să pună ceva bani deoparte, s-ar putea apuca serios de ceva. Că era o ruşine că nu putea desena nimic. Nici măcar o siluetă.

Credea că, după cum se dezvoltă afacerile în branşă, picturile graffiti pentru cei de teapa lui Mikey erau o miză destul de bună.

Capitolul 22

Baia din locuinţa lui Sarah Ruston era la fel de plină de gust ca şi restul casei; lemn, crom şi flacoane din sticlă mată. În timp ce stătea pe scaunul toaletei, Helen se lăsă absorbită de atmosferă, de la strălucire la parfumul discret, şi se gândi din nou la mutare.

La faptul că trebuie să se mute.

Apartamentul din Tulse Hill îi amintea încă de Paul. Nu era vorba de faptul că ar fi încercat să fugă de el – la urma urmei, avea deja o grămadă de motive să se simtă vinovată faţă de el –, dar simţea că trebuia să facă ceea ce plănuiseră. Sau, cel puţin, ceea ce ea plănuise pentru ei.

Ştia că va fi copleşită dacă va rămâne acolo, că pereţii o vor strânge din ce în ce mai mult în fiecare noapte. Nu va avea suficientă putere să crească un copil. Îşi mângâie pântecul cu degetele. „Trebuie să scăpăm de aici“, spuse încetişor. Privi în sus şi întrezări în oglindă o imagine fugară a lui Paul. „Nu te bosumfla, Hopwood, vii şi tu…“

Trase apa şi se spălă pe mâini, mirosind săpunurile parfumate dintr-un bol de lemn de pe raft. Se privi în oglindă cum împătureşte

prosopul şi îl pune grijulie înapoi pe radiatorul de uscat prosoape. Iisuse, de-abia aştepta să intre din nou în jeanşi. Să nu mai răsufle greu şi să nu mai facă pipi la fiecare zece minute. Oamenii să o privească altfel când trecea pe lângă ei.

Ura chestia asta. Ura să fie vaca grasă în rochie caraghioasă.

„De ce nu te-ai dus pur şi simplu să ţi-o pui şi tu cu alta? Am fi fost chit. Chiar n-aş fi putut să te învinuiesc."

Dacă ar fi fost sinceră cu ea însăşi, Helen nu avea nici o idee care erau planurile lui Paul. Nu fusese sigură nici cu două săptămâni în urmă, dar acum se părea că Frank Linnell, Kevin Shepherd şi poate alţii ştiau mai multe decât ea. Simţi că o trece un mic fior, amintindu-şi privirea lui Shepherd din faţa blocului şi vocea lui Linnell la telefon.

Ştiu cine eşti…

Acum şi ea ştia cine era el sau ce era, dar încă simţea nevoia de a-l vedea. Bănuiala te putea strivi la fel de uşor ca vina şi amintirile urâte. Trebuia să ştie adevărul.

Scuipă în chiuvetă şi curăţă cu apă înainte de a ieşi din baie.

În timp ce Helen cobora scările, Sarah Ruston o aştepta la uşa de la intrare, iar Patrick coborî în grabă, câteva secunde mai târziu. Pentru a o conduce pe Helen. Se schimbase şi arăta de parcă de-abia ar fi ieşit de sub duş.

— Vă mulţumesc, spuse Helen. Era clar din privirea pe care i-o întoarse Ruston că nici ea nu ştia, la fel ca Helen, pentru ce erau mulţumirile. Şi mulţumesc pentru ceai. După cele două ceaiuri mari pe care le băuse cu Deering, simţea că se îneacă în el.

— Pentru puţin, spuse Patrick. Regret ce-am spus mai înainte. Doar că… după cele prin care a trecut Sarah, înţelegi?

— Nici pentru ea n-a fost chiar o distracţie, spuse Ruston.

— Sigur. Eram…

— Nu face nimic, spuse Helen.

Patrick încuviinţă din cap, chinuindu-se să spună altceva.

— De fapt, faci o investigaţie a faptelor pe cont propriu? Vreau să spun, lucrul ăsta este permis?

— Nu investighez nimic.

— Crezi că-i vor găsi vreodată pe băieţii din maşină? întrebă Ruston.

— N-aş paria pe asta.

— Au descoperit ceva?

— N-am aflat nimic, spuse Helen.

Ruston îşi plecă capul şi deschise uşa. Helen mulţumi din nou şi o luă repede spre stradă, disperată să scape, înainte de a se declanşa alte hohote. Patrick făcu un pas după ea, ridicând mâna ca şi când tocmai şi-ar fi amintit ceva, dar nu reuşi să ascundă faptul că ardea de nerăbdare să aducă vorba de când sosise Helen.

— Dacă tot vorbeşti cu poliţiştii care se… ocupă de caz, mă întreb dacă ai putea să ne faci un serviciu.

— Voi face tot ce pot.

— E vorba de BMW. Vreau doar să ştiu dacă au terminat cu el. Ştiu că nu mai poate fi reparat, dar au trecut cam zece zile şi ştii că, până nu ni-l dau înapoi, nu putem rezolva problema cu asigurările.

Opt zile, gândi Helen. Opt zile de când a fost omorât Paul.

Spuse că o să vadă ce poate face.

Fusese uşor să pătrundă înăuntru şi să-i ia arma puştiului. Ce fel de nume mai era şi ăsta, SnapZ?

Când auzise cheia în broasca uşii, Clive ieşise din locul în care aştepta, din afara câmpului vizorului, şi îl împinsese pe băiat înapoi pe uşă. Nu făcuse decât să-şi îndrepte braţele, să-l lovească pe băiat în piept cu pumnii uriaşi şi să-l împingă pe holul îngust, ca şi când l-ar fi străbătut câteva mii de volţi.

Apartamentul se afla la capătul unui palier de la etajul doi. Billy păzea celălalt capăt al palierului şi, de îndată ce Clive fu înăuntru, veni lângă el. Luară pistolul din buzunarul jachetei de piele a puştiului, în timp ce acesta încă se zvârcolea pe covor.

— Marfa nu e aici, frate. Nu e nimic aici. Iisuse.

Clive şi Billy îl ridicară pe SnapZ şi îl târâră prin micul living. Acesta se prăbuşi pe canapea şi îşi ridică privirea spre arma lui Billy, care i-o ţinea în dreptul feţei. Îl urmări pe Clive cum se îndreaptă spre combină, apasă pe PLAY, aşteaptă să înceapă muzica, apoi măreşte volumul.

— Ce-i tărăboiul ăsta? întrebă Billy.

Clive ridică din umeri.

— S-ar putea să facă zgomot.

— Nu sunt nici bani, jur, strigă SnapZ. Numai ce am la mine.

— Stăm bine cu banii, spuse Clive.

— Ia-i, frate.

SnapZ se răsuci şi se chinui să-şi scoată portofelul, cu ochii aţintiţi spre pistol.

Billy îi dădu o palmă peste mâna cu portofelul şi îi puse ţeava pistolului la frunte.

— Ai probleme cu auzul?

SnapZ se chirci şi închise ochii. Aştepta.

Clive luă portofelul de jos şi îl deschise. Scoase bancnotele şi le băgă în buzunar, apoi lăsă portofelul gol pe jos.

— Se pare că afacerile merg binişor, spuse el. Ridică din umeri când SnapZ nu răspunse nimic şi se aşeză pe scaunul din faţa lui. Vrem să schimbăm doar câteva cuvinte. Ceva informaţii. Adresa cu drogurile. OK?

— Eu doar iau marfa, spuse SnapZ. Se lipise de spătarul canapelei, cât mai departe de arma lui Billy. Nu ştiu nimic despre ce se-ntâmplă mai sus. Nume şi toate celelalte.

— Nume avem, spuse Clive. De fapt, vrem doar confirmarea. Un fel de verificare încrucișată.

Îi puse întrebările lui SnapZ, iar acesta dădu răspunsurile ca şi când şi-ar fi dat ultima suflare; teama creştea în el, izvora din el, pe măsură ce îşi dădea seama despre ce discutau.

Rolul lui în toate astea…

Clive îi mulţumi şi se ridică în picioare. Veni spre el, se înclină şi îi dădu un pumn în faţă lui SnapZ.

— Asta-i pentru cum ai vorbit cu mine mai devreme. Conversaţia noastră prin uşă.

Billy îl urmărea pe băiat care încerca să-şi oprească sângele şi râse.

— Al dracu' KFC…

— Du-l acolo. Clive arătă cu capul spre dormitor.

Billy îl trase pe SnapZ de pe canapea şi îl împinse prin cameră, cu sângele care-i curgea încă din nasul zdrobit pe covorul verde şi murdar. După câţiva paşi nesiguri, SnapZ schimbă brusc direcţia şi intră în baie, încercând cu disperare să blocheze uşa după el. Billy clătină din cap. Clive traversă calm camera, împinse uşa cu umărul şi o deschise.

Spuse:

— N-are rost.

Billy trecu pe lângă el, se aplecă să-l târască afară pe băiat, apoi îl pocni cu pistolul peste ureche când acesta începu să țipe. Pentru câteva secunde, se auzi doar un geamăt stins şi başii din camera alăturată, ca bătăile unei inimi.

Clive luă arma de pe masă.

— Prea tânăr să te joci cu chestia asta, spuse Clive. Ești prea tânăr să fii bărbat, când cineva ţi-o ia de sub nas.

Billy îl împinse pe SnapZ în dormitor, apoi în patul nefăcut. SnapZ își trase picioarele şi își îngropă faţa în genunchi, pătându-și jeanșii cu sânge.

— Întinde-te, îi spuse Billy. Şi întoarce-te.

— Ce o să-mi faci, frate?

Billy îl lovi din nou cu pistolul.

— Nu fi așa scârbos!

Clive stătea în mijlocul livingului şi se uita în jur. Locuinţa era un bârlog împuţit, cel mai nenorocit pe care îl văzuse. Nu înţelegea de ce oamenii ăștia nu foloseau banii pe care îi făceau pentru a încerca să progreseze. De ce nu făceau nimic să-şi îmbunătăţească condiţiile de viaţă.

Nu-l interesa cum făceau banii; nu-i judeca. Cum ar fi putut? După cum mergeau lucrurile, și lui îi plăcea să tragă puţină iarbă la sfârșitul zilei pentru a se calma un pic, dar tot credea că este ruşinos să nu se străduiască mai mult. Că risipeau ce câştigau pe inele de aur și adidași.

Arătau ca nişte staruri rap şi trăiau ca nişte vagabonzi nenorociţi.

— Amice, facem odată treaba asta sau nu?

Când auzi strigătul lui Billy, Clive se întoarse. Îl văzu prin uşa deschisă a dormitorului, aplecat deasupra patului. Puştiul era cu faţa în jos.

— Acasă mă aşteaptă friptura de duminică.

Clive încuviinţă din cap. Luă telecomanda ca să dea muzica mai încet şi îşi deschise mobilul.

La masa de duminică, mama lui Theo bea întotdeauna un pahar cu vin. Devenea întotdeauna sentimentală şi povestea cum duminica fusese ziua preferată a tatălui ei. Cum obişnuia să spună că era o zi dedicată familiei. Iar după prânz, jucau întotdeauna cărţi.

Jucau gin rummy, iar Angela era teribil de încântată că reuşise să-l bată de atâtea ori pe fratele ei mai mare, ridicând pumnii în aer când punea jos cărţile câştigătoare, partidă după partidă. De obicei, Theo o lăsa să câştige câteva mâini, dar astăzi nu era nevoie. Nu se putea concentra mai mult de câteva secunde; se trezea că rătăceşte cu gândul aiurea. Angela și mama lui se enervau când el tot stătea şi nu făcea nimic atunci când îi venea rândul.

După aceea, stătu acolo fumând în timp ce mama lui făcea ordine, iar Angela tropăia şi sărea în sus de bucurie cântând: „Campioana!"

— Ai fost norocoasă, frate. Ţi-au intrat toate cărţile.

— Talent pur.

Ea stătea la picioarele lui, cu faţa spre el; degetele mari îi zburau pe butoanele consolei cu jocuri, în timp ce mormăia ceva pentru ea şi împuşca monștri, strângea comori sau altceva. El îi privea creştetul capului. Mama îi făcuse ceva deosebit la păr, ceva ce Theo nu mai văzuse; îi făcuse nişte codiţe noi.

— Cum merge școala? o întrebă.

— OK.

— Numai OK?

Îşi ridică privirea de la joc.

— E grozav.

Se uită din nou spre ecran, strângându-şi buzele de concentrare, absorbită de acţiune. După câteva secunde, îşi ridică iarăşi privirea şi lăsă să-i scape un oftat prelung, ca şi când ar fi fost întreruptă dintr-un experiment ştiinţific vital.

— Ce?

— *Nimic...*

Micşoră nivelul de dificultate a jocului.

— Oricum, sunt pe cale să fiu omorâtă de extratereştri, spuse ea.

Nu dorise ca sora lui să se simtă nefericită la şcoală, dar încă exista ideea aia vagă de a pleca, de a pleca cu toţii; acum devenise o închipuire în care evada din ce în ce mai des. Ar fi fost mai mult decât o idee fără sens dacă asta însemna să o ia pe Angela dintr-un loc unde era fericită. Să-i dea din nou viaţa peste cap.

Nu era vina ei că el se băgase în porcăria asta. Nu era decât vina lui, indiferent ce spuneau ziarele sau altcineva.

— Ar fi bine dacă ai putea veni cu mine la şcoală, spuse Angela. Eşti deştept, aşa că ai putea rezolva toate lucrurile prea grele.

— Sună bine. El aprobă din cap, ca şi când s-ar fi gândit la asta. Totuşi, avem o problemă.

— Care?

Era absolut serioasă.

— Cred că oamenii s-ar prinde. Sunt cam mare pentru zece ani, frate.

Ea ridică din umeri, ca şi când ar fi fost un amănunt neînsemnat.

— Eşti deştept, aşa că ai putea găsi o soluţie.

— Corect…

— Mie îmi rămân orele de jocuri, artă şi gospodărie, iar tu poţi face restul, OK?

Da, era un adevărat geniu. Suficient de deştept încât să se întrebe dacă mama lui va avea ceva de spus când îi va veni rândul; dacă banda va trimite mesajele solemne, iar Angela va pune flori pe trotuar. Destul de deştept să distrugă toată relaţia cu Javine şi să-şi neglijeze bebeluşul, în timp ce prietenii lui erau împuşcaţi pe stradă.

Se aplecă să-şi stingă ţigara, ascultând melodia cu sunet metalic ce răzbătea non-stop din jocul Angelei.

Au fost ei vreodată prietenii lui?

Se gândea la Ransford şi la Kenny. La băieţii de la fotbal din Chatham. Se gândea la ei fără să simtă junghiul din piept, care apărea totdeauna când cobora să-i vadă pe băieţii din bloc sau mergea să-şi câştige existenţa.

Ei erau mai mult decât prieteni; spuneau mereu asta. Fraţi. Chiar mai apropiaţi decât familia, asta însemna să faci parte din bandă, dar Theo nu crezuse nici o clipă rahatu' ăsta, indiferent de câte ori îşi atinseseră pumnii şi dăduseră din cap cu expresia aia ce părea să spună „uite cât de serioşi suntem". Nu cu Mikey sau SnapZ; nu cu adevărat. Cu siguranţă, nu cu Wave. Easy îi era cel mai apropiat, în orice caz, cel mai vechi, dar lucrurile luaseră acum o întorsătură ciudată cu el. De când se urcaseră în Cavalierul ăla.

Destul de deştept să omoare pe cineva ca să obţină o promovare.

Angela îl lovi cu palma peste genunchi ca să-i atragă atenţia.

— Te simţi bine, Theo?

Își ridică privirea și o văzu pe mama lui care stătea în ușă, ștergând o farfurie cu un șervet de vase. Se uita la el într-un fel care făcu să i se strângă inima mai tare ca niciodată.

Altă lovitură.

— Theo?

Se întoarse spre sora lui și o minți.

— Billy e pregătit, nu? întrebă Frank.

Clive se uită în dormitor. Billy era gata, dar nu putea spune același lucru despre puștiul de pe pat. Se zbătuse și țipase până când Billy îi arătase, mai mult cu forța, că trebuie să tacă și să stea liniștit. Clive auzise vocea unui copil înspăimântat și văzuse pata întunecată de pe așternuturile de sub el. Puștiul fusese mult mai cocoș înainte, aflat de cealaltă parte a ușii, cu un pistol la îndemână. Dar chestia asta dispărea de obicei destul de repede către sfârșit.

— Da, e dornic să treacă la treabă, spuse Clive. Îl așteaptă acasă o friptură de vacă.

— Sună bine, spuse Frank. Și eu l-am trimis pe unul dintre muncitori să-mi aducă un sendviș.

— Cum merge lucrarea?

— Pare că se lucrează destul de intens, dar nu sunt sigur dacă e numai datorită faptului că sunt aici. Oricum, tipul care face tavanele și chestiile alea știe ce face. Arată minunat.

— Vrei să vin acolo, ca să poți merge acasă?

— Ne întâlnim acasă mai târziu, spuse Frank. Vedem care e situația.

În tonul vocii sale era o schimbare aproape imperceptibilă, dar Clive înțelese destul de bine că nu mai vorbeau despre renovarea pubului. Așa procedau mereu; așa erau obligați să procedeze. Frank nu era prost și știa cum mergeau lucrurile. Sisteme de monitorizare high-tech, interceptări și alte chestii din astea. Dacă apărea vreodată ceva, vreo transcriere sau altceva, n-avea nici o șansă de a fi acceptată ca dovadă la tribunal. Singurii care puteau înțelege ceva din lucrurile astea fără sens erau Frank și avocatul lui.

Acum devenise o a doua natură, și asta îi ajutase să se cunoască atât de bine, încât puseseră la punct un soi de stenografie.

— O să sun înainte de a veni, spuse Clive.

— Bine. Numai ca să punem la punct restul programului.

Clive era mândru de modul în care rezolva lucrurile; așa cum proceda cu orice treabă pe care o făcea pentru Frank. Era practic și nu lua în glumă niciodată astfel de treburi. La sfârșitul unei zile ca asta, indiferent cât de lungă ar fi fost, bea întotdeauna unul sau două pahare zdravene. Poate trăgea și un fum, dacă fusese ceva mai mult decât o simplă treabă.

— Cel mai bine te las să-ți vezi de treabă, spuse Frank. Aceeași mică schimbare în voce, ca un nor care trecu pe cer preț de o secundă. OK?

Clive își închise telefonul, se duse la combină și mări din nou volumul sunetului. Când ajunse în dormitor, puștiul începuse din nou să țipe, iar Clive trebuise să se așeze pe spatele lui ca să-l împiedice să cadă din pat.

— Ușurel, spuse, apucând perna și apăsând-o pe ceafa puștiului.

Se lăsă cu toată greutatea pe ea și îi făcu lui Billy un semn cu capul.

Billy se apropie, pășind ușor, și își alese locul.

Se auzi un zgomot înăbușit și rămase un semn de arsură, nu mai mare decât cel de la un muc de țigară; negru și zdrențuit pe margini. Clive văzuse de câteva ori așa ceva prin filme, chestii americane cu gangsteri și, dintr-un motiv oarecare, după aceea zburau întotdeauna câteva pene. Uneori cu încetinitorul, ca zăpada într-un glob. Cei care făcuseră treaba aveau întotdeauna chipuri de nepătruns și părăseau agale încăperea, în timp ce începea să se audă muzică, iar penele pluteau prin aer ca și când ar fi împușcat niște nenorociți de pui sau ceva de genu' ăsta.

Nu văzuse niciodată așa ceva în viața adevărată; întotdeauna era așa cum se petrecuseră lucrurile aici. Probabil că o făceau așa ca să obțină un efect frumos. Sau Clive se gândea că poate el nu avusese niciodată de-a face cu cineva care avea perne cu puf.

Capitolul 23

Helen își ajută tatăl să facă ordine după prânz, apoi șterse vasele după ce el le spălase. Când ea și sora ei erau mai mici, le făcea plăcere să ia parte la aceste activități simple și, în timp ce mama ei se relaxa, Jenny punea vasele la loc, apoi toți trei spuneau bancuri porcoase și cântau odată cu radioul. Astăzi, Helen și tatăl ei își îndeplineau sarcinile într-o liniște relativă.

Taică-său își luase o friptură mare și plăcintă cu rinichi de la Marks and Spencer și deschisese o cutie cu bere. Îi vorbise despre activitățile lui din ziua precedentă – încercuirea emisiunilor de urmărit la televizor în Radio Times, halba cu bere de la prânz cu tipul care locuia două case mai încolo și ceașca cu cafea cu doamna drăguță de peste drum –, în timp ce Helen încuviința din cap și își golea farfuria, după ce runda de vomitat micul dejun o lăsase înfometată, ca de obicei.

— Cum ți-ai petrecut sâmbăta? o întrebase.

Îi spusese ceva neutru, nefiind dornică să răspundă la întrebările care ar fi urmat în mod sigur, dacă ar fi amintit de prânzul cu Roger Deering și de după-amiaza petrecută cu Sarah Ruston. Îi spusese că petrecuse o seară liniștită acasă.

Privindu-și tatăl cum își termina prânzul, își amintise și se scuzase pentru că se certaseră cu două zile înainte, când el montase pătuțul. Nu fusese vina ei, dar asta nu contase niciodată, nu în ceea ce îl privea pe el. Era un tip morocănos, ca Jenny.

O privise peste masă și roșise.

— Nu te prosti, iubito. Eu ar trebui să-mi cer scuze. M-am simțit groaznic toată ziua de ieri.

— Oh…

— Un ticălos bătrân și nefericit, asta sunt.

Era un început. Știa cât de mult dorea să o protejeze și avu un acces de simpatie pentru bărbatul ale cărui mâini mari nu intrau ușor în niște mănuși pentru copii.

Helen se prinsese destul de repede că starea ei era un fel de „joker". Sarcina îți dădea o anumită marjă de libertate, de la o discuție în contradictoriu la poștă la un furtișag din magazine. Până la urmă, nu era o idee bună să te cerți cu o gravidă, să o aduci pe biata femeie într-o stare de surescitare, să-i răscolești hormonii instabili. Dacă mai era și de curând îndoliată, era evident că putea să comită și o crimă. Faptul că erai gravidă și văduvă însemna că nu trebuia să mai spui că-ți pare rău.

Oricum o spusese din nou – îi părea rău că tatăl ei se simțise groaznic –, în timp ce își propunea să înceapă să fie mai a dracului cu oamenii.

— Totuși, eu aveam dreptate în privința pătuțului, spuse el.

După ce termină de spălat vasele, taică-său se îndepărtă de chiuvetă ștergându-și mâinile cu un prosop de bucătărie.

— Încă nu ai plâns zdravăn, nu-i aşa, iubito?

Helen râse şi şterse ultima farfurie.

— Glumeşti? M-am smiorcăit aseară la Crimele din Midsomer.

— Ştii ce vreau să spun.

— Al dracului de uşor…

— Pentru Paul, spuse el. Nu ai plâns după Paul.

În timp ce tatăl ei se apropie de ea, Helen puse jos farfuria şi începu din nou să plângă, dar din cu totul alte motive. El o linişti şi o mângâie pe spate, iar ea îşi îngropă faţa în umărul lui, simţind mirosul de aftershave şi materialul moale al cămăşii.

— Ţi-am spus, suspină ea. Plâng din te miri ce.

Când ea se îndepărtă şi puse farfuriile în dulap, vorbiră despre înmormântare. Nu se ştia nimic despre dată, dar Helen bănuia că nu va mai trece mult timp până când cadavrul va fi predat familiei. Îi spuse că mama lui Paul era încă dificilă. Helen nu voia flori, dorind în schimb să doneze totul unei organizaţii caritabile a poliţiei, dar Caroline Hopwood era conservatoare în privinţa asta, ca şi în privinţa alegerii muzicii.

— E de înţeles.

— Oare? Îi port naibii în pântec nepotul.

— Sunt sigur că-şi va schimba atitudinea.

— Ca să fiu sinceră, nici nu ştiu cât de mult îmi pasă, spuse Helen. Chiar nu sunt în stare să mă lupt pentru asta.

— Vrei să vorbesc eu cu ea? o întrebă tatăl ei.

Helen îşi aminti stânjeneala de la aniversarea de treizeci de ani a lui Paul, conversaţia afectată în singura ocazie în care tatăl ei se întâlnise cu părinţii lui Paul. Îşi amintea de glumele pe care le făcuse cu Paul pe tema asta, mai târziu.

— Rezolv eu lucrurile, spuse ea. Mulţumesc.

Tatăl ei încuviinţă din cap şi deschise frigiderul. Scoase o prăjitură pe care o cumpărase odată cu plăcinta.

Helen zâmbi.

— Te destrăbălezi, îi spuse ea.

— Voiam să te întreb dacă pot să te ajut, spuse tatăl ei. Îşi drese vocea. Să duc şi eu coşciugul. Bănuiesc că probabil o vor face colegii, membrii familiei lui…

— Vor fi poliţişti, spuse Helen. O gardă de onoare, în uniformă de gală. Mama lui Paul vrea toată ceremonia de la cap la coadă. Douăzeci şi

şase de salve, trompete, tot tacâmul.

Taică-său aprobă din cap impresionat.

— Glumesc.

— De fapt, nu e nici o problemă. M-am gândit numai să mă ofer.

— Probabil că va fi nevoie să mă duci pe mine.

— Nu ştiu dacă sunt pregătit pentru asta, spuse el.

Stătea lângă el şi îl urmărea cum îşi pune o bucată mare din prăjitură.

— Cred că trebuie să plec, spuse ea. De ce nu iei prăjitura la prietena ta? Aminteşte-ţi că trebuie să ai grijă de siluetă, dacă vrei să ajungi undeva cu ea.

— Cine spune că nu am ajuns?

Îl bătu pe umăr şi îşi căută geanta.

— Sună-mă când ajungi acasă, spuse el. Sau mai târziu. Nu contează când.

Helen încuviinţă din cap.

— Dacă o să mă simt în stare. În fiecare afurisită de seară sunt Crimele din Midsomer pe UK Gold…

Maşina lui Helen era parcată aproape vizavi de intrarea în casa tatălui ei. În timp ce traversa strada, îngheţă când auzi un scârţâit de cauciucuri şi văzu un Jeep negru ce venea în viteză din curba aflată la cincizeci metri în dreapta. Când trecu pe lângă ea, observă că înăuntru erau doi bărbaţi care priveau drept înainte şi se întrebă dacă nu văzuse cu câteva zile înainte o maşină asemănătoare, poate aceeaşi maşină, în faţa blocului ei.

Îşi spunea că e caraghioasă, că erau o grămadă de Jeepuri negre, când sună telefonul. Era Martin Bescott, detectivul inspector al lui Paul de la Kennington.

— Am mai găsit câteva lucruri de-ale lui Paul, îi spuse.

— Da? Credeam că am luat tot.

Urmă o pauză.

— Am găsit un al doilea dulap. Înlocuitorul lui… Paul nu era prea amator să-l ia pe cel vechi, aşa că…

Helen spuse că înţelege. Copoii erau mai superstiţioşi decât majoritatea oamenilor.

— Până la urmă, a trebuit să forţăm naibii chestia aia.

— Nu puteaţi să daţi ce era înăuntru celor de la organizaţia de caritate? întrebă ea. Să mă scutiţi, înţelegi…

— Păi, sunt nişte adidaşi vechi şi alte câteva nimicuri. Dar mă gândeam că probabil vrei laptopul.

Acum era rândul lui Helen să păstreze tăcerea.

— Helen?

— O să trec pe acolo şi o să-l iau, spuse ea.

Theo îşi petrecuse cea mai mare parte a dimineţii în apartamentul cu droguri; rămăsese acolo să trăncănească vrute şi nevrute cu Sugar Boy, care fusese trimis de Wave când SnapZ nu îşi făcuse apariţia. Theo sperase ca prima zi a unei noi săptămâni să fie una bună. Că o să înceapă să vină ceva mai mulţi bani şi că poate o să înceapă să se simtă mai puţin nervos şi să nu se mai poarte ca un prăpăstios, care aşteaptă să se întâmple ceva rău.

Nu fusese prea norocos în nici una dintre privinţe şi, de îndată ce se apropie prânzul, se întoarse în fugă acasă, ca să mănânce un sendviş cu Javine.

De-abia se aşezase, când la uşă apăru Easy, cu pitbullul său gras şi urât, care trăgea de lesă. Şi-l cumpărase când Wave îşi luase unul; dăduse şaptezeci şi cinci de lire unui pungaş din Essex care dădea târcoale pe la Dirty South, iar el se alesese, nu se ştie cum, cu cel mai prost câine de acolo. Wave spunea că cineva îl lovise cu piciorul în cap când era mic. Se părea că lui Easy îi plăcea chestia asta. Credea că el şi câinele bolnav la cap se asemănau sau cam aşa ceva.

Cum auzi lătratul, Javine începu să facă scandal. Nu putea suferi câinele şi nu-l voia în apropierea copilului. Theo încercă să tragă uşa după el, când ea începuse să-şi piardă firea strigând că nu voia nici un animal bătut în cap în casa ei, indiferent dacă avea patru sau două picioare.

Easy ridică din umeri.

— Hai să ne plimbăm, spuse el.

Se plimbară la început în jurul blocului; Easy se bucură de atenţia primită din partea puştilor de lângă garaje, de privirile chiorâşe ale unor femei ceva mai în vârstă – mamele şi surorile –, în timp ce îşi supraveghea câinele care îşi făcea nevoile în scuarul cu iarbă şi arbuşti,

plimbându-se ţanţoş pe lângă ceea ce fusese cândva un loc de joacă, înainte de a deveni o cale de acces spre Lewisham High Street.

Erau peste douăzeci de grade şi se făcea din ce în ce mai cald. Easy purta o cămaşă de mătase, descheiată, peste un maiou cafeniu, la fel ca pantalonii largi, cu buzunare pe lateral, şi adidaşii. Theo se îmbrăcase cu nişte jeanşi care atârnau pe el şi un tricou cu Bob Marley, pe care le cumpărase de la Timberlands după spargerea pe care o dăduse cu Easy cu trei săptămâni în urmă.

Cu puţinii bani pe care nu-i pusese deoparte.

— Cum merge treaba, Star Boy?

Theo îi răspunse că mergea bine, dar că nu prea îl mai văzuse în ultimele zile. Nu de la întâmplarea cu Mikey.

— Am fost ocupat, T.

Theo făcu semn cu capul spre ascunzătoarea cu droguri, unde îl lăsase pe Sugar Boy la post.

— Treburile se mişcă destul de greu.

— Corect. Trebuie să pui pe roate afaceri noi acolo unde poţi, mă înţelegi?

— Ei bine, şi unde-o să le pui pe roate?

— Ici şi colo, frate.

— Undeva unde n-ar trebui?

— Adică?

— Atunci când ne-am dus la furat, când ne-am luat de curvele lor, poate că am călcat pe cineva pe bătături, asta vreau să zic.

Easy îi aruncă o privire dură şi aproape că răsturnă o fată care împingea un cărucior. Ea îl înjură, dar el nu o băgă în seamă.

— Pe cine? Despre ce dracu' vorbeşti, frate?

— Nu contează pe cine. Oriunde, în afară de locul ăsta, poţi enerva pe cineva.

— Tu întotdeauna ţi-ai făcut probleme, T.

— Da, poate că aşa e.

— De când eram copii, frate.

Un poliţist în uniformă şi doi poliţişti comunitari veneau agale spre ei. Poliţistul îi privi cu atenţie pe Easy şi pe Theo, în timp ce comunitarii păreau mai degrabă îngrijoraţi de câine.

Easy le zâmbi tuturor larg şi smuci câinele într-o parte. Dădură colţul pe Lee Bridge.

— Toţi porcii ăştia care sunt în plus se vor căra în curând, spuse el. Lucrurile se vor întoarce la normal,nu?

— Crezi?

— Aici e Vestul Sălbatic, frate. Vezi pe feţele lor că nu le place.

Se opriră câţiva metri mai departe, când Mercedesul lui Wave veni lângă ei şi se opri pe liniile galbene. As If era la volan şi îi făcu semn calm cu mâna şoferului din spate să-l ocolească, atunci când acesta îl claxonă. Theo îl văzu pe Easy că se duce şi se apleacă să vorbească cu Wave pe geam. Discutară câteva minute şi Theo observă privirea lui Wave îndreptându-se rapid spre el; îl văzu că îi face semn cu capul şi râde de ce îi spune Easy. Theo îl salută şi el cu o mişcare a capului. Ştia că vorbeau despre el şi încerca să nu se gândească la asta.

Ar fi putut discuta despre orice. Despre hainele pe care le purta sau despre orice altceva.

După ce Wave plecă, îşi continuară plimbarea. Easy îi spuse că încă plănuia să i-o tragă zdravăn lui As If când se va ivi ocazia, apoi îi povesti despre bătaia de cap pe care i-o pricinuiau diverse femei. Pretindea că umbla cu mai multe odată şi că avea cel puţin doi copii, nu se ştie pe unde.

— Îmi place să-mi păstrez libertatea de a alege, spuse el. Să am parte de variaţie, înţelegi ce vreau să spun? N-am fost niciodată unu' care să se aşeze la casa lui. Continuau să meargă. Îţi spun, frate, râse el, femeia aia a ta e-o adevărată belea.

— Da.

— Serios…

Theo zâmbi şi păşi cu grijă, ca să evite o pată maronie de pe asfalt. Gândi: „Da, şi e beleaua mea“.

Vorbiră prostii timp de câteva minute, Easy îi făcu cu ou şi cu oţet pe câţiva DJ-i pe care îi auzise la postul de radio al comunităţii şi se lăudă cum băgase spaima în vreun fraier care îi tăiase faţa când era cu Audi-ul în Shooters Hill. Theo se străduia să pară relaxat. Se gândea încă la cele trei uniforme de după colţ; la expresia de pe faţa poliţistului când se priviseră în ochi. Se străduia să asculte pălăvrăgeala lui Easy, încercând să înăbuşe vaietul care creştea în mintea lui şi imaginaţia, care se chinuia să scape din colţurile întunecate.

— T.? Mă asculţi, frate?

— Te aud, frate.

— Mi-e foame. Ţie?

Se opriră la McDonald's, în Lewisham Centre.

— Trebuie să mă şi piş, spuse Easy. Doi iepuri dintr-un foc, frate. Simplu ca bună ziua. Îi dădu lesa lui Theo şi îi ceru să aibă grijă de câine în timp ce intră să cumpere pentru amândoi îngheţată McFlurry.

În timp ce Easy se ducea în restaurant, Theo încercă să stăpânească câinele, care sărea la trecători, luptându-se cu tentaţia de a-i da drumul potăii, ca să vadă cum se descurcă pe o stradă aglomerată.

Easy ieşi şi îi dădu lui Theo îngheţata.

— Să nu uit, spuse. Toată chestia aia cu călcatul pe bătături. Crezi că e vina mea că Mikey a fost ucis?

— N-am spus asta.

— Mi s-a părut că asta ai spus.

— Am dat-o în bară, asta e, spuse Theo. Nu trebuia să se întâmple.

Easy ridică din umeri. Mâncă repede, iar când termină, aruncă paharul de plastic într-un coş de gunoi. Se întoarse spre Theo şi îşi desfăcu braţele în timp ce câinele se învârtea în jurul cozii lângă el.

— Asta e, frate. Înţelegi? Aşa trebuie să fie.

— Cum? Să faci pe tine de frică?

Easy îşi îngustă ochii, înfăşură lesa pe încheietura mâinii şi trase animalul mai aproape.

— Cui îi e frică?

Theo privi traficul.

— Termini chestia aia?

Theo îi dădu îngheţata neatinsă, apoi jumătate de minut, în timp ce aştepta ca Easy să o termine, închise ochii şi încercă să-şi amintească gustul berii Barley Wine pe un balcon în bătaia vântului, bucurându-se de soarele care îi mângâia faţa.

Ea şi Paul nu se amestecaseră niciodată prea mult în viaţa celuilalt. Îşi păstraseră spaţiul propriu, rezervat fiecăruia dintre ei, şi fuseseră destul de mulţumiţi aşa. Se văzuseră cu prietenii proprii şi nu simţiseră niciodată nevoia să relateze toate discuţiile, să-l întrebe pe celălalt cu cine vorbise de fiecare dată când punea telefonul în furcă. Rareori fuseseră obligaţi să-şi coordoneze agendele şi fiecare avea contul lui la bancă; o independenţă care fusese comodă, deşi mai târziu, după aventura lui Helen, ea devenise una impusă, mai ales de Paul.

Îşi spusese toate aceste lucruri încercând să-şi explice existenţa computerului pe care îl luase din Kennington în drum spre casă. Ca să-i atenueze prezenţa, suplă şi gri, pe masa din faţa ei. Pentru a se simţi mai puţin temătoare atunci când îl deschise.

Deschisese toate ferestrele apartamentului, dar încă mirosea a umezeală; a închis, ar fi spus tatăl ei. Transpira într-un şort larg şi într-unul dintre tricourile lui Paul. Un pahar cu vin rece sau, şi mai bine, o bere, ar fi fost mai mult decât bine-venite.

Bescott o aşteptase în parcare.

O condusese la el în birou şi îi dăduse laptopul împachetat într-o pungă de plastic. Păruse destul de prietenos, dar, ca întotdeauna, era greu să hotărăşti în ce măsură asta nu se datora stării ei. Împrejurării… Totuşi, pe faţa lui era ceva care te făcea să crezi că se străduia prea tare, iar Helen nu se putea abţine să nu se întrebe dacă el, şi alţii de deasupra lui, ascundeau aceleaşi bănuieli asupra activităţii lui Paul pe care le avea şi ea. Cât de mult va mai dura până când un tip cu o faţă onestă de la Direcţia Standardelor Profesionale o să bată la uşă?

Spionii din poliţie.

Ecranul Mac-ului deveni albastru şi sistemul porni.

Până unde ar fi mers cu cercetările cei de la Direcţie dacă ofiţerul în cauză era mort? Exista pericolul ca şi ea să fie implicată? Ştia cum lucrează oamenii ăştia şi cum ar putea presupune că şi integritatea ei, ca parteneră a lui Paul, fusese compromisă.

Făcu clic pe pictograma de deasupra numelui lui Paul şi îşi spuse că e ridicolă. În cel mai rău caz, vor vrea să cotrobăie prin lucrurile lui Paul şi să arunce o privire pe ceea ce era în computerul lui. Să scotocească după detalii abjecte.

La fel cum făcea şi ea.

Apăru desktopul şi Helen simţi că nu mai are aer: o fotografie a ei cu Paul, zâmbind la aparat într-o tavernă grecească, cu trei veri în urmă. Paul avea părul tuns foarte scurt şi era roşu la faţă. Ei aproape că îi ieşeau sânii dintr-un sutien minuscul pe care nu ar fi trebuit să-l poarte niciodată.

— Nătărăule, şopti Helen, lovind tastatura. Mă faci să mă simt şi mai rău, de ce n-ai face-o?

Deschise folderul „Home“ şi se uită prin el. Toate fişierele de bază ale sistemului erau în regulă. În „Pictures“ sau în „Movies“ nu era

absolut nimic, iar folderul „Documents“ conţinea doar datele obişnuite ale utilizatorului.

Computerul de-abia fusese folosit sau, cel puţin, nu fusese folosit prea mult.

Acasă împărţeau acelaşi IBM, schimbând utilizatorii din acelaşi sistem. Desktopul lui Paul fusese întotdeauna plin de documente şi clippinguri întâmplătoare, cu diferite fişiere în care se înghesuiau melodii şi filmuleţe deocheate, de la Gary Kelly şi de la alţi colegi de serviciu. Ea era cea cu fişierele bine organizate, cu denumiri precum „facturi utilităţi“, „copil“ şi „taxe locale“.

A fost destul de uşor de identificat fişierul pe care îl căuta. Conţinea un singur document, cu numele „Victoria“. Helen făcu dublu clic pentru a deschide dosarul, dar i se ceru parola.

Privi timp de un minut căsuţa goală de pe ecran şi cursorul care clipea în interiorul ei, apoi introduse numele de familie al lui Paul şi data naşterii. La fel ca majoritatea oamenilor, el îşi folosise data de naştere ca PIN pentru contul bancar.

Nici un rezultat.

Încercă cu numele mamei lui, de căsătorie şi de fată. Cu al tatălui. Apoi încercă cu numele ei, întrebându-se în timp ce tasta de ce nu se gândise la asta din prima.

Parola introdusă este incorectă.

Cât de greu poate fi, pentru Dumnezeu? Paul nu era… nu fusese vreun expert când venea vorba de chestiile astea.

Victoria…

Poate că îşi luase revanşa, la urma urmei. Iisuse, putea fi vorba de ceva atât de simplu ca o aventură, în afara relaţiei lor? Şi mai era şi o femeie cu ştaif, după nume. Era un gând dureros, dar poate mai puţin dureros decât alternativa.

Totuşi mai era Kevin Shepherd, care ar fi putut da lămuriri. Şi Frank Linnell.

Începu să tasteze rapid, drăcuind de câte ori bătea greşit sau când atingea din greşeală tasta CAPS LOCK; încercând cuvinte care îi veneau în cap şi lovind tasta ENTER. Orice-ar fi putut însemna ceva pentru Paul: numele celui mai bun prieten de la şcoală; al câinelui pe care l-a avut în copilărie; Queens Park Rangers; Marea Evadare; nenorocitul de Freddie Mercury…

Parola pe care…

Trânti capacul laptopului şi aşteptă să îşi recapete respiraţia. Simţi cum transpiraţia începea să-i curgă pe gât şi pe umeri.

Îşi aminti că Tim, soţul lui Jenny, era priceput la computere, că îi plictisise de moarte de atâtea ori vorbind despre reţele şi programe de protecţie. Se gândi să-l roage să o ajute, apoi se răzgândi brusc. Ştia că Jenny, de îndată ce va descoperi acest lucru, va fi încântată să o interogheze la nesfârşit. Poate că ar trebui să-l roage pe Tim să o ajute în secret şi să nu spună. O felaţie ar putea rezolva problema; ştia că avusese întotdeauna o slăbiciune pentru ea.

Iisuse, ce dracu' a fost asta?

Copilul o lovise zdravăn cu piciorul. Brusc o luă ameţeala şi se simţi slăbită. Merse în bucătărie şi bău o jumătate de sticlă cu apă.

Când se simţi mai întremată, luă laptopul în dormitor, îl băgă în punga de plastic şi îl ascunse în şifonier, după chitara lui Paul. Simţi că roşeşte numai făcând acest lucru, dar ştia că, orice ar fi fost pe hard disk, trebuia ascuns.

Se gândea că poate Frank Linnell avea răspunsurile, dar nu o să fie uşor să-l găsească. Nu exista nici o modalitate de a cere ajutorul cuiva fără explicaţii, iar să meargă la ea la birou şi să se aşeze la computer nu era posibil. Să iei urma unui număr de maşină, cum făcuse cu Ray Jackson, era o treabă destul de simplă, dar ca să foloseşti sistemul informatic naţional al poliţiei trebuia să te identifici şi să introduci parola. Iar sesiunea ar fi constituit probă la dosar.

Iisuse, dacă ar fi avut numai numele uneia dintre firmele lui Linnell, ar fi fost la fel de simplu ca folosirea Paginilor Aurii.

Întoarsă în living, se uită peste restul lucrurilor lui Paul, care erau încă pe masa pe care le lăsase: agenda, casetele şi CD-urile, harta din maşină, GPS-ul.

„Hai, Hopwood, recunoaşte! E genial, ce dracu'…"

Poate că nu, dar era o idee bună, şi chiar dacă va dura o vreme, oricum nu avea prea multe de făcut.

Poate că, de data asta, tehnologia va fi de partea ei.

Capitolul 24

Îl găsiseră pe SnapZ la prima oră a dimineţii.

Din nou era poliţie peste tot, în tot cartierul; strigăte şi sirene, cu tot alaiul sonor al zorilor. O mare de albastru, autovehicule care blocau străzile laterale şi bandă galbenă care flutura în jurul intrării de la blocul în care locuise SnapZ. Zvonurile începuseră să zboare destul de rapid şi, pe la mijlocul dimineţii, oricine avea urechi de auzit ştia ce se întâmplase.

Un băiat din gaşcă doborât. Încă unul.

Unu' cu gura mare auzise de la un copoi clonţos că iubita telefonase la poliţie cu o zi înainte pentru că, de douăzeci şi patru de ore, nu reuşise să dea de SnapZ pe mobil. Plângerea fusese înregistrată cu conştiinciozitate şi uitată. Cu douăzeci şi patru de ore înainte, sunase o femeie să se plângă de zgomotele dintr-un apartament vecin; de faptul că nu era prima oară când derbedeul ăla care locuia două uşi mai încolo îi stricase duminica dând muzica la maximum şi trântind uşile. Acelei plângeri i se dăduse şi mai puţină atenţie, reclamaţiile legate de gălăgie sau de orice altceva care se apropia de dispute casnice fiind clasate mai jos decât aruncatul gunoaielor sau murdăritul trotuarului de către căţei, când venea vorba despre cartierul Lee Marsh.

Informaţiile lui Easy fuseseră al naibii de precise. Numai că nu-şi închipuiseră asta.

Până când un sergent de birou cu ochiul ager n-a pus cap la cap cele două rapoarte şi a observat singurul nume pe care-l aveau în comun, nimeni nu şi-a mişcat fundul. O oră mai târziu, spărgeau uşa lui SnapZ ca să intre. Pe urmă, înainte să apuce să-şi scoată vestele de protecţie, aceiaşi poliţişti care se întorceau fericiţi la munca lor de birou sau la patrularea pe jos în Greenwich şi Blackheath se îndreptau acum în viteză spre vest, pământii de furie, spre SE13.

Theo urmărea cele întâmplate chiar din spatele unei mulţimi de cincisprezece sau douăzeci de persoane aflate cât se poate de aproape de locul acţiunii. Probabil că cei mai mulţi nici nu ştiau că-l ridicaseră deja pe SnapZ; încă mai aşteptau, în speranţa că o să aibă parte de ceva dramă.

Era un amestec bizar: vânzători, una sau două familii care locuiau în cartier şi câteva persoane derutate care păreau turişti şi probabil că se rătăciseră. Se mai învârteau pe-acolo şi câţiva din gaşcă, pentru a-i aduce un omagiu sau poate doar ca să se liniştească puţin alături de

ceilalţi. Theo îi văzuse pe Gospel şi pe Sugar Boy hoinărind pe acolo şi schimbase câteva saluturi din cap cu ei, care puteau însemna orice, înainte să-şi întoarcă privirea.

Aproape de locul unde stătea, era un puşti cu taică-său, lingând cu poftă o îngheţată şi lungindu-şi gâtul, ca să vadă mai bine ce se întâmpla. Theo simţea un nod în stomac. Trecuse pe la cafenea mai devreme şi acum avea senzaţia că mai are puţin şi vomită sendvişul cu şuncă.

După vreo alte zece minute, doi poliţişti în uniformă, cu un aer plictisit, împinseră mulţimea şi mai departe, şi unii începură să se risipească. Theo ştia că oamenii îşi pregăteau deja discursurile. Erau acolo câteva echipe de ştiri de la posturile locale, vezi Doamne, şi el ştia că cei mai importanţi aveau să sosească mai târziu. Televiziunile naţionale şi alţii, probabil.

Când trecură pe lângă el tatăl şi puştiul său, Theo întâlni o clipă privirea băieţelului, văzu cum ridică din umeri şi expresia de pe chipul lui lipicios.

Nimic de văzut.

Alţii, care se întorceau la activităţile lor dinainte, aveau altă expresie.

Nimic ce nu mai văzuseră şi altă dată.

Theo spera ca propriul chip să nu-l trădeze prea tare. Să nu ofere nici un indiciu despre ce se petrecea în mintea lui; furtuna din interior. Habar n-avea de ce şi, cu atât mai puţin cine, dar acum ştia că toate astea nu aveau nimic de-a face cu Easy şi… cu escapadele lui. Ştia că nu despre teritoriu era vorba.

Erau vreo treizeci, poate mai mulţi în gaşca de stradă, cu mulţi alţii deasupra, în triunghiurile de deasupra, pentru cei care ştiau unde să caute.

Mikey mort, iar acum SnapZ. Era mai mult decât o coincidenţă.

În ceea ce-i privea pe ziarişti, explicaţia avea să fie simplă. Aveau să fie consideraţi victime ale unui conflict brutal între bande sau ale unei dispute legate de graniţe. Probabil că vor fi consideraţi în acelaşi timp victime într-o chestie mai serioasă: simptome ale poveştii cu alienarea sau ale privării de dreptul de vot, ca membri ai unui grup etnic defavorizat cu mari probleme, sau ceva de genu' ăsta.

Numai că Theo ştia că mai aveau în comun şi altceva mai special, ceva ce împărtăşeau doar cu el şi cu alţi doi. Era ceva legat de noaptea din urmă cu zece zile, când fusese ucis ofiţerul ăla de poliţie. Când el îl omorâse pe ofiţerul de poliţie.

Mikey şi SnapZ fuseseră amândoi pe bancheta din spate.

Theo se întoarse şi fu cât pe ce să se ciocnească de Gospel. Fata ţinea capul aplecat şi-şi trecea o mână prin bucle:

— E aiurea, frate, spuse.

Theo simţi cum micul dejun începe să se agite în stomac.

Gospel se îndepărtă, ca şi cum s-ar fi grăbit:

— Al dracu' de aiurea.

— Mda, zise Theo.

Helen se văzu nevoită să admită că unii dintre derbedeii ăştia de doi bani erau al dracu' de isteţi.

Înainte să intre în concediul de maternitate, auzise despre o serie de furturi de maşini, în care nişte puşti spărgeau maşinile cu GPS, apăsau pe butonul ACASĂ şi ajungeau la o casă pe care o jefuiau rapid, ştiind sigur că proprietarul era în altă parte şi că maşina lui tocmai fusese manglită.

Sigur că dispozitivul putea fi folosit într-un scop mai nobil; cu toate că nici ea nu făcea cine ştie ce lucru nobil.

Paul ştiuse să se descurce în cea mai mare parte din sud-vestul şi din centrul Londrei, aşa că, de fapt, folosise GPS-ul ca să ajungă acasă dacă se găsea la nord de fluviu sau trebuia să conducă în alt oraş. Helen ştia că „destinaţiile recente“ erau înregistrate în ordinea în care fuseseră programate în unitate şi spera că nu vor fi prea multe de parcurs. Recunoscuse vreo două şi le scosese din calcul. Apoi, amintindu-şi ce-i spusese Gary Kelly despre locurile unde operează Frank Linnell, începuse să caute adrese în sud-estul oraşului.

Primele două destinaţii fuseseră pierdere de vreme: Linnell nu-şi avea în mod categoric sediul la poliţia din Catford, iar casa cu terasă din Brockley se dovedise că aparţinea unui cuplu de pensionari, a căror fiică fusese martoră într-un caz de crimă pe care îl investigase Paul cu câteva luni înainte.

Bătrâna şi-l amintise:

— Simpatic tip, spusese. Politicos.

Helen plecase devreme şi, imediat după zece şi jumătate, viră pe o stradă laterală în apropiere de Charlton Park, apoi opri maşina lângă un bar, cam la doi kilometri de sudul Tamisei. Văzu un Range Rover negru parcat pe stradă şi un container ceva mai încolo, amintindu-şi că Gary mai vorbise şi despre faptul că Linnell se ocupă de dezvoltare imobiliară.

A treia oară norocoasă.

Când se depărta de maşină, din bar ieşi un bărbat într-o salopetă pătată toată de vopsea şi deşertă în container conţinutul unei găleţi de plastic ce părea grea.

— Şeful e înăuntru? întrebă Helen. Legitimaţia de poliţist era în poşetă. Bărbatul mormăi ceva – ar fi putut fi „da“, ar fi putut fi „nu“ – şi se duse din nou înăuntru.

Găsi un loc umbrit şi se puse pe aşteptat.

Cinci minute mai târziu, uşa se deschise iar şi apăru un bărbat negru bine clădit. O măsură din cap până-n picioare, după care o întrebă ce vrea să bea. Helen fu uşor surprinsă, dar încercă să nu o arate:

— Un pahar cu apă ar fi grozav. Bărbatul îi ţinu uşa deschisă, ca să intre.

O conduse în bar, unde şase bărbaţi vopseau, ciocăneau şi dădeau găuri cu bormaşina. Pe doi dintre ei îi auzi vorbind într-o limbă est-europeană. Bănuia că e poloneză. Erau aşa de mulţi polonezi care lucrau în Marea Britanie ca instalatori şi constructori, încât guvernul lor emisese recent o solicitare oficială prin care cerea ca unii dintre ei să fie trimişi înapoi.

Frank Linnell stătea în grădină. Se ridică în picioare când ea intră în curte, spunând:

— Helen, nu-i aşa?

Avea vreo cincizeci şi ceva de ani, dar părea destul de în formă, îmbrăcat în şort albastru şi tricou alb. Nici vorbă de fire albe în părul ondulat la ceafă, pieptănat pe spate şi dat cu gel. Chipul îi era… mai blând decât se aşteptase Helen.

Se aşeză în faţa lui la o măsuţă pliantă şi spuse „mulţumesc“ când bărbatul cel masiv îi puse paharul jos.

— Strigă dacă mai vrei unul, spuse.

— Drăguţ aici, nu? zise Linnell. O să fie al naibii de grozav într-o zi, două. Drept să-ţi spun, nici măcar nu sunt sigur ca vreau să vând localul.

Între locul unde stăteau ei și un gard nou aflat la vreo zece-cincisprezece metri depărtare fusese plantat gazon proaspăt, iar o latură a curţii interioare era plină de rânduri întregi de coşuri agăţate şi de plante în ghivece, încă acoperite cu polietilenă.

— Vreo două balansoare sau un tobogan pe iarbă ar fi trăsnet.

Helen luă o înghiţitură prelungă din pahar şi respiră adânc. Îl privi pe bărbatul din faţa ei care, dacă doar o frântură din ce auzise era adevărat, se afla pe lista neagră a jumătate din detectivii cu experienţă din oraş, și care continua să vorbească de parcă se cunoşteau de ani de zile.

— Cred că nu mai e mult. Arătă spre burta lui Helen. Pare că totul e gata acolo, înăuntru, dacă e să mă întrebi.

— Mă străduiesc să nu mă vait prea tare, spuse.

— O să te întorci imediat la serviciu? Sau…

— Nu imediat.

— Aşa-i cel mai avantajos pentru bebeluş, zic eu.

— O să vedem.

— Şi care-i treaba azi? Linnell sorbi din băutura lui. Părea coca-cola, dar nu puteai şti dacă nu mai era şi altceva în ea. Lucrezi azi?

— Am venit doar ca să vorbim despre Paul, spuse Helen.

Linnell zâmbi:

— Mi-ar plăcea.

Pentru a doua oară în tot atâtea minute, Helen fusese categoric prinsă pe picior greşit. Îşi spuse că Linnell şi cei care lucrau pentru el erau probabil bine antrenaţi pentru chestia asta; îşi impuse să se relaxeze şi să rămână prudentă. Copilul o lovea tare, iar ea îşi schimbă discret poziţia, ca să se simtă mai confortabil. Puse o mână pe burtă, pe sub masă, şi începu să se maseze cu blândeţe.

— Cum l-ai cunoscut pe Paul? întrebă.

— Ne-am întâlnit acum şase ani, răspunse Linnell. Începu să se joace cu lanţul de aur de la gât; ţinea zalele între degete, trăgând înainte şi înapoi de ele în timp ce vorbea. Făcea parte dintr-o echipă într-un caz de care eram apropiat. Asasinarea cuiva de care eram apropiat. După aceea… de fapt, tot timpul, Paul a fost extraordinar. Unul sau doi dintre

colegii lui nu erau chiar la fel de… înţelegători, pricepi ce vreau să zic. Când ai o anumită reputaţie, unii nu văd lucrurile decât într-un singur mod. Paul mă trata la fel cum ar fi tratat pe oricine altcineva care era victimă.

— Şi după aceea?

— Am păstrat legătura.

— Asta-i tot?

— Am devenit prieteni, presupun. Ridică din umeri, ca şi cum totul era foarte simplu. Am fost prieteni.

— Vă întâlneaţi des?

— O dată la o lună sau două, cu aproximaţie. Amândoi eram foarte ocupaţi. În fine, ştii…

— Şi mâncaţi împreună la prânz, vă duceaţi la cinema, ce făceaţi?

— Luam prânzul, vorbeam de una, de alta, mergeam la bar. L-am luat la Oval o dată, ca să vadă o partidă de crichet. Râse. Ploua cu găleata.

Helen dădea aprobator din cap, ca şi cum nimic din ceea ce-i spunea Linnell nu era neobişnuit, dar în sinea ei spumega, şi asta n-avea nici o legătură cu faptul că bebeluşul juca fotbal cu rinichii ei. Trebuia să-şi adune puterile şi să pună întrebările mai delicate pe care le repetase cu o seară în urmă. Vedea căldura de pe chipul lui Linnell când vorbea despre Paul şi se întrebă dacă într-adevăr era posibil să nu fie vorba decât despre prietenia pe care acesta părea că o preţuieşte atât de mult. Îi trecu prin cap că ar putea fi gay, că ar fi putut fi îndrăgostit de Paul. Îşi coborî privirea şi remarcă faptul că nu poartă verighetă.

Poate că Paul ştiuse că Linnell simţise ceva pentru el şi folosise cumva chestia asta în folosul propriu.

— Vrei să mănânci ceva? întrebă Linnell.

Helen negă cu o mişcare slabă din cap, spunând:

— Aţi vorbit vreodată despre serviciu? După expresia care i se aşternu pe chip, era limpede că ştia la ce se referea Helen. Ocupaţia lui, dacă puteai s-o numeşti aşa, dar şi a lui Paul.

— Doar la început, de câteva ori când ne-am întâlnit, cred, făceam doar conversaţie, dar nu şi după aceea. Era un soi de lege nescrisă. Nu voiam ca astfel de chestii să ne stea în cale.

Helen observă că încă se mai juca cu lanţul. Se gândi: „Să vă stea în cale pentru ce?“ Deci nu te-a întrebat niciodată despre vreunii dintre asociaţii de afaceri? Nu te-a întrebat niciodată nimic despre ce făceai?

— Aşa cum am mai spus, ne-ar fi stat în cale. Ar fi făcut situaţia mai delicată. Învârti în pahar gheaţa care se topea. Prietenele tale îţi povestesc mereu despre copiii maltrataţi?

Din nou prinsă pe picior greşit. Linnell îi dădea clar de înţeles că ştie o mulţime despre ea şi despre ceea ce face. E posibil să fi făcut săpături; nu se îndoia că mai cunoştea şi alţi copoi care ar fi fost bucuroşi să facă cercetări în locul lui şi să-i transmită informaţiile. Sau poate că, pur şi simplu, auzise de la Paul în cursul uneia dintre conversaţiile lor tihnite. Când stăteau la un meci de crichet, poate.

Oricum ar fi fost, situaţia o făcu pe Helen să se simtă ca şi cum ar fi avut nevoie de un duş lung şi fierbinte.

— Când l-ai văzut ultima oară? îl întrebă.

El reflectă:

— Cam acum două săptămâni. Ceva de genul ăsta. De fapt, a venit el aici.

— Ştiu, spuse Helen. Ca să fie limpede că şi ea făcuse ceva săpături.

— A adus ceva pentru prânz. Lui Linnell amintirea îi făcea plăcere, dar zâmbetul i se şterse de pe faţă destul de repede. Mi-ar fi plăcut să ne despărţim în condiţii mai bune, ca să fiu sincer.

— Ce?

Avea un aer puţin stânjenit, acum îşi înfăşura lanţul pe un deget, dar mai apoi ridică din umeri, ca şi când ar fi hotărât că nu e nimic rău dacă-i spune. Ca şi când ar fi ajuns la concluzia că probabil ea nu avea să fie prea surprinsă. Ce-am spus mai devreme, despre faptul că nu vorbeam despre serviciu? Ei bine, am făcut-o ultimele două dăţi când ne-am întâlnit. Paul mă rugase să-l ajut, să-i dau câteva nume. Oameni cu care credeam eu că ar putea să… vorbească.

Helen înghiţi în sec.

— I-am zis că nu-l pot ajuta, spuse Linnell. În fine, că nu vreau. Din o mie de motive, n-ar fi fost corect.

— Ce fel de oameni?

— Persoane din domeniul meu. Oameni de afaceri. Oameni cu care e posibil să te fi întâlnit şi tu în profesia ta.

— Cum ar fi Kevin Shepherd?

— Cine?

Arăta ca şi când n-ar fi auzit numele niciodată.

Helen îşi simţea limba încărcată şi cleioasă:

— De ce voia Paul să faci asta?

— Ei, hai, scumpo!

— Dă-ţi cu părerea.

— Cum? La fel cum ai făcut şi tu, vrei să zici?

Helen întinse mâna şi apucă poşeta, trăgând-o mai aproape de ea, cu sentimentul că ar putea fi nevoită să se ridice de pe scaun în orice moment.

Linnell îşi întoarse capul şi îmbrăţişă cu privirea mica grădină.

— Având în vedere că lucrurile s-au întâmplat în felul ăsta, îmi pare rău că nu l-am ajutat. Te gândeşti la chestiile alea când pierzi pe cineva, nu? Retrăieşti momente. Sunt convins că ai făcut acelaşi lucru.

— Mă îndoiesc că am făcut acelaşi lucru.

— E de-a dreptul stupid. Linnell îşi drese glasul. Aş fi fost bucuros să-i împrumut nişte bani dacă doar despre asta era vorba. Nu trebuia decât să spună, înţelegi?

— N-ar trebui să împrumuţi niciodată bani de la prieteni, spuse Helen, accentuând ultimul cuvânt şi fără a fi convinsă că nu existase un aranjament mai oficial.

— Avea probleme cu banii?

Nici nu se punea problema ca Helen să răspundă. Nu intenţiona să-i spună ceva despre ea, ceva despre ea şi Paul. Nici nu se punea problema să-i spună că necazurile pe care le avusese Paul erau un lucru pe care îl păstrase doar pentru el. Simţea cum creşte furia în ea, ca dorinţa de a urina sau de a vomita; furioasă pe Paul, da, dar şi pe ea însăşi că e proastă. De parcă ar fi putut să scape de sentimentul ăsta în vreun alt mod.

Era furioasă chiar în momentul ăla, mai ales pe Linnell, fiindcă înţelegea că vorbea serios şi cât de mult îi păsa. Fiindcă văzuse că ochii i se umpluseră de lacrimi cu o clipă înainte de a-şi întoarce privirea de la ea.

Bărbatul masiv ieşi în grădină şi-i spuse lui Linnell că era nevoie de el înăuntru. Cineva găurise şi dăduse peste un cablu.

Când se ridică, Linnell îşi puse mâna peste a lui Helen:

— Rămâi şi termină-ţi băutura, scumpo.

Theo era în casa folosită ca ascunzătoare, nu pentru că se aştepta să facă vreo afacere spectaculoasă, nu acum când pe toate străzile mişunau sticleţii, ci pentru că părea să fie cel mai sigur loc.

Încă de când cu Mikey, se tot întreba dacă ar trebui să înceapă să poarte tot timpul armă. Easy şi Wave purtau şi, de câte ori aveau ocazia, le plăcea să se laude cu ele, de parcă ar fi fost nişte accesorii. Ceilalţi ziceau aproape toţi că poartă, mângâindu-şi buzunarele de parcă şi-ar fi ţinut acolo „sculele", dar Theo nu-şi făcuse niciodată griji. Fusese mereu de părere că, dacă porţi armă devii o ţintă, o ţintă legitimă. Easy spusese că era o prostie; că, în calitate de membru al găştii, erai oricum o ţintă şi că oamenii vor presupune că porţi armă indiferent dacă purtai sau nu.

Din când în când, Easy spunea lucruri logice. O armă ar fi fost o investiţie mai bună decât ţoalele alea de la Timberland.

Chiar dacă Theo nu se putea hotărî să-şi cumpere una pentru uz personal, exista întotdeauna o armă la îndemână în casa secretă, şi tocmai de aia era un loc la fel de bun ca oricare altul, unde să stai şi să te gândeşti. Să te ascunzi. Ştia cum s-o folosească, ştia că s-ar putea s-o aibă în mână în momentul în care cineva ar fi reuşit să treacă de uşa de oţel ranforsat.

— Ca la Fort Knox, spusese Easy. Ai şi tu necazuri o dată, şi atunci vine peste tine un nenorocit cu buldozeru'.

Mikey şi SnapZ fuseseră amândoi în noaptea aia în Hackney, şi acum amândoi erau morţi. Dar oare Theo se purta ca un prost? Poate că Mikey plătise pentru ce-i făcuse curvei ăleia. Poate că SnapZ făcuse ceva afaceri pe cont propriu despre care nu ştia nimeni. Căuta în minte diverse posibilităţi, dar nu reuşea să găsească nici o explicaţie pentru ce se întâmpla, care să nu sune ridicol.

Poate că erau copoii?

Îl omorâse pe unul dintre ei, la urma urmelor, şi ştia cum se sfârşeşte genu' ăsta de lucruri. Văzuse un film odată, un film cu Eastwood înainte să devină serios şi să îmbătrânească, unul în care poliţiştii luaseră legea în propriile mâini şi-i ucideau pe traficanţii de droguri şi pe violatori, şi chestii de felu' ăsta. Dar dacă ştiau cine fusese în maşina aia, dacă ştiuseră încă de la bun început şi hotărâseră că cinci

gloanţe înseamnă mult mai puţine probleme decât cinci mandate de arestare? O metodă bună să mai reduci din birocraţie…

Theo auzi strigăte dincolo de uşă şi îngheţă, căutând cu privirea arma de pe masa aflată în faţa lui.

Aşteptă. Erau doar puşti care se distrau de toată agitaţia.

Trebuia s-o sune pe Javine, să-i spună unde este şi ce se întâmplă. Îşi deschise telefonul şi formă numărul, încercând să se relaxeze, pentru ca ea să nu simtă nimic în vocea lui.

Nu era uşor.

Pe drum, trecuse pe lângă locul unde făceau pictura murală pentru Mikey. Ca întotdeauna, îşi dăduseră toată silinţa, îl făcuseră să arate ca un fel de înger. Cu pielea aurie şi cu dinţi albi, strălucitori.

Theo se holbase la cărămizile pictate şi se gândise la SnapZ şi la ceilalţi. Nu se putea abţine să se întrebe dacă n-o să fie nevoie de un zid mai mare.

Cu picioarele pe masă în faţa televizorului – în halat şi în pantaloni de pijama, cu un ceai şi cu un pachet de biscuiţi Jaffa care se împuţina văzând cu ochii –, reuşea cu greu să îndulcească amintirea întâlnirii cu Frank Linnell.

Sentimentul că fusese manipulată.

Nu că s-ar fi aşteptat să capete prea multe răspunsuri, sau măcar vreun răspuns, dar nici nu se gândise că o să plece din bar cu şi mai multe întrebări.

La serviciu, cazurile se dovedeau adesea cu mult mai complexe decât păreau la prima vedere: ruda îngrozită se dovedea a fi agresorul, despre care se descoperea ulterior că fusese el însuşi agresat. Întotdeauna se mai întâmpla şi altceva. Cei mai mulţi dintre colegii ei priveau cu groază astfel de cazuri; erau epuizaţi de orele lungi la serviciu şi de birocraţie, de povara acelui efort.

Dar lui Helen îi priau astfel de situaţii.

Unii deschideau o cutie cu viermi şi se chinuiau să pună capacul la loc cât puteau de repede, dar Helen fusese mereu dispusă să-şi vâre mâinile adânc şi cu nădejde. Să lase chestiile alea lipicioase, răsucite să i se înfăşoare pe degete până când se obişnuia cu ele.

Îi plăceau complicaţiile, nu era cu adevărat fericită decât dacă avea ceva probleme de rezolvat, asta spusese Paul. Cu cât mai încurcate, cu

atât mai bine.

— Da, vezi să nu, Hopwood. De-a dreptul ironic, având în vedere situaţia…

Schimbă canalul şi mai îndesă un biscuit Jaffa în gură; dădu sonorul mai tare şi-şi trânti picioarele pe podea când văzu ce se întâmplă.

O reporteră transmitea în direct, din faţa unui zid vopsit cu spray. Era tânără, negresă şi acceptabil de zeloasă; încerca să ignore grupul de tineri care se străduiau din răsputeri să intre în cadru. „Aceasta a fost încă o răfuială între bande“, spunea ea, şi a doua crimă în doar câteva zile, care şocase această comunitate foarte unită. Poliţia din Lewisham acţiona acum cu toate forţele, ca să ajungă în miezul asasinatelor, dar părea foarte limpede că aveau de-a face cu un război între bande. Doi dintre tineri s-au aplecat să intre-n cadru când reportera a dat legătura înapoi în studio.

Au strigat la cameră şi au pozat în faţa ei.

Helen îşi aminti ce spusese inspectorul de poliţie când se afla în biroul lui, în dimineaţa aceea de luni după accident. Paul murise în nordul Londrei, dar maşina fusese furată în sud. Poate că banda vinovată era implicată într-un război, aşa că, în mod intenţionat, făcuse execuţiile pe teritoriul rival. Fusese doar o chestiune legată de care bandă anume, spusese inspectorul, lucru deloc uşor de aflat, când erau atât de multe. Când nici una dintre ele nu se înghesuia să ajute poliţia.

Acum, chestia asta părea evidentă.

Cu siguranţă, era un loc destul de potrivit ca să înceapă investigaţiile. La prima oră, avea programare la spital, dar după aceea, la dracu' cu orice altceva. Nu avea nici un motiv să nu facă o încercare.

Acum putea să-şi vâre nasul ceva mai mult.

Capitolul 25

Femeia care venea în fiecare luni, fantastica Betty, îi pregătea lui Frank majoritatea meselor de peste săptămână, dar lui îi plăcea să-şi gătească singur micul dejun. Era o desfătare să ai timp de gândire. Îi asculta pe poponarii din media şi pe politicieni spunând tot felul de prostii la Radio Four, în timp ce îşi făcea ceaiul, gătea şi trecea în revistă ziua pe care o avea în faţă. Câteodată, devreme, era şi Laura pe acolo, şi

se bucurau de timpul petrecut împreună, dar în dimineaţa asta nu era nici urmă de ea.

Era bine; avea multe lucruri la care trebuia să se gândească.

Tăie o roşie ca să o amestece cu ouăle jumări şi se gândi ce fată drăguţă era Helen Weeks. Oricum, nici nu se aşteptase de fapt să fie altfel. Dacă era altfel, ar mai fi fost Paul cu ea?

Paul nu spusese niciodată prea multe despre ea, iar Frank nu îl presase, dar simţise că existaseră ceva probleme în jurul Crăciunului trecut. Era greu de spus dacă erau din cauza lui sau a ei şi probabil că nici nu avea importanţă. Dar nu trebuia să fii Einstein ca să-ţi dai seama că apăruseră cam în perioada când rămăsese gravidă.

Frank era recunoscător, şi nu pentru prima dată, că era scutit de astfel de griji. Era destul de bucuros să-şi amintească de câteva persoane deosebite din trecut și să plătească pentru câte o partidă de sex din când în când. Era cel mai uşor mod de-a evita neplăcerile.

Iarna trecută, Frank îi spusese lui Paul că era alături de el, dacă avea vreo problemă – dacă simţea nevoia să vorbească, la orice oră din zi sau din noapte –, şi se limitase la asta.

Împinse roşia de pe tocător în tigaie şi mai adăugă nişte unt. Ăsta era secretul ouălor jumări perfecte, unt sărat şi bun din belşug.

Paul avusese dreptate să fie secretos, Frank înţelese de ce. Ea era inteligentă şi bănuitoare; şi, mai presus de asta, nu se temea să scormonească. Asta o făcea, probabil, o poliţistă al dracului de bună. De fapt, era recunoscător că ea nu lucra pentru Agenţia de Crimă Organizată. Îndată ce se gândi la asta, Frank îşi dori să-i fi spus chestiile astea ieri. Avea sentimentul că ea le-ar fi găsit amuzante.

Îşi puse ouăle pe pâinea prăjită, îşi duse farfuria la masă şi adăugă mult piper negru.

Crăciunul trecut, îi dăruise lui Paul o sticlă plată din argint, iar Paul îi dăduse un CD cu Bruckner, despre care el vorbise în nenumărate rânduri. Simfonia a VII-a, cu Filarmonica din Viena. Era cea pe care o asculta în dimineaţa când Helen îi telefonase să-i spună că Paul fusese ucis.

Laura apăruse la etaj pe jumătate adormită şi îl întrebase ce se întâmplase, dar el o trimisese înapoi la culcare.

După ce mâncase, Frank pusese vasele în maşina de spălat, apoi mersese în biroul său ca să-l sune pe Clive. Îi plăcuse întotdeauna să

facă treburile cât mai repede şi să treacă mai departe. Bate fierul cât e cald şi chestii din astea…

Pe deasupra, nu voia să ofere ocazia victimelor să-şi dea seama că venea după ele.

Inspectorul detectiv Spiky Bugger sună exact când Helen părăsea spitalul. Îşi exprimă regretul că nu îi spuseseră mai multe; se scuză că o lăsaseră pe dinafară. Ea îi răspunse că înţelegea, ştia că era probabil din pricină că nici nu fuseseră prea multe de spus, iar el nu o contrazise.

Nu prea părea dornic să se întindă la vorbă, voia numai să-i comunice că ancheta urmărea câteva piste noi. Îi promise că o s-o ţină mai bine la curent. Ea îi spuse că-i va fi recunoscătoare şi insistă că se simţea bine atunci când o întrebă cum se simte.

O jumătate de oră mai târziu, coborând din clădirea cu multe etaje de deasupra Lewisham Centre, Helen îşi făcuse o idee destul de exactă despre acele „câteva piste noi ale anchetei". Urmărind ştirile din seara trecută şi câteva reportaje TV de dimineaţă, aflase că mulţi inspectori detectivi din echipă, dacă nu chiar cel cu care vorbise, băteau, exact în momentul acela, aceleaşi străzi ca şi ea. Aproape că se aştepta să se ciocnească de el, la coadă pentru un tichet de parcare, şi se întreba cum s-ar fi desfăşurat conversaţia dacă ar fi fost aşa.

„Ce mică e lumea…"

„Ce faci aici?"

„Am ieşit la o plimbare. Mişcarea e bună pentru copil."

„În Lewisham?"

„E o zonă mai bună decât pare."

Helen ştia că puţină lume ar ajunge să aprecieze Lewisham, în orice caz, doar după o plimbare în fugă prin zona comercială. Cu siguranţă că, în orice loc în care au fost împuşcaţi mortal doi oameni în mai puţin de o săptămână, este foarte puţin probabil să te simţi ca în Hampstead sau Highgate Village, dar nici aşa. Locul părea unul pe care oamenii îl vizitează numai dacă e necesar; numai dacă viaţa pe care o îndurau între cele patru ziduri ale lor era aproape intolerabilă. Undeva unde să mergi şi de unde să pleci repede. Exista un centru de recreere, un parc plăcut şi o bibliotecă, iar Helen ştia că, dacă ar fi avut timp să se uite, ar fi descoperit o serie de mici comunităţi neatinse de tensiune şi de violenţă. Dar în jurul staţiilor de metrou uşor şi de autobuz, în faţa

puburilor şi a magazinelor, zgomotul, activitatea păreau să tensioneze şi mai mult atmosfera.

Spiritul locului părea împietrit şi aproape abandonat.

Helen mergea pe High Street. Traseele obişnuite: Boots, Argos, obligatoriul Starbucks. Păreau să fie nenumărate locuri unde să mănânci – McDonald's, KFC, Jenny's Burgers, Nando's, Chicken Cottage – printre care se înghesuiau magazine cu mărfuri de o liră şi băcănii ieftine. Îşi imagina faţa îngrozită a lui Jenny.

„Cum, nici un Marks and Spencer? Și cât de departe este cel mai apropiat Waitrose?

În interval de o oră, Helen vorbise cam cu o duzină de oameni, prin locuri în care nu era neobişnuit să intri în vorbă cu ceilalţi: în aşteptare la bancomat, în staţia de autobuz, la coadă într-o mică brutărie. Nu scosese legitimaţia. Se gândise că discuţiile vor fi mai instructive fără asta şi nu voia să rişte să fie văzută de unul dintre ofiţerii care anchetau oficial crimele.

Oamenii aveau multe de spus; aveau păreri pe care erau mai mult decât dornici să le împărtăşească. Din suflet, dispreţuitoare sau, după părerea lui Helen, de-a dreptul ridicole.

„Adevărul e că viaţa nu valorează doi bani pe-aici în momentul ăsta."

„Câţiva dintre ticăloşii ăştia de pe-aici o merită.

„Ei bine, de unde crezi că vin toate armele astea? Pune-ţi întrebarea. Cine face rost de ele? Guvernul, iată cine. Vor să ne omorâm între noi."

Helen se îndepărtă de strada principală, traversă Lee Bridge şi intră în zonele mai liniştite din spatele gării, către cartierele Lee Bridge, Kidbrooke, Downtown şi Orchard. Erau o mulţime de tineri care adăstau pe acolo, bucurându-se de soare. Și mai mult decât destui oameni în uniformă dornici să-şi petreacă ziua cu ei.

La o intersecţie, în care erau parcate două dubiţe de poliţie, văzu o mică mulţime adunată în faţa unui graffiti. Oamenii făceau poze, iar o echipă de filmare se instalase şi lua interviuri oamenilor de acolo. Era şi muzică rap, care venea de la nişte boxe de pe trotuar.

Citi dedicaţia: „Michael Williamson. 1992–2008."

Într-o parte, se înşira o coloană de graffiti: o listă de semnături, porecle scrise cu spray pe un fond alb, astfel încât să arate ca un sul. Un

sul de onoare. Helen privi amestecul multicolor de curbe şi simboluri de pe zidul de cărămidă. Nu putu descifra majoritatea numelor, dar reuşi cu câteva.

Wave. Cu trei linii albastre vălurite sub el, ca marea.

Sugar Boy.

Easy. Cu un „S&S“ într-un cerc alături de nume; cu literele desenate ca şerpii care şuieră.

În capătul îndepărtat al străzii, lângă intrarea în Lee Marsh, Helen văzu un pâlc de băieţi dând târcoale unei clădiri joase cu garaje. Se îndreptă spre ei, conştientă de privirile pe care le schimbară când au văzut că se apropia. Erau şase sau şapte şi se îndoia că vreunul dintre ei era adolescent. Cum era vacanţa de vară, era inutil să te gândeşti că puteau fi la şcoală sau să bănuieşti pentru o clipă că ar fi fost prea tineri ca să aibă legături cu vreuna dintre bandele locale. Helen se întrebă, şi nu prima oară, pentru ce serviciile de protecţie a copilului, ca al ei, nu dedicau mai mult timp încercării de a-i proteja pe copii înainte ca răul să se fi produs.

Făcu semn cu capul în spate, către zid, către omul cu aparatul de filmat şi colegul său, care vâra un microfon sub nasul trecătorilor.

— Se vorbeşte despre un război între bande, spuse ea.

Cu excepţia a doi puşti, ceilalţi începură să se îndepărteze, aparent lipsiţi de griji, glumind între ei în timp ce mergeau, dar dornici să se distanţeze de conversaţie. Dintre cei doi care rămăseseră, a fost clar imediat că băiatul mai scund era mai vorbăreţ; dar asta nu era mare lucru.

— Se vorbeşte despre tot felul de lucruri, spuse el. Habar n-au de nimic.

— Tu ce crezi?

Expresia morocănoasă de pe faţa băiatului se schimbă. A fost doar pentru o secundă, dar în acel moment Helen bănui că era mulţumit că i se ceruse părerea. Băiatul purta jeanşi, un tricou lălâu şi era tuns foarte scurt. Când se întoarse puţin, Helen văzu că, la spate, avea părul ras într-un soi de model.

— Dacă e război, cealaltă bandă n-o să ştie cine le-a tras-o.

— Care e cealaltă bandă?

Băiatul ridică din umeri şi îşi privi prietenul. Celălalt băiat era deşirat şi lipsit de coordonare în mişcări, stângaci ca un pui de girafă.

Lovi pământul cu piciorul şi scuipă în silă întorcându-se pe un picior; se îndepărtă câţiva paşi, apoi se întoarse agale.

— Sunteţi din bandă? Helen făcu din nou semn cu capul spre graffiti.

— Poate, răspunse vorbăreţul. Îşi îndesă degetele mari în buzunarele jeanşilor şi îşi depărtă picioarele scurte. Era cu cel puţin treizeci de centimetri mai scund decât Helen.

— Îi cunoaşteţi pe cei de pe listă? Wave şi Sugar Boy?

— Toată lumea îl cunoaşte pe Wave.

— El e şeful?

Băiatul ridică din nou din umeri. Prietenul lui îşi sugea măselele, părând gata s-o ia din loc.

— Dacă nu e război, cine crezi că i-a omorât pe Michael şi… pe celălalt băiat?

Helen auzise numele lui la ştiri, dar îi ieşise din minte.

— Mikey şi SnapZ, spuse băiatul.

— De ce au fost omorâţi Mikey şi SnapZ? Tu ce crezi?

Băiatul îşi sumeţi capul, ca şi când ar fi întors-o pe toate părţile. Helen îl lăsă să se gândească, uitându-se de la unul la altul; la atitudine şi la tuleiele de pe faţă. N-avea nici o idee de ce erau în stare, dar încă avea senzaţia că ar putea cumpăra informaţiile de la ei cu dulciuri şi băuturi răcoritoare.

— Poate din lipsă de respect pentru cineva, spuse puştiul.

— Pentru cine?

— Nu contează. E de ajuns, pricepi?

— Cred că da.

— Trebuie să ai o reputaţie şi trebuie s-o păstrezi, nu? Trebuie să fii cel mai tare şi asta înseamnă să treci peste oricine nu se poartă cum trebuie. Îţi spun, frate, oricine încearcă să mă facă pe mine mai bine s-ar pregăti să plătească pentru asta.

Helen clătină din cap pentru a arăta că a înţeles.

— Oricine ştie asta. Mikey, SnapZ, toţi…

— Cum intră cineva în bandă? întrebă Helen, ca şi cum tocmai i-ar fi trecut prin cap. E ceva ca o chestie de iniţiere?

Băiatul îşi ridică bărbia.

— Eşti cumva un fel de copoi sub acoperire?

Helen se simţi ruşinată până în adâncul sufletului când băiatul mai înalt se apropie şi o măsură de sus până jos; văzu în privirea lui ceva ce nu ar fi trebuit să fie acolo. Nu avea nici o îndoială că băieţii ăştia erau activi din punct de vedere sexual, că încetaseră să mai fie copii în toate privinţele.

Băiatul mai înalt trimise un scuipat subţire printre dinţi. Spuse:

— Frate, eşti grasă sau doar gravidă?

Lui Helen îi trebuiră zece minute să străbată distanţa relativ scurtă înapoi, spre strada principală. Îi era din ce în ce mai greu să meargă şi să şofeze, cu scaunul împins în spate din cauza burţii şi cu picioarele luptându-se să ajungă la pedale. În dimineaţa aceea, la ultima vizită înainte de naştere, medicul zâmbise şi îi spusese că totul era în regulă. Toate rubricile fuseseră bifate. „Stai liniștită şi ai grijă de tine. Pregăteşte-te pentru ziua cea mare. În curând totul se va sfârşi."

Atunci ce dracu' făcea târându-se prin Lewisham, transpirând şi simţindu-se ca o proastă? Pierzându-şi timpul. Simţindu-se mai neajutorată ca oricând.

Se gândea cum o făcuseră să se simtă cei doi băieţi. La urma urmei, trecuse prin situaţii mai periculoase. Fusese ameninţată fizic de un pedofil agresiv într-o cameră de interogatoriu şi îl înfruntase cu privirea, şi totuşi, doi ţânci o tulburaseră într-atât, încât îşi simţea picioarele tremurând.

De data asta, imboldul de a da bir cu fugiţii fusese mai puternic decât cel de a riposta.

Helen ştia că naşterea unui copil te schimbă în mod fundamental; văzuse asta la Jenny. Ştia că te face să devii mai puţin dispus la confruntări, la asumarea vreunui risc. Paul o întrebase o dată, în timpul unei certe deosebit de urâte, dacă credea cu adevărat că o să fie capabilă să se mai descurce când o să revină la serviciu. Dacă credea într-adevăr că mai putea să-şi exercite meseria; mai ales meseria ei.

Atunci râsese, dar acum sugestia asta nu i se mai părea atât de amuzantă. Întoarsă la centrul comercial, se decise să intre în supermarket şi să-şi ia câte ceva pentru cină. Luptându-se să iasă pe uşi, se ciocni cu un căruţ de copil şi scăpă una dintre pungile cu cumpărături. În timp ce o privea pe tânăra mamă care se îndepărta fără să se uite în urmă, un adolescent de la chioşcul de ziare de alături veni la ea.

— Vă simţiţi bine?

Helen se uită în pungă şi se enervă când văzu că două dintre cele şase ouă pe care le cumpărase erau sparte.

— Nu s-ar zice, spuse ea.

Băiatul luă cutia cu ouă, o duse la un coş de gunoi aflat câţiva metri mai încolo şi apoi se întoarse.

— Erau sparte.

— Nu se poate spune că nu m-a văzut, spuse Helen.

El aşteptă ca ea să fie din nou pe picioarele ei, cu câte o pungă în fiecare mână, apoi o salută înclinând capul şi plecă. Ea îi mulţumi, dar el îşi aprinsese deja o ţigară, grăbindu-se să treacă strada înainte de schimbarea semaforului. Helen strigă după el şi băiatul se opri pe partea cealaltă, arătând spre el ca să se asigure că e cel strigat.

Când ajunse lângă el, Helen rămăsese deja fără suflu.

— N-ai putea să-mi dai o mână de ajutor cu astea până la maşină?

Traversară înapoi strada în tăcere şi o cotiră pe lângă centrul comercial, mergând prin aglomeraţie către intrarea în parcare.

— Locuieşti în apropiere? îl întrebă Helen.

— Într-acolo. Băiatul arătă cu capul către blocuri.

— Nu am avut o zi prea grozavă. Ei bine, asta e…

Un alt băiat care venea grăbit spre ei micşoră pasul când ajunse în apropierea lor şi zâmbi către cel cu pungile de cumpărături.

— Eşti într-adevăr plin de talente ascunse, T., spuse el. Făcu semn din cap spre Helen. Ţi-ai tras o MVF drăguţă pe care ai ţinut-o ascunsă. Făcu cu ochiul şi arătă spre burta lui Helen. E al tău, nu?

Băiatul cu pungile îl ocoli, clătinând din cap, iar celălalt merse mai departe pe trotuar, râzând.

— Îmi pare rău.

Helen ridică din umeri.

— Ce înseamnă MVF?

— Nu vrei să ştii.

— Cum am spus, am avut o zi îngrozitoare, aşa că…

— „Mămică pe care aş vrea să o fut", spuse băiatul. Se uită cum Helen se dă deoparte să evite un bărbat cu un câine mare. Îmi pare rău.

Helen avea maşina la primul etaj al parcării, iar băiatul o aştepta pe scări, oprindu-se la fiecare două, trei trepte, ca să o lase să-l ajungă.

— Să ştii că e şi un lift, spuse el.

Helen se sprijini pentru o secundă de perete. Scara îngustă mirosea a urină şi a burgeri.

— Dacă nu mă descurc cu un rând de scări, aş putea la fel de bine să mă întind şi să mor, spuse ea. După ce îşi validă tichetul la automatul de plată, se îndreptară spre maşină. Nu e un loc plăcut în care să fii în momentul ăsta, nu?

Băiatul privi în jur.

— Nu mă refer la parcare, spuse Helen. Băiatul zâmbi. Spuneam pe aici în general.

— E destul de bine dacă vinzi flori, spuse el. Sau dacă te ocupi de graffiti.

— Tu cu ce te ocupi?

— Cu nimic. Îşi privi adidaşii. Încerc numai să fac ceva bani pe unde pot.

— Îi cunoşti pe băieţii care au fost omorâţi?

— Pe amândoi.

— Îmi pare rău.

— Nu-mi erau chiar prieteni. Nu prieteni adevăraţi.

— Și totuși… trebuie să fie înfricoșător.

El ridică din umeri.

— Crezi că o să continue?

— Așa cred.

— Asta e maşina mea, spuse Helen. Mulţumesc. Descuie maşina şi băiatul băgă pungile în portbagaj. Zgomotul maşinilor care scârţâiau la curbele strânse ricoşa din pereţi. Deschise portiera. După părerea mea, e o perioadă bună să-ţi iei o vacanţă.

Băiatul îşi aprinse altă ţigară şi clătină din cap, îngustându-şi ochii pentru a-i feri de fum.

— Nu mă văd luându-mi tălpășița prea curând, spuse el.

— Atunci, măcar stai în banca ta, ce zici?

— Da. Trase un fum. I-ai ales un nume?

Pentru o clipă, Helen fu nedumerită, apoi el făcu semn spre burtă şi ea îşi dădu seama că vorbea de copil.

— Nu. Nu încă. Ea şi Paul tot căutaseră nume un timp, până când el îi descoperise aventura. Atunci subiectul fusese abandonat în linişte. Pentru că în momentul de faţă nu avea pe nimeni cu care să se consulte, era un subiect la care se gândise extrem de puţin. Zâmbi. Poate că ar

trebui să-i dau numele tău, spuse. Ai auzit de femei care fac asta, nu? Probabil că sunt nume la fel de bune ca oricare altele.

Băiatul zâmbi larg şi clătină din cap.

— Ar fi o idee al dracu' de proastă, îi spuse.

— Atunci…

Helen intră în maşină şi trase centura de siguranţă. Conştientă că băiatul o urmărea în timp ce ieşea cu spatele din spaţiul strâmt. Îi făcu semn cu mâna, în timp ce el se dădea la o parte, ca să o lase să plece.

Capitolul 26

De-acum devenise o obsesie.

De la moartea lui SnapZ, nu mai existase nici o clipă de linişte şi se părea că, la fiecare colţ de stradă, erau camere de luat vederi. Hoarde de ziarişti de la marile ziare, dar şi de la tabloide; bântuiau în sacourile lor cu petice în coate, îndreptându-şi reportofoanele către oricine avea un hanorac cu glugă, ca nişte câini flămânzi, în căutare de chestii tari. Toţi erau înnebuniţi după ştiri de senzaţie; să prindă pe prima pagină o fărâmă din acel minunat pericol.

Şi nu duceau lipsă de oameni dornici să le ofere acest lucru. Copii care nu făcuseră niciodată mai mult decât să şterpelească o pungă de chipsuri vorbeau ca nişte adevăraţi gangsteri, înflorindu-şi spusele şi plecând cu o bancnotă de zece lire pentru osteneală. „Ai grijă să-mi scrii numele corect, frate, ne-am înţeles?“

Chiar şi câţiva din bandă se băgaseră în seamă.

Theo văzuse un grup, pe Sugar Boy şi pe alţi câţiva, strânşi la capătul aleii întunecate din extremitatea clădirii, lăsându-se filmaţi pentru London Tonight. Unii dintre ei purtau basmale trase peste faţă, ochelari închişi la culoare, tot tacâmul. Un idiot poza cu un pistol. E posibil să fi fost al lui; e posibil să fi fost o imitaţie pe care i-o dăduseră cei din echipa TV. Toţi voiau să pară duri şi vorbeau pe şleau.

„Dacă nu eşti într-o bandă, nu faci nimic, frate.“

„Mai apropiaţi decât familia.“

„Când unul dintre tovarăşii tăi e împuşcat, ne doare pe toţi, pricepi? Aici ne doare.“ Pumnul dus la piept şi încuviinţarea din cap.

Theo ar fi vrut să sară la ei, să le tragă palme peste feţele proaste şi să le închidă gura. Să-i ia cameramanului aparatul de filmat și să i-l vâre în fund; să se izbească cu pumnul în piept şi să le spună că tot ce simţea el acolo era acel lucru care te făcea să te bâlbâi şi să te scapi în pantaloni. Care te făcea să respiri cu greutate când erai treaz în puterea nopţii şi îţi priveai fiul.

Fusese la apartamentul cu droguri exact după ora opt, luându-şi obiceiul să plece de-acasă din ce în ce mai devreme. Îşi lua ziarul şi ţigările şi aştepta în faţa uşii deschiderea cafenelei.

Intraseră peste SnapZ și îl împușcaseră în apartamentul lui.

Oricum, Theo nu se simţise niciodată în siguranţă acasă; în blocul lui, oamenii fuseseră înjunghiaţi de mai multe ori. Dar asta era cu totul altceva. Problema era ce-ar fi trebuit să-i spună lui Javine. Era dificil să-i sugerezi că ar fi trebuit să stea ziua pe-afară cu Benjamin, până când se întorcea el, aşa, în caz că venea cineva cu o armă în mână, în timp ce el se ascundea ca un fătălău pe partea cealaltă a străzii.

Sugar Boy apăru pe la zece şi jumătate. Discutară câteva minute despre ce se petrecea, iar el îi arătă lui Theo banii pe care îi câştigase spunându-le prostii reporterilor. Theo deschise televizorul și încercă să se lase absorbit de el.

El sugerase că Javine şi-ar putea petrece ceva mai mult timp cu mama lui, dar nu mersese prea bine. Nimic nu mersese prea bine în ultimele două săptămâni, dacă era să fie sincer.

— Încearcă tu să petreci ceva mai mult timp cu ea. Şi cu fiul tău, dacă tot veni vorba.

— Trebuie să muncesc.

Nu era nevoie să spună mai mult. Se vedea din modul în care ridica bebeluşul şi îl ţinea, mângâindu-l pe spate şi privindu-l pe Theo peste umărul lui. Avea dreptate: du-te la muncă şi fă pe durul, ca prietenu' tău Easy. Ca Mikey. Ca oricare altul care i-a băgat un glonţ în scăfârlia lui proastă. Un dur, un dur adevărat s-ar gândi, de fapt, cum să aibă grijă de soţia şi de fiul lui; s-ar gândi la o slujbă la care să nu-şi câştige existenţa cu pistolul.

Dar ea nu ştia că el comisese o crimă. Că cineva, din nu se ştie ce motive, se apucase să-i facă să plătească cu viaţa pe cei vinovaţi. Că el nu mai putea gândi limpede sau lua o decizie şi că nu dormise şi nu se căcase bine de două săptămâni.

— O să fim la uşa mamei tale un pic mai târziu, spusese în cele din urmă Javine. Trecem pentru zece minute, OK?

Nu ştia că el se simţea ca un miel care behăie pentru viaţa lui, cu lupul la uşă.

Helen era încă îngrijorată de faptul că oricine anchetează moartea lui Paul ar putea fi interesat şi de ea, astfel încât, atunci când se împleticise pe jumătate adormită spre telefon, la opt şi un sfert, şi auzise vocea neutră a unui ofiţer de poliţie care se prezenta, se temuse de ce era mai rău.

Panica se estompase când ofiţerul îi explicase că suna pentru a pune la punct detaliile pentru pensia de urmaş; să discute detalii bancare, să stabilească plăţile şi aşa mai departe.

Asta prevestea un cu totul alt soi de panică.

Deşi de organizarea înmormântării se ocupau, teoretic, mama lui Paul şi Federaţia Poliţiştilor, Helen ştia că mai erau o grămadă de treburi administrative de care va trebui să aibă grijă la un moment dat: închiderea conturilor, asigurarea de viaţă, ratele. Chiar testamentul, pe care ea şi Paul şi-l făcuseră singuri într-o după-amiază folosind kituri de la WH Smith, era destul de clar, cel puţin din câte îşi amintea ea, fiecare dintre ei fiind beneficiarul celuilalt. Nu puteai aranja nici unul dintre aceste lucruri până când ancheta nu ajungea la un rezultat şi nu era eliberat un certificat de deces; dar chiar şi aşa, prefera să nu se gândească la vreunul dintre ele, cel puţin până după naşterea copilului. Tatăl ei se oferise să o ajute în privinţa asta şi, de această dată, fusese încântată să-i accepte oferta.

La telefon, în cursul discuţiilor privitoare la operaţiunile de îndeplinit, ofiţerul de la Serviciul Financiar fusese foarte amabil, expeditiv şi înţelegător cu situaţia ei. Îi spusese că asta era partea cea mai urâtă a lucrurilor. Când terminaseră, ea îi mulţumise, apoi se repezise la baie să vomite.

Acum, după câteva bucăţi de pâine prăjită şi un duş, se duse la birou, la sertarul încăpător la care ea şi Paul recurseseră ca sistem de depozitare. Frunzări dosare care conţineau documente referitoare la ipotecă, actele maşinii, facturi de telefon mobil, şi trase dosarul în care Paul îşi ţinea extrasele de cont.

Dădu drumul la radio şi duse dosarul pe canapea.

Poate că ar fi trebuit să încerce să se ocupe şi de cu totul alte chestii. O altă preocupare – una plăcută, neinteresantă, sigură – ar fi fost bine-venită. S-ar fi simţit cu siguranţă mai bine dacă şi-ar fi petrecut timpul discutând cu societăţi de construcţii şi asigurări, complăcându-se în compasiunea operatorilor de la call-centeruri şi abia apoi ar fi făcut ceea ce făcuse. Să se repeadă de colo-colo ca o căţea turbată şi să sape suficient în ţărână cât să-l îngroape pe Paul de trei ori.

La radio, o femeie povestea cum se descurcase cu un fiu cu dizabilităţi grave. Prezentatorul spunea că era uimitoare. Helen se ridică şi schimbă pe Radio One.

Paul avea conturile curente şi de economii la HSBC; făcea majoritatea tranzacţiilor prin telefon sau online. Helen scoase un teanc de extrase din ultimele şase luni şi se uită prin ele. Era straniu cum o serie atât de seacă şi de ordonată de nume şi numere putea fi atât de grăitoare, cum putea oferi pe loc radiografia unei persoane.

Plăţi către Virgin, HMV, Game, restaurantul indian de cartier, filiala Woodhouse din Covent Garden, care vindea cămăşile uşor de călcat pe care îi plăcea să le poarte la jeanşi. Debite directe la Sky şi Orange. O sumă mică plătită regulat unei organizaţii caritabile pentru copiii surzi, de când nepoata lui Paul fusese diagnosticată cu surzenie, acum câţiva ani.

Descoperi factura pentru ceasul pe care i-l cumpărase de ziua ei, cu două luni în urmă. Îi spusese că nu făcuse chitanţă, în caz că ar fi vrut să-l schimbe, dar ea îi zisese că îi place. Îşi pusese în gând să verifice preţul data viitoare când trecea pe la bijutier, dar uitase. Văzu acum că, de fapt, costase cu treizeci de lire mai puţin decât îi spusese.

„Hopwood, eşti un nemernic cărpănos."

Erau multe plăţi despre care nu ştia nimic: tranzacţii pe card pe care ar fi putut să le verifice la bancă dacă ar fi vrut, dar nici una de valoare mai mare; pe lângă toate astea, erau plăţi în acele conturi pe care şi-ar fi dorit cel mai tare să le vadă.

Salariul, câteva cecuri chiar de la Helen, dividende neînsemnate de la nişte acţiuni pe care i le dăduse mama lui. Nimic semnificativ. Dacă primise plăţi de la indivizi ca Shepherd şi Linnell, trebuie să fi fost făcute în alt cont.

Când Helen prinse documentele la loc în dosar, nu simţi nici o urmă de uşurare. Ştia că exista ceva pe care ea nu trebuia să-l descopere. Şi

Paul fusese orice altceva, numai prost nu.

Ea era cea care nu putea păstra secrete.

Helen merse în dormitor să se îmbrace, scoase un tricou şi se întrebă dacă ceea ce căuta putea fi ascuns în spate, în şifonier, după chitara lui Paul. Abilitatea tehnică limitată era la fel de frustrantă ca o fundătură. Bineînţeles că la serviciu se confruntase de multe ori cu asemenea probleme, dar, de obicei, era cineva în echipă care avea cunoştinţele necesare pentru a găsi o soluţie.

De data asta, era singură.

În camera de alături, un DJ pe care îl detestaseră amândoi turuia încontinuu despre un spectacol la care asistase, încrezător ca întotdeauna că celebrităţile de mâna a doua din viaţa lui socială erau mai interesante pentru ascultători decât muzica.

O amintire: Paul mârâind la aparatul de radio în timp ce scotea laptele din frigider: „Degeaba, ticălos umflat".

Puteai încerca să găseşti o cale pe lângă zid sau puteai sta şi privi nenorocirea. Dacă orice altceva eşua, puteai să continui să te loveşti de el, pentru că durerea îţi făcea bine.

Îţi făcea mai bine.

A fost doar o privire. Nimic mai mult decât o privire fugară pe deasupra tacului, în timp ce se înclina peste masă, şi ceva ca un rânjet străbătându-i faţa, dar chestia asta a fost suficientă pentru ca lui Theo să i se ridice părul pe ceafă, să-i spună că se întâmplase ceva rău.

Altceva.

Se duseseră la Cue Up să mănânce de prânz: un sendviş cu cârnaţi, să bea ceva, o partidă sau două de biliard şi o oră departe de apartamentul cu droguri şi căldura după-amiezii. Easy era în toane bune. Propusese să joace pe douăzeci de lire partida, dar Theo văzuse din nou faţa lui Javine, îi auzise tonul acela din voce şi fusese de acord cu zece pentru cea mai bună lovitură din trei încercări.

Locul nu era mai aglomerat ca de obicei. Aceleaşi feţe vorbind cu voce scăzută peste mesele de biliard sau pierzând vremea pe lângă bar. Acelaşi tip în vârstă bombănind cu ceaiul şi pâinea lui prăjită în faţă şi enervând-o de moarte pe femeia din spatele tejghelei.

Easy câştigă primul joc şi avea un avans substanţial în al doilea; probabil că l-ar fi câştigat şi dacă lui Theo i-ar fi stat mintea la joc.

— Nu pot să bag nici o bilă în gaură astăzi, spuse Theo.

— Eşti depăşit, Star Boy, asta e.

— Ai dreptate.

Easy avea un lanţ nou, gros ca o frânghie. I se legăna deasupra tacului când se înclina să lovească bila.

— Nu te concentrezi, frate. Dădu o lovitură câştigătoare. De zile întregi.

— Se petrec multe lucruri.

— Poate.

Theo făcu semn cu capul către fereastră, înspre stradă.

— Ai o problemă cu ochii, frate?

Easy rânji şi ridică din umeri.

— Atunci trebuie să te concentrezi cel mai tare, pricepi? Atunci când alţii îşi pierd concentrarea, îi evită pe curcani, se plâng şi chestii din astea. Exact atunci trebuie să fii brici. Cineva trebuie să ţină banda asta în formă.

— Nu face Wave asta?

O altă lovitură la gaură.

— Wave îşi vede de-ale lui.

Theo nu prea îl mai văzuse pe Wave de când începuse totul. Nu-i mai văzuse pe cei din bandă petrecându-şi timpul în grupuri de trei sau patru, ca de obicei. Ştia că totul era din cauza lui Mikey şi a lui SnapZ; totuşi, erau feţe pe care nu le mai zărise în colţurile obişnuite câte două, trei zile, poate şi mai mult.

— As If îşi vede de treburile lui, nu?

— Dacă îşi cunoaşte interesul, spuse Easy.

— Tot după Wave se ţine?

— Se ţine mai mult de coada lui, aşa se pare.

— Nici pe Ollie nu l-am mai văzut pe-aici de ceva timp, spuse Theo.

Apoi acea privire, ca o lovitură de pumn, şi o certitudine groaznică începu să pună stăpânire pe Theo, în timp ce aştepta ca Easy să se întoarcă, şi se sprijini cu o mână de marginea mesei pentru a-şi ţine echilibrul.

Se gândea la o seară de sâmbătă, la două zile după ce Mikey fusese ucis, când gaşca se adunase la Dirty South. Să bea şi să se îmbete prosteşte cu iluzii. Să se regrupeze.

Ascultase o formaţie care cânta în partea din spate a încăperii, apoi, când se săturase, se întorsese să se alăture bandei. Easy vorbise tare şi plin de infatuare, mergând de la un membru la altul al bandei; încurajându-i ca un antrenor de fotbal care încearcă la pauză să insufle curaj unei echipe care pierde.

Ollie golise o sticlă la o masă într-un colţ, iar Theo îşi amintea că Wave şi Gospel erau adânciţi într-o conversaţie la câţiva metri mai încolo, pe o canapea de lângă uşă. Observase tăieturile şi vânătăile de pe faţa lui Gospel când se aplecase mai aproape, ca să vorbească în şoaptă; îl văzuse pe Wave cum o mângâia pe ceafă în timp ce discutau, şi era clar că primise deja ceea ce îşi dorea Ollie.

Theo văzuse expresia de pe faţa lui Wave, când Gospel terminase de vorbit, şi privirea lui Ollie, care îl văzuse pe Wave întorcându-se şi fixându-l cu privirea. Revăzu totul în minte, apoi auzi vocea lui Dennis Brown, mai mult decât obosită, şi îşi aminti ritmul formaţiei din încăperea din spate. Cuvintele cântecului pe care îl ascultase cu câteva zile înainte.

Lupii şi leoparzii,
Încearcă să omoare oile şi păstorii.
Prea mulţi informatori,
Prea mulţi bârfitori…

Când Easy îşi ridică privirile de la masa de biliard, ştiu că nu avea să-l mai vadă niciodată pe Ollie. Tot ce mai putea spera, de dragul puştiului, era să nu fi încăput pe mâna lui Easy. Ştia de ce era capabil prietenul lui în materie de violenţă. As If era cel puţin cu un pas înaintea lui Easy, dar Theo ştia pe cine va paria, dacă se va ajunge vreodată la înfruntare.

Easy lovi o bilă care se izbi de marginile găurii, înjură şi se îndreptă de spate.

— E rândul tău, T.

Mintea lui Theo umbla aiurea. Dacă Wave aflase că Ollie vorbise cu cine nu trebuie, poate că ştia şi cine era persoana. Poate că era deja gata să ia măsuri pentru a stăvili ceea ce se întâmpla. Poate că Easy va fi însărcinat să se ocupe şi de problema asta…

— T…

Theo se aplecă şi trimise cu mâna bila neagră în gaură.

— Ce dracu’ faci, frate?

Theo puse jos o bancnotă de zece lire şi spuse:

— Mă duc acasă.

După ce jurnalul de ştiri de la prânz se terminase, Helen se îndreptase către băcănia turcească. Nevasta proprietarului îi dăduse nişte baclava proaspătă, umplută cu migdale. Helen mai cumpărase pâine şi brânză şi se dusese în micul parc de vizavi ca să le mănânce.

Când ajunse acasă, pe robotul telefonic erau trei apeluri. Primele două nu aveau nici un mesaj. În ultima săptămână fuseseră câteva, şi de fiecare dată apelantul îşi ascunsese numărul şi aşteptase zece sau cincisprezece secunde înainte de-a închide. Ca şi când ar fi fost mulţumit să nu vorbească sau i-ar fi fost prea frică să spună ceva.

Helen era destul de sigură că este un bărbat. Şi că nu greşise numărul.

Al treilea mesaj era de la o femeie, asistenta unui funcţionar administrativ de la Brigada Criminalistică din Zona de Vest.

Ofiţerul care conducea ancheta era aparent satisfăcut de desfăşurarea ei. Discutase cu legistul, care fusese bucuros să autorizeze înmormântarea şi să elibereze un certificat temporar de deces. În consecinţă, ofiţerul care conducea ancheta era şi el bucuros să elibereze cadavrul sergentului Hopwood a doua zi.

Bucuros.

Capitolul 27

Pubul nu mai avea mult până să fie gata, iar Clive îi spuse că trebuie să aranjeze lucrurile în zona de sud-est, astfel încât Frank se duse devreme la biroul pe care îl închiriase în spatele Şcolii Secundare Christ's şi îşi petrecu dimineaţa punându-se la curent cu celelalte afaceri ale lui.

Găsi pe birou un teanc de autorizaţii de construcţie care trebuiau parcurse şi studii despre trei noi proprietăţi comerciale pe care voia să le cumpere. Se puse de acord asupra preţurilor de weekend cu un antreprenor polonez şi planifică „atenţiile" pentru doi consilieri, a căror bunăvoinţă urma să-i fie de folos pentru un nou proiect imobiliar pe care îl avea în vedere în Battersea. Dădu câteva telefoane şi aranjă să fie livrate câteva lăzi cu vin bun şi ceasuri pentru „el şi ea".

Făcea parte din joc. Cheltuieli deductibile. În registre, contabilul lui va trece acele achiziţii la „cheltuieli de protocol".

Apoi se urcă în maşină şi merse să o vadă pe mama Laurei. Pentru variaţie, îşi conducea singur maşina. Nu voia să-şi lase angajaţii, nici măcar pe Clive, să cunoască acest aspect al vieţii lui personale.

Aceasta locuia în partea mai elegantă din Eltham, într-o căsuţă pe care Frank i-o cumpărase cu câţiva ani înainte. Îi dăduse şi o maşină, cu care să se mişte prin oraş, dar Frank avea impresia că, zilele astea, ea nu prea pleca de acasă. Deşi afacerile luaseră avânt, când descoperise că are o soră, Frank începuse să o viziteze cât mai des şi întotdeauna pleca cu sentimentul că făcuse o faptă bună.

Era foarte încântată să-l vadă, ca de obicei. Îi spuse cât de recunoscătoare era că venise să o vadă, cât de recunoscătoare era pentru tot, iar ochii îi erau plini de recunoştinţă înainte chiar ca el să intre. Simţi mirosul de băutură când ea îl îmbrăţişă.

Vorbiră despre Laura, ca întotdeauna, iar Frank bău suc de portocale şi ea îşi desfăcu o altă sticlă cu vin. Îl întrebă cum merg afacerile, iar el îi povesti despre pub. Îi spuse că era minunat, că şi ei îi plăcea să iasă seara pe vremea când în puburi nu se dădea muzica la maximum şi nici nu erau pline de oameni care urmăreau meciurile de fotbal.

— Laura stătea cuminte afară. Îi aduceam o sticlă de cola și niște chipsuri.

— Şi mama făcea la fel cu mine, spuse Frank.

— Eh, poftim…

— Lui îi plăcea să bea, nu?

Îndată ce „el“ fu amintit, tonul conversaţiei se schimbă. Tatăl lui Frank îi părăsise pe el şi pe mama lui, apoi făcuse exact acelaşi lucru mulţi ani mai târziu, când Laura era cam de vârsta lui Frank. Mama Laurei scotea adesea o poză a unui bărbat cu faţa îngustă, care semăna teribil cu Frank. Apoi îi spunea în mod invariabil: „Ai fost un tată mai bun pentru ea decât a fost dobitocul ăla netrebnic.“

Frank îl căutase pe bătrân mulţi ani, cheltuise bani buni cu detectivii particulari şi nu ajunsese la nici un rezultat. Trăia încă cu speranţa că, într-o zi, va da de el.

Să-i arate netrebnicului exact ce ieşise din el…

— Îi plăcea să bea, dar băutura nu-l plăcea pe el. În ceea ce-l privea pe tatăl lui Frank, nici unul dintre ei nu avea amintiri prea fericite, iar vocea celei de-a doua soţii a bărbatului era impregnată de băutură şi de amărăciune când vorbea. E uimitor, când te gândești că tu şi cu Laura aţi ieşit atât de buni.

— Datorită ţie şi mamei mele, spuse Frank.

— Totuşi, genele sunt o chestie puternică. Îşi turnă alt pahar. Te-a îngrijorat vreodată ce-ai fi putut moşteni de la el?

— Nu m-am gândit niciodată.

— Ăsta e motivul pentru care nu ai avut niciodată copii, Frank?

— Nu…

— Nu e prea târziu, să ştii.

Frank clătină din cap.

— Nu cred în chestiile astea.

— Niciodată nu e prea târziu.

— Tu eşti răspunzător pentru felul cum ies lucrurile. Nu există niciodată scuze. Nu e niciodată vina nimănui dacă o dai în bară.

— Totuși nu ai dat-o în bară, dragule. Te-ai descurcat atât de bine.

— Aşa e. Şi e numai meritul meu.

Jumătate din paharul cu vin se dusese şi dădu gata şi restul dintr-o altă înghiţitură.

— Ai fi fost un tată bun, Frank.

Frank se ridică şi se duse la oglinda de deasupra şemineului cu gaz. Îşi aranjă lanţul de la gât şi părul, în timp ce ea îi povestea cum devenea uneori tatăl lui când se întrecea cu băutura; cum nu-şi putea ţine mâinile acasă… sau pumnii. Totuşi, pe undeva, dincolo de dezgust, Frank îi ghicea tristeţea din voce. Fără îndoială că bătrânul lui fusese un un tip arătos, iar Frank ştia că, în viaţa ei, nu mai existase nimeni important de când el o părăsise.

Bănuia că, în adâncul fiinţei ei, încă simţea şi altceva decât dispreţ pentru ticălosul jalnic care îşi bătuse atât de tare joc de ea.

— Chiar aşa, la urma urmelor, de ce te-ai înhăitat cu el? o întrebă Frank.

Ea îşi lipi paharul gol de obraz.

— Aveam gusturi proaste la bărbaţi, pur şi simplu.

— Ca şi Laura, spuse Frank.

O oră mai târziu, în timp ce se îndrepta spre casă, se gândi să se abată prin Lewisham. Până la urmă, de la el de acasă erau numai zece minute cu maşina.

Era la numai câţiva kilometri, dar era o altă lume.

De la Laura, gândul i se îndreptase în mod firesc la Paul, şi Frank se gândi că ar fi interesant să conducă pe străzile pe care încă trăiau, cel puţin până în prezent, câţiva dintre cei responsabili de moartea lui. Să se familiarizeze cu cei pe care doar şi-i imaginase. Siluetele…

Pe lângă asta, s-ar putea să fie mult mai mulţi oameni care să încerce să părăsească rapid zona, după cum stăteau lucrurile. Era posibil să găsească nişte chilipiruri în materie de imobiliare.

Jenny o luă pe Helen imediat după şase. Când intrară pe strada principală, Helen se uită în urmă, crezând că observase un Jeep negru, după patru sau cinci maşini în spate. Jenny o întrebă la ce se uita, şi Helen, nemaivăzând maşina, renunţă. Era greu să-şi întoarcă gâtul şi să-l întindă, iar după părerea ei, era posibil să fi fost un 4x4.

Se simţi înfricoşată şi penibilă şi îşi spuse să se linişte ască. În timp ce se îndreptau spre sud, către Crystal Palace, încercă să se bucure de priveliştea iluminată care se întindea pe o parte a străzii: roata mare, St. Paul, Canary Wharf.

Jenny rezervase o masă într-un restaurant şic pe care îl găsise în Time Out. Podele de lemn, picturi ciudate, iar din boxe răsuna ceva care

aducea cu jazzul. Pentru Helen, era cam devreme, şi bănuia că o să dea iarăşi iama prin frigider înainte de culcare, dar ştia că Jenny trebuia să ajungă acasă să-i pregătească pe copii de culcare, pentru că Tim nu se pricepea prea grozav să aibă grijă de ei, şi nici de el.

— O să arate ca după război când o să mă întorc, spuse Jenny.

Helen comandă calamar la grătar şi cotlete de miel, iar sora ei, pateu de ficat şi o salată Caesar cu pui. Împărţiră o sticlă cu apă minerală şi discuţia se închegă cu uşurinţă.

Cearta din weekendul trecut nu fusese dată uitării, iar Helen se aşteptase ca atmosfera să fie puţin mai tensionată, aşa că a fost uimită atunci când Jenny şi-a cerut scuze. De obicei, Helen era cea care făcea primul pas, nedorind să trăiască cu sentimentul de vinovăţie pe care sora ei se pricepea atât de bine să-l inducă după orice neînţelegere.

— Nu fi proastă, îi spuse Helen. Nu de alta, dar faptul că primea scuze nu făcea decât să-i sporească vinovăţia. Era ca şi cum ar fi avut rezerve nesfârşite de vină.

— M-am simţit groaznic atunci.

— Nu-ţi face griji.

Jenny îi luă mâna şi i-o strânse, şi totul fu dat uitării. Aşa se petreceau mereu lucrurile între ele. Câinele cu pisica sau cele mai bune prietene.

— Nu-i nimic, sincer, spuse Helen. A fost pur şi simplu o zăpăceală.

— E de înţeles.

— Sunt încă zăpăcită.

Jenny încuviinţă din cap.

— Normal că eşti.

Pe drum, venind dinspre Tulse Hill, Helen îi spusese că trupul lui Paul va fi trimis antreprenorului de pompe funebre şi că înmormântarea va fi peste câteva zile. Discutaseră dacă era cazul ca Jenny să-i aducă pe copii şi, în cele din urmă, hotărâseră că nu. Vor merge cu toţii în Reading, unde locuiau părinţii lui Paul, pentru ceremonie şi pentru a bea ceva după, şi discutară dacă Helen ar trebui să mai rămână după aceea; cât de mult şi-ar îndepărta-o pe mama lui Paul dacă s-ar hotărî să se întoarcă imediat.

— O să te ajutăm cu toţii, spuse Jenny.

Când amintise de starea ei de spirit, Helen nu se gândise la înmormântare. Pentru o secundă sau două, fu cât pe ce să-i spună totul

soră-sii – Linnell, Shepherd, chestiile pe care le bănuia de pe laptop –, dar se decise să nu o facă. Simţea nevoia să spună cuiva, dar ştia că i-ar fi fost mult mai uşor să vorbească cu Katie sau chiar cu Roger Deering – cineva neutru –, decât să le povestească vreodată lui Jenny sau tatălui ei. Era de acord că nu exista nici o logică în asta. Ea putea crede absolut orice despre Paul, putea hotărî că Paul făcuse lucruri detestabile fără ca ea să ştie, dar nu suporta gândul că altcineva l-ar putea judeca.

Până la urmă, Helen se hotărî să o apuce pe o pistă bine cunoscută de sora ei.

— E vorba de Adam Perrin, spuse ea.

Jenny lăsă jos paharul cu apă.

— Nu-l inviţi, nu?

Helen râse, deşi îi trecuse prin minte că ar putea să apară. La urma urmelor, ar fi fost destul de uşor pentru el să afle toate amănuntele.

— Cred că este posibil să fi sunat.

Se întâlniseră cu ceva mai mult de un an înainte, la nişte cursuri unde fuseseră şi cazaţi în perioada respectivă. El era acolo cu alţi câţiva ofiţeri şi păruse cel mai suportabil dintre camarazii ce râdeau şi vorbeau prea tare în holul hotelului. Helen bea cam mult pe vremea aia, punând acest lucru pe seama stresului de la serviciu, dar în mod sigur nu căuta să se cupleze cu cineva. Îi plăcuse pălăvrăgeala, flirtul. El era bine făcut, cu părul scurt şi blond. Altfel decât Paul…

— Crezi?

— Sună şi nu spune nimic.

Jenny părea la fel de dezorientată ca şi Helen. Nu ştia de ce îi apăruse în minte bărbatul cu care avusese o aventură. De ce îşi imaginase conversaţia lor la telefon, comentariile acide pe care le strânsese în ea, aşteptând ocazia să le livreze:

„Dai târcoale văduvelor. E foarte elegant, chiar şi din partea ta."

„Nu fi proastă, Helen."

„Trebuia să fi aşteptat cel puţin până îl îngropam."

„Asta crezi despre mine?"

„Nu cred nimic despre tine."

„Doar m-am culcat cu tine, nu?"

„Chiar nu-mi amintesc."

„Nu am omorât pe nimeni. Şi tu te-ai implicat destul."

„Da, păi, cam beam pe-atunci…"

Era plăcut să ataci pe cineva, chiar dacă numai în imaginaţie.

Sosi şi chelneriţa. Se rezemară de spătarele scaunelor şi o lăsară să pună farfuriile. Jenny aşteptă un minut, absorbită de aperitivul ei, apoi spuse:

— Ar trebui să te vezi din nou cu el.

— Poftim?

Localul nu era aglomerat, erau ocupate doar câteva mese, dar sunetul se răspândea cu uşurinţă, şi amândouă îşi coborâră vocile.

— Vreau să spun că nu imediat, ce Dumnezeu!

— Oh, bine.

— Poate mai târziu. Helen îşi plecase privirea cu o clătinare a capului, aşa că Jenny aşteptă să se oprească. Ai simţit ceva pentru Adam. Ştii că aşa este.

— A fost o aventură. A fost o chestie prostească.

— S-a întâmplat pentru că ştiai că ceva nu mergea între tine şi Paul.

— Eu sunt cea care a încurcat lucrurile, OK?

Jenny nu spuse nimic, arăta doar stânjenită, conştientă de oamenii din spatele ei.

— Erai pur şi simplu încântată pentru că, în primul rând, nu l-ai plăcut niciodată cu adevărat pe Paul.

— Nu mi-a plăcut niciodată să te văd mulţumindu-te cu puţin, îi spuse Jenny.

— Rahat. Peste umărul lui Jenny, o femeie de la masa din colţ îşi întinse gâtul. Helen o pironi cu privirea până când femeia se întoarse la mâncarea ei, apoi vorbi în şoaptă. Astea sunt prostii, Jen…

Tensiunea de care Helen se temuse atât se răspândea în jur. Le era imposibil să se privească în ochi, aşa că, atunci când Jenny se întinse să mai toarne apă, amândouă se uitau la pahar.

— Nu ai spus niciodată ce-i cu copilul.

— E al lui Paul, spuse Helen.

— Niciodată n-ai spus, asta e tot.

— E al lui Paul.

Sosi felul principal, iar după aceea vorbiră despre tatăl lor, despre copiii lui Jenny, dar conversaţia lâncezea. Mielul lui Helen era perfect şi, deşi era mai flămândă decât crezuse, tot nu reuşi să-l termine.

Era târziu, iar Theo era acasă şi se uita la un DVD cu Javine, când se trezi cu Easy la uşă; avea cu el cutii cu bere şi ceva iarbă. Javine luă fără tragere de inimă o ţigară cu iarbă de la Easy şi îi spuse să nu facă gălăgie, apoi nu mai zise nimic şi rămase cu ochii lipiţi de ecran, refuzând să meargă la culcare. Easy făcu câteva comentarii despre film şi îşi dădu ochii peste cap, până când, în cele din urmă, pentru a scăpa de aluziile contradictorii ale celor doi, Theo îi spuse lui Easy să ia berile să le bea afară.

Împărţiră un joint şi priviră peste zidul care străjuia aleea. În întuneric, două fete mergeau pe bicicletă, iar un cuplu tânăr se balansa încet pe nişte leagăne din anvelope, unul lângă celălalt. Theo nu-i putea vedea, dar probabil că puştii erau în capătul îndepărtat al garajelor, aproape de stradă. Se enervau unul pe altul şi se holbau la orice mașină care trecea, asigurându-se că toată lumea ştie că nu le pasă de nimic.

Theo se gândi că sunt ca puii de şobolan.

— Ce-a fost chestia aia de la biliard, de ieri? întrebă Easy.

— Nu aveam chef, asta e.

— Data viitoare când nu ai chef, anunţă-mă. Banii îmi sunt de folos.

Trei etaje mai jos, băiatul de pe leagăn strigă ceva la fetele de pe biciclete. Una dintre ele îi răspunse şi se pierdu în întuneric prin gangul care dădea către clădirea învecinată.

— Te-ai gândit mult la Mikey şi la SnapZ? îl întrebă Theo.

— M-am gândit că e al dracu' de bine că n-am fost eu!

— Vreau să spun, la ce s-a întâmplat.

— Toată lumea ştie ce s-a întâmplat, T.

— Totuși, te-ai gândit de ce s-a întâmplat?

Easy suflă fumul afară.

— Iar prostia aia cu teritoriul, frate? Pe cine am călcat pe bătături?

— Nu…

Era o noapte caldă şi Theo era în maiou. Se uită la materialul subţire întins pe pieptul lui; văzu cum se mişcă uşor când inima îi bătea cu putere.

— Am vorbit cu Wave, spuse Easy.

Inima începu să-i bată ceva mai repede.

— Ţi-aminteşti de chestia cu triunghiurile?

— Da.

— Lucrurile trebuie să se schimbe un pic, nu? După tot ce s-a întâmplat. Mai intră nişte oameni în combinaţie, iar la bază apar feţe noi. Lucrează la colţuri de stradă, sunt curieri şi aşa mai departe, pricepi?

Theo încuviinţă din cap. Oferte de lucru pentru câţiva pui de şobolan.

— Ai o şansă să avansezi, frate.

— Atunci înseamnă că şi tu urci?

Easy sorbi zgomotos din bere.

— Avansezi odată cu mine, Star Boy. Noi doi trebuie să ţinem lucrurile sub observaţie împreună. E un lucru simplu şi profitabil, T., jur. Nu scăpăm lucrurile din ochi şi le aruncăm în cârca lui Wave. Tu o să fii – cum îi spune – locotenentul meu, sau cam aşa ceva.

— Lăsă-mă să mă gândesc, frate.

— N-ai la ce să te gândeşti.

— O să văd.

— Ce? Făcu semn cu capul în spate, către uşa lui Theo. Vrei să discuţi chestia asta cu iubita ta?

Theo nu răspunse.

Easy se apropie de el, iar vocea lui trecu de la tonul batjocoritor la unul mai sumbru.

— Mai bine te-ai gândi cu adevărat la asta, m-ai înţeles? Vorbim acum de calea cea mai rapidă să avansăm.

Theo se gândea deja. La banii în plus şi la faptul că ar fi fost greu ca lucrurile să meargă mai prost de atât. La cât de mult l-a costat ultima avansare.

— Ce-ai spus mai înainte: e al dracu' de bine că n-ai fost tu…

— Ce?

— Am fost toţi în maşină, frate.

— Şi?

— Mikey şi SnapZ. Şi Wave. Tu şi cu mine.

Scrumul ţigării lui Easy se risipi peste zid. Respira greu. Theo îl privea cum clatină încet din cap, în încercarea de a exprima surprinderea şi neîncrederea. Dar bănuia că sugera ceva ce deja îi trecuse prin minte lui Easy.

— Nu ştii ce dracu' spui, Star Boy.

— Nu e o coincidenţă, asta-i tot ce spun.

— Eşti căzut în cap sau ce? Nenorocita aia şi-a bătut joc de tine, frate!

— Poate că ar trebui să discutăm cu Wave.

— Chestia aia pe care am scris-o despre tine…

— Fii atent, asta-i tot.

Easy lovi cu palma de zid în timp ce vorbea, cu furia crescând în el.

— Toată mizeria aia, recomandarea scrisă sau ce-o fi fost…

— Fac ceva pe ea, Eez, nu te supăra că-ţi spun, da?

În momentul ăla Easy veni în faţa lui Theo; îşi îndreptă cutia cu bere spre gâtul lui şi îl împroşcă cu scuipat.

— Poţi să te caci pe ce vrei tu, da, dar nu-mi veni cu prostiile tale nenorocite. Nu vreau să le aud şi nu vreau să văd că te mai gândeşti la ele. Şi nu vreau să văd că mai deschizi gura vreodată în legătură cu asta. Ne-am înţeles?

Theo aprobă din cap.

Easy se retrase şi îl privi fix câteva secunde, apoi aruncă rapid şi cu forţă doza de bere în pieptul lui Theo. Deja plecase când berea se împrăştia peste tot, iar doza căzuse pe jos şi se rostogolea.

Strigătele îi scoseseră pe Javine şi pe încă unul sau doi vecini la uşi, dar Theo nu-şi ridică privirea. Urmări doza care lăsa spumă pe aleea de beton, cu berea prelingându-se ca urina în iarbă.

Paul şi Adam Perrin fuseseră aşezaţi în sicriu împreună, îmbrăcaţi amândoi în cele mai bune uniforme de gală, precum copiii care dorm în acelaşi pat. Dintr-un motiv oarecare, nu se obosiseră să pună capacul sicriului şi, de îndată ce primii bulgări de pământ îi loviră peste feţe, se ridicară în picioare împreună, într-o sincronizare perfectă, ca într-o comedie, scuipând pământ şi râzând.

— E-n regulă, spuse Paul, uitându-se la Helen. Nu e nici o problemă, promit.

— Ce-ar fi dacă ar primi ambele nume? întrebă Adam. Ce zici de Adam-Paul?

— Paul-Adam sună mult mai bine, spuse Paul, şi se luară la bătaie. Totuşi era mai mult în joacă, de amuzament, se loveau cu palmele unul pe altul aşa cum se lovesc două bătrânici cu genţile, prostindu-se tot mai mult, până în momentul în care preotul a trebuit să strige la ei de pe marginea gropii; anunţându-i în termeni categorici că îi deranjau pe participanţii la înmormântare şi că el trebuia să continue ceremonia.

Helen se trezi.

Perna era udă leoarcă şi moale, iar copilul o tot lovea cu picioarele. Ca şi când îi fusese de-ajuns, auzise destule; era pregătit să vină pe lume şi să o facă să se simtă mai bine.

Capitolul 28

Wave ciocăni la uşa casei unde ascundeau drogurile, smuci lanţul câinelui şi-i ordonă să stea. Aşteptă, apoi se aplecă lângă uşă şi strigă la Sugar Boy, spunându-i că, dacă doarme, o să-l trezească el cu un şut zdravăn.

„Fără canapele şi jocuri video când te întorci la colţul străzii, auzi?“

Era vineri, iar Wave ardea de nerăbdare să-şi vadă de treburile lui. Să ia ceea ce venise să ia şi să treacă pe la toate celelalte locuri de unde colecta bani. Să predea marfa tipilor dintotdeauna şi să încaseze comisionul; să-şi căptuşească buzunarele ca lumea cu bancnote pentru weekend.

N-avea nevoie să stea la coadă la bancomat, şi nici nu-i trebuia vreun PIN.

Scotoci după cheie şi deschise uşa, oprind câinele ca să ştie cine trebuie să treacă pragul primul. Păşi înăuntru ca o furtună, ridicând vocea, şi trânti uşa, ca să-i dea de ştire lui Sugar Boy că vine Valul şi că se sparge cu furie peste el.

Sugar Boy stătea pe un scaun de lemn lângă canapea. Wave făcu un pas spre el, cu pitbullul care se opintea înainte, dar se opri când îi văzu pe cei doi bărbaţi ivindu-se, unul din baie, altul din dormitorul din spate.

Fiecare bărbat avea o armă. Ambele fuseseră prevăzute cu amortizoare de zgomot.

Sugar Boy începu să plângă.

Wave dădu drumul lesei şi duse mâna la buzunar, dar mişcarea vagă din cap a bărbatului mai masiv fu suficientă ca să-i dea de înţeles că se purta prosteşte. Ridică braţele, spunând:

— Luaţi banii. Vă arăt unde sunt.

Bărbatul mai în vârstă se întoarse şi-l împuşcă pe Sugar Boy, apoi se răsuci rapid şi împuşcă şi câinele.

Wave ţipă şi se aruncă la pământ, chinuindu-se să cuprindă câinele cu braţele. Îşi lipi faţa de gâtul animalului şi-l strânse, numai vag conştient de faptul că Sugar Boy trăia încă; de gemetele care se auzeau din cealaltă parte a încăperii. Deschise un ochi la timp pentru a-l vedea pe bărbatul mai în vârstă păşind peste măsuţa joasă ca să-l termine pe Sugar Boy cu una în moalele capului.

— Bun, ei şi acum, spuse bărbatul masiv.

Wave se ridică în genunchi şi trase adânc aer în piept. Încercă să vorbească, dar nu ieşi decât o bolboroseală. În păr avea sânge, care-i cursese şi-l mânjise pe faţă, într-o parte.

— Poţi să ne povesteşti despre bani, dacă vrei, dar asta nu foloseşte la nimic.

— Eu oricum sunt plătit, spuse bărbatul mai în vârstă.

— E vorba de Paul Hopwood.

— Cine dracu' e? bâigui Wave.

— A fost un ofiţer de poliţie care aştepta autobuzul.

Wave se mai ridică puţin, desfăcu braţele; începea să priceapă:

— E povestea din Hackney, nu? Când s-a tras în maşina aia.

— Povestea din Hackney, răspunse bărbatul masiv.

Wave părea uşurat. Umerii îi căzură şi reuşi să schiţeze ceva ce aducea a zâmbet. Îşi trecu mâinile prin păr. Când le scoase, erau însângerate.

— Păi atunci, e o încurcătură serioasă, spuse. Liniile de comunicaţie şi chestii de'astea. Aia a fost o afacere complicată.

— Destul de simplă dacă te gândeşti unde stătea copoiul ăla.

— Sunt nişte chestii pe care trebuie să le ştiţi.

— Păi, spune-mi…

Clive asculta în timp ce bărbatul în genunchi turuia faptele despre care spera că aveau să-i salveze viaţa; încerca să rămână calm şi să transmită informaţiile. În mod clar, Clive era interesat, punând cap la cap ce i se spunea acum cu ceva ce zisese Jacky Snooks.

Aduna piesele într-un întreg, pregătit să-i spună lui Frank.

Când Wave se opri, rămas fără suflu, Clive îl întrebă dacă mai e ceva ce crede că ar putea fi important. Wave răspunse că îi spusese tot ce ştia şi încerca să se ridice, când Clive îl împuşcă de două ori în piept.

Clive şi Billy schimbară o privire, dându-şi de înţeles că făcuseră o treabă bună. Aruncară apoi armele în sacul de pânză pentru scule pe

care Billy îl adusese cu el.

— Vrei să cercetezi locul? întrebă Clive. Să vezi dacă găsești banii ăia despre care vorbea?

— Tu ce zici?

— Cum vrei tu.

Billy spuse că nu îl deranja prea tare, așa că se apucară să facă ordine.

Când ajunsese acasă în seara precedentă, Helen găsise un mesaj de la Jenny, care-i spunea că nu intenţionase s-o supere; că-i părea rău dacă spusese ce nu trebuie. Mai găsise şi un mesaj de la Roger Deering, care o întreba ce face. Şi încă un apel, probabil de la Adam Perrin.

În timp ce asculta, se gândise la cine ar fi putut să sune la uşă şi să plece. La cearta ei cu Kevin Shepherd. La jeepul negru pe care începuse să-l caute de fiecare dată când pleca de acasă.

O sună pe Jenny în dimineaţa următoare şi-i lăsă un mesaj spunându-i că totul e în ordine. Nu se osteni să-l sune înapoi pe Deering. Visul o făcea să fie în mod bizar calmă şi încrezătoare, şi se trezise cu acea stare de bine că avea ceva de făcut; lucruri care trebuiau făcute. Deşi ar fi putut fi neplăcute, nu trebuia să alerge de colo-colo cu limba de-un cot, să se urască pe sine pentru ceea ce face şi să ajungă să-l urască pe bărbatul pe care trebuia să-l îngroape peste câteva zile.

O sună pe mama lui Paul şi discutară în amănunt despre pregătiri. Era una dintre cele mai calde conversaţii pe care le avuseseră de multă vreme. Helen îşi dădu seama că faptul de a nu şti când şi cum va putea să-şi ia rămas-bun de la fiul ei o făcuse pe Caroline Hopwood neobişnuit de stângace şi incapabilă să se descurce cu oamenii. Nu putea decât să spere că, acum când, în cele din urmă, lucrurile erau puse la punct, exista posibilitatea unei reveniri la normalitate şi pentru ea.

Era nevoie de asta, dacă bebeluşul urma să aibă o mamă demnă de acest nume.

Aleseră muzica şi florile, iar Helen primi asigurări că preotul care va oficia slujba va face o treabă foarte bună. Era o persoană pe care o cunoşteau de mult timp, îi spuse mama lui Paul, şi el fusese cel care oficiase căsătoria surorii lui Paul.

— Aşadar cunoaşte toată familia…

Caroline fusese supereficientă, ca de obicei, şi alcătuise deja o listă cu contacte. Helen fu rugată să-i sune pe oricare dintre prietenii lui Paul cu care familia lui nu prea avusese legătură. Era, mai mult sau mai puţin, acelaşi grup de persoane cărora le spusese de moartea lui cu aproape două săptămâni în urmă. Le telefonă lui Gary Kelly şi lui Martin Bescott, altor colegi şi câtorva dintre băieţii cu care Paul mai juca din când în când cărţi. Se strădui să păstreze fiecare convorbire scurtă şi amabilă, şi fu recunoscătoare când avu ocazia să lase doar un mesaj.

Un telefon avea să fie totuşi mai dificil decât celelalte, dar era unul pe care Helen promisese să-l dea. Ştia instinctiv că el urma să fie prezent, invitat sau nu, deşi numele lui nu fusese cu siguranţă trecut pe lista pe care o întocmise mama lui Paul.

— Helen…

— O… da.

— Numărul tău a apărut pe telefon, spuse Linnell. Ce mai faci?

— Sunt bine. Am sunat numai ca să-ţi spun despre înmormântare.

— Frumos din partea ta. Începusem să mă întreb.

— Ştii, abia acum ne-au dat cadavrul lui Paul. În timp ce vorbea, Helen se plimba prin living. Auzea muzică în fundal. Volumul scăzu brusc şi auzi cum Linnell îşi dregea glasul.

— Am luat un stilou, zise el.

Îi spuse ora şi locul ceremoniei. Nu pomeni nimic despre ce-ar putea face după aceea şi fu recunoscătoare că el nu întrebase.

— Cum rămâne cu florile? întrebă Linnell.

— Nu e nevoie. Helen prevăzuse deja scenariul: cum mama lui Paul avea să arunce o privire la coroane, întrebând cine a trimis-o pe fiecare şi ce legătură avusese cu Paul. La drept vorbind, aş prefera să nu aduci.

— Atunci, o donaţie?

— Trebuie să mai dau o mulţime de telefoane, așa că…

— Ai ales o piatră funerară?

— Poftim?

— Sunt sigur că ţi-ai dori ca Paul să aibă ceva special. Merită ceva special, şi ştiu că toate chestiile astea costă enorm.

— Găsim noi ceva. Lui Helen îi era cald. Se sprijini de braţul canapelei. N-am de gând să folosesc carton şi o carioca, dacă asta te îngrijorează.

— Scuză-mă, n-am făcut nici o aluzie, spuse Linnell. Aş vrea să contribui cu ceva, atâta tot.

Helen se chinui să găsească ceva de spus; ascultă respiraţia lui Linnell câteva clipe, înainte să închidă telefonul.

Dumnezeule, era dezgustător. Aproape amuzant.

Probabil că aveau să se asocieze pentru piatra funerară Helen, mama lui Paul, poate sora lui – şi contribuţia lui Helen avea să fie banii care acum erau doar ai ei, dar fuseseră câştigaţi atât de ea, cât şi de Paul.

Prin urmare, când Linnell sugerase să contribuie şi el, Helen nu putuse decât să se gândească la faptul că, după toate probabilităţile, o făcuse deja.

Theo îşi simţi inima bătându-i nebuneşte când descuie, iar când intră, îşi dădu seama.

Tremura deja când închise uşa după el şi văzu petele de pe covor. Trei mari – două lângă masă şi una în colţul îndepărtat al încăperii, lângă scaunul de lemn –, care începuseră să se usuce, dar încă străluceau pe materialul uzat şi murdar. Erau dâre şi pete care se întindeau şerpuind până în dormitor, iar Theo rămase nemişcat un minut sau două, fiindu-i teamă să se ia după ele.

Pătrunseseră în casa unde ţineau drogurile.

Locul pe care-l crezuse cel mai sigur.

Veniseră aici să-l caute pe el?

Cu o seară în urmă, după afacerea cu Easy, el şi Javine se certaseră o oră şi ţipaseră unul la celălalt. Javine se săturase de tâmpeniile debitate de Easy, spunându-i lui Theo în faţă cât de prost ar fi să urmeze exemplul prietenului său de doi bani. Stătuse în uşă, iar faţa i se schimonosise de furie când se aplecase spre el scuipând cuvintele.

Ţipase şi Theo la ea: îi spusese că nu fusese de acord să facă ceva; că doar se gândea la cum să se folosească de banii în plus; că ea n-are dracu' habar de ce se petrece în mintea lui. Continuase să strige şi după ce ea se dusese să liniştească copilul. Urlase la ea pentru că nu-i plăcuse când îi spusese ce să facă şi pentru că fusese făcut fătălău de Easy pe aleea aia; îl făcuse să simtă ca şi cum n-ar fi fost în stare să ia o hotărâre de bărbat.

Nu că acum ar mai fi contat, indiferent ce decizie ar fi luat. Mirosul din încăpere îi înţepa nasul: metal şi sudoare, şi ceva… ars, aşa cum miroseau străzile în Noaptea focurilor de artificii.

Se îndreptă încet spre dormitor, ştiind care avea să fie probabil reacţia lui Javine dacă-l găsea pe Easy acolo. Nu era sigur pe cine voia să găsească…

Era mult mai mult sânge pe podea şi o mică baltă lângă capul patului, unde se scursese şi de pe salteaua goală. Theo se opri şi privi cadavrele: cel al lui Wave aruncat peste cel al lui Sugar Boy. Carne dezgolită, acolo unde o cămaşă fusese ridicată şi un braţ întins peste o faţă. Ştia că-l căutaseră pe Wave; că Sugar Boy avusese pur şi simplu ghinion.

Brusc se simţi neînsemnat şi inutil.

Voia să se întindă pe jos acolo unde era şi să-i aştepte să se întoarcă. Să se scurgă printre crăpăturile din podea, exact ca sângele. Voia să alerge până când îi cădeau tălpile ghetelor Timberland, iar picioarele ar fi început să-i sângereze devenind carne vie.

Acum chiar avea de luat o hotărâre de bărbat fiindcă înţelegea exact de ce anume trebuia să-i fie frică. Theo bănui că, atunci când ucigaşii apăsaseră pe trăgaci, simţiseră mai puţină compasiune pentru băieţii pe care-i împuşcaseră decât pentru câinele uriaş şi urât al lui Wave, întins la capătul patului, ca şi cum i-ar fi păzit.

Cheltuise o mulţime de bani ca să instaleze un sistem audio Bose de ultimă oră în biroul lui. Amplificatoare, difuzoare, tot tacâmul. Nu era chiar ca şi când ai fi fost într-o sală de concerte, dar când dădea volumul tare, Frank trebuia să admită că era absolut incredibil.

Stătea cu ochii închişi, ascultând muzica lui Bruckner, care umplea încăperea: instrumentele cu coarde îl emoţionau profund, cele de suflat se auzeau aproape suficient de tare ca să facă ferestrele să vibreze, iar timpanele ricoşau din pereţi când bucata se avânta către sfârşitul mişcării a treia.

Citise informaţiile de pe CD de la început până la sfârşit, la fel cum făcea întotdeauna, avid să pună totul în context. Aparent, Wagner, care era marea lui inspiraţie, murise în timp ce Bruckner scria Simfonia a VII-a. Lui Frank i se părea că aude un mare regret, o adevărată tristeţe, în unele dintre melodiile care se repetau, temele, sau oricum s-or fi

numit. Şi pe deasupra, von Karajan dăduse ortul popii la doar două luni după ce dirijase chiar pentru înregistrarea asta, lucru care, în ceea ce-l privea pe Frank, o făcea încă şi mai tulburătoare. În scurta prezentare de pe coperta discului se spunea că lui Hitler îi plăcea foarte mult, după cum zicea toată lumea, că era de părere că este aproape la fel de bună ca a IX-a a lui Beethoven. Dar aici nu se putea face nimic.

Ciudat, îi trecu prin minte lui Frank, când te gândeşti că unui om ca el să-i fi plăcut ceva atât de frumos.

Când deschise ochii, văzu că Laura venise jos şi stătea în pragul uşii. Ştia că, de fapt, nu prea era genul ei de muzică; o întrebă dacă o deranjase. Răspunse că era în regulă şi că-i plăcea destul de mult, dar Frank dădu sonorul mai încet, oricum.

Îi spuse despre înmormântarea lui Paul, despre faptul că vorbise cu Helen din nou.

— O să vii şi tu acolo, nu? întrebă el. Ar trebui să fii acolo.

— Bineînţeles că o să vin.

— O să-ţi cumpăr o rochie nouă.

— Trebuie să fie neagră?

— Păi, mai nou pare să fie la modă nuanţele de albastru şi de maro la înmormântări, zise Frank. Uneori chiar culori deschise. Dar cred că cel mai bine e să păstrezi tradiţia. Dovadă de respect.

— Cum zici tu.

— Ştii că o să aibă un copil, nu? Iubita lui Paul.

— Nu mi-ai spus.

— Foarte curând. Să vezi cât s-a făcut.

— Ce drăguţ, spuse Laura. Păşi în încăpere şi se sprijini de pervazul ferestrei:

— Oricum, e groaznic. Mă refer la împrejurări.

Frank aprobă cu o mişcare din cap.

— Dar o să aibă mereu lângă ea o parte din Paul. Asta-i o răsplată. Ceva care trăieşte şi respiră.

— Asta o s-o ajute.

— E important. Ştiu.

Preţ de jumătate de minut, ascultară muzica.

— Este cel pe care ţi l-a dat Paul?

Frank încuviinţă din cap.

— Povesteşte-mi.

Aşa că Frank luă prezentarea din carcasa discului şi îi citi cu voce tare, explicându-i, atunci când muzica se apropia de sfârşit, că asta era partea cu adevărat tristă, bucata care era uneori numită „sonata tragică".

Afară se întuneca. Când CD-ul se termină, Frank o întrebă pe Laura dacă ar vrea să asculte altceva, dar ea răspunse că-i ajunge atâta muzică clasică pentru o zi. Îi mai spuse că se duce în camera de la etaj, ca să asculte ceva niţel mai vesel.

— Adică zgomotele alea oribile cu prea multe tobe şi fără nici un fel de melodie? întrebă Frank.

Ea râse şi răspunse că o să facă tot posibilul să găsească ceva cu adevărat enervant.

Frank o urmă afară şi o privi cum urcă la etaj, apoi se îndreptă spre bucătărie să-şi pregătească ceva pentru cină.

Capitolul 29

Poliţistul care se afla duminică dimineaţa la uşa lui Helen nu era în mod sigur acolo ca să discute detalii despre pensie. Dar, din fericire, nu era nici de la Afaceri Interne. Bărbatul care se prezentă inspector-şef detectiv Jeff Moody îi arătă legitimaţia şi Helen recunoscu logoul distinctiv. Leul care sărea peste un glob stilizat trebuia să reprezinte hotărârea de neclintit, conjugată cu o perspectivă internaţională, dar s-a descoperit că macheta costase 160 000 de lire din bani publici, iar consecinţele negative ale iniţiativei nu erau nici pe departe cea mai bună publicitate pentru înfiinţarea noii Agenţii pentru Crimă Organizată.[8]

Helen îl invită înăuntru pe Moody, glumind despre insignă, în timp ce îl poftea în living şi îl întrebă dacă vrea ceai. El îi răspunse că s-ar mulţumi cu apă. În ceea ce priveşte logo-ul, Agenţia ieşise din colimator din pricina siglei Jocurilor Olimpice, o mâzgălitură multicoloră care costase aproape de patru ori mai mult şi era chiar mai puţin populară.

— Şi le mai faceţi oamenilor şi-o surpriză, spuse Helen.

— Păi, noi suntem cunoscuţi pentru asta…

Helen râse în timp ce aducea apa şi continuă conversaţia, dar în tot timpul acesta, rotiţele i se învârteau rapid în minte, căutând să

descopere ce ar putea dori de la ea un ofiţer superior de la SOCA; luptându-se ca faţa să nu o trădeze că s-ar putea teme de ceva.

Moody avea cam cincizeci de ani, era înalt şi slab, purta ochelari şi păr grizonant, cu o tunsoare elegantă. Era la costum şi cu cravată, şi Helen bănui că majoritatea oamenilor l-ar fi luat drept contabil; arhitect, dacă ar fi fost mai îngăduitori. El stătea pe canapea şi Helen îşi luă un scaun şi se aşeză la masă, nedorind din instinct să-l lase să o măsoare cu privirea. Bănuia că el știa exact ce făcea.

El îşi drese glasul şi scoase din servietă un dosar.

— Ai fost ocupată, Helen. Ţinând cont mai ales de situaţia ta.

Mintea lui Helen era încă în alertă. Cel puţin, nu spusese „starea“. Răspunse ceva legat de nevoia de mişcare.

— Foarte ocupată… Woody răsfoi paginile dosarului şi îşi ridică privirea. Știi ce face, în mare, SOCA, nu?

Helen răspunse că ştia tot atât cât ştia oricine care nu fusese implicat, dar citise despre asta. Aşa-numitul FBI britanic, un conglomerat format din vechea Brigadă Criminalistă Naţională, Serviciul Naţional de Spionaj împotriva Criminalităţii şi părţi din Serviciile Fiscale, Vamale şi de Imigraţie. Trecuseră vreo câţiva ani şi unii oameni spuneau deja că această presupusă Sfântă Alianţă nu se dovedise decât o harababură profană.

— Nici nu e greu să înţelegi de ce au existat probleme de dezvoltare, spuse ea.

Moody zâmbi.

— Aşa e. Poliţiştii şi cei care se ocupă de fiscalitate nu formează neapărat un mariaj perfect. Să nu mai amintim de cei care ajung să poarte acele mănuşi speciale de cauciuc.

Se străduia să se facă plăcut, iar Helen credea că se descurcă destul de bine.

Se părea că, în sfârșit, îşi pusese hârtiile în ordine.

— Aşadar…

— Mai vrei apă?

El răspunse că nu.

— Ar trebui să ştii că îţi urmărim mişcările de când ai verificat numărul de înmatriculare al maşinii lui Ray Jackson.

Taximetristul îmblânzit de Kevin Shepherd. Helen nu ştia ce să spună.

— Jackson este interesant pentru noi, din motive pe care sunt sigur că le poţi deduce, aşa că orice investigaţie în legătură cu el ne este semnalizată imediat de sistem.

— Ce chestie practică, spuse Helen.

— De atunci, ştim că te-ai întâlnit, într-un fel sau altul, cu Kevin Shepherd şi cu Frank Linnell. Bine, ai făcut tot felul de lucruri, dar astea sunt cele pe care le consideram cele mai semnificative.

— Cum adică „semnificative"?

Moody făcu un gest cu mâna, ca şi când ar fi scutit-o de neplăceri; ca şi când ar fi existat pentru ei o modalitate mult mai rapidă şi mai simplă de a merge mai departe.

— Ştim pentru ce, Helen.

Nu putu face altceva decât să aprobe din cap.

— Ştim că mergeai pe urmele lui Paul.

— Nu de la început…

— Te superi dacă-mi spui cum ai ajuns la numele lui Ray Jackson?

Helen tăcu câteva secunde, apoi îi spuse lui Moody despre tichetele de parcare. Îi povesti despre vizita la centrul de monitorizare şi îi spuse că îl văzuse pe Paul luând de două ori acelaşi taxi. Cum asta i-a trezit interesul. Se simţea de parcă s-ar fi destăinuit că este o nemernică suspicioasă şi neîncrezătoare, şi răsufla cu greutate după ce terminase.

Moody se ridică şi îi oferi paharul lui cu apă. Ea îl refuză cu un gest al capului şi el se aşeză din nou.

— Nu cred că ţi-a fost uşor după aceea.

— Nu tocmai.

— Emoţii amestecate…

— Asta ca să ne exprimăm elegant.

— Uite, îmi imaginez cum trebuie să te fi simţit, trecând prin toate, peste… toate astea. De fapt, n-am nici cea mai mică idee, dar bănuiesc. Dădu hârtiile la o parte. Îmi pare rău că a trebuit să se întâmple aşa.

— Poftim?

— Dar acum poţi să renunţi, OK?

Helen aşteptă. Îşi ţinea o mână pe masă, dar pe cealaltă o ţinea cu pumnul strâns lângă ea.

— SOCA recrutează oameni din toate serviciile poliţiei, OK? Şi numele celor mai mulţi nu apar în conferinţele de presă.

— Ascultă, începi să mă zăpăceşti…

— Poţi să te linişteşti, Helen, asta vreau să spun. Totul este în regulă. Paul lucra pentru noi…

Ghemuindu-se la capătul aleii, Theo privea în colţul opus al străzii, la blocul învecinat, să vadă cine vine şi cine pleacă. Şi ieri stătuse acolo şi urmărise ore întregi sosirea maşinilor de poliţie, cel puţin şase; bărbaţii şi femeile care înconjuraseră zona cu bandă, îşi instalaseră tabăra şi se răspândiseră pe străzile învecinate; sacii cu cadavrele scoase afară şi urcate în maşina mortuară.

Câinele fusese scos într-un sac de gunoi negru.

De îndată ce ieşise din apartamentul cu droguri, îl sunase pe Easy şi îi lăsase mesaj să sune înapoi imediat. Apoi telefonase din nou, îngrijorat că Easy s-ar putea să nu se grăbească după cearta pe care o avuseseră, explicându-i exact pentru ce trebuia să vorbească cu el. De teamă că Javine ar fi putut fi acasă, sunase poliţia de pe stradă, le dăduse adresa, apoi se întorsese în apartamentul lui şi stătuse o jumătate de oră sub duş, încercând să scape de duhoare.

Acum nu părea să se petreacă cine ştie ce, dar Theo nu se putea desprinde de locul acela. Se întreba când au primit telefon mama şi tatăl lui Sugar Boy. Se întreba ce era chestia aia cu care copoii îşi dăduseră pe la nas înainte de a intra şi dacă o puteai cumpăra de la Boots.

Îşi verifică din nou telefonul, chiar dacă ştia că are semnal perfect aici.

Încă aştepta ca Easy să-l sune.

— Sarcina lui Paul era să-i urmărească pe colegi, spuse Moody. Să strângă dovezi care i-ar putea incrimina pe ofiţerii care dădeau informaţii celor din crima organizată. Indivizi, bande sau orice altceva.

— De când? întrebă Helen. Se mutase în fotoliu şi se uita peste nişte hârtii pe care Moody considerase că ea le putea vedea. Erau fotocopii ale rapoartelor şi jurnalelor de urmărire, detalii ale întâlnirilor. Cea mai mare parte a numelor şi locurilor fuseseră şterse.

— De un an şi ceva. Mergea destul de bine.

— Cine ştia de asta?

— Din motive evidente, totul se făcea foarte discret, spuse Moody. Cât despre cei cu care lucra Paul, la detaliile operaţiunii nu aveau acces decât cei de la gradul de inspector-şef detectiv în sus. Martin Bescott nu

ştia, şi nici colegii apropiaţi ai lui Paul. Se punea problema compromiterii unor colegi ofiţeri, dar şi a riscului ca acţiunea să fie deconspirată.

— Şi aici am fost inclusă şi eu.

Moody încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Oricum nu ţi-ar fi putut spune nimic. Nu conta ce meserie aveai.

Helen îi dădu înapoi teancul de hârtii şi se ridică.

— Tocmai meseria mea m-a făcut să-l suspectez.

— Poate instinctul, spuse Moody. Nu trebuie să te învinovăţeşti în privinţa asta.

Ea merse la bucătărie şi se rezemă de tăblia mesei. După câteva clipe, luă o cârpă din chiuvetă şi o trecu de mai multe ori pe suprafaţa mesei. Îşi amintea anumite momente petrecute cu Paul care, brusc, căpătaseră o nouă semnificaţie; rememora conversaţii. Îl auzea pe Moody care răsfoia alte hârtii în living şi îşi dregea vocea.

Se întoarse şi se aşeză din nou.

— Deci Paul lucra la cazul Kevin Shepherd?

— Shepherd este un obiectiv la care Paul făcuse progrese importante înainte de accident. L-ai cunoscut, ştii despre cine vorbim.

— E o jigodie.

— Corect, şi este o jigodie pe care o suspectăm că a plătit o serie de ofiţeri din diverse unităţi.

— Ce e cu Frank Linnell?

Moody îşi scoase ochelarii şi se lăsă în scaun.

— De ăsta nu suntem prea siguri. Nu e cineva care să prezinte un interes imediat pentru noi. Pentru mulţi dintre colegii noştri da, bineînţeles…

— Deci, în ce era băgat Paul?

— Ce ţi-a spus Linnell?

— Nu ştii?

El zâmbi.

— Ai fost pusă sub observaţie, Helen, atât. Nu ţi-am interceptat telefonul.

— A spus că erau prieteni.

— Atunci, poate că aşa era. Moody zâmbi larg. Într-o vreme jucam tenis cu un falsificator destul de cunoscut.

Helen nu prea era convinsă.

— A spus ceva şi despre faptul că nu i-a dat lui Paul nişte nume; că nu era dispus să-l ajute.

— O să cercetez, spuse Moody. Dacă asta îţi linişteşte conştiinţa.

Helen bănuia că se va ţine de cuvânt şi că era dispus să facă asta tocmai din motivul pe care îl invocase. Îi spuse că îi este recunoscătoare şi că ar fi fost bucuroasă să mai investigheze şi ea, dar că o să fie un pic… prinsă săptămâna viitoare, sau cam pe-acolo.

Moody îi mulţumi pentru apă şi spuse că trebuie să plece.

— În cursul cercetărilor, ai mai descoperit şi altceva despre care crezi că ne-ar fi de folos? A mai spus Shepherd ceva sau…?

— Computerul, îşi aminti Helen. Îi povesti despre laptopul de care dăduse Bescott şi pe care ea îl ascunsese.

— Slavă Domnului, spuse Moody. Îi pierduserăm cumva urma după tot ce i s-a întâmplat lui Paul.

— Operaţiunea Victoria, aia este?

— Ai…?

— N-am putut deschide fişierul, spuse Helen.

Moody părea destul de mulţumit.

— De fapt, este numele fiicei mele, spuse el. E ales cam la întâmplare. Ca numele uraganelor.

Helen se ridică şi îl întrebă dacă ar vrea să ia laptopul cu el. El clătină din cap.

— Merg să iau Eurostarul.

— Frumos.

— Conferinţă. Inspectorii-şefi şi superiorii.

Helen făcu o grimasă.

— Îmi pare rău.

Moody îşi luă haina.

— O să aranjez să vină o maşină să îl ia, spuse el. Se îndreptă spre uşă. Sunt multe lucruri importante acolo. Este munca lui Paul. Părea puţin stânjenit. N-aş vrea să uit afurisitul ăsta de computer în tren.

Când văzu cine sună, Theo înhăţă telefonul, se duse repede în dormitor şi trase uşa după el.

— Ai făcut bine că m-ai sunat pe mine primul, spuse Easy.

— Unde-ai fost, frate? Javine se uita la televizor în camera de alături şi Theo îşi dădea toată silinţa să nu strige, dar se abţinea cu greu.

Se simţea uşurat că Easy îl sunase înapoi, dar era supărat că îi luase atâta timp. Simţea că ceva în interiorul lui se rupsese. Am intrat şi i-am găsit acolo. Iisuse, pe amândoi.

— Ştiu că e dureros, frate. Şi pe mine mă doare.

— Eu i-am găsit.

— Linişteşte-te, Star Boy.

— Wave şi Sugar Boy ciuruiţi, şi câinele ăla nenorocit.

— Da, a fost nasol.

— Unde ai fost?

— Problemele trebuie rezolvate, T. Theo auzea zgomotul traficului şi muzica. Se părea că Easy era la volan. Nenorociri din astea se mai întâmplă şi trebuie să aranjezi lucrurile. Să le reorganizezi sau aşa ceva.

Theo prinse telefonul între bărbie şi umăr şi încercă să-şi aprindă o ţigară. Bricheta îi scăpă.

— Mă auzi, T.?

— E aşa cum ţi-am spus aseară. Theo se aplecă după brichetă şi reuşi până la urmă să tragă ceva fum în plămâni. Totul e legat de ce-am făcut în maşină, de poliţistul ăla care a murit.

— Nu vorbesc acum despre asta.

— Totuşi, acum înţelegi, nu? Înţelegi acum?

— Da, tu eşti ăla deştept, T. Cel mai deştept.

Easy o spusese ca şi când Theo tocmai ar fi dat răspunsul corect la un concurs televizat. Ca şi cum n-ar fi avut nici o importanţă.

— Chiar trebuie să mă asculţi, spuse Theo. Am mai rămas numai noi doi, înţelegi?

Pentru câteva secunde, s-a auzit numai zgomotul motorului, tobele şi başii sistemului audio din maşina lui Easy sau a altuia. Apoi Easy spuse:

— Nu, tu trebuie să mă asculţi, T. Trebuie să taci şi să te aduni, să fumezi vreo două jointuri şi să nu-ţi provoci un atac de cord. Ne-am înţeles?

Theo mormăi ceva. Ştia că n-are rost să-l contrazică.

— Ne întâlnim diseară.

— Unde?

— La Dirty South. Mai târziu, da? Punem totul la punct.

Cu o secundă înainte ca legătura să se întrerupă, Theo auzi cum muzica este dată mai tare.

Capitolul 30

Încetişor, în sus şi în jos…

Helen ştia că sâmbăta după-amiază nu era perioada cea mai bună să te târăşti prin supermarket, dar simţise nevoia să iasă. După ce plecase Moody, încercase să se aşeze şi să înţeleagă tot ce i se spusese, toate semnificaţiile, dar erau mult prea multe de prelucrat. Prea multe date, în timp ce stătea acolo, înconjurată de lucrurile lui Paul. Cu mirosul lui încă prezent prin apartament şi cu o voce, a ei sau a lui, care îi dădea de ştire cât de proastă fusese.

Cum îl trădase… din nou. Cum îi întinase memoria.

La Sainsbury's era aglomeraţie, aşa cum ştiuse că va fi, dar totuşi se simţea mai bine croindu-şi drum pe culoarele înţesate de oameni. Implicaţiile celor aflate erau asimilate un pic mai uşor dacă avea altceva la care să se gândească; dacă era ocupată să-şi încarce încet căruciorul.

Încetişor, în sus şi în jos, pe fiecare culoar la rând. De ce îşi închipuise că e corupt sau că se regulează cu alta? De ce dracu' au nevoie scutecele de atâta spaţiu?

Vacarmul era o distracţie bine-venită, iar vocea care anunţa la staţia de amplificare reduceri sau chema personalul la diverse raioane sau case era mai puţin severă decât cea din mintea ei. În plus, un drum la supermarket era mai mult decât necesar. Brioşele de la tatăl ei se duseseră de mult şi ezita să-i bată apropouri lui Jenny despre cât de grozavă fusese supa ei, aşa că acasă trăia numai cu pâine prăjită şi biscuiţi.

Dumnezeule, îi mai trebuiau biscuiţi. Probabil că o să ia din ăia care îi plăceau lui Paul, cei simpli cu ciocolată, pentru că fusese un copoi cinstit care muncea din greu, iar ea era o târfă cu gânduri murdare.

Şi oamenii erau drăguţi, o ocoleau înţelegători; bărbaţi şi femei cumsecade, care nu o cunoşteau, iar fiecare mică întâlnire îi ridica moralul. Un zâmbet de la un bătrân, când împinseseră cărucioarele în aceeaşi direcţie pentru a evita să se ciocnească. Se ofereau să o ajute când se apleca să ia sticle cu apă sau se întindea după ceva pe un raft mai înalt.

„Gata."

„Poftim.“

„Uşurel, dragă, nu vrem să naşti aici.“

Şi, bineînţeles, câteva priviri mai ciudate. Şi ghionturile uşoare când ceilalţi cumpărători încercau să nu se holbeze la gravida cam scrântită, care se mişca cu paşi de melc şi bolborosea ceva în barbă.

— Ai dreptate, Hopwood, sunt josnică, dar ai ştiut întotdeauna asta.

Brânză, lapte semidegresat, iaurt natural…

— Așa că întoarce-te și bântuie-mă. De ce nu? Vino și zornăie, în întuneric, cătușele tale nenorocite.

Înălbitor, pastă de dinţi, hârtie igienică…

— Ce trebuia să cred, pentru numele lui Dumnezeu? Poate dacă ai fi fost aici.

Atunci îl văzu pe băieţel fugind spre ea pe culoar, ocolind un cărucior în graba de-a ajunge la mama lui; fluturând pachetul cu cereale pe care şi-l dorea atât. Aceleaşi cereale…

Le văzu şi îngheţă. Auzi cerealele în cutie când băiatul trecu în fugă pe lângă ea şi când Paul şi le turna în castron. Apoi totul începu să dispară încet.

Deja se prăbuşea când simţi valul de greaţă ca laptele care dădea în foc; i se întorcea stomacul pe dos. Piciorul ei căută frâna de la roata căruţului, dar rată. Era înfierbântată ca dracu'. Le porunci mâinilor să dea drumul, dar nu o ascultau. Capul i se învârtea odată cu oamenii care se opriseră ca să privească, cu multitudinea de culori pe care le purtau, în timp ce căruţul o trase după el; o puse în genunchi în acelaşi timp în care o podidi plânsul, iar primul hohot zdravăn fu resimţit ca o lovitură de picior în piept, în momentul în care atinse podeaua.

O femeie, mama băieţelului, o întrebă dacă se simte bine. Helen încercă să vorbească, dar femeia se îndepărta grăbită să cheme pe cineva, iar când Helen îşi ridică din nou privirea, tot ce văzu fu băieţelul care o privea. Începu să plângă şi el în timp ce ea privea un paznic care venea de după colţ. Se aplecă lângă ea şi o apucă de mâini; o întrebă dacă vrea să o ajute să se ridice în picioare. Dar ea plângea atât de tare, încât nu putu răspunde, așa că el se ridică. Îi spuse să stea liniştită, să nu se agite.

Helen îl auzi spunându-le celorlalţi clienţi că doamna e bine. După care spuse ceva în aparatul de emisie-recepţie, apoi între hohote, când suspina ca un copil, ea auzi un răspuns hârâit din aparat.

Gardianul nu voise să o lase pe Helen să conducă; o urcase într-un taxi, îi luase cheile maşinii şi îi promisese că i-o va aduce acasă când va ieşi din tură. Era a doua persoană, în decurs de câteva zile, pe care o întrebase numele şi după care îi spusese că poate o să-şi boteze copilul. El îi spusese că numele lui era Stuart şi păruse mai atras de idee decât băiatul pe care îl întâlnise în Lewisham.

Se gândea la băiat, la expresia de pe faţa lui atunci când ieşise din parcare, în timp ce urmărea taxiul care se îndepărta. Merse pe jos cei câţiva metri până la uşa de la intrare. Era cu cheile în mână, când auzi o voce în spatele ei.

— Helen?

Se întoarse, aproape aşteptându-se să-l vadă pe Adam Perrin, şi fu uşurată să vadă un bărbat de vârstă mijlocie, cu început de chelie, care își ridică brațele ca și când s-ar fi predat în glumă. Părea îngrijorat. Era evident că văzuse tensiunea de pe faţa ei.

— Scuze, spuse ea. Oricum se simţea vlăguită şi îşi aminti cât de speriată fusese când Kevin Shepherd îşi făcuse apariţia din întuneric şi o ameninţase, mai voalat sau nu, exact în acelaşi loc.

— Cum te simţi? o întrebă bărbatul.

Bănui că este unul dintre vecinii ei. Ea şi Paul discutaseră adesea că ar trebui să facă ceva, ca să-i cunoască mai bine, poate să dea o petrecere pentru tot blocul, dar nu-şi prea făcuseră niciodată timp pentru asta.

— O să mă simt mai bine în câteva săptămâni. Îndată ce scap de chestia asta.

Bărbatul zâmbi.

— Asta-i bine. Ştii, noi ne întrebam doar ce faci.

— Sunt în regulă. Mulţumesc.

— Înmormântarea e poimâine, nu?

— Poftim? Observă că avea un mic reportofon. Care „noi“?

— Ziarul local. Întinse mâna pe care Helen se făcu că n-o vede.

— Iar ziarele locale vând subiectul celor naţionale. Ştiu cum merg treburile.

— Pentru noi este, evident, un subiect important. O tragedie locală.

Helen se întoarse spre uşă şi bâjbâi cu cheia în broască. Îl auzi pe reporter apropiindu-se.

— Ar fi frumos să le putem spune oamenilor cum te simţi cu adevărat, spuse el. Prin ce-ai trecut. Cum crezi că o să fie să ai un copil după…

Ea se întoarse repede şi văzu un alt bărbat coborând dintr-o maşină parcată în locul unde oprise taxiul. Îl văzu pregătindu-şi un aparat de fotografiat şi ducându-l la ochi. Văzu cum se declanșează bliţul.

— Hai Helen, doar câteva cuvinte…

Ea îl dădu la o parte şi se îndreptă cât de repede putu spre fotograf.

— Intră înapoi în maşină, spuse ea. Imediat.

Reporterul era în spatele ei, punându-i încă întrebări, dar ea continua să înainteze; savurând expresia de pe faţa fotografului când, în sfârşit, încetă să mai facă poze şi se retrase.

— Cară-te înainte să-ţi iau aparatul şi să ţi-l bag în fund.

În seara aceea, nu era nici un DJ la Dirty South. Un afiş care fusese lipit pe uşă spunea: Spectacolul din această seară a fost amânat în semn de respect pentru familiile lui Michael Williamson, James Dosunmo, Errol Anderson şi André Betts.

Mikey, SnapZ, Wave şi Sugar Boy.

Cineva scrijelise „veţi trăi veşnic“ chiar deasupra cuvintelor prin care se promitea că biletele deja achiziţionate erau valabile pentru o dată care avea să fie stabilită ulterior.

Pentru o sâmbătă seara şi barul era puţin mai liniştit. La difuzoare nu era muzică, iar sonorul televizorului fusese închis. Totuşi, personalul barului era destul de ocupat, iar pe marginea mesei de biliard erau aliniate o mulţime de monede.

Theo stătea la bar şi îşi aştepta cocktailul Southern Comfort şi sticla de cola. Dacă se uita în jur, îi vedea pe cei mai mulţi din bandă adunaţi lângă arcada din încăperea din spate: câţiva deja jucau biliard, iar ceilalţi erau strânşi în mici grupuri. Nici urmă de Easy.

După ce îşi primi băutura, Theo merse de colo-colo prin bar şi vorbi cu câţiva dintre băieţi. Majoritatea păreau încântaţi că-l văd şi vorbeau cu destulă uşurinţă de una şi de alta, deşi câţiva dintre cei mai tineri erau crispaţi, iar în timp ce vorbeau, ochii le rătăceau peste tot, numai la el nu. Deşi fusese pregătit pentru asta, nimeni nu îl întrebase ce descoperise la apartamentul cu droguri.

Era uşurat că Easy nu răspândise vorba.

Dacă toată lumea din cartier ştia, era numai o problemă de timp până când cineva va dori să treacă totul în revistă cu el într-o cameră de interogatoriu, iar Theo n-avea chef de aşa ceva. Poliţia se mai rărise acum, în mod sigur, dar ştia că nu renunţase să caute pe oricine fusese în maşina aceea, în seara în care murise poliţistul. Chiar dacă altcineva le-o luase înainte.

Dar nu poliţia era cea mai mare grijă a lui Theo. Acum era aproape sigur că oamenii care apăsaseră pe trăgaci nu aveau legitimaţii.

Văzu cum Easy îşi face în cele din urmă apariţia, iar atmosfera din încăperea din spate se schimbă. Easy zâmbea şi se mişca dezinvolt în jurul barului, ca şi când ar fi adus veşti bune. Theo îl văzu apropiindu-se de fiecare grup şi stând de vorbă un minut sau două, înainte de a trece la următorul. Băieţii îşi atingeau pumnii şi unii dădeau aprobator din cap ca nişte căţei.

Când un tip alb şi îndesat încercă să-şi facă loc pe lângă el fără să ceară voie, Easy îl ţintui cu privirea şi nu se clinti. Bărbatul spuse ceva ce Theo nu înţelese şi îl ocoli. Easy se întoarse spre bandă ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic, salutându-l şi pe Theo din cap din mulţime, exact cât să ştie că-l remarcase.

Theo merse şi încercă să vorbească cu Gospel, care juca biliard cu unul dintre băieţii asiatici. Îi spuse că trebuie să încerce să lase cât mai multe bile posibile în apropierea găurilor şi o întrebă dacă îl mai văzuse pe Ollie. Ea se uită prin el şi ridică din umeri; spuse că nu era treaba ei să urmărească pe toată lumea. Când, în cele din urmă, se uită la el, Theo făcu semn spre vânătăile albăstrii de sub ochi şi spre tăietura de pe şaua nasului ei.

— Cu cine te cerţi? o întrebă.

— Cu cineva care nu-şi vede de treaba lui, răspunse ea.

După aceea, se prefăcu că se concentrează asupra jocului, iar când băiatul cu care juca rată lovitura, se grăbi către cealaltă parte a mesei. Nimeri din întâmplare o lovitură şi băiatul îi spuse că era al naibii de norocoasă.

Theo se duse la o masă de lângă ecranul mare şi îl aşteptă pe Easy. Se uită în jur şi îl văzu că discută cu As If, care stătea singur, cu un aer pierdut. Aproape tot timpul, se auzea numai gura lui Easy. După câteva

minute, Theo văzu cum își ating pumnii și bănui că cei doi rezolvaseră lucrurile într-un mod cu totul diferit de cel cu care amenințase Easy.

Theo se întoarse și o surprinse pe Gospel privindu-l. Când văzu că și el o privește, își plecă repede ochii asupra mesei.

— Pari încă încordat, Star Boy…

Theo ridică privirea când Easy își trase cu piciorul scaunul din fața lui. Avea câte un pahar de Hipnotic în fiecare mână.

— Mi-au făcut și o gaură de douăzeci în buzunar, spuse Easy. Dar ne-a rezolvat pentru toată noaptea, asta-i sigur.

Theo își luă băutura și sorbi din ea… o privi pe Gospel, care părăsi masa de biliard și dispăru la toalete.

Easy îl surprinse și rânji.

— Javine ți-ar rupe gâtul, frate.

— Da, păi Ollie a dispărut din peisaj, nu? Theo se uită să vadă o reacție, dar nu observă nimic. Atunci, ai organizat tot? întrebă.

Easy clătină din cap ca și când n-ar fi fost atent.

Theo ridică paharul și făcu semn cu el spre grupul de membri ai bandei de lângă peretele din spate.

— Lucrurile se mișcă, da? Ușor și fără complicații.

— Mai mult sau mai puțin.

Pentru Theo, era evident că Easy își petrecuse ultimele câteva zile vorbind cu oameni din triunghiurile superioare, cei care decideau unde merge fiecare și ce face, și cine înlocuiește pe cine. Fusese întotdeauna bun de gură, chiar mai bun decât Wave, și părea că se simte destul de relaxat să ia locul unui mort.

— Vrei să spui că nu sunt supărat din cauza lui Wave și a lui Sugar Boy, așa e? Pentru nici unul dintre ei? Că încerc să merg mai departe ca și când nu m-ar durea inima?

— Niciodată n-am spus asta, frate. Theo știa că Easy nu-l plăcuse prea mult pe Wave, dar fusese profund afectat de moartea lui SnapZ și a lui Mikey, și o arătase tot atât de mult ca ceilalți. În seara după ce îl găsiseră pe Mikey, îl văzuse chiar aici, arătând de parcă n-ar mai fi avut aer, gata să izbucnească în lacrimi. Doar că ai trecut foarte repede peste asta, da? Ca și cum nu te-ai gândi decât la următoarea mișcare.

Easy se aplecă spre el.

— Ascultă, T. Crezi că, dacă David Beckham ar fi fost lovit de un autobuz, președintele și nenorociții de acționari, sau ce-or fi ei pe-acolo,

ar fi anulat următorul meci al lui Manchester United?

— Nu mai joacă pentru ei acum.

— Nu mă interesează. E doar un exemplu, frate.

— Nimeni n-a fost lovit de autobuz.

— Am spus că e un nenorocit de exemplu. Hristoase…

— Nu au fost nişte accidente, spuse Theo. Nici unul nu a fost întâmplător, înţelegi ce spun?

— Ai dreptate. Eram cu toţii în maşina aia, am priceput. În noaptea în care ai fost avansat, lucru care s-a întâmplat pentru că mi-am riscat pielea pentru tine, da, şi pe care l-ai uitat destul de repede, mi se pare mie.

— Tu ştii, dar te porţi ca şi când nu ar fi nimic.

— Deci, ce-o să faci tu, T.? Dacă eşti următorul pe listă? Ai un plan bine pus la punct şi inteligent?

— Nu…

Easy îşi ridică mâinile, ca şi când ar fi terminat discuţia. Ştia el ce ştia. Se lăsă pe spătarul scaunului şi îşi întoarse capul pentru a-i spune unei fete care trecea pe lângă el ce frumos se mişcă. Când se îndreptă în scaun, în ochii lui se vedea altceva.

— Chestia e că, oricine ar veni să mă caute, şi nu contează în ce nenorocită de maşină am fost, ar face bine să fie pregătit pentru asta. Îşi atinse buzunarul cu un deget. Am o grămadă de chestii care i-ar pune pe gânduri, pricepi?

— Probabil că Wave credea acelaşi lucru, spuse Theo.

După aceea Easy păru destul de repede să se plictisească şi se ridică fără o vorbă pentru a discuta cu vreo doi băieţi mai tineri. Theo rămase pe loc, gândindu-se că trecuse mult timp de când nu mai discutaseră nimicuri, de când nu mai hălăduiseră şi nu se mai distraseră împreună. Îşi aminti cât de mult îl făcuse Easy să râdă când trimisese mingile de golf spre bătrânu' ăla şi alte chestii din astea.

Easy se întoarse brusc la masă, spunându-i să se ridice pentru că plecau. Theo făcu ce i se ceruse fără să se gândească, sau cel puţin nu la complicitatea dintre el şi Easy, şi îl urmă prin bar până în stradă.

Când ajunseră afară, îl văzu pe Easy că scoate cuţitul. Îi văzu pe oamenii care fumau la mesele de lemn răspândite pe trotuar, apoi îşi dădu seama că erau la zece metri în spatele tipului alb şi masiv care îl înfruntase pe Easy mai devreme.

— Ce dracu’ faci, frate? Ești bolnav…

Easy începu să meargă mai repede, ajungând la doar câţiva pași în spatele bărbatului. Theo se opri și strigă la Easy că e un idiot, văzu cum bărbatul voinic se uită în jur şi văzu ce i se pregătea, apoi o tăie rapid pe aleea care șerpuia pe lângă bar, către uşa din spate. Easy strigă şi el ceva şi făcu un salt spre el agitând cuţitul, în timp ce Theo se întoarse şi o luă la fugă mâncând pământul. Își plecă privirea şi fugi în direcţia opusă, până când ajunse la câteva străzi mai departe.

Capitolul 31

Când îl sunase să-i comunice amănunte în legătură cu înmormântarea, Helen aranjase să se întâlnească cu Gary Kelly. Acesta nu se hotărâse ce să citească la înmormântare şi ea îi promisese să-l ajute să se decidă. El se oferise amabil să vină să o ia.

— Ştiu cum e, spuse el. La patru luni, nevastă-mea nu mai încăpea în Opelul nostru Astra.

Băură o ceaşcă de ceai la ea, apoi merseră la o cafenea din spatele staţiei de metrou Brixton. Semăna cu un local original din anii ’50, dar nici unul nu avea idee cât de autentic era. Comandară amândoi câte o cană cu ceai şi un mic dejun englezesc.

— Vrei să te iau mâine? o întrebă Kelly. Nu sunt sigur de unde o să plece maşinile.

— Nu e nevoie, spuse Helen. În seara asta rămân la tata şi venim mâine împreună cu maşina.

— Păi, ştii că trebuie doar să-mi ceri şi fac tot ce pot.

— Faci deja destule.

— E într-adevăr greu, spuse Kelly. Răspândi câteva foi de hârtie pe masa din faţa lui şi arătă spre una dintre ele. Ştii cât de mult îi plăcea lui Paul muzica lui, nu? Citi cu voce tare o poezie pe care cineva numit Charlie Daniels o scrisese la moartea prietenului său Ronnie Van Zandt. A fost solistul formaţiei Lynyrd Skynyrd, spuse Kelly. Mort într-un accident de avion, aşa că… ştii, amândouă au fost accidente teribile. Mă gândeam că ar fi potrivit.

Helen credea că versurile nu erau rele; îi spuse lui Kelly că poezia era mişto, dar nu era sigură că Paul ar fi putut fi descris vreodată ca o

„mândră pasăre".

Kelly aprobă din cap şi dădu poezia la o parte. Îi arătă ceva ce găsise pe internet, o poezie de Charlotte Brontë despre care Helen credea că era, din fericire, nesentimentală şi o rugăciune galeză simplă, care fusese citită la moartea tatălui lui.

— Asta are şi o perspectivă muzicală, spuse el. John Lydon a folosit-o într-un cântec, aşa că…

— Oh, bine.

— Păi, care crezi că merge?

Helen nu se concentrase de fapt cum trebuie. Nu discutase despre confidenţialitate cu Jeff Moody, dar din moment ce operaţiunea se sfârşise odată cu moartea lui Paul, îşi închipuia că nu mai sunt probleme. Nu avea chiar de gând să facă un anunţ în Police Review. Se strădui să-şi şteargă zâmbetul de pe faţă, dar era clar că nu reuşise.

— Ce este?

— Chestia aia pe care mi-ai spus-o despre Paul, că ţinea lucrurile în el, îţi aminteşti? Că nu erai sigur ce învârtea sau ce făcea?

Îi povesti lui Kelly despre vizita lui Moody, despre operaţiunea pe care Paul trebuise să o ţină secretă. Descriind-o pentru prima dată cu voce tare, îşi auzi entuziasmul din voce; mândria pentru ce făcuse Paul. Era ceva cu care nu prea fusese obişnuită.

Irlandezul părea uluit.

— Nemernic şiret, spuse el într-un sfârşit. Şi pe faţa lui se lăţi încet un zâmbet. Şi eu care credeam că şi-o trage cu vreo poliţistă.

— Crede-mă, aş fi ştiut dacă era aşa.

— Da, şi Sue e la fel, spuse Kelly. Trebuie să mă mulţumesc doar cu gândul.

Helen încuviinţă din cap.

— Deci… de cât timp?

— Un an şi ceva. Moody spunea că investigaţia mergea foarte bine. Evident că se pricepea să se ascundă.

— Pe mine m-a păcălit cu siguranţă. Kelly clătină din cap, ştergând ce mai rămăsese pe farfurie cu o bucăţică de pâine. Iisuse, acum totul se potriveşte. Nu e de mirare că nu prea îl vedeam pe la birou. Departamentul de Investigaţii Criminalistice trebuie să-i fi părut al dracu' de plictisitor. Era şi un joc riscant, îmi închipui. Unii dintre ticăloşii ăştia pot fi destul de periculoşi dacă te apropii prea mult de ei.

Helen își șterse degetele de grăsime.

— Păi, nu a ales niciodată calea ușoară. Nu s-ar fi încurcat cu mine dacă ar fi făcut-o.

— S-a descurcat bine în privința asta, spuse Kelly. Nu trebuie să-ți faci griji.

Timp de câteva minute, au făcut schimb de povești, iar Helen i-a spus cât de greu își găsise timp pentru a face toate pregătirile. După aceea, Kelly a fost tăcut un timp, dându-și deoparte farfuria și uitându-se peste discursurile de înmormântare.

— Ai crezut vreodată că a fost corupt, Gary?

Kelly își ridică privirea spre ea și aprobă din cap.

— Cam cinci minute.

Asta o făcu pe Helen să se simtă mai bine.

— Și tu ai crezut, nu? o întrebă el.

Ea îi povesti cum dăduse de urma lui Linnell și a lui Shepherd și de fișierul secret de pe laptop pe care nu îl putuse accesa. Îi spuse cât de distrusă și de proastă se simțise, fără a intra în detalii în legătură cu ce se întâmplase la supermarket cu o zi înainte.

— Uite ce-i, acum cazul e închis. Trebuie să te gândești la copil și la viitor. Ai scăpat de toate astea.

— Păi, o să scap când o să mă descotorosesc de computerul ăla. Zâmbi. Al naibii, stă ascuns ca un teanc de reviste porno. Asta îi aminti ceva. Ascultă, aș vrea să iei chitara lui Paul. Știu că ești la fel de înnebunit după muzică, așa că…

Kelly încuviință ușor din cap.

— E nemaipomenit, Helen. Mi-ar plăcea.

— Poate compui un cântec pentru mâine.

— Nu mi-ar ierta-o niciodată, spuse Kelly.

— Că tot veni vorba…

Se întoarseră la foile de hârtie, hotărâți să ia o decizie. Ea îl rugă să mai citească o dată poezia de Brontë și, de data asta, se concentră. Era, ce ciudat, un elogiu adus vieții, lucru pe care ea știa că unii l-ar găsi nelalocul lui date fiind circumstanțele, dar ideea îi plăcu. Părea potrivită, dacă te gândeai la faptul că era foarte aproape să aducă pe lume o nouă viață.

După ce Kelly termină, Helen îi ceru foaia și citi din nou versurile care o impresionaseră cel mai mult.

Şi ce dacă Moartea apare din când în când
Şi îi cheamă pe Cei mai Buni dintre noi?
Şi ce dacă suferinţa pare să iasă învingătoare
Peste speranţă, o grea domnie?

— S-o alegem pe asta, spuse ea, dându-i înapoi poezia.

Kelly părea mulţumit.

— Bună alegere, spuse el. La urma urmei, el era Cel mai Bun dintre noi, nu?

Helen nu avea de ce să-l contrazică.

Pubul arăta bine, credea el. Mai mult decât bine: avea stil. Schelăria şi containerul dispăruseră, ferestrele fuseseră şterse şi lăsau să pătrundă lumina, iar Frank credea că e timpul să caute potenţiali cumpărători pentru local.

Se plimba prin încăperea goală, iar paşii răsunau pe podelele lustruite de lemn. Îşi trecu mâna de-a lungul barului şi îşi ridică privirea la lămpile şi la noul model de pe tavan. Făcuseră, fără îndoială, o treabă bună; era sigur că va obţine preţul dorit. Poate chiar o să vină aici pentru un pahar când localul va fi deschis.

Deasupra ferestrei care fusese spartă de cărămidă în ziua în care Paul venise în vizită, puseseră un vitraliu. Era un detaliu drăguţ. Merse la locul unde mâncaseră amândoi pe o masă de bar; cu cochilii şi oţet răspândite pe blatul din plastic.

„E doar un serviciu“, spusese Paul şi pomenise ceva prostesc despre onoare. Chiar dacă până la urmă nu ar mai fi contat, având în vedere cele întâmplate, şi-ar fi dorit totuşi să se fi despărţit în condiţii mai bune; ca Paul să-l fi privit într-o lumină mai favorabilă. Toată povestea îi lăsase un gust amar.

Frank ştia că, privind retrospectiv, aveai o viziune mult mai bună asupra lucrurilor, dar şi-ar fi dorit totuşi să fi făcut mai mult atunci, când era mult mai uşor. Atunci nu era nevoit să-şi ia revanşa, ca acum, după cele întâmplate. L-ar fi costat cu mult mai puţin, asta era sigur.

Şi nu-şi promisese în toţi anii ăia că asta nu o să se mai întâmple?

Afară îl aştepta un şofer, iar Frank era gata să iasă când observă dungi maronii pe lacul de pe tocul uşii. Se uită mai de aproape, apoi merse la celălalt bar, pentru a verifica tâmplăria de acolo. Milogii ăia

neobrăzaţi nu se mai obosiseră să dea şi al doilea strat, iar acolo văzu chiar și un fir sau două de la pensulă în stratul de vopsea.

Îi telefonă antreprenorului şi îi spuse ce avea de gând.

— Nu primesc lucrarea aşa, spuse el. Nu mai discut.

Într-o engleză cu accent greoi, antreprenorul încercă să explice că echipa lui se mutase deja la altă lucrare. Frank spuse că nu-l interesează şi că, dacă nu va veni cineva aici cu o pensulă în mână în maximum o oră, singurul lucru pe care îl va căpăta va fi unul deosebit de neplăcut.

Nu suporta ca lucrurile să nu fie bine făcute. Autoritate, obsesie, n-avea importanţă cum se numea asta; în mintea lui Frank totul se reducea la grijă, pur şi simplu. Nu conta despre ce era vorba, numai un amator se mulţumea să lase o treabă neterminată.

Helen îşi pregăti o baie fierbinte. Cufundându-se încet în apă, se gândi că unele dintre acele balustrade şi mânere pe perete ar fi fost folositoare; câteva din chestiile alea la care făceau reclamă în toiul după-amiezii, când se presupunea că bătrânii şi infirmii se uită la televizor. Poate chiar o cadă cu uşiţă. Îşi amintea că râsese când Paul văzuse reclama într-o zi şi întrebase cum funcţionează. Cum de nu se revărsa apa în baie când deschideai uşiţa.

Era bucuroasă că se hotărâse să-şi petreacă noaptea acasă, iar tatăl ei să vină să o ia la prima oră. El păruse dezamăgit când îi telefonase să-i spună, dar ştia că era mult mai relaxată singură. În orice caz, relaxată atât cât se putea.

— E OK, dacă asta te face fericită, spusese tatăl ei, vrând să spună „mai puţin nefericită“.

Îşi aduse radioul din dormitor şi se băgă din nou în cadă pentru o baie de durată. Pântecul îi ieşea din apă şi degetele ei făceau valuri mici, care se scurgeau ca nişte pârâiaşe de pe buricul umflat. Vorbi încetişor cu copilul timp de câteva minute, masând cu mâna plină de spumă locul unde bănuia că se află capul, iar când sânii începură să-i curgă puţin, şterse urmele unsuroase cu un prosop.

Ştia că lucrurile o să înceapă să meargă mult mai bine, dacă o să treacă peste ziua de mâine…

La înmormântarea mamei ei, ea şi Jenny fuseseră capabile să depăşească momentul împreună. Ştia că acum va fi cu totul altfel. Da, Jenny va fi acolo, împreună cu câţiva prieteni buni, şi ştia că familiei lui Paul îi va fi la fel de greu ca şi ei. Dar se vor sprijini unii pe alţii pentru a

împărtăşi durerea şi amorţeala. Helen ştia că, în toate privinţele care contează, o să-şi petreacă ziua singură.

Numai ea şi copilul nenăscut, căruia, într-o bună zi, va trebui să-i explice totul.

Hristoase, spera că nu va fi deloc ca la înmormântarea mamei ei. Probabil că mama lui Paul va fi foarte mândră de pregătirea unei reuniuni decente după aceea, dar sendvişurile şi rudele ale căror nume nimeni nu şi le putea reaminti păreau aproape inevitabile. Doar dacă nu făceau altfel lucrurile în asemenea ocazii; după o moarte ca a lui Paul. Când nimeni în toate minţile nu ar fi râs într-un moment nepotrivit sau nu ar fi zâmbit cu nostalgie la depănarea unor amintiri de demult.

Pentru a o ajuta să treacă peste toate, şi-ar putea găsi un aliat în băutură, cum făcuseră ea şi Jenny la înmormântarea mamei.

Se masă din nou pe burtă şi spuse:

— E vina ta.

La radio dădeau o veche înregistrare cu Oasis care îi plăcuse în studenţie; când erai beat şi în al nouălea cer, o piesă de rezistenţă la petreceri. Se aplecă să mărească volumul, când auzi un zgomot. Ca atunci când cade ceva pe palier sau ca o uşă care se închide.

Închise radioul şi ascultă.

Poate că zgomotul venise de la etajele superioare. Iisuse, uitase oare să închidă bine uşa când venise acasă? Poate că cineva tocmai ieşise la vecinii de alături.

Următorul zgomot nu o mai putu înşela: un sertar care se închide; sertarul de sus al bufetului din living. Cunoştea acel zgomot de frecare, ca răsuflarea întretăiată a unui atlet.

Ca a ei…

Făcu un efort să audă şi altceva decât bătăile inimii şi clipocitul apei din jurul ei, care deveniseră brusc asurzitoare. Auzi cum se deschide uşa dormitorului. Paşii erau uşori, dar ascultă cum podeaua se lăsa sub ei ca şi când cineva s-ar fi apropiat de pat.

Nu avea unde să fugă. Trebuia să se apere singură.

Mişcându-se cât mai uşor şi silenţios, Helen se ridică în cadă până când avu destul spaţiu de mişcare. Se sprijini cu ambele mâini de margini pentru a-şi repartiza în mod egal greutatea şi începu să se ridice.

Cu atenţie, puţin câte puţin…

Părea evident că oricine intrase în apartament nu avea nici o idee că ea este acolo, şi ea voia ca lucrurile să rămână aşa. Cel puţin până când va ajunge la uşa băii şi o va încuia. Era pe jumătate ieşită, când mâna îi alunecă şi căzu din nou în cadă, ţipând când capul i se lovi de margine şi împroşcând un potop de apă pe pereţi şi pe podea.

Uită într-o secundă de durerea de la cap în timp ce se lupta să se ridice, pentru a-şi stăpâni valul de panică din ce în ce mai puternic. Ştia că oricine ar fi fost în dormitorul ei trebuia să o fi auzit şi ştia acum că nu este singur.

Ascultă.

Preţ de câteva secunde lungi fu linişte, dar apoi auzi din nou paşii, venind din dormitor, la nu mai mult de trei metri distanţă. Îl auzi pe intrus mişcându-se încet pe hol şi oprindu-se la uşa băii. Se uită tremurând la clanţă, îngheţă brusc; ştia că nu putea ajunge la uşă înainte ca cel de afară să o deschidă.

Hotărârea veni de la sine: se întinse spre capătul băii şi începu să ţipe, cu mâna încleştată pe un suport de lumânare din sticlă.

— Cară-te! Cară-te dracului de-aici imediat.

Aruncă vasul de sticlă în uşă, închizând ochii o secundă atunci când se făcu ţăndări, apoi apucă înnebunită tot ce îi căzu în mână; orice era mai greu. Sticle de şampon şi de balsam de păr, o perie de lemn pentru spate, săpuniera şi chiar săpunul; urlând în timp ce arunca obiectele unul câte unul în uşă.

— Jur că te omor. Dacă intri, te omor…

Simţea cum ura creştea în ea în timp ce se mişca, ştiind că era pregătită să facă asta. Îşi muşcă buza de jos până la sânge, iar atunci când nu mai rămăsese nimic de aruncat, începu să dea din picioare şi să împroaşte cu apă, urlând cu vocea plină de furie.

— Cară-te. Cară-te şi lasă-ne în pace…

Timp de un minut, poate două, se făcu linişte. Apa rămasă în cadă începu să se liniştească în jurul ei. Era gata să facă o săritură, ca să ajungă la încuietoare, când auzi de dincolo de uşă, din apropierea ei, o voce.

— Helen? E totul în regulă?

O intonaţie cunoscută. Deering.

Capitolul 32

În timp ce Helen se schimba, Deering aşteptă afară, la uşa dormitorului, explicându-i ce văzuse când ajunsese la bloc, cu cinci minute în urmă:

— Mă pregăteam să sun la sonerie, când a ieşit tipul ăla în goană.

— Cum arăta?

— Habar n-am, zise Deering. Purta un hanorac cu glugă şi ţinea capul în jos. De înălţime medie, bănuiesc, dar mai mult decât atât nu prea am ce să-ţi spun. Uşa era cât pe ce să mă lovească dracului în faţă când tipul a izbit-o cu putere spre ieşire.

Helen îşi pusese pantalonii de trening şi un tricou, şi tocmai voia să ia halatul agăţat pe uşă când simţi un tremurat în picioare. Se aşeză pe pat şi aşteptă să-i treacă.

— Nu cred că avea rost să las uşa să se izbească din nou cu zgomot, înţelegi, aşa că m-am strecurat înăuntru, înainte să se închidă. Când am ajuns sus, uşa ta era larg deschisă şi te-am auzit ţipând.

Oricine o fi fost cel care fusese în apartamentul ei, ar fi putut intra în bloc în acelaşi fel, presupuse Helen. Chiar şi ea o făcuse destul de des, dar asta nu explica modul în care intrase pe uşa apartamentului. Ştia foarte bine că o încuiase. Începu să se gândească la toţi cei care ar fi putut avea un set de chei. Jenny, şi mai fuseseră câţiva muncitori de-a lungul anilor. Să fi dat Paul cuiva un rând de chei?

— Helen?

— Scuză-mă. Ridică privirea spre uşa dormitorului. N-am nimic, ies într-un minut.

— Mă duc să fac nişte ceai…

Când Deering îl aduse din bucătărie, Helen era pe canapeaua din living; ţinea genunchii traşi la piept. Îşi înfăşură puţin mai strâns halatul în jurul ei, privindu-l pe Deering care arunca un ochi expert prin încăpere. Nu-i luă mult ca să ajungă la aceeaşi concluzie ca şi ea.

— Cine mai avea chei?

Îi spuse câteva nume, dar îi venea greu să gândească limpede.

— Când te simţi în stare, ar trebui să faci o listă, spuse el.

Ea făcu un semn cu capul spre uşa de la baie:

— Am făcut o mizerie groaznică acolo.

— Te-ai descotorosit de el, zise el.

— E sticlă peste tot.

— Rezolv eu. Dădu să se ridice, dar se opri când Helen respinse ideea cu o fluturare a mâinii. O văzu tresărind uşor, iar pe chip i se întinse un zâmbet ciudat.

— Te simţi bine?

Helen îşi strecurase mâinile pe sub halat şi le apăsa uşor pe burtă.

— Copilul sughite, spuse. Zâmbetul i se lărgi, iar în ochi avea lacrimi. După tot ce s-a întâmplat, am fost îngrijorată. Când am alunecat. Scoase din buzunarul halatului un şerveţel, apoi se scutură iar şi râse.

— Nu mă miră, spuse Deering. Sărmanul micuţ a cam avut un şoc. Eu aş avea mult mai mult decât nişte amărâte de sughiţuri. O fixă cu privirea. Ce-i?

— Nimic, e OK, spuse Helen, amintindu-şi ce strigase când încerca să scape de bărbatul de dincolo de uşă. Când simţise că e gata să-l ucidă. Amintindu-şi că spusese „ne".

Lasă-ne în pace.

Deering arătă cu degetul:

— Te-ai tăiat la buză.

Helen îşi linse buza, apoi îşi tamponă gura cu şerveţelul.

Deering sorbi din ceai, privind din nou prin cameră:

— Poţi să-mi spui dacă lipsește ceva?

— Nu pare, dar de fapt nu prea a avut ocazia.

— Asta-i ceva, presupun.

— Nu prea sunt multe de luat: televizorul, DVD playerul, presupun. Nu că ar exista vreo ascunzătoare secretă cu bijuterii. De-a lungul anilor, Helen stătuse de vorbă cu destule victime ale jafurilor şi, odată şocul trecut, majoritatea vorbeau despre faptul că se simţeau vulnerabile şi rănite. Se întrebă dacă, la sfârşit, asta ar putea s-o aştepte şi pe ea sau dacă, pur şi simplu, nici nu avea să-şi amintească, dacă te gândeai la rezervele inepuizabile de suferinţă şi de vină.

— Totuși, în acest moment, e greu să mă simt prea norocoasă.

Deering dădu aprobator din cap:

— Ultimele câteva săptămâni nu au fost dintre cele mai grozave, nu?

Helen râse, apoi o luă iar tremuratul, şi îşi înfăşură mai strâns halatul.

— Nu vreau să vând castraveţi la grădinar şi chestii de genul ăsta, dar chiar ar trebui să chemi poliţia.

— Ştiu. Perspectiva nu prea o încânta. Foarte probabil că ar fi tratată cu respectul cuvenit şi cu delicateţe, dar exista întotdeauna posibilitatea foarte clară a unor angajaţi de probă neîndemânatici.

— În orice caz, ar veni repede, zise Deering. Dacă le explici situaţia.

— N-aş miza pe asta. Mi se pare că, în seara asta, e un spectacol la Academie.

— Vrei s-o fac eu?

Helen îi mulţumi, dar spuse că se descurcă. Se ridică şi telefonă, asigurându-se că tipii înţelegeau că şi ea făcea parte din branşă.

— Măcar lasă-mă să stau cu tine şi să-i aşteptăm, zise Deering după ce ea închise telefonul. Să te ajut să faci puţină curăţenie după aceea.

— Chiar nu-i nevoie.

— Zău că nu-i nici o problemă, replică el. Oricum voiam să vorbesc cu tine.

— Bine… scuză-mă, spuse Helen, dându-şi brusc seama că nici măcar nu-l întrebase pe Deering de ce venise de fapt.

Lui Easy îi plăceau burgerii şi puiul, la fel ca celorlalţi, dar asta era tot ceea ce mâncau mereu aproape toţi băieţii. De regulă era o chestie legată de timp – să poţi să îmbuci ceva pe fugă şi să te întorci la treabă –, dar chiar şi când nu era vorba decât despre mâncat, alegeau tot porcării. Să porţi lanţuri care valorau sume cu patru cifre şi să cheltuieşti mai puţin de o bancnotă de cinci pe cină n-avea nici o logică.

Nu puteai să mănânci lanţuri sau un ceas de prost gust.

Uneori îi plăcea să nu se uite la bani şi să-şi ia ceva decent; ceva ce nu se gătea imediat; cu şampanie dacă avea biştari mulţi sau poate cu un pahar cu vin, când îţi turnau mai întâi un pic, ca să-l guşti. Era important să faci asta, să pară ca şi când erai obişnuit cu aşa ceva.

Dacă nu era vreo fată căreia încerca să i-o tragă sau ceva de sărbătorit, prefera să mănânce singur. Nu că nu-i plăcea să fie văzut, dar îi plăcea să mănânce şi nu voia să fie deranjat. Statul la taclale şi chestii din astea merg la KFC, dar el voia să savureze ce mânca şi nu se putea relaxa când era asaltat cu tâmpenii la masă. Fusese impresionat mereu

de oamenii care puteau face asta, să stea pur şi simplu la masă, fără nimeni altcineva în afară de ei înşişi. I se părea că erau foarte speciali; se simţeau bine făcând ce făceau, înţelegi?

Se dusese cu maşina în Brockley, la un restaurant franţuzesc pe care-l văzuse în ziar; un bistrou sau ceva de genul ăsta. Nu era la fel de luxos ca unele dintre restaurantele pe care le încercase în partea de vest, dar mâncarea era divină. Mâncase melci şi vită în aluat, apoi o budincă grozavă cu bezele care pluteau într-un sos subţire de vanilie. Chelnerii din alte localuri îţi aruncau o privire şi se purtau de parcă ai fi fost un căcat pe covor, dar femeia care-i adusese mâncarea în seara asta fusese drăguţă, chiar dacă era la fel de franţuzoaică ca şi el, iar el îi lăsase un bacşiş gras, ca întotdeauna.

În timp ce se îndrepta spre maşină, se întreba dacă să treacă pe la Dirty South să bea ceva. Să vadă care mai era atmosfera; dacă se liniştiseră apele.

Când ajunse la colţ, văzu un idiot care meşterea ceva la geamul de la Audi-ul lui cu o şurubelniţă, ca şi când nici nu-i păsa de nimic.

— Ce dracu' faci acolo? Easy sări ca ars, gata să se dea la el, şi bărbatul de lângă maşină făcu un pas înapoi. Eşti mort, omule. Idiot cretin. Aproape că tăbărâse asupra lui, când bărbatul scoase arma şi brusc Easy fu cel care se simţi ca un cretin.

— Treci în maşină, spuse bărbatul.

Easy auzi paşi în spatele lui şi o altă voce spuse:

— Fă ce ţi se zice.

Se urcă la volan, în timp ce bărbatul masiv care venise nu se ştie de unde se aşeză în scaunul pasagerului. Îi spuse că era o seară frumoasă pentru o plimbare cu maşina. Primul bărbat se urcă în spate, iar Easy tresări când simţi ţeava pistolului împungându-i pielea din dosul urechii.

Îşi aminti ce-i spusese lui Theo în legătură cu pregătirea pentru situaţii de genul ăsta, dar simţi carnea de vacă agitându-se în stomac şi gustul vinului şi, până la urmă, se execută.

Simplu ca bună ziua.

— Evident că am scris totul în raportul meu, spuse Deering. Dar am vrut să-ţi spun şi ţie, personal. Pentru că te cunosc.

— Ce-nseamnă „totul"? întrebă Helen.

— Îţi aminteşti când ne-am întâlnit săptămâna trecută şi am spus că mai erau lucruri pe care încercam să le lămuresc.

— Doar chestii de procedură, ai spus.

— Nu am vrut să-ţi spun nimic până când nu eram sigur.

Helen îşi luă ceaiul, dar era aproape rece. Copilul se liniştise. Îi spuse lui Deering să continue.

El îşi drese glasul şi puse cana jos. Lui Helen i se părea că se gândise bine la ceea ce avea să spună şi cum o va spune. Simţi un alt tremurat uşor în timp ce se întreba ce avea să-i spună.

— În primul rând au fost cioburile.

— Care cioburi?

— Cioburile de la geamul BMW-ului, spuse Deering. Ai văzut când ai venit la garaj.

Helen încuviinţă, amintindu-şi partea din spate a maşinii, cu covoraşele scoase. Bucăţelele de sticlă de sub scaune şi din locul pentru picioare, care străluceau pe metalul închis la culoare.

— O grămadă de cioburi în maşină, dar nimic pe stradă. Am verificat.

— Nu te înţeleg. Oricum, nu ar fi trebuit ca toate cioburile să fie în maşină? Cu siguranţă, trebuiau să cadă spre interior.

— Cea mai mare parte, cu siguranţă, dar totuşi te-ai aştepta să cadă câteva fragmente şi pe stradă. Am citit primul raport şi am verificat. Am vorbit cu primul ofiţer care se ocupase de locul crimei şi cu expertul în coliziuni, după ce se întorsese. N-am găsit nici un fragment de sticlă.

— Poate au fost împrăştiate de maşinile în trecere sau de un măturător de stradă care a trecut pe acolo.

— Posibil.

— Poate că ofiţerul de la circulaţie nu a fost foarte meticulos.

Deering îşi înclină capul într-o parte, recunoscând şi această posibilitate, dar părea dornic să treacă mai departe.

— Poate, dar expertul în coliziuni cu siguranţă a fost, şi ăsta e motivul care m-a îngrijorat în legătură cu viteza.

— Ce legătură are cu tot ce s-a întâmplat?

— A făcut toate măsurătorile necesare, a verificat urmele cauciucurilor şi aşa mai departe, astfel încât a putut să calculeze cu exactitate viteza fiecărei maşini când s-a petrecut incidentul. În mod ciudat, valoarea nu a fost prea mare.

— Cât?

— Treizeci şi trei de kilometri pe oră, maxim, când BMW-ul se presupune că voia să scape, într-un moment al nopţii când pe stradă circulaţia era foarte redusă.

— Dar ploua destul de tare.

Deering clătină din cap.

— De fapt, singurul moment în care BMW-ul a accelerat a fost după împuşcături, când a virat către staţia de autobuz.

Acum, Helen era de-a dreptul confuză.

— Şi ce-i atât de ciudat în asta? Nu accelerezi când cineva trage în tine?

— Păi, tocmai asta e, spuse Deering.

El vedea clar pe faţa lui Helen efectul spuselor sale sau al înfăţişării lui în timp ce vorbea. Păru deodată îngrijorat şi sorbi din ceai.

— Să-ţi mai spun una.

Helen clătină din cap, dornică să asculte.

— OK… Ei bine, ţi-am spus că am scos două gloanţe. Unul din pasajul roţii şi unul din partea de jos a portierei din spate, corect? De treizeci şi opt, cum bănuiam.

Helen încuviinţă din cap.

— Dar nu se găseau acolo unde trebuie.

— Care e locul în care trebuiau să se găsească?

— Cavalierul nu are garda atât de înaltă la sol. Vreau să spun că ar fi fost logic dacă BMW-ul ar fi fost unul dintre modelele alea sport joase sau dacă ei ar fi tras dintr-o maşină mai înaltă, un 4x4 mare sau aşa ceva, dar unghiurile nu se potrivesc de nici un fel.

— Unghiurile împuşcăturilor?

— Da. Uite, au tras cam aşa. El se aplecă în faţă şi întinse către ea un braţ cu două degete întinse, ce simulau ţeava pistolului. Văzu faţa lui Helen şi lăsă braţul să cadă, stânjenit. Stai aşa, să te uiţi la astea. Se grăbi să aducă o servietă pe care o lăsase la uşă şi scoase o serie de documente listate. Au un program de calculator care poate trasa traiectoria gloanţelor pornind de la înălţimea comparativă a fiecărei maşini. Îi dădu foile şi îi arătă. Poţi urmări traiectoria fiecărui glonţ. Înţelegi? Nici un punct de impact nu este acolo unde ar trebui să fie.

Helen studie paginile, încercând să priceapă ce spunea el.

— Când au lovit geamul, gloanţele nu şi-ar fi schimbat oricum traiectoria? Nu avea altă idee mai bună. Asta poate explica de ce-au ajuns acolo unde au ajuns.

— Primul glonţ, poate, spuse Deering, ca şi când ar mai fi luat asta în considerare şi înainte. Dar pentru al doilea, nu mai exista nici un fel de sticlă prin care să treacă. N-are nimic de-a face cu geamul. Este vorba doar de locul din care au fost trase gloanţele. Şi când au fost trase.

Helen se uită la foi în timp ce Deering se ridică şi merse în spatele canapelei.

Arătă spre podea.

— Aşa…

Helen îşi ridică privirea la Roger Deering şi panica pe care o simţise în baie cu puţin timp înainte îi păru o amintire îndepărtată. Fusese înlocuită de ceva mai profund şi mai disperat; o idee groaznică părea să pună stăpânire pe ea, îi strângea capul ca o menghină.

— Ai spus „când“.

Vocea ei era o şoaptă.

— Focurile au fost trase mai devreme, spuse Deering. Nu ştiu cu exactitate când, dar sigur înainte de accident. Au fost trase de cineva, din afara maşinii, în timp ce aceasta staţiona.

— Vrei să-mi spui că totul a fost o înscenare? Ceea ce s-a întâmplat…

El îşi ridică braţele.

— Nu-ţi spun nimic. Doar ce am descoperit, atâta tot.

— Nu a fost un accident.

Deering părea stânjenit, ca şi când limitele cunoştinţelor lui profesionale ar fi fost depăşite.

— Nu acel tip de accident pe care îl bănuiam noi, nu.

— Spui că totul a fost făcut ca să acopere altceva. Că Paul a fost… o ţintă.

— Nu spun asta. Părea şi mai stânjenit. Nu pot spune asta. Mai erau şi alţi oameni în staţia de autobuz, Helen.

Dar ea ştia ceva ce el nu ştia. Ştia despre Operaţiunea Victoria.

— E-n regulă, spuse ea. Îţi mulţumesc.

Ştia că Paul a fost ucis cu premeditare.

Helen sări ca arsă când se auzi soneria, iar Deering îi observă mişcarea.

— Asta nu a fost din cauza copilului, nu?

Ea se ridică de pe canapea fără un cuvânt şi se îndreptă încet spre uşă.

Deering o urmă şi puse o mână pe braţul ei.

— Uite, mi-ar plăcea să vin mâine. Dacă eşti de acord.

Îi răspunse „da“ fără să se gândească la întrebare.

— Deci, ce facem în seara asta? După ce ei vor termina?

Helen se întoarse. Nu gândea limpede, mergea ca o somnambulă, dar un lucru ştia sigur. Nu voia să-şi petreacă noaptea singură în apartament.

— Vreau să merg la tata, spuse ea.

Deering încuviinţă din cap şi spuse că o s-o ducă el cu maşina mai târziu. O mângâie pe braţ.

— Mai bine le-ai da drumul.

Capitolul 33

După cum s-au petrecut lucrurile, ar fi vrut să se termine cât mai repede şi ar fi vrut să nu se termine niciodată.

Așa cum îşi închipuise dintotdeauna, ultima parte a fost cea mai rea. Acele câteva secunde în care sicriul dispare încet din faţa ochilor. Clipa de rămas-bun. Când cuvintele năvăleau rostogolindu-se în minte; lucrurile pe care nu le spusese şi lucrurile pe care simţea nevoia să le spună acum, după tot ce gândise şi simţise în săptămânile de la moartea lui Paul. Dar când a sosit momentul în care draperiile scurte de catifea s-au închis, iar muzica nu prea reușea să acopere zgomotul mecanismului sau suspinele oamenilor din apropierea ei, nu ar fi dorit cu adevărat să-i spună decât „îmi pare rău…“

Tatăl ei fusese grozav; nu că s-ar fi aşteptat să fie altfel. Spusese că nu era nici o problemă când îl trezise în puterea nopţii şi îl anunţase că se răzgândise şi vine la el. Dimineaţa, îi pregătise micul dejun, îi spusese că arată bine şi îi stătuse aproape din momentul în care ajunseseră la părinţii lui Paul.

Helen nu-i povestise despre cele întâmplate seara trecută.

— Nu mi se pare drept, spusese el când porniseră. O vreme minunată într-o zi ca asta.

— Şi la înmormântarea mamei a fost frumos, ţi-aduci aminte?

— Cred că la înmormântări plouă doar în filme.

Oricum, nu ar fi contat, se gândi Helen, de vreme ce Paul era incinerat. Şi-i amintea pe Paul şi pe Adam luptându-se într-o groapă – şi se întrebă pentru ce visase o înmormântare.

Nimeni nu ar fi bănuit că ea şi mama lui Paul ar fi schimbat vreodată cuvinte grele. Când a sosit, a fost îmbrăţişată strâns şi cu căldură şi chiar dacă Helen nu era tocmai sigură ce voia să însemne asta, Caroline Hopwood i-a spus că „fiul ei ar fi fost mândru". Se plimba cu o sticlă şi câteva pahare prin livingul în care toată lumea stătea în picioare, dornică să se asigure că fiecare persoană avea ceva de băut, sau cel puţin i s-a oferit ceva. Cei mai mulţi luau un brandy mic, iar Helen o auzi pe una dintre mătuşile lui Paul spunând că era nevoie de ceva „mai ţeapăn", ceea ce părea un cuvânt nefericit ţinând seama de împrejurări. Îi spuse şi tatălui ei, care izbucnise în râs.

— Se ţine tare, spuse el, urmărind-o pe mama lui Paul mergând de la un grup la altul. Era expresia lui favorită astăzi, deşi la mică distanţă, urma o variaţie sau alta pe tema vremii frumoase din acea zi.

Tatăl şi sora lui Paul erau la fel de primitori, deşi nu se ţineau la fel de tare, având de făcut mai puţine lucruri care să-i ţină ocupaţi. Tatăl lui Paul era cu zece ani mai mare decât mama lui şi nu vorbea niciodată mult. Când Helen s-a dus în bucătărie să vadă dacă poate să dea o mână de ajutor, a clătinat încet din capul lui chel, a îmbrăţişat-o strâns şi nu i-a dat drumul decât atunci când cineva a spus că au sosit maşinile.

— Nu pot să fac chestia asta nenorocită, spuse el.

Arăta de parcă ar fi vrut să se întindă şi să nu se mai ridice niciodată.

Până la crematoriu erau zece minute cu maşina. Soarele pătrundea în Daimlerul mare şi stârnea mirosul din pielea crăpată de pe scaune. Alături de tatăl ei şi de părinţii lui Paul, Helen urmărea reacțiile oamenilor de pe stradă în timpul trecerii cortegiului. Îşi amintea de drumul de la înmormântarea mamei ei şi de oamenii pe care îi vedea oprindu-se şi plecându-şi capul; un bărbat îşi scosese pălăria. Poate că pur şi simplu astăzi nu mai făceau aşa, gândi ea. Poate că astăzi, moartea unui om însemna mai puţin, de vreme ce toată lumea era

obişnuită să vadă în direct la televizor atâta moarte şi distrugere. Îi spuse asta tatălui ei, iar el se aplecă să se uite odată cu ea.

— Poate că oamenii nu mai ştiu să se poarte, spuse el.

În faţa capelei se strânsese deja o mulţime de poliţişti. Helen văzu cum stingeau ţigările în timp ce maşina se apropia. Erau acolo Gary Kelly şi Martin Bescott, împreună cu mulţi alţi colegi de-ai lui Paul de la secţia Kennington. Îl văzu pe Jeff Moody împreună cu un alt mic grup de ofiţeri de la SOCA, bănui ea, şi mai erau o mulţime în uniforme, ca reprezentanţi oficiali ai poliţiei.

Şoferul o ajută să coboare din maşină şi vorbi cu câţiva oameni. Spuse ceva despre cât de frumos era locul, dar se simţea pierdută, ca şi cum totul ar fi fost aproape ireal.

La intrarea în capelă, comandantul zonei se prezentă şi îi spuse că Paul fusese un ofiţer bun care făcuse o treabă grozavă. Helen îi mulţumi. Pentru o secundă, se întrebă dacă el cunoştea operaţiunea Victoria, dar bănui că spunea ceea ce se obişnuia în astfel de ocazii; că probabil nu auzise niciodată de Paul Hopwood până când nu primise memoriul. Se întoarse să se uite spre maşina mortuară, căci începuseră să coboare sicriul, şi îl văzu pe comandant că scoate o bucată de hârtie din buzunarul de la piept, aruncând o ultimă privire pe discursul pe care îl urma să-l tină în câteva minute.

Purtătorii sicriului, fiecare în uniformă de gală imaculată, făcură un pas înainte şi primiră indicaţii cu voce scăzută de la cel care dirija funeraliile. Lui Helen i se părură în acelaşi timp frumoşi şi emoţionaţi. Când luară coşciugul pe umeri, o privi pe mama lui Paul, pe al cărei chip mândria se lupta cu durerea.

Pe sicriu fusese împăturit un steag al Poliţiei Metropolitane, iar deasupra fusese aşezată cascheta de gală a lui Paul, în spatele coroanei simple din flori albe pe care o alesese Helen. Era conştientă de privirile aţintite asupra ei şi se întreba cum arăta faţa ei. Se simţea absentă şi grea. Ca şi când mai avea puţin şi se prăbuşea.

Când purtătorii de sicriu începură să meargă, se sprijini de tatăl ei. Înaintau încet; nu chiar în pas de ceremonie, dar călcau ritmat, uitându-se drept înainte.

Expresia de hotărâre responsabilă de pe faţa celui mai apropiat ofiţer a fost ca o lovitură în inimă pentru ea. Aşa că îşi plecă ochii, iar atunci când sicriul trecu pe lângă ea, se uită la cizmele lustruite oglindă,

la dunga subţire a pantalonilor de gală şi la pietricelele care erau aruncate în lateral la fiecare pas.

Tatăl lui Paul puse mâna pe spatele soţiei lui şi cei doi intrară în rând, după purtătorii de sicriu.

— Eşti gata, iubito? o întrebă tatăl ei.

Arsurile la stomac o apucaseră la o jumătate de oră după micul dejun. Tocmai începuseră să se liniştească. Ciorapii îi dădeau mâncărimi şi, în curând, va trebui să meargă la toaletă. Când inspiră, simţi miros de iarbă cosită şi de cremă de ghete şi speră să n-o lase picioarele înainte de-a avea ocazia să stea jos.

„Nu mă dezamăgi, Helen."

„Doar de data asta, Hopwood. N-o să se mai repete."

Îşi apucă tatăl de braţ şi urmă sicriul.

După ceremonie, Helen vorbi puţin cu Roger Deering şi cu Martin Bescott, făcând prezentările. Bescott spuse că Paul le va lipsi mult celor din echipă, iar Helen le mulţumi amândurora pentru că veniseră. Avea câteva motive pentru care să-i fie recunoscătoare lui Deering, chiar dacă era un pic cam cam prietenos. Se gândea că Bescott pare destul de drăguţ şi se întreba de ce Paul avea de spus atât de rar lucruri bune despre el.

Împreună cu mama şi cu tatăl lui Paul, se alătură celor care mergeau de-a lungul şirului de coroane puse în faţa stratului de flori care mărginea clădirea. După câteva minute, se opri şi se aplecă să citească de la cine erau coroanele şi le făcu loc celorlalţi să treacă pe lângă ea. Se dădu înapoi şi privi cupola aurie elegantă a capelei, pe fundalul cerului albastru de după-amiază.

Vremea fusese frumoasă, exact aşa cum spusese tatăl ei.

Privind în stânga, îl văzu pe Frank Linnell la capătul rândului. Probabil că trimisese oricum flori, se gândi ea, şi încerca să verifice dacă făcuseră într-adevăr impresie. El o văzu şi o salută cu un gest al mâinii, iar ea se întoarse repede, în caz că el s-ar fi decis să vină la ea.

Ca să pară suficient de îndrăzneţ şi să-i spună cât de frumoasă fusese ceremonia. Să-i plaseze un pumn plin de bancnote atunci când nimeni nu se uita. „Un mizilic pentru piatra funerară, dragă. Darul meu..."

Îndreptându-se spre maşini, auzi paşi apropiindu-se.

— Helen?

Se întoarse, aşteptându-se să-l vadă pe Linnell, dar îl văzu pe detectivul inspector Spiky Bugger, strângând în mână programul lui de ceremonie.

— Detectiv inspector… Se străduia să-şi amintească numele, iar el observă şi îşi plecă privirea în jos. Thorne.

— Tom.

— Frumos din partea ta că ai venit, spuse ea.

Părea că se simte incomodat de costumul său, cu gâtul revărsându-se uşor peste gulerul care era, evident, prea strâmt.

— Vreau doar să-ţi spun că am văzut raportul complet al celui care se ocupă de locul în care s-a petrecut crima. Mâine o să facem o arestare.

— Bine. Dacă nu se întâmplase nimic în plus faţă de ceea ce deja aflase, ştia bine pe cine aveau să aresteze. Mi-ar plăcea să fiu acolo.

Privirea lui spunea că se aşteptase la această reacţie.

— Să văd ce pot aranja, spuse el.

Îi răspunse că îi era recunoscătoare.

— Ce ştiţi de cei din maşină?

— Păi, ştim că suntem pe drumul cel bun.

— Un război între bande.

— Nu tocmai. I-am luat urma proprietarului Cavalierului furat când a încercat să facă cerere la asigurări. N-a vrut să ne spună prea multe.

— Surpriză.

— Dar l-am convins să vină să arunce o privire la cadavrele băieţilor care au fost împuşcaţi.

Helen clătină din cap. Ştia că, de obicei, ofiţerii de poliţie sunt mai convingători atunci când trebuie să prindă pe cineva care le-a omorât un coleg.

— I-a identificat pe doi dintre ei ca membri ai grupului care i-au şterperlit maşina. Aşadar, după cum am spus, suntem pe pista cea bună.

— Dar…?

— Nu e un război între bande. Sau dacă e, e numai dintr-o tabără. Aşa că nu ştim cine îi împuşcă pe aceşti puşti, dar suntem destul de siguri că ei sunt… puştii care trebuie. Ridică din umeri. Oricum, nu e chiar momentul potrivit. Voiam doar să afli că ne apropiem… şi să-ţi

spun că „regret". Își trecu degetele peste programul ceremoniei. Şi… baftă.

— Ai copii? îl întrebă Helen.

— Unul pe drum, răspunse Thorne. Nu atât de mare ca al tău, dar… pe drum.

— Păi, atunci multă baftă şi ţie.

El se întorsese deja să plece în direcţia maşinii, zâmbindu-i tatălui lui Helen care trecuse pe lângă el în direcţie opusă.

— Cine-a fost?

— Un prieten al lui Paul, spuse Helen.

Tatăl ei îi ţinu portiera deschisă şi ea se strecură lângă părinţii lui Paul. Urcând ultimul, tatăl ei se aşeză în faţa lor, trăgându-şi repede haina pentru ca antreprenorul să poată închide portiera. Se aplecă şi o bătu pe Helen uşor pe picior, întrebând-o cum se simte.

S-au întors pe la patru. Tatăl lui Paul a deschis uşile livingului către curtea interioară, în timp ce Caroline şi câţiva prieteni au adus mâncarea. Sendvişurile stăteau pe platouri de la M&S. Mai erau friptură rece de pui şi salată de paste, prăjituri şi fructe asortate.

— Nu sunt frigărui cu cârnăciori, spuse tatăl ei.

Helen stătea pe o canapea la adăpost de razele soarelui şi vorbea cu Gary Kelly, care încerca să ţină în mână o farfurie de carton şi o ceaşcă. Ea îi spuse cât de frumos citise.

— Am greşit unul dintre versuri, spuse el.

— Nimeni n-a observat.

— Voiam doar să iasă perfect.

Ea i-a reamintit de chitara lui Paul şi i-a spus că poate să vină s-o ia oricând doreşte.

— În noaptea aia cântam, spuse el. Rolling Stones cât ne ţinea gura. Femeia din staţia de autobuz ne-a spus să tăcem din gură.

— Asta era şi reacţia mea când Paul începea să cânte, spuse Helen.

Îl urmări pe Kelly care se duse la masă să-şi umple din nou paharul. Părea că nu vrea să se îndepărteze prea mult de băuturi şi nu-l putea învinui pentru asta.

Nu stătu mult timp singură. În casă erau probabil treizeci de oameni, iar după socoteala ei, nu au fost prea mulţi care să nu vină la ea

cel puţin o dată şi să întrebe dacă avea nevoie de ceva. Dacă puteau să facă ceva. De obicei, le mai cerea apă sau încă un sendviş.

Jenny şi Tim veniră după o oră să-i spună că pleacă. Aveau o bonă căreia trebuiau să-i dea drumul. Helen îi spuse soră-sii cât de grijulii fuseseră cu toţii şi cât de obositor devenise lucrul ăsta.

— Oamenii sunt doar drăguţi, spuse Jenny.

— Așa cred.

Jenny se aplecă să o sărute.

— Ai fi supărată dacă toată lumea te-ar ignora.

— Şi totuşi este ciudat, spuse Helen. Nici unul nu a amintit de… ştii tu ce. Arătă melodramatic la umflătura de sub rochie. Nu cred că n-au observat. Ştiu că negrul subţiază, dar e al naibii de ridicol.

După ce sora ei plecă, Helen zâmbi în stânga și-n dreapta până când începu să o doară faţa, apoi se duse în curtea interioară. Îl găsi pe tatăl lui Paul cocoţat pe un zid scund, la o ţigară. Părea că nu doreşte să fie văzut de nimeni.

— Paul obişnuia să facă aşa, spuse ea. Se furișa pe balcon. Ca şi când n-aş fi știut.

Tatăl lui Paul trase un fum lung.

— Voi, femeile, știţi întotdeauna. Apoi alt fum. Nu putem ascunde nimic de voi.

— Așa e.

— Închipuieşte-ţi că a fost la fel de şmecher chiar şi atunci când era copil, îşi aminti zâmbind trist prin fum. Niciodată nu ştiai ce pune la cale.

După aceea, bătrânul păru că nu vrea să spună mai multe, aşa că Helen se plimbă douăzeci de minute prin grădină, până când începură să o doară picioarele şi trebui să se întoarcă înăuntru şi să meargă la toaletă. Apoi se aşeză lângă uşă, mulţumind oamenilor care începeau să plece. După un timp, reuși să se detaşeze şi să-și compună expresia adecvată, în timp ce se gândea la ce-i spusese Deering şi la ce-i spusese Thorne lângă capelă.

Acum ştia că pătrunderea în apartamentul ei nu fusese o spargere obişnuită, şi era foarte probabil că băieţii care se aflaseră în Cavalier când Paul fusese ucis nu acţionaseră singuri. Acum, cineva îi omora pe rând. Poate că persoana care îi angajase voia să se asigure că nu vor sufla niciodată o vorbă.

— Domnul să te binecuvânteze, iubito.

— Mulţumesc.

Se întreba dacă cei care anchetau moartea lui Paul începeau să pună şi ei lucrurile cap la cap. Sau dacă ea ştia mai multe decât ei.

— O să ne gândim la tine.

— Ştiu că aşa va fi. Vă mulţumesc.

După ce discutase cu tatăl ei, o anunţă pe mama lui Paul că era gata să plece. Ştiuse că nu avea să fie o evadare prea uşoară.

— Dar noi ne gândeam că vei dori să rămâi.

— Ştiu că deja aveţi casa plină.

— Nu e nici o problemă, sincer. Am pregătit paturile pentru tine şi pentru tatăl tău.

— Chiar trebuie să mă întorc, spuse Helen. Cred că trebuie să fiu aproape de casă, nu?

— Şi asta e casa ta, Helen.

— Totuşi…

La uşă, Caroline Hopwood o îmbrăţişă şi îi spuse că voia să facă tot ce putea să o ajute la naşterea nepotului. Ar fi minunat să fie băiat, spuse ea. Nu avea un nepot. Helen îi promise să o anunţe de îndată ce vor fi noutăţi, iar în timp ce se îndepărta cu maşina condusă de tatăl ei, îşi flutură mâna în semn de rămas-bun de la geam tot drumul, până la primul colţ.

Când au ajuns în Tulse Hill, se făcuse ora nouă şi, deşi afară era încă lumină şi soare, în apartament părea frig. Helen era epuizată, dar abia după ce îşi luase la revedere de la tatăl ei şi aproape se prăbuşise la intrare simţi într-adevăr acest lucru. Îşi făcu ceai şi-şi dădu jos rochia şi ciorapii. Se aşeză pe balcon în halat şi lăsă lucrurile să se limpezească.

„Erai şmecher chiar şi atunci când erai copil, Hopwood?“

Se întrebă cât va dura până când va înceta să mai vorbească cu el. Dacă se va întâmpla înainte de-a reuşi să nu-i mai vadă faţa cu claritate.

Odată întoarsă înăuntru, luă din geantă programul ceremoniei şi netezi o cută. Pe spate avea fotografia lui. Până la urmă, muzica aleasă de mama lui Paul fusese plăcută, dar Helen încă era supărată pe ea însăşi că nu o înfruntase mai mult.

Îngrijorată pentru că păruse că nu-i păsa.

Căută printre vechile albume cu Queen ale lui Paul până când găsi melodia pe care o voia. Who Wants to Live Forever? era dată pe repeat de cincisprezece minute, când ea se strecură în pat.

Stătea în pat în timp ce se întuneca, ascultând muzica şi dorind să-i povestească lui Paul despre ziua de azi. Să râdă de ea. Dorindu-şi ca lucrurile să fi fost aşa şi înainte de moartea lui. Dorind să se agite, să spargă ceva şi să lovească pe oricine o făcuse să se simtă aşa. Pe oricine săpase gaura din miezul fiinţei ei. Stătea întinsă în pat, şi loviturile de picior din interior păreau mici strigăte de ajutor.

Copilul trebuia să se nască în două zile.

Capitolul 34

— Mi s-a părut că a fost frumos, spuse Laura.

— De obicei sunt… frumoase, totuşi, nu? Frank adusese o tavă cu micul dejun în seră. Era o dimineaţă minunată şi îi plăcea să privească grădina în timp ce mânca şi răsfoia nişte ziare. Totuşi, „frumos“ sună al dracului de… protector, spuse el. Nu crezi?

— Oamenilor le place să se simtă protejaţi când tocmai au pierdut pe cineva. Cum altfel ai vrea să se simtă?

— Ştii, aş vrea să văd măcar o dată o înmormântare care să spună ceva despre cel care a murit, înţelegi? Care să-ţi spună măcar puţin cum a fost în realitate.

— Mie mi s-a părut că ce-a spus ofiţerul ăla de poliţie a fost cu adevărat emoţionant, şi discursurile…

— Da, frumoase, ştiu. Frank clătină din cap. Copoiul probabil că a spus ce spune de fiecare dată în astfel de ocazii. Nu mă înţelege greşit, nu vreau să sugerez că oamenii ar trebui să danseze, să spună bancuri şi alte chestii din astea, dar ar trebui să aducă puţin mai mult a… comemorare sau cam aşa ceva. Şi nu ar strica nici ca Dumnezeu să nu-şi mai bage nasul atât de mult.

Laura zâmbi.

— Şi asta îmi place.

— Paul nu avea nici urmă de fibră religioasă în el, iar iubita lui nu mi s-a părut nici ea că l-ar deranja prea des pe Dumnezeu, prin urmare care-i rostul? Muşcă din felia de pâine prăjită şi se lăsă în scaun. Paul ar

fi urât toate astea. Ar fi stat acolo şi şi-ar fi bătut joc de preot sau ar fi încercat să nu adoarmă.

— Cred că cineva s-a sculat cu faţa la cearşaf.

— Da, n-am avut o noapte prea bună. Se uită peste umărul ei, admirând pajiştea din spate. Grădina arăta bine, deşi trebuia să-i atragă atenţia netrebnicului care o îngrijea că trebuie să aibă mai multă grijă la margini. O să-mi fie dor de el, asta e tot. La vârsta mea, am nevoie de toţi prietenii pe care mi i-am făcut.

— Dar nu eşti bătrân, Frank.

— Uneori aşa mă simt.

— Bineînţeles că o să-mi fie dor, spuse Laura. Şi mie o să-mi fie dor.

— Tot ce vreau să spun este că ar fi fost grozav dacă ieri ar fi fost vorba puţin mai mult despre el. Despre felul lui de a fi. Îşi scutură firimiturile de pe cămaşă pe farfurie. Poate că, pur şi simplu, devin mai stângaci pe măsură ce îmbătrânesc.

Ea veni şi se aşeză lângă el.

— Poate că ai fost la prea multe înmormântări.

Filiala Workz din Clapham arăta probabil aproape la fel ca toate celelalte săli de gimnastică de lux şi cluburi de sănătate din oraş: crom, oţel şi sticlă fumurie; prosoape foarte pufoase şi articole de toaletă ostentative; o taxă anuală de membru piperată, care era un stimulent decent pentru a te determina să vii de două ori pe săptămână timp de câteva luni, până când îţi dădeai seama că viaţa era prea scurtă pentru a-ţi irosi timpul la un aparat de fitness.

Helen stătea în colţul barului cu salate şi băuturi de fructe, frunzărind o broşură în timp ce aştepta. Vorbise la telefon încă dinainte de şapte, organizase lucrurile şi se simţea bine că îşi planificase ziua. Era un mod plăcut de-a o începe.

O privi pe Sarah Ruston cum coboară scările din vestiarul femeilor, aruncă geanta pe un scaun şi merge la bar pentru a comanda ceva. Avea părul umed legat la spate şi purta un trening negru şi elegant cu vipuşcă roşie. Faţa arăta mult mai bine, chiar şi de la distanţă, deşi avea încă braţul prins cu o eşarfă.

Ţinând cont de tot ce se întâmplase, arăta totuşi destul de bine.

Ruston se întoarse în timp ce bea cu paiul din pahar şi o văzu pe Helen care era în picioare şi îi făcea semn cu mâna. Făcu ochii mari, iar după câteva secunde, îşi luă geanta şi veni la ea.

— Ce…? Se uită la ceas. Mi-e teamă că nu am prea mult timp. Trebuie să mă întâlnesc cu Patrick.

— E-n regulă, spuse Helen. Şi eu am numai câteva minute la dispoziţie.

Ruston se aşeză pe marginea unui scaun. Privirea îi era îndreptată în jos şi observă broşura de pe masă.

— Te gândeşti să te înscrii?

— Păi, ar fi frumos să fiu iarăşi în formă după ce scap de asta. Helen zâmbi. Dar la șase sute de lire pe an, cred că o să încerc să merg mai mult pe jos. Sau poate o să fac nebunia și-o să cumpăr casete cu exerciţii.

— Da, e un pic cam piperat, spuse Ruston. Nici eu nu m-aş obosi, dar abonamentul îl primim de la serviciu. Au un loc ca ăsta lângă birou şi obişnuim să le frecventăm pe toate, așa că…

— Așa că, de ce nu?

— De ce nu?

— Totuși, nu faci un pic de exces de zel? arătă Helen cu capul spre eşarfă.

Ruston încercă să zâmbească şi ridică braţul.

— De fapt, mi-am dat-o jos când am lucrat la aparate şi am făcut numai o oră pe banda de alergare. Probabil o să scap de ea definitiv săptămâna viitoare.

— Chiar şi așa.

Ruston sorbi din sucul ei.

— Întotdeauna am zis că este ciudat, spuse Helen. Să vii în locuri ca ăsta, să transpiri în disperare şi să încerci să-ţi menţii un corp superb, iar în restul timpului să te îndopi cu porcării. Urmări să vadă o reacţie. De care? Crack? Şi cocaină, îmi închipui.

— Poftim?

— Vreau să spun că nu cobori de pe banda de alergare şi intri într-o plăcintărie, nu? Nu are nici o logică. O funcţionară într-o jachetă albă strânsă pe talie se apropie de masă. Ruston îşi ridică privirea plină de speranţă, dar Helen nu dădu nici o atenţie femeii. M-am gândit că frecventezi nişte cartiere rău famate, dar totuşi ar fi trebuit să bănuiesc că baţi tot drumul până în Lewisham ca să cumperi prafuri. Nu se află pe acolo un băiat de la oraş în costum Armani care să îţi rezolve problema?

Ruston se albise la faţă, iar urmele de vânătăi deveniseră deodată mai palide.

— Probabil că le datorai mult, spuse Helen. Vreau să spun că trebuie să ai bine la mână pe cineva ca să-l determini să facă ce ai făcut tu. Ceva de genul ăsta. Sau poate că îţi păsa aşa de puţin de faţa ta botoxată că nici măcar la ea nu te-ai gândit…

Ruston plânse aproape un minut. Îşi şterse ochii cu dosul palmelor şi îşi ţinu capul plecat; nu făcea prea multă gălăgie. Helen o urmărea şi îi plăcea.

— Nu vreau să aud o poveste tristă, spuse ea, când în sfârşit Ruston îşi ridică privirea. Ca să nu ne pierdem timpul. Cred că, având în vedere evenimentul la care am participat ieri, s-ar putea să nu fiu persoana potrivită căreia să încerci să i-o spui.

Detaliile o să le lase pentru alţii, mai târziu, într-o cameră de interogatoriu, dar Helen se putea aventura să facă nişte presupuneri decente. O femeie de succes din City, cu un stil de viaţă şi o dependenţă de droguri foarte costisitoare. Cu cărţi de credit de mult la limită şi cu datorii din ce în ce mai mari, până când furnizorul căruia îi datorezi bani frumoşi vine cu o modalitate nouă de a-ţi achita datoriile. Casa frumoasă de pe colţ era probabil ipotecată în întregime, dacă nu cumva de ea se ocupa jumătatea mai în vârstă şi mai bogată.

În acest punct Helen se întrebă cât de multe ştia Patrick.

— Nu am avut de ales, spuse Ruston.

Helen s-ar fi putut repezi atunci la ea peste masă şi i-ar fi putut spune că alegerea între a-ţi regla datoriile sau a ucide pe cineva ar face în mod normal o persoană să se oprească şi să se gândească puţin. Fiecare cuvânt ar fi fost ca o lovitură în stomac.

— M-au ameninţat că vor face rău familiei mele.

— Tu ce crezi că ai făcut familiei mele?

Acum Ruston se lupta să-şi învingă suspinele; sprijinită de braţul scaunului, clătina din cap, ştergându-şi nasul cu mâneca.

— Nu ştiam că o să fie omorât cineva. Nu mi-au spus nimic. Mi-au arătat numai unde… cu ce viteză să merg… nu ştiam cine…

— Cine era ţinta? Ruston deschise gura, dar tot ce ieşi fu un geamăt scâşnit, ca un cui pe o tablă. Când intri cu maşina în cineva, intenţia e să-l şifonezi zdravăn.

— Îmi pare rău…

— O să-ţi pară.

Helen se ridică în picioare şi ocoli masa, când îl văzu pe Patrick care venea relaxat spre ele traversând curtea interioară. Se aplecă şi o apucă ferm pe Ruston de umărul accidentat; vorbi apăsat şi calm, astfel încât Ruston să înţeleagă că spusele ei exprimau exact ce simţea.

— Mi-ar fi plăcut să-ţi fi rupt gâtul.

Dacă Patrick a fost mirat că o vede, nu a arătat-o. A făcut semn cu degetul mare în spate, către intrare.

— Ce-i toată zarva asta? Sunt două maşini de poliţie afară.

— S-ar putea ca Sarah să fie ocupată un timp, spuse Helen.

În zona recepţiei erau doi ofiţeri care îi arătau legitimaţiile femeii din spatele biroului. Alţi doi se îndreptau într-acolo, intrând pe uşile de sticlă. Le va mulţumi în drum spre ieşire, se gândi Helen.

Înainte de a pleca, se opri în faţa lui Patrick.

— Asta ca să ştii. Nu mi-a păsat nici cât negru sub unghie de BMW-ul vostru.

Theo îşi duse farfuria la o masă în colţ, apoi se întoarse să ia câteva tabloide care fuseseră citite şi lăsate pe tejghea. Probabil că o să-i ia o jumătate de oră. Bănuia că aşa trebuia să fie când îţi pierzi slujba, doar că nu existase nici un preaviz, iar faptul că ai fost concediat nu înseamnă în mod normal că trebuie să hoinăreşti, mai ales când urmează să primeşti şi un glonţ în cap.

Totul se prăbuşise în jurul lui când descoperiseră cadavrele în apartamentul cu droguri. Poliţia răscolise locul, iar câinii de urmă o luaseră razna. Acum nu era decât un alt apartament gol în bloc. Toată afacerea se blocase, clienţii cumpărau din altă parte, iar toţi cei din gaşcă stăteau pe la colţuri întrebându-se ce avea să se întâmple; când o să le spună cineva ce urmează să facă.

Cu câteva zile înainte, se părea că Easy aranjase lucrurile – aplanând totul şi reorganizând stocul şi vânzarea. Dar Theo nu-l mai văzuse de sâmbătă seara. Nimeni nu-l mai văzuse. Ca să fie sincer, se săturase ca ceilalţi să-l întrebe ce făcea Easy şi unde era.

Theo îl sunase de multe ori, dar mobilul lui Easy era închis sau avea bateria descărcată.

Sau orice altceva.

Pe primele pagini erau încă articole despre crime, dar nimic nou. Se părea că repuneau pe tapet poveşti vechi pentru a-şi menţine vânzările, în timp ce aşteptau cu sufletul la gură următorul asasinat. Ca şi când ar fi ştiut că va veni. Se gândea cum îşi ieşise Easy din minţi afară din bar; cum fusese gata să le ofere un alt cadavru ca să-i stârnească.

Duminică dimineaţa, Theo se întorsese la Dirty South şi se uitase prin spatele clubului după sânge. Nu descoperise nimic şi fusese uşurat că Easy se mulţumise doar să-şi agite cuţitul şi să-l sperie de moarte pe tip. Urmărise și reportajele de la știri, ca să fie sigur, și nu văzuse nimic, ceea ce era un lucru bun. Nu că o înjunghiere ar fi fost o mare știre, nici vorbă, dar totuși.

Tot ce putea face acum era să se dea la fund şi să se protejeze, să-i protejeze pe toţi cei din jurul lui, până când cineva o să-i spună ce urmează să facă.

Întorcea încet paginile în timp ce mânca, cu un ochi la ușă ca întotdeauna, simţind în buzunar greutatea pistolului pe care îl luase din apartamentul cu droguri. Cel la care Sugar Boy nu fusese suficient de rapid să ajungă.

Când văzu fotografia, se opri din mestecat, iar respiraţia i se opri şi ea câteva secunde. Și titlul de deasupra: DUREREA UNEI VĂDUVE DE POLIȚIST ÎNSĂRCINATE.

Femeia avea faţa încordată şi gura deschisă ca şi când ar fi ţipat, dar știa că era aceeași femeie cu care vorbise cam cu o săptămână mai înainte. Fusese surprins de greutatea ei când o ridicase. Femeia cu Fordul Fiesta albastru, cu ouăle sparte.

Theo citi articolul, dar nu îl înţelese cu adevărat. O ajutase, iar ea îi mulţumise. Iisuse, spusese chiar ceva în parcare, o glumă legată de numele copilului ei…

Îşi aminti de zgomotul BMW-ului când lovise. Îl simţi. Metalul şi sticla, şi bufnitura înfundată, când se îndepărta şi el încerca să se uite înapoi prin ploaie.

Probabil că este un nume la fel de bun ca oricare altul.

Se uită la fotografie şi îşi lăsă micul dejun să se răcească. În titlu se spunea „durerea“, dar lui nu i se părea aşa.

Arăta ca şi când voia să omoare pe cineva.

Capitolul 35

În timp ce aştepta la uşa din faţă, se uită către camerele de supraveghere de pe fiecare colţ al acoperişului. Mai văzuse unele la porţile pe care intrase dinspre stradă şi se întrebă dacă el o urmărise de când intrase cu maşina. Nu era cu adevărat o surpriză că un om ca el era prudent. Avea multe lucruri de protejat și probabil că existau o mulţime de oameni care ar fi fost fericiţi dacă pierdea totul.

Dar, la urma urmelor, mai erau şi unii de partea lui; oameni care l-ar fi avertizat despre orice ameninţare sau ar fi adunat informaţii în timp ce alţii se luptau. Reţeaua. Şi propriile metode de a-i determina pe oameni să vorbească, atunci când o anchetă oficială se lovea de un zid al tăcerii.

Ideea că oricine ar fi fost în spatele morţii lui Paul era responsabil şi pentru cei împuşcaţi nu avea sens. Dacă voiai să fii acoperit, pentru ce să înscenezi ceva şi apoi să fie nevoie să scapi de o bandă întreagă? Aşa că, oricine i-ar fi folosit pe băieţii din mașină ca să cureţe la faţa locului, lucrul ăsta nu te ajuta să avansezi prea mult.

Şi nu existau prea mulţi alţi candidaţi.

Helen îi telefonase lui Jeff Moody devreme, după ce vorbise de câteva ori cu cei de la Brigada Criminalistică și aranjase întâlnirea de la Workz. Când amintise de Frank Linnell, el o asigurase că încă face cercetări și verifică natura exactă a relaţiei lui cu Paul.

— Cred că şi eu aş putea să descopăr ceva mai multe pe cont propriu, spusese ea.

— Nu sunt sigur că e prea înţelept.

— Am renunţat să fiu înţeleaptă de săptămâni întregi, spuse Helen.

De data asta, nu a fost nici o problemă să ceară adresa lui Linnell.

Holul arăta ca foaierul unui hotel exclusivist, spaţios, cu marmură cafenie cu vinişoare şi candelabru. Pe pereţi erau picturi în ulei, iar o scară largă în spirală ducea spre celelalte trei sau patru niveluri. Câteva milioane bune, bănuia Helen.

Linnell o conduse într-o bucătărie care ar fi făcut-o pe Jenny să se simtă ca acasă. Ea se aşeză la masă şi îl privi cum face ceaiul. Era

surprinsă că nu părea să existe personal care să locuiască aici, că nu părea să fie nimeni altcineva prin casă.

— Arăţi uimitor în dimineaţa asta, spuse el. Ţinând cont de noaptea pe care probabil ai avut-o. Ca să fiu sincer, nici eu n-am dormit prea mult. Nu-i aşa că e greu să treci peste asta ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat?

— Aşa cred.

Helen se uita la spatele lui în timp ce turna lapte şi amesteca. Din nou, vorbea ca şi cum relaţia lui cu Paul însemna la fel de mult ca pentru ea.

— Totuşi, până la urmă nu ai încotro, nu?

Aduse cănile şi o întrebă dacă dorea biscuiţi. Spuse că femeia care gătea făcea cele mai grozave prăjituri, dacă avea chef.

Helen mâncase deja şi i se făcuse greaţă de două ori.

— Te-ai descurcat bine ieri, spuse el. Ai arătat că eşti puternică, să nu te superi că ţi-o spun. Oricum, mai puternică decât cea mai mare parte dintre noi. Cred că s-au vărsat câteva lacrimi.

Helen luă o înghiţitură de ceai fierbinte, savurându-i căldura. Nu voia să discute despre înmormântare, de fapt nu voia să vorbească despre nimic dacă nu era necesar. Voia să treacă la subiect.

— Ai auzit de crimele alea din Lewisham?

El dădu aprobator din cap, prinzând în palme cana cu ceai.

— Nu mai ai loc de ele, sunt peste tot la ştiri.

— Patru crime în aproape două săptămâni, spuse ea.

— Douăsprezece zile.

— Te cred pe cuvânt.

— Ceva trebuie făcut, spuse Linnell. Nu doar de către cei ca tine. De oameni din poziţii mai înalte… Să rezolve mizeria asta. Clătină din cap. Nu vreau să par dur, dar situaţia mă îmbolnăveşte puţin, înţelegi ce vreau să spun? În timp ce îngropi pe cineva ca Paul, există oameni care umblă liberi şi fac chestia asta, ca şi când viaţa n-ar valora nici preţul unei mese. Te iei cu mâinile de cap…

Arăta de parcă ar fi fost convins de asta. Poate că tipi ca Frank Linnell puteau face asta, se gândi ea; puteau disocia acţiunile lor de ale altora, oricât de îngrozitoare ar fi fost. Sau poate că Frank se confruntase cu astfel de situaţii încă dinainte de a se naşte ea.

— Erau băieţii din maşină, spuse ea. Cei care au fost împuşcaţi. Erau în Cavalier când Paul a fost ucis.

Linnell nu se strădui prea mult să pară şocat.

— Cu greu i-ai putea numi băieţi.

— Cel mai mic avea paisprezece ani.

El ridică din umeri.

— Nu crezi că nu ai dreptul la nici un fel de simpatie când îţi câştigi existenţa aşa cum o făceau ei? Când începi să umbli cu arme?

— Tu ce crezi?

— Uite ce-i, tu o să înţelegi dacă nu sunt zdrobit de durere. În orice caz, tu ar trebui să înţelegi.

— Ar trebui?

— Nu ai fost deloc mulţumită când ai aflat, nici măcar puţin?

Helen nu îi putu susţine privirea şi ochii ei se abătură spre bufetul din colţ. Deasupra lui erau mai mult de o duzină de fotografii în rame de culori deschise. O poză alb-negru a unei bătrâne cu un copil; o fotografie mai recentă a altei femei în picioare, cu o fetiţă; Linnell cu diferiţi bărbaţi la costum. Şi câteva fotografii ale unei tinere. Era extraordinar de frumoasă, cu păr castaniu lung, ochi mari şi un zâmbet care arăta că nu prea credea asta. Helen ştia destul de puţine despre viaţa particulară a lui Linnell şi se întrebă dacă era fiica lui.

Linnell se întoarse şi îi urmări privirea.

— Am pe undeva şi câteva poze cu Paul, dacă vrei să le vezi.

— Nu, mulţumesc.

Îşi întoarseră amândoi privirile de la fotografii.

— Ascultă, ştiu de ce eşti atât de supărată, spuse el.

— Ştii?

„Ai cea mai vagă idee?“ gândi Helen. „Înţelegi măcar o secundă că, orice ar fi făcut băieţii din maşină, sau indiferent la ce ar fi participat, nu meritau pedeapsa aia? Chiar crezi că ceea ce-ai făcut este justificat sau, dintr-un punct de vedere egoist, onorabil?“

— Nu poţi suporta gândul că Paul alesese să-şi petreacă timpul cu cei ca mine.

Helen înghiţi în sec.

— Ce făcea Paul era treaba lui.

— Nu spun că te condamn pentru asta.

— Nu am venit să discutăm despre Paul.

— Înţeleg că ai descoperit ce făcea. Aşteptă, dar Helen nu spuse nimic. Ceea ce înseamnă că eşti supărată că mie mi-a spus, iar ţie nu.

— De ce crezi că s-a întâmplat aşa? Fusese hotărâtă să-şi păstreze calmul, dar ridică vocea. Ţi-a spus pentru că erai parte a operaţiunii. Spera că o să-i fii de folos, asta e.

— Dacă vrei să crezi asta, bine. Dar dacă asculţi, s-ar putea să te simţi mai bine.

— Nu am nevoie de tine ca să mă simt mai bine.

— Eram singurul om în care avea încredere, spuse Linnell. Gândeşte-te la asta. Cine sunt eu să vorbesc? Poţi să crezi ce vrei, dar nu plătesc nici un bănuţ vreunui poliţai, pentru nimic, iar dacă Paul avea de gând să le facă probleme unora dintre competitorii mei care plătesc, atunci cu atât mai bine. Da, a venit la mine chiar la sfârşit pentru o mână de ajutor – pe care, crede-mă, îmi doresc să i-o fi dat – dar lucrurile s-au oprit aici. În momentul ăsta îşi pipăia din nou lanţul de aur, înfăşurându-l pe deget. Cred că simţea nevoia să spună cuiva, ştii? Şi, de fapt, nu putea spune altcuiva.

Urmă o oarecare uşurare, o doză bine-venită de înţelegere, dar sentimentul dispăru repede, lăsând un gust amar. Helen nu înghiţea ideea că ceea ce îi spunea Linnell ar fi trebuit să fie un fel de alinare şi, mai mult, nu suporta gândul că ar putea scăpa pentru faptul că s-a răzbunat pe băieţii din maşină.

Dar nu putea face mare lucru în direcţia asta.

— Aşadar, nu ştii nimic despre asasinatele astea?

— Vrei să spui, altceva decât ce tocmai mi-ai spus?

— Şi ce ai văzut la ştiri, bineînţeles.

El dădu pe gât ce mai rămăsese din ceai şi zâmbi.

— De fapt, nu ştiu ce aştepţi să-ţi spun, Helen.

Când ea îşi dădu scaunul înapoi, Linnell se ridică şi întinse o mână ca şi când ar fi vrut să o ajute. Ea îl ignoră. O privi cum se ridică şi o ia spre ieşire, exprimându-şi dezaprobarea în linişte, ca şi când ar fi dezamăgit-o, iar el se gândi că e prost-crescută. O întrebă dacă e sigură în legătură cu prăjitura, îi spuse că ar fi bucuros să-i dea o bucată la pachet.

Deschise frigiderul, dar Helen continuă să meargă.

Theo simţise îngrijorarea din vocea mamei lui când îl sunase şi o văzu pe faţa ei când intră. Când se ridică de pe canapea şi veni spre el să-l îmbrăţişeze.

— Ai băut un pahar?

— Am băut mai multe.

— Ce se întâmplă?

— De ce trebuie să se întâmple ceva?

— Nu e duminică, spuse Theo.

Se aşezară la masa din hol. Ea nu-i oferi nimic şi nici nu îl întrebă dacă mâncase ceva. Îşi scoase ochelarii şi se frecă la ochi.

— Angela e OK?

Ea îl privi ca şi când ar fi fost o întrebare prostească.

— Angela e la şcoală.

— M-ai îngrijorat, asta-i tot.

El zâmbi, dar avea sentimentul că, peste puţin timp, s-ar putea să nu mai dorească s-o facă.

— Tu, îngrijorat?

În ochii mamei lui se văzu o străfulgerare de mânie, neobişnuită şi aprigă.

— Ce e?

— De când eşti îngrijorat? De câteva minute, de când ai intrat pe uşă? Băutura îi făcea accentul şi mai pronunţat; dădea cuvintelor inflexiuni şi le lungea. Vrei să ştii cum e să fii îngrijorat tot timpul?

Theo ţâţâi şi se uită în altă parte, gândindu-se că ea nu avea nici măcar idee.

— Să fii atât de îngrijorată încât să nu poţi dormi? Să fii atât de îngrijorată din cauza unuia dintre copiii tăi încât să nu mai ai timp să te gândeşti la celălalt?

— Hai, mamă…

— Nici un hai! Clătină încet din cap şi se ridică. Nu vreau să mă cert cu tine, Theodore. Se duse şi îşi luă geanta de pe canapea. Nu vreau să mă supăr pe tine.

— Bine.

— Nu trebuia să deschid sticla aia.

— Câteodată nu strică.

Îşi aduse geanta la masă şi se aşeză din nou.

— Cred că îţi faci mai multe griji dacă faci copiii târziu, ca noi. Te gândeşti că n-o să fii prea mult pe lângă ei, ştii?

— Ştiu.

— Bineînţeles, în cazul tatălui tău s-a dovedit că aveam dreptate.

Theo se întrebă pentru o clipă dacă nu fusese atât de prins, încât uitase vreo dată importantă: ziua de naştere a tatălui său sau aniversarea morţii. Dar mai erau câteva luni până la amândouă.

— El mi-a spus întotdeauna că eşti prea deştept, adăugă ea. Stătea acolo şi spunea că ai multă minte pe care ai moştenit-o din partea familiei lui.

— Da, şi mie îmi spunea.

Ea zâmbi, apoi zâmbetul îi fu întrerupt de un oftat.

— Prea deştept ca să te ocupi de ceva prostesc, spunea el. Să intri în vreun necaz. Se opri şi îşi făcu de lucru cu toarta genţii. Nimeni nu a avut o inimă mai bună şi nu a muncit mai tare ca el, zise ea, dar îţi spun eu, uneori nu vedea rahatul din jurul lui.

Făcu o pauză şi se uită la Theo.

Theo privea masa. Nu-şi amintea când fusese ultima oară când o auzise spunând aşa ceva despre tatăl lui.

— Totuşi, eu pot, spuse ea. Imaginează-ţi, trebuie să fii orb să nu vezi ce se petrece în jur. Sau prost. Ştii că nu sunt nici una, nici alta, nu?

— Sigur că ştiu…

Ea ridică un deget, făcându-i semn să tacă.

— Aşa…

Deschise geanta şi scoase un carnet mic, albastru, cu coperte de plastic. Îl împinse peste masă.

Theo îl deschise.

— Ce e ăsta?

Totuşi, era destul de clar: avea logoul societăţii de construcţii pe copertă; lista cu depunerile pe fiecare pagină.

— Poţi să pleci, spuse ea. Tu, Javine şi Benjamin. Arătă spre carnetul din mâinile lui. Nu e mult, puţin sub o mie nouă sute de lire, dar e destul să ajungi undeva. Destul cât să trăiţi până vă găsiţi ceva.

Theo îi dădu carnetul înapoi.

— Cred că ar trebui să bei doar duminica, da?

Ea nici măcar nu se uită la carnet.

El îl răsfoi; plăţile fuseseră făcute la fiecare două săptămâni, fără întrerupere. Gura i se uscase şi îşi simţea degetele transpirate pe plastic. Încă avea pistolul în buzunar.

— Am putea pleca cu toţii, spuse el.

Hannah Shirley clătină din cap.

— De ce nu? El se aplecă peste masă. Cum am făcut ultima oară.

— Nu vreau să plec, spuse ea. Am aici o mulţime de prieteni, iar Angela are şi ea prietenii ei. Nu e ca atunci când ne-am mutat ultima oară. Nu vreau să-i dau viaţa peste cap.

Theo îşi aminti ce-i spusese cu câteva minute mai devreme: mama lui îşi îndreptase toată grija asupra lui, iar el ştia că şi sora lui merita o parte din ea.

— Nu-ţi poţi permite să-mi dai mie banii ăştia, spuse el.

Ea făcu în glumă o faţă ofensată.

— Nu sunt o bătrână inutilă, ştii? Am cincizeci şi unu de ani. Încă primesc banii tatălui tău de la London Transport şi, până când termină sora ta şcoala, pot să-mi iau o slujbă cu jumătate de normă. Mi-ar plăcea să lucrez, poate într-un magazin, sau altceva. Ca să-ţi spun drept, ar fi bine să mai ies puţin din casa asta. Mă înţeleg bine cu oamenii, ştii?

— Ştiu.

— Iar tu trebuie să ai grijă un pic mai mult de familia ta. Se lăsă pe spătarul scaunului, se uită la el câteva secunde, apoi îşi ridică braţele, ca şi când totul ar fi fost nişte fleacuri; o discuţie plăcută şi ipotetică. Oricum, vorbesc şi eu aşa. Zâmbi şi îşi puse mâna peste a lui Theo. E numai vinul care vorbeşte.

Theo aprobă din cap.

— OK.

— Bine. Mă duc să fac nişte ceai…

După ce ea plecase la bucătărie, el se uită prin carnetul de economii pe care mama lui îl lăsase pe masă. Unele dintre sume erau ridicol de mici, câteva lire, dar veniseră la fiecare două săptămâni, iar lista cu depuneri se întindea pe pagini întregi.

Theo simţi că îi dau lacrimile. Când şi le şterse, îşi ridică privirea şi o văzu pe mama lui uitându-se la el din uşa bucătăriei.

— Nu-ţi fie frică să faci asta, orice-ar fi, spuse ea. Tatăl tău nu a făcut-o niciodată; era din soiul acela de oameni. Chiar atunci când era bolnav, eu trebuia să plâng pentru amândoi. Se sprijini de tocul uşii.

Singura dată când îmi amintesc că a făcut-o a fost când Anglia a bătut Indiile de Vest…

Laura coborî la câteva minute după plecarea lui Helen şi se aşeză pe ultima treaptă a scării.

— Te-am auzit certându-te, spuse ea.

— Nu chiar. Frank se plimba încet prin hol. A fost numai puţin iritată, atâta tot. Nu prea o poţi învinui că e supărată.

— Nu ştiu cum reuşeşte, spuse Laura. Cum umblă de colo-colo, vorbeşte cu lumea şi rezolvă lucrurile. Cred că eu aş vrea numai să mă târăsc într-un colţ.

— Da, cu siguranţă, e tare. Va trebui să fie, îţi imaginezi.

Apoi o întrebă pe Laura ce-ar trebui să facă el. Dacă ar trebui să o ajute pe Helen povestindu-i ce aflase. Din motive evidente, nu-i spuse cum aflase, dar de cum puse întrebarea, ştiu că probabil se amăgeşte singur. Laura era capabilă să-l citească, să ştie ce făcuse sau ce avea de gând să facă; dar chiar şi aşa, păstra motivele pentru el. Era vorba doar de ceva ce descoperise, şi voia să ştie dacă ea credea că ar trebui să-i spună şi iubitei lui Paul. Pur şi simplu.

— Vrei să faci asta pentru că te simţi vinovat?

Avusese dreptate: se amăgise singur.

— Nu fi proastă. Mi se pare că modul potrivit de a aborda lucrurile este să le păstrezi în minte doar pentru tine, despre asta e vorba. Am sentimentul că așa… se cuvine, nu?

Laura stătea acolo şi îşi rodea o unghie, iar Frank se duse să-şi ia o cola fără zahăr din bucătărie. Când reveni, ea urcase şi se afla deja pe palierul de la etajul întâi.

Se aplecă peste balustradă.

— Da, spuse ea. Este lucrul cel mai potrivit.

Când reveni în apartament, pe robotul telefonului clipea un 5 de culoare roşu-deschis.

Telefonaseră Jenny, tatăl ei şi Roger Deering, ca să vadă cum se simţea, fiecare spunându-i să le dea un telefon dacă avea nevoie de ceva. Gary Kelly voia să fixeze o oră ca să vină şi să ia chitara lui Paul.

Al cincilea dintre ei nu se prezentase.

Ea ascultă mesajul şi a doua oară, încercând să identifice vocea pe care şi-o amintea, dar nu o putea personaliza; apoi aduse pix şi hârtie

pentru a nota informaţiile relevante şi îl ascultă a treia oară.

Adresa, numele bărbatului pe care trebuia să-l întâlnească şi ce trebuia să vadă.

Ştia că localul va fi deschis până târziu, dar nu exista nici un mijloc prin care să-şi adune forţele pentru a ieşi din nou în seara asta. Se simţea deja stoarsă de puteri, ca după cea mai mizerabilă săptămână de lucru. Se hotărî să încerce să doarmă bine peste noapte şi să meargă de dimineaţă la întâlniri.

Dat fiind că mâine era sorocul, Helen ştia ce vor avea de spus Jenny şi tatăl ei în legătură cu asta şi că s-ar prea putea să aibă dreptate. O folosise ca pretext pentru mama lui Paul, dar ştia că, probabil, ar fi fost mai înţelept să rămână în apropiere de casă.

Puse din nou mesajul, dar tot nu putea identifica vocea. În cazul în care copilul chiar s-a decis să fie punctual, nu se punea problema să ducă lipsă de spitale. Iar ultima dată nu-i luase prea mult să ajungă în Lewisham.

Capitolul 36

Helen ajunsese la club la mai puţin de o jumătate de oră după deschidere, dar bărbatul pe care primise instrucţiuni să-l caute era deja acolo, exact în locul în care i se spusese că avea să fie. Stătea la bar, aplecat deasupra unei căni cu ceai şi a unei farfurii cu pâine prăjită, iar atunci când Helen se apropie, văzu că studia formularele de pe paginile de curse din Sun, încercuindu-şi aleşii cu un pix albastru, printre îmbucături.

Nu părea să mai fie nimeni în local.

Jacky Snooks nu a fost mulţumit că era întrerupt, dar când Helen i-a arătat legitimaţia şi i-a spus despre ce voia să discute, expresia feţei i s-a schimbat. Părea surprins. Interesat.

— Cum ai aflat chestiile astea?

— Nu contează.

Snooks ridică din umeri ca şi când probabil aşa era. Rupse o bucăţică dintr-o felie de pâine prăjită şi făcu un gest cu partea rămasă.

— E adevărată? Sau ţi-ai băgat acolo o pernă ca să te deghizezi?

Scoase un râs şuierat, arătându-şi gura plină de pâine prăjită înmuiată şi dinţii dezgustători.

— Nu e nici o pernă, spuse Helen. Arătă cu capul spre mesele de snooker care se întindeau în spatele lor în penumbră, ascunse încă sub husele argintii peticite. Şi nu am nici un chef să-l dau afară, întinsă pe una din mesele alea, aşa că să-i dăm bice.

Snooks vârî restul feliei în gură şi îşi şterse mâinile pe pantaloni.

— O bancnotă de douăzeci ar putea grăbi lucrurile.

Odată banii intraţi în buzunarul cămăşii lui, îi spuse că una dintre bandele de cartier se învârtea prin club, sau obişnuise să facă asta, până în urmă cu câteva săptămâni. De atunci, nu-i mai văzuse pe mulţi dintre ei.

— Nişte nume? întrebă Helen.

— Numai nenorocitele alea de porecle prosteşti pe care le au toţi.

— Te ascult.

Aminti câteva nume pe care Helen le recunoscuse de pe graffiti pe care îl văzuse ultima dată când fusese în Lewisham. Lista de onoare. Ce-

i spusese anonimul la telefon se confirma, şi ea simţi cum începe să-i crească entuziasmul; să i se taie respiraţia.

Şi ştia că asta nu era tot.

— Povesteşte-mi despre bărbatul în costum, spuse Helen. Cel pe care l-ai văzut vorbind cu ei.

Snooks începu să arunce priviri lungi spre ziarul său.

— Am văzut un tip în costum. Asta a fost tot, pe bune.

— Atunci o să iau înapoi cele douăzeci de lire.

Snooks oftă, se întoarse în scaun și arătă spre scări.

— Coborau pe acolo, ca și când avuseseră un soi de şedinţă la etaj. Asta cu cinci, șase săptămâni în urmă, cam așa ceva. Wave… ăla cu părul caraghios, care se purta de parcă ar fi fost şeful, şi pakistanezul care îl păzea. Iar tipul ăsta alb în costum arăta ca un agent imobiliar sau cam aşa ceva. Era prietenos, dădea mâna cu oamenii şi chestii din astea, şi mai erau şi ceilalţi, care stăteau pe acolo şi păreau că nu ştiau ce se petrece.

Helen nu se obosi să ceară o descriere. Bărbatul care lăsase mesajul pe robot îi spusese că ea se putea descurca mai bine.

— Cui i-ai mai spus despre asta?

— Nu ştiu, câtorva oameni. Nu-mi amintesc.

Chiar dacă Helen nu ar fi știut că minte, asta se vedea evident pe faţa lui, pe care se întipărise spaima.

— Hai, doar nu am aflat printr-o minune, nu?

Snooks părea stânjenit, ca și când spusese deja prea mult pentru cele douăzeci de lire.

Helen nu credea că ar conta prea mult. Alungă întrebarea care îi venise în minte, iar după ce el i-l arătă pe manager, îi spuse că poate să se întoarcă la cursele lui.

— De ce nu i-ai luat pur şi simplu?

— Pentru că n-avem nevoie de ei.

— Sigur că n-avem. Putem doar să împrumutăm de la bancă, nu? Putem doar să folosim o parte din economiile noastre, toţi banii ăia pe care i-am pus la păstrare. Da, nu e nici o problemă.

Theo ştia de cum deschisese gura că făcuse o greşeală. Javine se năpustise asupra lui ca un pitbull şi îl făcuse cu ou şi cu oţet, ca şi când ar fi dat cu piciorul unei mari șanse.

— Doar a vorbit de chestiile alea, frate, zise Theo. Despre o slujbă, să ne fie bine şi toate astea. Totuşi, nu i-ai văzut faţa.

— Asta se presupune că ar trebui să facă părinţii. Să facă sacrificii, nu?

Theo clătină din cap.

— Da, când eşti copil, când nu poţi să ai grijă de tine. După aia eşti pe cont propriu. Se presupune că tu trebuie să ai grijă de ei.

Erau în living. Benjamin stătea culcat pe spate în colţ, sub nişte zdrăngănele colorate, gângurind şi dând din mânuţe la mica oglindă care atârna deasupra. Theo stătea pe canapea în timp ce Javine intra şi ieşea din bucătărie, unde pregătea ceva de mâncare.

— E păcat, înţelegi? spuse ea. Stătea în uşă, agitând o sticlă. Când ţi se oferă ceva pe tavă şi dai la o parte. Nu te întâlneşti mereu cu aşa ceva.

Era în regulă când ţipa – putea să ţipe şi el la ea–, dar nu suporta s-o audă când vorbea cu vocea aia tristă. Ca şi când n-ar fi vrut să se plângă, ci era doar dezamăgită. Ca şi când nu ar fi fost vina lui că îi dezamăgise.

— Ar fi fost o şansă pentru noi să plecăm, asta e.

Dacă regreta că-i spusese că mama lui îi oferise bani, putea să-şi dea palme pentru că îi spusese de ce. El se simţise vinovat numai gândindu-se să plece undeva, să o părăsească pe mamă-sa şi pe Angela, iar acum era şi mai rău că mama lui scosese acest lucru la lumină. Era ca şi când i-ar fi spus că asta avea de gând. Era cu adevărat ce-şi dorea ea sau se oferise să-l ajute pentru că îşi dăduse seama că el nu poate să se rupă? Că avea nevoie să fie salvat, ca un băieţel?

Chiar şi acum, gândindu-se că n-ar fi fost corect să o facă, se simţea ca un egoist.

Poate că se vor descurca fără el. Nu că se putuseră baza vreodată pe el. Dar cum se va descurca el? Dacă ar fi fost vreodată nevoie, şi el nu ar fi fost acolo. Să n-o vadă pe Angela cum creşte sau să nu fie acolo să aibă grijă de ea atunci când băieţi la fel ca el vor adulmeca prin preajmă.

— Eşti un fiu bun, spuse Javine.

— Care trebuie să se ducă plângând la mama lui după bani.

— Ea s-a oferit.

— Sunt economiile ei de-o viaţă.

— Ştiu că te gândeşti la mama ta, T.

Nu trebuia să spună mai multe. „Dar ce se întâmplă cu mine? Cu Benjamin?“

Theo o privi cum se întoarce înapoi în bucătărie, auzi uşa frigiderului trântindu-se şi bâzâitul cuptorului cu microunde când ea încălzea biberonul.

— Nu avem nevoie de banii ăia, spuse el.

Îl privi pe Benjamin, care dădea din picioare şi se uita la imaginea lui din mica oglindă cu ramă din plastic. Dacă ar fi scăpat cu viaţă din asta, oriunde ar fi ajuns, Theo ştia că tot ce şi-ar fi dorit cu adevărat era ca fiul lui să se simtă bine uitându-se la el însuşi.

Managerul de la Cue Up era un grăsan cu chelie pe nume Adkins. Avea un fund cât toate zilele şi purta cravată la o cămaşă cu mânecă scurtă, ceea ce lui Helen i s-a părut întotdeauna uşor grotesc. Nu era sigură ce lucra la computerul din biroul lui înghesuit şi dezordonat, dar nu era în cea mai grozavă stare de spirit când deschise uşa.

Încă o dată, legitimaţia păru să rezolve problemele, deşi Adkins de-abia se uită la Helen înainte de-a o conduce la un grup de monitoare jegoase de sub singura fereastră a încăperii.

Părea foarte probabil că i se spusese că o să vină.

Sistemul de securitate părea destul de cuprinzător şi furniza imagini de la o cameră aflată la intrarea în club, câteva din bar şi din zona de jocuri, precum şi altele de pe scări şi din faţa toaletelor. Totuşi, aparatele pentru vizionarea benzilor erau ceva mai puţin eficiente decât cele de la centrul de monitorizare, unde Helen îl urmărise pe Paul urcându-se în taxiul lui Ray Jackson cu două săptămâni în urmă.

— S-ar putea să dureze puţin, spuse Adkins.

— Cât?

— Nu cât ai bate din palme.

În birou era o căldură sufocantă şi, în timp ce Adkins căuta printre benzi, Helen se duse la un mic distribuitor de apă din colţ şi se servi singură, gazda sa nedând nici un semn că ar avea intenţia să facă asta. Simţi cum transpiraţia o gâdila pe spate şi pe burtă şi, chiar şi după trei pahare, îşi simţea gura uscată şi înghiţea greu.

Copilul se mişca. De câteva ori la câteva minute, simţea cum i se deplasează stomacul; o mişcare profundă, de sus în jos, pe care nu o mai simţise înainte, îi tăia respiraţia la câteva secunde. Nu era sigură

dacă era corpul ei care anticipa trauma naturală iminentă sau nervii… teama de ceea ce era pe cale să vadă.

Ceea ce cineva hotărâse că ea trebuie să vadă.

— Gata. Adkins se întoarse la computer şi se aşeză pe scaun. Poţi să te uiţi… al doilea din stânga.

Helen se apropie şi se aplecă în dreptul ferestrei, pentru a vedea mai bine şi a evita strălucirea ecranului monitorului mic, de doar opt sau nouă inchi, aflat într-o carcasă uzată de oţel. Era un stop-cadru; o imagine neclară alb-negru a unui coridor; în colţul din stânga jos, se vedea linia întunecată a unei balustrade.

— L-am oprit, spuse Adkins. Apasă pe PLAY.

Helen apăsă pe buton şi privi. Timp de o jumătate de minut nu se întâmplă nimic, în afara de mişcarea cronometrului, secundă după secundă, în colţul din dreapta jos. Singurul zgomot era un hârâit slab. Se întoarse şi întrebă de unde se regla volumul.

— Sistemul nu are sunet, spuse Adkins. E al dracu’ de scump.

Când se întoarse, Helen văzu două siluete îndreptându-se repede spre cameră, cu a treia la un metru, în spatele lor. Cei doi bărbaţi din faţă erau adânciţi în conversaţie, dădeau din cap şi gesticulau cu mâinile.

Wave şi bărbatul în costum.

Chiar înainte de-a ajunge în dreptul camerei şi înainte ca imaginea să se distorsioneze, o luară la dreapta şi ieşiră din cadru, coborând pe scări. A treia siluetă, un tânăr asiatic bine făcut, îi urmă. Helen derulă înapoi banda, până la momentul anterior dispariţiei din cadru a lui Wave şi a bărbatului în costum. În momentul acela, făcu stop-cadru pe imagine şi stătu acolo, în faţa ei, la fel de neclintită.

Se uita la o faţă pe care o recunoştea, căreia îi zâmbise; o faţă pe care o văzuse plină de îngrijorare şi simpatie cu doar două zile în urmă.

Adkins auzi zgomotul când ea trase aer în piept.

— Te simţi bine, dragă? Nu…?

— Îmi trebuie banda asta, spuse ea.

— Bine. Îţi fac o copie.

— O vreau acum.

În timp ce Adkins se ridica cu greutate, Helen scoase caseta din aparatul video. Strigă ceva după ea în timp ce ieşea, dar ea nu îl auzi. Nu-i păsa. Coborî două rânduri de scări şi ieşi în stradă, dorind să

alerge, dar având grijă; strângea aşa de tare caseta, încât i se părea că degetele o să pătrundă prin carcasa de plastic.

Îşi aminti ceva ce-i spusese Ray Jackson, când stătea în spate, în taxiul lui. Ar fi trebuit să-şi dea seama că era ceva important.

Un Mercedes albastru elegant era oprit lângă bordură, vizavi de intrare. Jacky Snooks era aplecat şi vorbea cu bărbatul din spate. Când Snooks se ridică şi se dădu la o parte, Helen îl văzu pe Frank Linnell. Se opri la câţiva metri depărtare, nerăbdătoare să ajungă la maşina ei, dar ştiind că vor trebui să comunice într-un fel sau altul. Că Linnell aştepta acest lucru. Aruncând o privire către scaunul din faţă, îl recunoscu pe şofer: era bărbatul care îi dăduse drumul în pubul lui Linnell şi îi adusese ceva de băut. Acum îşi amintea şi vocea lui şi, în sfârşit, ştiu cine lăsase mesajul anonim pe robotul telefonic.

— Helen…?

Văzu expresia de pe chipul lui Linnell şi începu să înţeleagă.

Linnell îşi scoase capul pe geam şi arătă spre caseta din mâna ei.

— Ai recunoscut pe cineva?

— Nu l-am văzut în viaţa mea, spuse Helen.

Frank privea pe fereastra din spate în timp ce Clive îl ducea acasă, urmând traseul autobuzului 380, care mergea de pe High Street spre Belmarsh Prison. Odată intraţi în trafic, Mercedesul urcă pe Lewisham Hill, luând-o apoi spre est, către Wat Tyler Road şi Blackheath. La coborâre, de-a lungul unei vaste întinderi de vegetaţie, erau case presărate ici-colo pe marginea străzii; clădiri uriaşe cu trei sau patru niveluri, care nu fuseseră transformate în locuinţe. Totuşi, deocamdată priveliştea era limitată: porţi aglomerate cu saci de gunoi, iar pe plăcuţe, nume pe care de-abia le putea pronunţa. Acum treizeci şi ceva de ani, când era tânăr, colindase aceste străzi şi făcuse afaceri aici, dar acum de-abia le mai recunoştea.

— E ca în Europa de Est, îi spuse lui Clive. E o jignire pentru spirit.

Nu ştia dacă asta se datora emigranţilor, drogurilor sau armelor care se distribuiau ca pozele cu fotbalişti. Nu avea nişte răspunsuri. Au existat întotdeauna tot felul de psihopaţi, chiar şi pe vremea aceea, dar, Dumnezeule… Când puteai fi tăiat în bucăţi pentru că te uitai cum nu trebuie la pantofii cuiva, Frank a ştiut că trebuia făcut ceva, şi poate că cei ca el erau mai în măsură să acţioneze decât poliţia sau politicienii.

Frank nu putea spune dacă Helen îl minţise sau nu. De fapt, după cum stăteau lucrurile nici nu avea importanţă. Ştia că făcuse ce trebuie, oferindu-i-l ei pe ăsta. Era ceva ce Helen putea face pentru Paul, şi s-ar putea ca ea să se simtă mai bine, după toate cele pentru care îl suspectase. Ea era, de asemenea, în poziţia perfectă pentru a organiza lucrurile. Chiar dacă nu-l cunoştea pe individul în cauză, avea legături pentru a afla cine este. Probabil că, în cele din urmă, şi Frank ar fi fost capabil să-i afle numele, dar ştia că ideea cea mai bună era să i-l lase lui Helen. Se gândise la cea mai bună cale de-a rezolva lucrurile încă de când Clive îi povestise cele întâmplate în apartamentul acela unde ascundeau drogurile; când pusese cap la cap informaţiile cu cele primite de la Jacky Snooks.

Probabil că, pe termen scurt, era frustrant să laşi lucrurile în seama legii, dar până la urmă acest lucru avea să-şi arate roadele. Un copoi suferea întotdeauna mai mult în interiorul sistemului. Oricine-ar fi fost, ar fi plătit de o sută de ori mai mult pentru ce-i făcuse lui Paul, şi asta în fiecare zi.

Răzbunarea putea fi o plăcere de moment, se gândi Frank, dar uneori era mai bine să investeşti puţin în ea.

Se întreba dacă Helen Weeks ar putea să-şi trimită colegii după el, după naşterea copilului şi după ce lucrurile se vor fi liniştit puţin. Se simţea destul de protejat, se ţinuse la o distanţă rezonabilă de toate evenimentele, dar ştia că lucrurile s-ar putea înrăutăţi mai târziu. Ea ştia sigur că el se ocupase de asasinatele acelea. Atâta lucru era evident după interogatoriul de gradul trei la care îl supusese cu câteva zile înainte. Bătuse apropouri şi-l întrebase dacă ştia ceva, ca şi când el tocmai ar fi avut de gând să ridice mâinile şi să dea totul pe gură, chiar acolo, în bucătăria lui.

Absurd…

O plăcea destul de mult şi se purtase civilizat cu ea de dragul lui Paul, dar nici unul dintre ei nu era prost, nu?

Gravidă sau în vacanţă, nu conta; persoane ca Helen Weeks erau întotdeauna la datorie. Ăsta era motivul pentru care el şi Paul nu vorbiseră niciodată despre afaceri; cel puţin nu până la sfârşit. Era logic pentru amândoi. La urma urmei, orice prietenie adevărată are limitele ei.

Frank se uita la magazinele şi la tinerii din faţa lor, care nu făceau nimic, şi se întreba pe cine voia să păcălească. Dacă s-ar fi făcut ordine peste tot, iar mizeria ar fi fost curăţată peste noapte, el ştia că, destul de curând, ar fi apărut altceva în loc. Probabil ceva mai rău. Pe o piaţă de genu' ăsta, nu prea exista penurie.

La fel mergeau treburile şi cu infractorii. După ce-i terminai pe unii, alt grup ar fi spus „Mulţumesc frumos“ şi s-ar fi repezit să umple golul rămas.

Până acum, probabil că şi la biroul lui Paul se aşezase altcineva. Şi cât va mai trece până când iubita lui o să găsească pe cineva s-o ajute să-i crească copilul?

— Mai ai multe de făcut azi? îl întrebă Clive.

Frank se întoarse de la geam şi se lăsă în scaun.

— Sunt ocupat până peste cap.

Viaţa mergea înainte.

PARTEA A PATRA

DISPARIŢIA

Capitolul 37

— Cu cât ai depăşit termenul?

— O săptămână şi jumătate, spuse Helen. Dacă nu se întâmplă nimic până în weekend, o să mi-o provoace.

— Presupun, aşadar, că trebuie să-i dăm bătaie.

Jeff Moody stătea în faţa ei pe canapea, ca atunci când venise prima dată. Părea că poartă acelaşi costum albastru, deşi Helen bănuia că are câteva la fel. Cu siguranţă, nu era genul care îşi pierdea vremea la cumpărături, mai ales în ultimul timp. Fusese ocupat.

— Ce face? întrebă Helen. Nu se putea aduna să-i pronunţe numele.

— Ne înfruntă, spuse Moody. Nu va fi simplu.

Helen clătină din cap. Lucrurile erau rareori aşa, deşi, de obicei, ea era cea care dădea explicaţii rudelor frustrate ale victimelor. Bineînţeles că şi ea simţise frustrarea, dar de-abia acum înţelegea cu adevărat cât de banală era în comparaţie cu a lor. Ea avea întotdeauna şansa să treacă la alt caz. Victimele şi cei apropiaţi aveau o singură viaţă.

Moody deschise servieta şi îi dădu o fotografie. Helen privi mănunchiul de chei din poză; brelocul de piele decolorat pe care îl văzuse de o mie de ori.

— Le-am găsit acasă la Kelly, spuse Moody. Este evident cum a intrat în apartament.

— Aş fi zis că-i greu să găseşti o explicaţie pentru asta.

— El pretinde că i le-a dat Paul, în caz că rămâneţi încuiaţi pe dinafară.

Helen clătină din cap.

— Ăsta e setul lui Paul. Am verificat şi nu sunt în punga pe care mi-au dat-o după accident. Probabil că le-a luat.

— Cred că… trebuie să le fi luat de la Paul, spuse Moody, în staţia de autobuz, când aşteptau să sosească ambulanţa. Martorul spune că stătea pe jos, alături de Paul. Probabil că a fost destul de uşor.

Helen acceptă explicaţia şi îi înapoie fotografia.

— Totuşi n-o să fie uşor de dovedit.

— La fel ca toate celelalte fapte.

— Avem caseta de la monitorizare. Avem imaginea când vorbeşte cu Wave. Moody aprobă din cap. Cu Sarah Ruston cum rămâne? întrebă Helen.

— E cooperantă.

— În schimbul reducerii pedepsei?

Moody ridică din umeri; amândoi ştiau cum merg treburile.

— L-a identificat pe Errol Anderson, cunoscut drept Wave, ca fiind unul dintre oamenii care i-au dat instrucţiuni, care a tras în maşina ei cu o zi înainte, cu care a trecut în revistă intervalele de timp, vitezele şi aşa mai departe. Ea pretinde că au fost doi, dar nu-l poate identifica în mod sigur pe al doilea. Este posibil să fi fost unul dintre ceilalţi băieţi care au fost împuşcaţi, dar nu e sigură. Tipu' şi-a ţinut tot timpul gluga pe ochi.

— Dar tot avem o legătură directă cu banda.

— Avem filmul cu Kelly, care vorbea cu unul dintre ei. Nu putem să ne dăm seama ce-a spus.

— Totuși, a dracului coincidenţă, nu crezi?

— Da…

— Se întâmplă ca el să discute cu o bandă, care apoi aranjează accidentul în care moare unul dintre colegii lui. Un prieten apropiat, care tocmai investiga poliţişti corupţi.

— Nu pe mine trebuie să mă convingi, Helen.

Ea trase adânc aer în piept și îi spuse lui Moody că îi pare rău. El roşi şi îi făcu semn să treacă peste scuze.

— Şi cum explică el întâlnirea de la clubul de snooker? întrebă Helen.

— Păi, în ciuda sfaturilor avocatului său, este destul de vorbăreţ.

Helen îşi aminti falsa îngrijorare de pe faţa lui Kelly, când stăteau şi discutau ce poezie să citească la înmormântare.

— Cred şi eu.

— Pretinde că el făcea cercetări sub acoperire. Nişte informaţii confidenţiale sau aşa ceva.

— În numele cui?

— În numele lui. Spune că ştia că îşi asumă un risc ocolind procedura oficială şi aşa mai departe. Afirmă bucuros că este un pic oportunist.

— Mai bine decât criminal, nu?

— Corect…

— Deci cum se prezintă cazul? În ansamblu.

Moody se lăsă în scaun şi oftă.

— Problema este că acest caz este unul atât de ciudat, încât Procuratura nu are nici o idee cum să-l abordeze. Le-a fost destul de greu să stabilească pentru ce s-o acuze pe Ruston.

În final, optaseră pentru omor prin imprudenţă. Helen trântise telefonul când Tom Thorne îi telefonase să-i dea vestea.

— Cum am spus, n-o să fie simplu.

— Totuşi, el o să scape? întrebă Helen. Tu mi-ai spus că aşa va fi.

— Uite, toate sunt dovezi indirecte, dar dacă avem noroc, greutatea acelor dovezi s-ar putea să fie de ajuns. Cheile, caseta, ce ai tu. Totuşi, mobilul crimei va fi o problemă.

— Ce era pe computer?

— Până acum, nimic relevant, nu cine ştie ce. Cu siguranţă, nimic despre Gary Kelly sau ceva care l-ar putea incrimina.

— Trebuia să-l elimine pe Paul înainte ca acel lucru să se întâmple.

Moody încuviinţă din cap.

— Nu putea fi sigur că nu se întâmplase deja, motiv pentru care voia laptopul, şi de aceea ţi-a spart apartamentul. Nu conta pe faptul că o să te găsească acasă.

— Îi spusesem că o să rămân la tata în noaptea aceea, zise Helen.

— În primul rând, trebuie să ştim de ce credea Kelly că Paul este un pericol pentru el. Cum a aflat de operaţiune.

De o săptămână, Helen ieşise rar din casă. Se odihnise, mâncase, dormise şi se gândise numai la ce făcuse Gary Kelly, pentru ce aranjase lucrurile aşa cum le aranjase.

— Asta ne va ajuta să-l prindem, spuse Moody.

Trebuia să pară ceva întâmplător, soiul de incident nefericit în care cineva se află în locul nepotrivit la momentul nepotrivit. Prin natura

operaţiunii Victoria însă, chiar şi un „accident“ ar fi putut părea suspect. Paul pur şi simplu nu avea cum să uite să închidă gazul şi nici nu putea să cadă pe scări. Iar un contract prin care să se fi plătit execuţia lui ieşea din discuţie.

Odată ce hotărâse ce şi cum să facă, Kelly trebuie să se fi felicitat zile în şir.

Accidentul nu numai că îl eliminase pe Paul, dar eliminase şi cea mai mică urmă de suspiciune în privinţa lui Kelly. Şi el fusese cât pe ce să fie omorât, cu un martor în staţia de autobuz care confirmase în mod convenabil faptul. Helen se gândise şi la asta. Bărbatul din staţia de autobuz spusese că Paul îl împinsese pe Kelly din calea maşinii care virase spre ei, dar acesta poate că interpretase greşit ceea ce văzuse. Martorii făceau asta în mod frecvent şi în situaţii mult mai puţin stresante.

Era plăcut să te gândeşti că ultima acţiune a lui Paul, oricât de nepotrivită, fusese eroică; dar când Helen închidea ochii şi revedea scena, Kelly era cel care îl împinsese; se asigura că Paul era lovit în timp ce el scăpa. Mergea împleticit cu câteva tăieturi şi vânătăi de mare efect, îşi plângea colegul şi cădea pe jos lângă Paul, care zăcea muribund, pentru a-i lua cheile.

— Helen?

— Cred că ştiu cum a aflat Kelly, spuse ea.

— Cum?

— Kevin Shepherd. Era la mâna lui Kevin Shepherd.

Helen povesti despre conversaţia pe care o avusese cu Ray Jackson pe bancheta din spate a taxiului. Comentariul a cărui semnificaţie îi scăpase. Fusese o mică neînţelegere sau, cel puţin, aşa crezuse atunci.

Ai avut un client, un ofiţer de poliţie, vineri…

Care?

Poftim?

Care vineri?

Îşi aminti că Jackson fusese tulburat o secundă sau două. Îşi mascase scăparea, iar ea nu-şi dăduse seama.

— Când întrebase „care“, voise să spună de fapt care copoi, nu care zi.

— Shepherd plăteşte o grămadă de poliţişti, spuse Moody. În primul rând, asta căuta să descopere Paul în legătură cu el.

Helen clătină din cap. Era sigură.

— Shepherd i-a spus lui Kelly despre Paul. La asta trebuie să lucrezi.

Moody medită asupra acestui lucru.

— Pare logic, cel puţin din punct de vedere al desfăşurării evenimentelor. Shepherd era singurul obiectiv al lui Paul când a fost ucis.

— Iată mobilul, spuse Helen.

— Sper că ai dreptate. Atunci, tot ce avem de făcut este să convingem Procuratura. Şi să sperăm că, în cel mai bun caz, ei ar putea să-l acuze de tentativă de omor.

— Atâta vreme cât intră la răcoare, Jeff.

Moody ţinea servieta deschisă pe genunchi. Se aplecă asupra ei.

— Uite, dacă există cea mai mică şansă de a-l închide pe Kelly pentru ce i s-a întâmplat lui Paul, o vor face. Închise servieta şi îşi drese vocea. Dar eu ştiu că el a făcut-o, ceea ce înseamnă că, dincolo de toate astea, e corupt până-n măduva oaselor. Dacă toate celelalte vor eşua, eu o să-l bag la închisoare pentru asta. OK?

Helen nu răspunse, aşa că el o întrebă din nou. Ea înţelese că Moody vorbea serios şi ştiu că nu putea spera la mai mult. Îi mulţumi, şi el făgădui să o sune de îndată ce vor apărea noutăţi. Apoi o făcu să promită acelaşi lucru.

— Cum rămâne cu Frank Linnell?

— Păi, în mod clar nu este de competenţa mea, dar am transmis informaţiile tale, iar cei care anchetează asasinatele din Lewisham îl vor cerceta cu siguranţă. Totuşi, nici aici nu va fi simplu, ţinând cont de modul în care acţionează cei de teapa lui Frank Linnell.

Helen fu de acord, dar nu asta voise să spună.

— Mă refeream la Linnell şi la Paul. Ai spus că vei încerca să afli.

— Da, corect. Părea că se simte inconfortabil, ca şi când ar fi avut veşti care nu erau atât rele, cât stânjenitoare. Suntem cât se poate de siguri că între ei nu a existat niciodată ceva ilegal, aşa că tot ce am e o mică istorie.

— Şi Linnell mi-a spus asta, zise Helen. Un caz la care a lucrat Paul.

— Sora vitregă a lui Linnell, Laura, spuse Moody. A fost omorâtă de un iubit acum şase ani, iar Paul a fost unul dintre detectivii de poliţie care s-a ocupat de caz. Se pare că au păstrat legătura după aceea.

Helen îşi aminti de fotografiile din bucătăria lui Linnell. Deci nu era fiica.

— Cum a fost omorâtă?

— Înjunghiată. Din gelozie, după cât se pare.

— Cât a primit?

— Păi, asta e problema. A fost înjunghiat mortal şi făptaşul, pe când era în arest la Wandsworth. Cu două zile înainte de proces.

— Cineva a scutit contribuabilii de nişte bani.

Pe faţa lui Helen se citea clar cine credea ea că ar fi putut fi acel „cineva“.

Şi zâmbetul lui Moody era destul de sumbru.

— Ei bine, am discutat cu ofiţerul care a condus ancheta iniţială şi, oricum, el crede acelaşi lucru. Bineînţeles că a nu putut dovedi nici pe departe acest lucru…

Helen încă vedea cu ochii minţii faţa tinerei; şi pe a lui Linnell, când privea fotografiile. Nu-i venea prea greu să creadă că asasinatele din Lewisham nu erau primele prin care Linnell îşi făcea singur dreptate.

— Prin urmare, cam atât despre… Linnell şi Paul. Moody îşi aduna lucrurile. Doar prieteni. Nimic mai mult.

Văzând expresia de pe chipul lui Helen, deschise gura să mai spună ceva, dar ea îl opri.

— Şi tu jucai într-o vreme tenis cu un tip care era falsificator. Da, ştiu.

Moody îşi ridică braţele, ca şi când asta ar fi vrut să spună.

— Totuşi, câţi oameni a omorât falsificatorul ăla?

Capitolul 38

După plecarea lui Moody, a dormit aproape toată după-amiaza şi şi-a petrecut restul zilei întinsă în faţa televizorului, căutând să se amuze, dar fără să reuşească, în cea mai mare parte. Poate din când în când, timp de zece minute, ceva o captiva şi îi abătea gândurile pentru scurt timp într-o direcţie mai puţin întunecată.

S-a uitat la un program de stand-up comedy de la Festivalul de la Edinburgh şi şi-a amintit cum vorbise cu Paul să meargă şi ei o dată. Se duceau uneori la Hobgoblin în Brixton şi le plăcuse de fiecare dată. Îşi spuseseră cât de grozav ar fi să-şi ia liber şi să meargă o săptămână la

Festivalul Fringe, să-i urmărească pe unii dintre comicii preferaţi. Ar fi putut vizita şi castelul, spusese Paul, şi toate celelalte chestii turistice. Credea că, pe undeva, are sânge scoţian şi era hotărât să descopere dacă exista un tartan Hopwood.

„Eşti la fel de scoţian ca mine, prostănacule…"

Urmărind programul, Helen îşi spuse că o să se ducă de îndată ce va avea ocazia. Pentru o clipă sau două, se gândi prosteşte să meargă la Hobgoblin chiar în seara aceea; să o sune pe Jenny, să vadă dacă are chef. I-ar fi prins bine o porţie de râs, iar comicilor le-ar fi plăcut în mod sigur să o ia la mişto când s-ar fi târât la toaletă, la fiecare douăzeci de minute.

Bineînţeles că era o idee groaznică. Avusese o mulţime în ultima perioadă.

În afară de asta şi de timpul petrecut luându-se la întrecere cu concurenţii de la Countdown, stătea acolo ca un zombi. Era ciudat, credea ea, cum era folosit cuvântul pentru a descrie oameni care, într-un fel, erau pierduţi, dezorientaţi, lipsiţi de direcţie. Ciudat, pentru că în acele filme de groază pe care le urmărise cu Paul, zombii erau oricum, numai lipsiţi de direcţie nu. În timp ce distrugeau totul în cale şi lăsau urme de sânge cu mâinile pe geamurile oamenilor, erau mânaţi de o singură pornire, o idee fixă teribilă şi devoratoare. Acum, în timp ce zăcea în faţa televizorului şi lăsa sunetul şi imaginile să treacă pe lângă ea, gândurile ei erau bântuite de ceva la fel de brutal.

Se gândea la Gary Kelly şi la cum putea să ajungă la el.

Cum ar putea aranja să pătrundă în camera de interogatoriu sau în celulă, cu ajutorul legitimaţiei şi debitând o poveste fantezistă sau ceva de genul ăsta. Îşi imagina cu lux de amănunte ce i-ar fi spus înainte de a face lucrul pentru care mersese acolo şi ce durere ar putea suporta fără să pună copilul în pericol.

Ar putea să-i ceară să citească poezia din nou.

Să vadă câte expresii mai poate adopta faţa lui.

Erau gânduri fără sens şi dureroase, pentru care Helen se ura şi pentru care îl ura şi mai tare pe Kelly, fiindcă o făcea să se poarte astfel. O lua somnul şi se trezea, tresărea la auzul vocilor şi al muzicii absurd de vesele, dar era incapabilă să se ridice şi să închidă televizorul.

Imediat după ora şase, sună telefonul. Avea să-şi amintească ora mai târziu pentru că fusese vag conştientă de semnalul ştirilor de la ora şase, întrerupt de ţârâitul aparatului.

Era un detectiv inspector-şef de la Brigada Criminalistică. După câte se părea, şeful lui Spiky Bugger.

— Helen, am primit un telefon. Eşti pregătită să asculţi?

Auzi un număr de declicuri, apoi un hârâit slab, înainte ca pe fir să intre vocea unei operatoare a poliţiei. După cinci secunde de aşteptare, operatoarea îl îndemnă pe cel care sunase să vorbească; îl întrebă din nou pentru ce telefonase. Vocea de la celălalt capăt al firului se auzi înfundat la început, când îi spuse ceva operatoarei. Apoi, mai clar, zise că voia să lase un mesaj. Operatoarea îi spuse să continue.

— Este pentru femeia al cărei soţ a fost ucis în staţia de autobuz.

Urmă o pauză. Operatoarea îi spuse că îl ascultă.

— Gravida. Urmară alte câteva secunde de tăcere, apoi un mormăit, ca şi când ar fi vorbit singur. Până la urmă începu din nou să vorbească clar. Eu sunt cel care a tras în maşină, OK? Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat… nu trebuia să se întâmple aşa. Probabil că nu mai are nici o importanţă pentru tine, dar e adevărat. Pufni şi îşi drese glasul. Asta e, aşa stau lucrurile. Sunt pregătit să-mi iau tălpăşiţa… aşa că, înainte de a pleca, voiam doar să ştii. Urmară alte hârâituri şi declicuri; un zumzet care s-ar putea să fi fost zgomotul traficului din depărtare. Îmi pare rău…

Urmară apoi alte câteva secunde de zgomot de fond şi o respiraţie prelungă, înainte de încheierea convorbirii.

Deşi calitatea înregistrării fusese slabă, Helen recunoscu vocea şi ceva din ceea ce spusese. În timp ce ascultase, îşi amintise faţa băiatului şi conversaţia pe care o purtaseră când îi pusese pungile în maşină.

După părerea mea, e o perioadă bună să-ţi iei o vacanţă.

Nu mă văd luându-mi tălpăşiţa prea curând.

Ea îi spusese să stea în banca lui…

— Helen?

— Îl cunosc. E un puşti pe care l-am întâlnit în Lewisham.

— Cum? Îl cunoşti?

— L-am întâlnit întâmplător.

— Unde?

— Chiar… pe stradă. Iisuse…

— Ne poţi spune ceva care să ne ajute? Ceva ce a spus? O descriere?

Nimic care să nu pară ridicol. Mi-a cărat cumpărăturile. Părea destul de amabil. A întrebat de copilul meu.

— Nu tocmai, spuse Helen. N-am vorbit decât o clipă.

— Păi, dacă îţi aminteşti ceva…

Puse receptorul în furcă, se întoarse pe canapea şi dădu din nou televizorul tare. Transmiteau ceva despre rata ipotecilor. Un incendiu devastator. Prea multă sare în alimentele procesate.

A telefonat să-i spună că-i pare rău, că era vina lui. Asta înseamnă că nu fusese implicat în înscenare. Se întrebă pentru prima oară câţi fuseseră de fapt în maşină?

Câţi dintre băieţii morţi?

Probabil că nu mai are nici o importanţă pentru tine…

El nu ştiuse.

N-avea să se întunece decât peste vreo două ore, dar se hotărî să se culce devreme. Crezuse că ea şi Roger Deering făcuseră bine curăţenie în baie după spargere, dar, depărtându-se de chiuvetă, îi intrase în talpă un ciob mic de sticlă. Îi intrase în carne.

În timp ce stătea pe marginea căzii şi îşi scotea ciobul cu penseta, Helen îşi ridică privirea şi se văzu în oglindă. Halatul i se desfăcuse în lături. Sânii îi erau umflaţi şi atârnau, cu venele albăstrui care se vedeau pe sub piele. Talia pantalonilor de trening se răsucise sub greutatea burţii. Avea gleznele umflate.

Înveli ciobul într-un şerveţel plin de sânge şi îl aruncă în toaletă; îşi trecu mâna peste fluierul piciorului palid şi păros.

O mămică pe care nimeni nu va vrea s-o fută.

Gândindu-se la asta, întrebându-se dacă sora ei ştia ce înseamnă MVF, Helen îşi aminti de conversaţia dintre băiat şi unul dintre tovarăşii săi, în timp ce se îndreptau spre parcare. De stânjeneala băiatului în faţa atitudinii, gesturilor şi aluziilor lui porcoase.

Eşti într-adevăr plin de talente ascunse…

Îşi aminti cum îi spusese celălalt băiat.

Nu era un amănunt prea semnificativ. Probabil nu era important. Probabil că nu era de ajuns să-l deranjeze pe detectivul inspector Spiky Bugger sau pe şeful lui la ora nouă seara.

Helen tresări de durere când puse piciorul în pământ, dar până când ajunse în dormitor şi începu să se îmbrace, îi trecuse.

Capitolul 39

Vineri seara nu era un moment potrivit să încerci să ajungi repede undeva. Traficul începuse să se aglomereze pe panta care cobora spre Brixton, iar pe Coldharbour Lane, între Ritzy şi Loughborough Junction, aproape se blocase. Helen lovea volanul cu mâinile de nervi. Timpul nu era de partea ei sau a băiatului care dăduse telefon.

Până la urmă, Linnell îi găsise destul de uşor pe ceilalţi.

Acum ştia că băieţii care fuseseră în Cavalier în noaptea aceea fuseseră omorâţi ca răzbunare pentru moartea lui Paul, când tot ceea ce făcuseră ei de fapt – fără ca unii dintre ei să ştie – fusese să creeze confuzie asupra ei. Planul lui Kelly funcţionase mai bine decât ar fi putut spera vreodată. Cei care nu ştiau de înscenare fuseseră victimele lui, la fel ca Paul, iar băiatul care ţinuse pistolul, care credea că el trăsese, s-ar putea să fie ultimul rămas.

Traficul era la fel de aglomerat către Camberwell, aşa că o luă spre sud, hotărându-se să meargă pe străzi lăturalnice.

Băiatul fusese folosit, se hotărî Helen; asta era. Dar Frank Linnell nu avea de unde să ştie. Şi chiar dacă ea i-ar spune, nu era sigură că ar fi înclinat s-o creadă.

În timp ce traficul devenea mai lejer prin East Dulwich, ea încă se mai gândea la Linnell şi la fata din acele fotografii.

La sora ucisă a lui Linnell.

Helen se întreba dacă fata fusese motivul pentru care relaţia lui Paul cu Linnell supravieţuise atât de mult. De când îl cunoştea, Paul fusese afectat profund de câteva cazuri, şi era uşor de înţeles de ce îi fusese atât de greu să se desprindă de acesta numai din fotografii. De ce a dorit să-i rămână în preajmă, chiar dacă nu mai avea nimic de anchetat.

Se îndrăgostise măcar un pic de o fată ucisă? În unele privinţe, era mai uşor de acceptat decât cealaltă alternativă. Ia gândeşte-te, el îi făcuse pe unii dintre prietenii ei labagii…

„Era drăguţă, Hopwood, cu asta sunt de acord.“

Avu noroc să prindă câteva stopuri pe verde şi, înainte de zece fără un sfert, era pe Lewisham Way. Parcă maşina pe linia dublă galbenă, cam la o sută de metri de locul unde se uneau ansamblurile de clădiri Lee Marsh și Orchard și puse o legitimaţie a Poliţiei Metropolitane pe bord. Ar putea primi o cărămidă în parbriz, dar măcar maşina nu avea să fie blocată.

Peste drum era un şir de mici magazine: un chioşc de ziare, o casă de pariuri şi un atelier de reparaţii electrice. Trei băieţi făceau poştă o ţigară cu marijuana în faţa unui magazin Threshers, iar pe o stradă din spatele lor se auzea motorul ambalat al unei maşini.

Câteva străzi mai sus, mai erau două ansambluri de clădiri, Downton şi Kidbrooke, iar atunci când îl întrebase pe băiat unde locuia, el arătase spre această zonă. Nu se gândise prea mult la modul în care l-ar putea găsi, iar acum, uitându-se la blocuri, se întreba de unde Dumnezeu să înceapă. Probabil că în fiecare bloc erau o sută cincizeci de apartamente şi numai Dumnezeu ştie câţi oameni.

Helen merse spre centrul cartierului Orchard, şi traversă un scuar cu iarbă uscată mărginit pe fiecare parte de bănci pictate cu spray. Se opri o clipă şi încercă să se orienteze. Era o seară caldă, dar un vânt destul de puternic sufla pe lângă ziduri și îi părea rău că nu-și adusese o jachetă mai groasă. Își ridică privirea spre blocurile cu trei etaje, cu câte o intrare la lifturi în fiecare capăt și scări de beton până la primul nivel. Undeva, sus în stânga, se auzea bubuitul muzicii, care slăbi în intensitate pe măsură ce traversă către colţul îndepărtat şi o luă pe aleea care lega Orchard de Lee Marsh.

Zona centrală era identică, mai puţin un loc de joacă rudimentar pentru copii, iar muzica răzbătea din două, nu, din trei părţi. Cuvinte pe care nu le înțelegea, peste tobe şi başi. Simţi ritmul frenetic şi insistent în metalul toboganului pentru copii atunci când se sprijini de el.

Pe o parte lăturalnică a străzii era un şir de garaje, iar ea recunoscu grupul de copii cu care vorbise când fusese aici prima oară. În ziua în care îl întâlnise pe băiat.

Patru dintre ei se mişcau încet în umbra aproape dispărută.

Ea continuă să înainteze spre ei, cu inima bătându-i nebuneşte, cu gura uscată. În activitatea ei fusese şi în locuri mai rele în misiuni de evaluare a riscului, dar nu fusese niciodată atât de speriată sau, în orice

caz, aşa de conştientă că îi este frică. Evident că atunci era secondată de cineva, dar ştia că acum era mai mult de atât.

Acum erau două inimi care pulsau în ea.

Băiatul scund cu care vorbise înainte se juca la telefonul mobil şi de-abia îşi ridică privirile când ea se apropie. Alţi doi îşi apropiaseră capetele unul de altul. Cel mai înalt – puiul de girafă – fluieră când o văzu şi toţi patru se înghesuiră ceva mai aproape.

Helen se opri cam la un metru de ei, aşteptă o secundă sau două şi spuse:

— Sunt gravidă sau doar grasă? Ţi-aminteşti?

Puiul de girafă făcu un pas către ea şi îşi înfipse degetele mari sub talia blugilor, dând la iveală câţiva centimetri din chiloţii săi Calvin Klein.

— Îl caut pe T., spuse Helen.

— Serios?

Băiatul scund îşi ridică privirea de pe telefon numai o secundă. Helen încercă să nu se arate tulburată de faptul că ei ştiau, în mod evident, despre cine vorbeşte.

— Trebuie să vorbesc cu el.

Puiul de girafă rânji.

— Păi atunci, sună-l. Îţi împrumut telefonul, dacă vrei.

— Nu am numărul lui.

Altă privire din partea scundului. Era clar că făceau cu rândul pe supăratul şi pe durul.

— Uite ce-i, chiar trebuie să-l văd. E urgent.

Nimeni nu vorbi timp de câteva secunde. Se părea că discuţia fusese deja dată uitării, iar băieţii erau bucuroşi doar să stea acolo şi să asculte muzică. Apoi cel mai înalt o privi din nou.

— Ce-i atât de urgent?

Îşi dădu imediat seama că legitimaţia nu era deloc o idee bună. Tot din instinct ştiu că trebuie să se descurce cu ce avea la îndemână. Îşi puse mâinile pe burtă şi se strâmbă.

— Tu ce crezi?

Băieţii începură să râdă şi să-şi dea coate.

— Nici măcar nu ştii unde stă? Puştiul îşi trase şi mai mult jeanşii în jos. A fost scurt, nu-i aşa?

— Nu şi în cazul ăsta, spuse Helen. S-a distrat, acum o să-l fac să-şi asume responsabilitatea.

În cele din urmă, puiul de girafă se opri din râs şi arătă relaxat către blocul din partea îndepărtată a scuarului.

— Acolo stă T., frate. Undeva pe la etajul trei.

Băiatul scund ridică privirea.

— Ce dracu' faci?

— Ai văzut-o pe iubita lui T., frate? O să iasă scântei când o să-i bată asta la uşă.

— Nu e treaba ta, m-ai înţeles?

— Să mori de râs, nu alta…

În timp ce ei încă se ciondăneau, Helen se întoarse şi o luă către bloc, dându-şi seama, când ajunse aproape de lift, că ei o urmăriseră încet prin scuar.

Liftul făcea zgomot şi mirosea aşa cum se aşteptase. Pereţii erau zgâriaţi, dar strălucitori, ca şi cum ar fi fost recent curăţaţi. Mai sus, vântul era destul de tăios pe faţa ei, ca o palmă uşoară, atunci când păşi pe palierul etajului trei şi se îndreptă spre prima uşă.

Prima din treizeci sau mai multe.

Ciocăni, dar nu primi nici un răspuns; trecu la uşa următoare şi obţinu acelaşi rezultat, deşi auzise că înăuntru era cineva. A treia uşă se deschise câţiva centimetri, apoi fu trântită fără nici un cuvânt de îndată ce întrebase. Bătrânul din cel de-al patrulea apartament ascultă cu atenţie, apoi o întrebă dacă este de la Serviciile Sociale.

Îşi pierduse suflul după numai patru uşi.

Poate că ar fi trebuit să dea telefonul acela. Poate că poliţia nu ar fi descoperit la fel de repede locul, dar după aceea, o echipă relativ numeroasă de ofiţeri ar fi invadat cartierul şi ar fi dat de el mult mai repede.

Helen se uită neajutorată de-a lungul palierului în timp ce îşi trăgea sufletul. Tocmai se întreba dacă n-ar trebui pur şi simplu să stea acolo şi să strige, când cineva i-o luă înainte.

— Hei, T.! Mai bine-ai ieşi afară, frate…

Se uită peste zid şi îi văzu pe trei dintre băieţii de la garaje.

Puiul de girafă îşi puse mâinile la gură şi strigă încă o dată.

— Te aşteaptă o viaţă grea, aici afară, T.! Râse împreună cu ceilalţi şi strigă din nou, ridicându-şi vocea peste tobele şi başii care umpleau

scuarul. Hei, T.! Vino să-ţi cunoşti familia!

Helen aşteptă. După cincisprezece secunde, auzi o uşă deschizându-se şi îl văzu pe băiat ieşind pe palier, la vreo patruzeci şi cinci de metri înaintea ei. Îl văzu cum se apleacă peste zid şi le răspunde băieţilor de jos să tacă din gură. Probabil că a simţit mişcarea când ea a pornit spre el, pentru că s-a întors brusc şi s-a uitat la ea.

Ea continuă să meargă, urmărindu-l cum îşi fereşte privirea timp de câteva secunde, apoi se întoarce către ea. Băieţii încă strigau. Se deschiseseră alte câteva uşi, iar oamenii îşi scoseseră capetele afară să vadă ce se întâmplă.

— Trebuie să vorbesc cu tine, spuse Helen.

— Cum te cheamă?

El intră în apartament, iar Helen îl urmă luând-o pe un coridor îngust către living. Îl găsi la fereastră. În colţul îndepărtat al încăperii mergea un televizor, şi se simţea mirosul drogurilor. După câteva secunde, o tânără cu un copilaş în braţe trecu pe lângă ea şi se alătură băiatului.

Helen îl întrebă din nou.

— Theo, răspunse băiatul.

— Cine e? întrebă fata.

Helen se duse şi închise televizorul. Văzu cutii de carton îngrămădite în spatele canapelei, pungi de plastic pline cu CD-uri şi jocuri pe computer. Cei doi o urmăreau şi nu spuneau nimic, dar când Helen dădu să vorbească, fata începu să ţipe:

— Cine dracu' te crezi de intri aşa aici? Băiatul îi puse o mână pe braţ, dar ea i-o îndepărtă. O să-ţi sucesc gâtul ăla nenorocit…

— Linişteşte-te.

— Jur că…

— Mă numesc Helen Weeks. Căută în geantă legitimaţia. Sunt ofiţer de poliţie. Fata nu se obosi să se uite la ea; ridică din umeri, ca şi când n-ar fi avut nici o importanţă. Băiatul îşi plecă privirea. Soţul meu a fost ucis cu câteva săptămâni înainte. Era într-o staţie de autobuz…

În momentul ăsta, fata o privi şi ridică copilul pe umăr. Acesta părea destul de mulţumit şi îi adulmeca gâtul. Fata încuviinţă din cap şi spuse încet:

— Am văzut la ştiri.

Helen se uită spre băiat, dar acesta refuza să-şi ridice capul.

— Theo?

El se întoarse spre fată.

— Ar trebui să ne laşi singuri. Culcă copilul sau fă altceva.

— Nu plec nicăieri.

— Nu pot face asta, dacă rămâi aici.

— Are legătură cu băieţii ăia din maşină, nu? Fata o privi pe Helen. Cu crima?

— Dar, dar e complicat.

Fata pufni şi se părea că se chinuie să nu izbucnească în plâns. Se întoarse spre băiat.

— Ce-ai făcut? Îl lovi peste braţ cu mâna liberă şi începu să ţipe din nou. Ce-aţi făcut, tu şi cu prietenul tău?

— El n-a făcut nimic, spuse Helen. Theo, trebuie să mă asculţi. Nu ai fost tu de vină.

El o privi pentru prima dată aşa cum se cuvine.

— Ai primit mesajul, nu? Eu am fost cel care a tras.

— N-au fost deloc împuşcături.

El clătină încet din cap.

— Nu ştiu ce cauţi aici. Pentru ce ai venit aici. Oricum, mai rău de-atât nu m-aş putea simţi, nu?

— În pistol erau gloanţe oarbe, spuse Helen. Femeia din maşină a intrat intenţionat în staţia de autobuz.

Speriată brusc, fata se sprijini de băiat. Bebeluşul se întindea ca să apuce umărul tatălui.

— Ce se întâmplă, T.?

— Îţi aduci aminte când ai tras asupra maşinii?

— Da, îmi aduc aminte.

— Geamul din spate era deschis, corect? Băiatul încuviinţă. Atunci, de ce erau cioburi peste tot prin maşină? Împuşcăturile fuseseră deja trase, iar femeia din maşină era implicată în întreaga operaţiune. Trebuia să pară un accident, OK? Ca şi când ar fi fost întâmplător. Băiatul stătea tăcut şi privea, nebăgând în seamă bebeluşul care îl bătea pe umăr. Cineva voia ca soţul meu să fie ucis. Helen simţi un spasm, ca o întindere a ligamentelor undeva spre pântec, şi inspiră. Îl voia pe… Paul mort.

Aerul din cameră păru deodată foarte fierbinte. Uşa din faţă fusese lăsată deschisă, iar muzica de afară intra purtată de o briză care semăna

cu suflul unui uscător de păr.

Băiatul se mişcă repede, împleticindu-se prin cameră, se sprijini de peretele din partea opusă şi merse la fereastră. Când se întoarse, mâinile îi tremurau şi se părea că luptă din greu să-şi păstreze firea.

— Cine mai ştia? întrebă. Dintre cei din maşină, vreau să spun.

— Nu ştiu. Errol Anderson, sigur.

— E mort.

— Ştiu, spuse Helen.

— Toţi sunt morţi.

Fata părea îngrozită.

— T…?

— Vrei să pleci undeva, spuse Helen. Spuneai în mesaj că… Helen se opri şi făcu un pas înapoi. Mâinile îi coborâră pe coapse, şterse umezeala de pe ele şi privi picăturile care curgeau pe covor.

— Te simţi bine? o întrebă băiatul.

Fata veni spre Helen.

— I s-a rupt apa. Îi dădu băiatului bebeluşul şi ieşi repede din cameră; se întoarse câteva clipe mai târziu cu o rolă de şerveţele de bucătărie. Baia e acolo, îi spuse.

Helen luă prosoapele şi rupse vreo jumătate de duzină.

— Ai un număr de la taxi?

— Da, dacă poţi aştepta, spuse Theo. Nu se dau tocmai de ceasul morţii să ajungă aici. La naiba…

— Ştii să conduci? îl întrebă Helen.

Capitolul 40

Fuseseră mai degrabă câteva picături decât un şuvoi, ceea ce însemna că nu era o urgenţă. Helen se simţea neaşteptat de calmă, ştiind că ar mai putea avea de aşteptat alte douăzeci şi patru de ore, poate mai mult.

Probabil că riscul de infecţie stârnea o îngrijorare mai mare decât travaliul iminent, şi chiar dacă sfatul în astfel de ocazii era să mergi la spital cât mai repede, ar fi fost mai fericită să se ţină cât mai aproape de planul pe care şi-l făcuse pentru naştere. Spitalul Universitar Lewisham nu era la mai mult de zece minute de mers cu maşina de Lee Marsh

Estate, dar Helen îi ceru lui Theo să o ducă acasă, încrezătoare că va avea suficient timp să-şi ia geanta şi să se întoarcă la Spitalul King's College din Camberwell.

Lui Theo îi trebuiră câteva minute să se obişnuiască cu comenzile Fiestei lui Helen, dar chiar ţinând cont de ciudăţenia situaţiei, părea agitat şi stânjenit. La fiecare câteva secunde se uita în oglinzi şi îşi tot privea mâinile încleştate pe volan.

— Conduci mult? îl întrebă Helen.

— De la o vreme nu, spuse Theo.

Traficul se fluidizase în ultima oră şi înaintau destul de uşor prin New Cross, înainte de-a o lua spre sud.

— Ai spus că cineva îl voia mort. Pe Paul…

Helen avea geamul deschis şi se aplecase spre el, inspirând aerul cald. Se întoarse spre Theo şi încuviinţă din cap.

— Cine era?

— Nu contează.

— Totuşi, l-ai prins?

— Aşa cred.

— Dar femeia din BMW? Pentru ce Dumnezeu aacceptat, ştii tu…?

— Era dependentă de droguri. Îi datora cuiva o mulţime de bani.

— Lui Wave?

— Aşa se pare, spuse Helen.

Mîinile lui Theo se strânseră pe volan şi se uită în oglinda laterală.

— Atunci, era totuşi cu o treaptă mai jos. Poate că i-am vândut şi eu ceva marfă.

În timp ce treceau prin Peckham Rye Common, Helen simţi o contracţie. Se încordă, dar îşi aminti să se uite la ceas după câteva secunde.

— La dracu'…

Theo privi spre ea.

— Ce este?

Ea clătină din cap aşteptând să se termine; expiră şi îşi rezemă spatele, gâfâind.

— Cam douăzeci şi cinci de secunde, spuse. Stăm bine.

— Sigur?

Încuviinţă din cap, dar observă cum acul vitezometrului se mişcă puţin în sus.

— Spuneai că nu erai apropiat de ceilalţi băieţi, zise ea. Când te-am văzut data trecută. Cei care au fost împuşcaţi.

— De unii mai mult decât de alţii, cred.

— Aşa merg lucrurile într-o gaşcă? Sunt doar oameni cu care lucrezi?

Theo se gândi la asta şi apăsă pe claxon când un motociclist viră prea aproape de ei.

— Depinde. Aş putea să pariez că nici tu nu te înţelegi cu fiecare copoi pe care îl întâlneşti.

— Asta-i adevărat…

— E vorba de faptul dacă o faci pentru bani sau dacă e un… stil de viaţă, ia-o cum vrei.

— Am vorbit cu cineva care chiar credea că guvernul le trimite armele, spuse Helen. Că se bucură de ceea ce se întâmplă.

Theo clătină din cap.

— Oamenii vorbesc prostii. Atunci pentru ce guvernul îi… amnistiază pentru cuţite?

— Oamenii vor să vadă că ei fac ceva.

— Oricum, nimeni nu dă doi bani. Încă le folosesc ca pe pixuri sau aşa ceva.

— Porţi şi tu unul?

— Uneori. Coti la stânga la staţia de metrou Herne Hill şi acceleră prin partea de est a Brockwell Park. Chiar acum am o armă la mine.

Helen îşi dădu seama cu surprindere că dădea din cap aprobator – ca şi când el ar fi făcut o simplă observaţie despre vreme –, şi se aplecă spre geamul deschis.

— Ştii cine i-a omorât? Pe Wave şi pe ceilalţi?

— Am bănuielile mele întemeiate.

— E secret?

Helen îşi căută cuvintele.

— A fost… un prieten de-al lui Paul.

— Mi-ar prinde bine câţiva prieteni ca ăsta, spuse Theo.

Când ajunseră la ea, Helen îi spuse că n-o să întârzie mai mult de câteva minute. Ajunse în apartament cât de repede putu şi merse direct la toaletă, având o urgenţă deosebită de când se urcase în maşină.

Îşi mai puse câteva lucruri în geanta de voiaj, apoi o sună pe Jenny şi îi spuse să vină la spital.

— Au fost câteva picături sau un şuvoi? întrebă Jenny.

Helen îi spuse că era aşa de previzibilă.

— E destul timp.

— Ai chemat un taxi?

— Aşteaptă afară, spuse Helen.

De-abia se îndepărtaseră de bloc, când simţi că o străbate altă contracţie ca un val; stomacul şi coapsele i se contractau puternic. Se încordă, gemând de efort, iar Theo opri brusc la bordură.

— Asta a durat o jumătate de minut, spuse Helen după ce contracţia se sfârşise.

— E bine sau rău?

— Crezi că au trecut cincisprezece minute de la ultima sau mai puţin? Theo îşi ridică mâinile. Hai să-i dăm drumul.

Theo apăsă acceleraţia până la podea.

Helen era departe de a fi panicată, dar prin minte îi trecu faptul că un girofar şi o sirenă n-ar fi stricat; că oricând ar fi putut face semn unei maşini de patrulare, dacă ar fi trecut pe acolo, şi ar fi avut escortă.

Theo forţa Fiesta cât de tare putea, gonind când avea ocazia şi făcând slalom printre maşini atunci când era posibil. Pe Denmark Hill au fost fotografiaţi de un radar şi Theo a lovit volanul cu mâinile.

— Nu-i nimic, spuse Helen.

Când îl întrebă, el îi povesti puţin despre Javine şi despre bebeluş, despre mama şi sora lui, care locuiau două etaje mai jos. Îl întrebă de tatăl său, iar el îi spuse că murise. Simţi că e mai bine să se oprească cu întrebările.

— Şi unde aveaţi de gând să plecaţi? îl întrebă ea.

— Javine are o prietenă în Cornwall, spuse Theo. A fost acolo de câteva ori să vadă cum e. Pare în regulă, şi putem sta acolo până găsim ceva. O privi cu o expresie care aducea a zâmbet. Nu cred că acolo este multă populaţie de culoare, dar ştii şi tu…

Trecu pe zebră în timp ce un pieton tocmai traversa şi Helen îi spuse că e în regulă.

— Poate că n-ar trebui să pleci nicăieri, spuse ea.

— Păi sigur, e logic, totul e atât de minunat acasă şi alea, alea.

— Haide, ştii că eşti în pericol. Ai văzut ce s-a întâmplat cu băieţii din maşină.

— Totuşi ai spus că ştii cine a făcut-o.

— Dar nu sunt sigură că vom putea dovedi vreodată.

— Un motiv în plus ca să-mi iau tălpășița, nu?

— E tipul de om care și-ar pierde timpul să te găsească, îi spuse Helen. Așteptă până când el o privi; se asigură că el înţelegea că vorbește serios. Cred că ar trebui să te duci la poliție.

— Da, sigur, totuna.

— N-ai făcut nimic.

— Am fost în mașină, spuse Theo. Am avut un pistol. Cam știi în ce afaceri sunt amestecat, nu?

— Nu-i interesează drogurile.

— Totuși, cred că ar fi interesaţi de posesia de arme. Asta nu-i nimic, nu?

— Uite ce-i, tu ești singurul martor din mașină. Dacă le oferi dovezi, sunt șanse foarte mari să scapi. O să fac un raport complet, o să fac tot ce pot. Aici! Arătă cu mâna spre intrarea în parcarea spitalului.

— Ești îngrijorată că sunt în pericol, nu? Se întoarse spre ea când încetiniră. Dacă le ofer dovezi, va trebui să fug de cu totul alţi oameni. Lucrurile nu se opresc la Wave. Înţelegi ce spun?

În timp ce intrau în parcare, Theo spuse:

— De fapt, nu sunt sigur că toţi sunt morţi. Lipsește cineva. Trecu cât mai repede peste limitatoarele de viteză, cu Helen ţinându-se de burtă la fiecare traversare. Îl cheamă Ezra Dennison.

— O să scriu și despre el.

— Easy. Are șaisprezece ani.

— O să mă asigur că va afla cine trebuie, spuse Helen.

Theo parcă în apropiere de aripa cu maternitatea și ocoli mașina, să o ajute pe Helen să coboare. Făcură câţiva pași și se opriră la ușile automate. Helen îi spuse că, de aici încolo, este în siguranţă; că nu era nevoie să intre și el cu ea și că sora ei va sosi în curând. El o întrebă dacă voia să-i lase mașina acasă.

— Secţia de poliţie Streatham nu e prea departe, îi spuse Helen.

— Mda. Lovea în pământ cu vârful adidasului. Ţi-ai spus părerea în legătură cu asta.

— Chiar ar trebui să faci asta. Aţi fi cu toţii mai în siguranţă.

— Poate. Se întoarse și o luă spre mașină.

— Spune-le pur și simplu exact ce s-a întâmplat.

Theo deschise uşa maşinii.

— Ce-am făcut şi ce am crezut că am făcut. Ştii, nu sunt sigur că deosebirea are cu adevărat importanţă.

— Spune-le pur şi simplu, zise ea. În câteva zile, putem rezolva lucrurile.

— Ar trebui să te duci înăuntru.

— Te rog. Şi scapă de pistol pe drum…

Helen se întoarse şi intră, prinzând privirea unei femei care ieşea şi care era clar că auzise din întâmplare. Aceasta se uită imediat în altă parte. În timp ce îşi punea geanta pe biroul de la recepţie, auzi maşina îndepărtându-se.

Capitolul 41

Theo o sună pe Javine imediat ce plecă de la spital. Îi spuse că totul era bine, că o să vină acasă cât mai repede şi că o să-i explice totul. Se aşteptase la mustrări, dar ea fusese calmă; îi spusese numai că voiau să vină acasă.

Se îndrepta spre sud, fără să fie atent la un drum anume, dorind numai să se plimbe pentru o vreme. Ştia numai că nu avea de gând să ajungă în apropiere de Streatham. Se simţea ca şi când i se luase o mare greutate de pe umeri, şi ultimul lucru pe care şi-l dorea era să intre din nou în belele. Ştia că iubita copoiului credea că aşa era cel mai bine, că, pe termen lung, avea să-i fie mai bine şi aşa mai departe, dar ea nu era în situaţia lui. Habar n-avea.

Ea putea să spună ce voia, dar el ştia cum stăteau lucrurile. Dacă s-ar fi dus în bârlogul copoilor spunând: „Eu sunt golanul laş din bandă pe care îl căutaţi“, nu ar fi fost primit cu braţele deschise.

Şi cum îi spusese şi ei, s-ar putea să fie câţiva oameni din triunghiuri pe care nici măcar nu-i cunoştea şi care vor dori să stea de vorbă cu el după aia.

Era mai bine pentru el şi pentru Javine să-şi încerce norocul.

Credea, totuşi, că Helen Weeks era OK. Pentru un minut sau două, se întrebă cum ar reacţiona dacă i-ar împrumuta maşina o vreme şi ar fi folosi-o să fugă cu Javine şi cu Benjamin. Nu aveau prea multe lucruri, puteau căra probabil totul la un singur drum, și nu era sigur dacă vechea Mazda a tatălui său ar fi rezistat până la jumătatea drumului spre Cornwall.

Apoi îşi dădu seama că, dacă ea descoperă că maşina nu este unde ar trebui, ar presupune că a şterpelit-o. Probabil că era și aşa destul de stresată şi, mai presus de orice, trebuia să aducă un copil acasă. Se hotărî că nu merita să-şi agraveze situaţia şi că, probabil, o să se descurce bine cu o maşină de închiriat. Nu că le-ar fi trebuit cine ştie ce maşină şmecheră.

Şi îi displăcea gândul că Helen avea să-şi facă o părere proastă despre el.

Oricum, banii nu erau o mare problemă, cel puţin în următoarele câteva luni, până când urmau să se descurce cumva. Vorbise serios când îi spusese lui Javine că nu aveau nevoie de banii mamei lui; chiar dacă nu voia să-i spună de ce.

În apartamentul cu droguri fusese un miar, sau aproape, sub o scândură care nu era fixată în podea. Luase cutia cu bani, tremurând ca o nenorocită de frunză, şi o vârâse într-o pungă de plastic împreună cu vreo sută de doze din dulapurile din bucătărie, înainte de-a se căra de acolo.

Le ajungeau cel puţin câteva luni, dacă aveau grijă.

Ştia ce-ar fi spus Easy despre asta: Simplu ca bună ziua, Star Boy…

În timp ce conducea, Theo se întrebă dacă şi prietenul lui fusese părtaş la aranjament în acea noapte. Easy furase Cavalierul, atâta lucru ştia şi Theo, dar fusese oare implicat în regizarea întregii întâmplări? Ştiuse oare ce făcea când făcuse presiuni pentru avansarea lui Theo?

Când aproape că îi îndesase pistolul în mână?

Theo încă spera că ar mai putea avea norocul de a-l întreba într-o zi.

Opri la stop, gândindu-se că o să vorbească cu Javine să se mute de la prietena ei de îndată ce vor putea. O să împartă cu bebeluşul un mic dormitor şi probabil că o să le mai rămână să pună şi ceva deoparte. Era o localitate turistică, aşa că bănuia că o să fie ceva slujbe, ceva într-un hotel, n-avea importanţă. Javine putea să o roage pe prietena ei să facă rost de un ziar local şi să se uite peste anunţuri înainte de-a ajunge ei acolo.

Deschise radioul şi schimbă posturile. Se opri şi îl dădu mai tare când prinse o melodie reggae pe care nu o ştia. Băgase vag de seamă că o maşină venise lângă el, chiar dacă nu văzuse geamul coborând.

Se uita la stop cum îşi schimba culoarea.

Arma apăruse deja când Theo se uită la omul din maşină, iar DJ-ul spunea al cui este cântecul. Al cuiva împreună cu care tatăl său probabil cântase cândva. Dar nu mai fu timp decât pentru imaginea fugară a tatălui său, a lui Javine şi a lui Benjamin.

Nu avu nici măcar timp să strige, în acele secunde dinaintea întunericului.

Când instalase sistemul audio în birou, Frank se asigurase că poate să asculte muzică aproape oriunde în casă. Fuseseră instalate boxe în baie, în living şi, bineînţeles în seră, acolo unde, în ultima vreme, îşi petrecea majoritatea serilor.

Avusese chef de ceva lejer şi de vară; stătea şi asculta un concert de Vivaldi, cu un pahar cu vin şi o revistă cu proprietăţi de lux în faţă. Privea şi aştepta luminile. Nu mai văzuse de mult vulpile şi lăsase afară, în ultimele nopţi, mai multă hrană ca oricând, în speranţa de a le ademeni din nou.

— Ştii că grădina ta nu este singura în care vin, spuse Laura. Doar nu sunt animale de casă.

— Cu toate astea, pariez că nimeni nu le hrăneşte pe ticăloase la fel de bine ca mine. E o jumătate de pulpă de miel acolo, afară.

— Poate sunt vegetariene.

Se mai uitară încă un sfert de oră, până când Frank îi spuse că era aproape gata să meargă la culcare. Ea veni, se aşeză lângă el şi începu să răsfoiască încet revista, arătându-i proprietăţile despre care credea că erau frumoase.

— Doar nu crezi că o să te dezamăgesc, nu? o întrebă Frank.

— Câte pahare cu vin ai băut?

— Este aşa sau nu?

Ea îl luă de mână.

— Nu fi caraghios.

— Ce va fi după aceea? După ceea ce am organizat în Wandsworth.

— Păi, nu te poţi aştepta să-mi facă plăcere, dar ştiu că ai făcut-o numai pentru că îţi pasă. Îşi coborî vocea. Ştiu că faci lucrurile în felul tău.

— Trebuie să-ţi dau dreptate în privinţa asta, spuse Frank.

După un pasaj lung şi lent, muzica începu din nou să capete forţă. Soloul de vioară era tremurător şi repetitiv, la tonalităţi aproape imposibil de înalte.

— Nu l-ai dezamăgit nici pe Paul.

Frank înţelegea că Laura era stânjenită, că îi venea greu să vorbească despre aceste lucruri, dar ştia că, în cele din urmă, îi va ierta totul. Ea era singura care făcea asta. Se vedea în ochii ei, în braţele ei, atunci când se sprijini de el şi îşi puse capul pe pieptul lui, eliberându-l de păcat.

Frank era singur, adormise în fotoliu, atunci când, după vreo oră, luminile se aprinseră şi un vulpoi roşcat, bine hrănit, veni furişându-se din tufişurile de la capătul îndepărtat al pajiştii. Pândi un minut sau două, ghemuit la pământ, apoi o luă grăbit peste pajişte, către mâncarea lui.

Capitolul 42

Trecuseră mai puţin de nouă ore, iar ei spuneau că aproape se terminase.

— Hai, iubito, eşti aproape…

Apoi, din nou, spuseseră aceleaşi cuvinte.

Jenny făcea tot ce putea ca să o sprijine, spunându-i lui Helen să respire şi să-şi păstreze calmul în faţa durerii, iar faţa i se contorsiona ca şi când ar fi simţit ea însăşi contracţiile. Fiecare era ca un val arzător care începea dintr-o parte şi îi trecea prin tot trupul; când ajungea la mijloc, o paraliza, storcând-o ca pe o lămâie, aproximativ un minut. O durea gâtul, la fel ca şi restul corpului, până când durerea scădea din nou în intensitate.

Când se declanşase travaliul, o anesteziaseră cu Entonox și, pentru o vreme plutise, dar după patru ore, când colul se dilatase doar cu trei centimetri, începuse să urle după o injecţie epidurală. Urla la moaşe, la pereţi şi la colul ei uterin al naibii de încăpăţânat. După aproape încă o oră, un tânăr anestezist care părea agitat intrase şi îi expusese riscurile: şansa de unu la douăzeci ca tensiunea să-i scadă; de unu la o mie să i se rupă membrana măduvei spinării; şansa extrem de mică să…

Ea îi spusese foarte clar că nu-i păsa.

După cinci minute de-nţepături dureroase, el clătină din cap.

— Nu reuşesc să bag chestia asta nenorocită.

Jenny rânjise din colţul opus al patului.

— Pariez că aşa a spus şi tatăl.

Tatăl…

Helen ştia că era doar o glumă prostească, dar fusese groaznic să vadă expresia de pe faţa soră-sii când îşi dăduse seama ce spusese.

— Voiam să spun doar…

Helen voise să-i spună că nu era nimic, dar o altă contracţie scosese sufletul din ea. O înţepenise, în timp ce toţi ceilalţi se întorceau la treabă.

— Oricum e prea târziu, spuse una dintre moaşe. E aproape complet dilatat acum, dragă.

Erau două şi lucrau împreună, după un procedeu bine exersat: poliţist bun/poliţist rău. Una îi spunea lui Helen să-şi închipuie colul uterin deschizându-se ca o floare, în timp ce partenera ei o îmboldea „să-şi pună capul la contribuţie“ şi să se „străduiască“. Ea a fost cea care a preluat controlul când au ajuns la chestiile esenţiale.

— Concentrează-te, Helen. Împinge copilul afară. Împinge-l.

Ura suferinţa, nu credea nici o secundă în prostiile astea holistice New Age. Nu era ceva ce „câştigase“ în patruzeci şi două de săptămâni şi nu făcea „parte din experienţa de viaţă“. Simţea de fiecare dată că următoarea contracţie ar putea s-o omoare; totuşi, când apărea, împingea din toate puterile care îi mai rămăseseră. Emoţiile amestecate erau suficiente să îndepărteze cel puţin o parte din senzaţii, să diminueze un pic agonia, timp în care îşi contracta muşchii abdominali până la limită.

Se încordă, simţind cum se apropie următoarea.

Jenny o strânse de mână.

Împinse…

Ştia că va trebui să trăiască mai departe cu vinovăţia şi cu amintirile dureroase. Chestiile alea îşi găsiseră un cămin, se adăpostiseră în interiorul ei. Ca un ciob de sticlă care pătrunde în talpa piciorului.

Împinse şi urlă, în sinea ei şi afară.

— Uite că apare. Ultima, acum.

Se va descurca cu toate lucrurile alea.

Le va învinge aşa cum va putea, de dragul amândurora. Pentru copilul despre care ştia că era al lui Paul – se rugase să fie.

Brusc, se simţi puternică şi concentrată. Plină de energie. Ea era încă centrul arzător al acestei lumi care se învârtea.

— Încă o dată şi cu putere, iubito, doar atât…

Măruntaiele i se desfăcură şi simţi că burta o să i se despice ca un pepene. Voia să şi-o deschidă cu mâinile pentru a se lupta cu arsura din

stomac, din pelvis şi din spate. Se simţea ca şi când ar fi fost întoarsă pe dos ca o mănuşă.

Dar continua să împingă.

Cunoscuse dureri şi mai mari.

Mulţumiri

Ca întotdeauna, există o mulţime de oameni fără de care aş fi rămas în întuneric…

Datorez încă o dată mulţumiri lui Tony Thompson, pentru că, de data aceasta, m-a îndrumat în direcţia bună, și lui Ember Phoenix şi lui Nathan, de la West Camp, pentru toate cuvintele potrivite.

Comandantul Departamentului de Investigaţii Criminalistice Neil Hibberd a fost la fel de răbdător şi de util ca întotdeauna, deşi a trebuit să merg în altă parte pentru consiliere în privinţa activităţii femeilor ofiţer de poliţie, în timpul sarcinii. Îi sunt profund îndatorat sgt. Georgina Barnard pentru cunoştinţele din acest domeniu și din multe altele. Trebuie să-i mulţumesc şi lui Jane Maier care, printr-o întâmplare fericită, mai avea două săptămâni până să nască exact la momentul potrivit, oferind astfel informaţii oportune cu privire la indigestii, greţuri şi scurgeri.

Îi mulţumesc, bineînţeles, lui Sasha pentru tot necazul pe care i l-am pricinuit.

Aş vrea, de asemenea, să-i mulţumesc lui Frances Fyfield, care m-a scutit de unele dificultăţi procedurale, lui Jane Doherty pentru minunata ei cumpătare, lui John Brackenridge pentru ajutorul pe care nu l-aş fi putut căpăta din nici o altă parte și lui Mike Gunn pentru cea mai tare – dacă nu singura – glumă din carte.

Şi, bineînţeles, lui Hilary Hale, Wendy Lee, Sarah Lutyens şi lui David Shelley, care n-a mâncat niciodată la Chicken Cottage.

Notes

[←1]

Termen din argoul britanic, utilizat pentru a face referire la un ofiţer de poliţie, în special unul mai puţin inteligent (n.tr.)

[←2]

Băutură din fructe zdrobite în blender, la care se adaugă eventual gheaţă, îngheţată, lapte sau iaurt (n.tr.)

[←3]

Preparat tradițional chinezesc (n.tr.)

[←4]

Grup organizat de cetăţeni împotriva infracţiunilor (n.tr.)

[←5]

Poliţia (n.tr.)

[←6]

Unul dintre cei mai cunoscuţi oameni de afaceri britanici şi membru în Parlamentul britanic (n.red.)

[←7]

„Lupii şi leoparzii,
Încearcă să ucidă oile şi păstorii.
Prea multă pază şi priviri iscoditoare,
Este vremea ca lupii să lase dracului oile…“

[←8]

Serious Organized Crime Agency (SOCA) (n.red.)